

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAKE THE TOWN RED

EVA MARKS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bake the Town Red

Eva Marks

Copyright © 2024 by Eva Marks

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için authorevamarcks@gmail.com adresiyle iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Düzenleme:

Güzel Kız Yaramaz

Düzenlemeler Mavi

Kanepe Düzenlemeleri

— • —

Kitap Hakkında

Yemek pişirirken titiz ve yaratıcıyım. Tutkulu. Aynı şey insanları öldürdüğümde de geçerli.

Ben seri katil olarak doğmadım. Geçmişimin dehşeti beni bugün olduğum kişi yaptı.

Ama istesem de duramıyorum. Çünkü panik ataklarımdan kurtulmamı sağlayan tek bir şey var.

Cinayet.

Eskiden şeytanlarımı uzakta tutan bir koruyucum vardı. Onun karanlığı benimkine rakipti ve o benim *her şeyimdi*.

On sekiz yaşındayken bir trajedi bizi ayırdı. Ve o zamandan beri, uzak durdu.

Çok uzak değil ama.

Evrenin bize karşı komplo kurduğunu düşünse de, benimle konuşmasa da, uzaktan beni takıntı haline getiriyor. Beni takip ediyor.

Ben uyurken beni ziyaret ediyor.

Ama aramızdaki mesafeyle işim *bitti*. Evren benimle boy ölçüşemez.

Çünkü Tyler Price *benim*.

Ve bu Cadılar Bayramı'nda, onun için geliyorum.

Hazır olsun ya da olmasın.

Contents

[Adanmışlık](#)

[Yazardan Bir Not Oynatma](#)

Listesi

[1. PROLOGUE](#)

[2. BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[3. İKİNCİ BÖLÜM](#)

[4. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[5. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[6. BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[7. ALTINCI BÖLÜM](#)

[8. YEDİNCİ BÖLÜM](#)

[9. SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)

[10. DOKUZUNCU BÖLÜM](#)

[11. ONUNCU BÖLÜM](#)

[12. ONBİRİNCİ BÖLÜM](#)

[13. ON İKİNCİ BÖLÜM](#)

- [14. ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [15. ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [16. ON BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
- [17. ON ALTINCI BÖLÜM](#)
- [18. ON YEDİNCİ BÖLÜM](#)
- [19. ON SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)
- [20. ON DOKUZUNCU BÖLÜM](#)
- [21. YİRMİNCİ BÖLÜM](#)
- [22. YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM](#)
- [23. BÖLÜM YİRMİ İKİ](#)
- [24. BÖLÜM YİRMİ ÜÇ](#)
- [25. YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [26. BÖLÜM YİRMİ BEŞ](#)
- [27. BÖLÜM YİRMİ ALTI](#)
- [28. BÖLÜM YİRMİ YEDİ](#)
- [29. YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)
- [30. YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM](#)
- [31. OTUZUNCU BÖLÜM](#)
- [32. OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM](#)
- [33. BÖLÜM OTUZ İKİ](#)
- [34. EPİLOG](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Eva Marks'tan Diğer Kitaplar](#)

— • —

Adanmışlık

*Ahlaki olarak gri, berbat erkekler bunu
daha iyi yapıyor... Ama iyi kızları da öyle.*

— . —

Yazardan Bir Not

Bake the Town Red, sadece yetişkin izleyicilere yönelik açık, rahatsız edici ve grafik sahneler ve karışıklıklar içeren buharlı, alışılmadık bir romantizmdir.

Temalar, karışıklıklar ve diğer eğlenceli tetikleyici ve içerik uyarıları: Seri katiller + grafik cinayet açıklamaları -MMC ve FMC Gore

Eski vasi-veli (lütfen aşağıdaki nota bakınız) Takip - kahraman ve kadın kahraman

Kıskanç, saplantılı, sahiplenici - kahraman ve kadın kahraman Bekar - kahraman ve kadın kahraman

Somnofili - kahraman ve kadın kahraman Yaş farkı (34 kahraman/ 22 kadın kahraman) Övgü ve aşağılama

Bir aile üyesi tarafından TDT girişimi
Bir aile üyesi tarafından çocuğun fiziksel istismarı (kahramana karşı, kahraman tarafından değıl)

Maske kink

Kan ve bıçak oyunları

Panik ataklar

Tkrme

Sadece ucu (asla sadece ucu değıldir, değıl mi?)

Üreme
Doğum kontrol önlemi yok
Ass play
Köpek maması olarak
kullanılan insanlar Bakire
eroir
Bekaret kemeri
Kahramanın kadın kahramana ilaç
vermesi Zorla işaretleme
Röntgencilik
Tıraşı
Şüpheli Rıza
Ölü bedenlerin yanında seks ve bir kişinin derisini yüzerken
seks Yumruk sokma
Bu bir MF romantizmidir♥ HEA garantilidir. Hile yok.
Listeye sığmayan önemli bir not:
Dahlia reşit değilken Tyler onun vasisiydi.
Ne aralarında bir şey oldu ne de kız on sekizinci yaş gününe yaklaşıana kadar
onun hakkında böyle düşündü.
İlk kez 22 yaşındayken öpüşmüşler.
Oh, ve çok fazla kan var. Hem de çok.
Yanlış deliklere giren kekler çok fazla.
Hâlâ
burada
mısın?
Peki o
zaman. İyi
şanslar.

-- . --

Çalma Listesi

Season of the Witch - Donovan

Bad Guy - Billie Eilish

Sicko - Elliot Lee, Paycheck, TIMMS

Boys Like U - ZAND

Tantrum - Ashnikko

Zihinsel Cenaze - EHLE

Villain - Bella Poarch

Sugar - Uyku Simgesi

Yılan - Yarım Hayatlar

I Put a Spell on You - Annie Lennox

Think of Me - Şarkı: Andrew Lloyd Webber, Sarah Brightman & Steve Barton

Saklambaç - Klergy, Mindy Jones

The Final Zepp - Charlie Clouser (Saw 3DSoundtrack)

-- • --

PROLOGUE

DAhliA

Yedi yıl önce

T Bu tekrar olamaz. Durdur şunu. Çıkar bizi buradan.
Herhangi biri. Herhangi biri.

"Ben hep ne derim Dali?" diye fısıldıyor ağabeyim Ian yüzüme yaklaşarak.

Koyu kahverengi gözlerindeki hüznün her zerresini görebileceğim kadar yakın. Uzanıp dağınık kahverengi saçlarını düzeltebileceğim kadar yakın. Onu sadece benim duyabileceğim kadar yakın.

Ben, sadist amcamız değil.

Al, Ian'ın beni lakabıyla çağırmasından nefret ediyor.

Kardeşimin İspanyol sanatçı kadar eksantrik ve sıra dışı olmamı sevimli bulmasından nefret ediyor.

Benim bir ucube olduğumu söylüyor. Sadece sikik kızların üzerinde örümcek ağı süsleri olan kekler pişirdiğini.

Annemin erkek kardeşi, kardeşimle ve benimle ilgili her şeyden nefret ediyor. Her şeyden.

Ama en çok, Ian'ın dediğini yapmamasından nefret ediyor. Ian beni hemen dövmediğinde. Al Higgins'in istediği şeyi yapmadığında, böylece o da kahkahalarla gülebilecekti.

Küçük mutfak alanından "Devam edin," diye bağıyor.

Annem tatlı, sevgi dolu ve nazik biriydi. Babam da öyleydi. El sanatları dükkanlarında yanlış giden bir soygunda öldürüldükleri gün hayatımızın en kötü günüydü. Sonra, Al devraldı.

O zamandan beri işler daha da kötüye gitmeye devam etti.

"Yap yoksa ben yaparım."

Ian, Al'ı görmezden geliyor ve omzumu tutuyor. Gözleri çaresiz ve acı verici bir şekilde boş. Günler geçtikçe daha da boşlaştılar.

"Dahlia, lütfen. Kelimeleri söylediğini duymam gerek."

Durumun tırmanmasını istemiyorsam Ian'a hemen cevap vermeliyim. Al'in öfkesini ikimizden de çıkarması için.

Burada bizi kurtaracak kimse yok, o yüzden ben kurtarmalıyım.

Bir kişi son altı ay boyunca denedi ve başarısız oldu.

Tyler Price, üç kat yukarıdaki komşumuz. Kapımıza vuran ve amcamızı korkutan tek düzgün ve muhteşem komşu. Çıglıklarımız eski binayı çınlattığında buna dayanamayan tek kişi.

Polisi arayan tek kişi.

Sorun şu ki, bunu yaptığında, Al yirmi yedi yaşındaki meleği beni becermeye çalışmakla suçladı. On beş yaşında bir kızı.

Saçmalık. Tyler bana asla ürkütücü bakışlar atmaz, atmasını istesem de. O her zaman iyi biri. Amcama kızdığında bile Ian'a ve bana iyi davranıyor.

Diğer herkes bizi görmezden geliyor. Komşular duvarlar kağıt kadar ince değilmiş gibi davranıyor. Sosyal hizmetler Al'ın numaralarını yiyor, piç kurusuna gülümsüyor. Böyle şefkatli bir amcamız olduğu için şanslı olduğumuzu söylüyorlar.

Tyler o kadar da aptal değil.

Tyler burada değil. Bugün değil.

Cadılar Bayramı'ndayken neden olsun ki?

Herkes dışarıda, eğleniyor. Şeker ya da şaka yapmaya gidiyor. Cadılar Bayramı partisinde portakallı punç içmek. *Scream*, *Halloween* ya da *Texas Chainsaw Massacre* film maratonları. Bu gecenin tadını çıkarmak.

Biz burada sıkışıp kalmışken.

Ian ve ben canavarla yalnız kaldık.

Oturma odasında birbirimize bakıyoruz. Al beni yataktan atmadan önce uyuduğum büyük boy siyah tişörtü giyiyorum. Ian'ın üzerinde eşofmanından başka bir şey yok. Geniş omuzları dikleşmiş, boğazındaki kaslar esniyor.

On yedi yaşında birine göre yapılı. İri cüssesi neredeyse çirkin amcamızı benden saklamaya yetiyor. Onun iki katı olan bir adamla dövüşmek için yeterli değil.

Uyan, Dahlia. Ian. İhtiyacım var. Sana ihtiyacı var.

"Evet," diye tükürdüm. "Hatırlıyorum."

Dudağımın üstündeki teri yalıyorum. Beni bekleyen şeyden korkuyorum. Yine de korkumu Ian'dan saklamak için mavi gözlerimi çelikleştiriyorum. Onun acısını arttırmayacağım.

Beni dövmek onu iliklerine kadar acıtıyor.

Manhattan'daki ayakkabı kutusu gibi dairemizde olup bitenler kardeşimin midesini bulandırıyor. Bu cehennem çukurunda geçirdiğimiz her gün akıl sağlığının bozulduğunu görüyorum. Al burada değilken öfkeyle duvarı yumrukladığını duyuyorum. Sadece ikimiz olduğumuzda dizlerinin üzerine çöküp -gereksiz yere- beni affetmesi için yalvarışını izliyorum.

Yüzümdeki herhangi bir sıkıntı belirtisi onu daha da üzecektir.

Bunu ona yapmayacağım.

"Daha iyi-" diye başlıyorum.

"Valentine," Al, zil zurna sarhoş, tökezleyerek buzdolabına doğru gidiyor. Elindeki votka şişesini bize doğru sallıyor, öyle ki Ian'ın arkasından görebiliyorum. "Kız hâlâ ayakta. Ne sikime hâlâ ayakta?"

"Benim için tekrarla, Dali." Ian kolunu dirseğinden bükerek geriye doğru kaldırdı. Büyük eli yumruk şeklinde kıvrılmış. Dudakları bükülmüş, gözleri işkence görüyor. "Lütfen, söylediğini duymam gerek. Kendimi bu kadar kötü hissetmemek için buna ihtiyacım var."

Başımı hafifçe sallayarak, geceleri ikimizin de daha rahat uyumasına yardımcı olan şu sözleri fısıldıyorum: "Sen ondan daha iyisin kardeşim."

"Seni seviyorum," diyor

ağzından. "Seni

seviyorum."

Ian'ın darbesi bir saniye sonra bana çarpıyor. Yanağımda beyaz bir acı patlıyor ve yüzümü karşı tarafa çeviriyor. Ben haykırırken ağzımdan tükürükler uçuyor. Bir damla kan da ona katılıyor. Uzun sarı saçlarımdan tellerine düştüğünü görüyorum.

Yanağımdaki acıya rağmen beni etkileyen şey saçlarıma bakmak. Eskiden yumuşak ve parlaktı. Şimdi ise yağlı ve karmakarışık.

Amcamın bana bakmasını engellemek için her şeyi yaparım.

Ian 18 yaşına gelene kadar hayatta kalmak benim bir numaralı hedefim. Ian'ı ve beni hayatta tutmak. O zaman benim yasal vasım olacak. Kaçacağız. Yeni bir yerde yeni insanlar oluruz. Eğer bunu şimdi yaparsak, Al peşimize polisleri takar.

Hayatta kalmak zorundayız.

O zaman buradan gidiyoruz.

Ian bir gün evlenecek. Kendi ailesi olacak. Benim de olacak. Pazar kahvaltıları ve arka bahçede barbeküler yapacağız. Onlara dilediğim kadar ürkütücü kekler pişireceğim.

Mutlu olacağız.

Yani ha-

"Bir tane daha!"

Bam.

Kaburgalarımın arasına ikinci bir yumruk

indi. Kahretsin, bu acıttı.

Al hoots. Ian'ın darbesi beni spiral çizerek muşamba zemine düşürdüğünde çok sevindi.

Karnımı tutarak gözlerimi kapatıyorum.

Sadece bir yumruk. Sadece bir yumruk. *Ian bana bunlardan düzinelerce verdi.* Ve o haklı. Al'inkilerden daha iyiler. Al bana iki kat daha sert vuruyor ve sonra aynı noktaya bir tekme ile takip ediyor. Piç kurusu.

Ian'ınki daha iyi. Bir yıldan kısa bir süre içinde, artık bana yumruk atmak zorunda kalmayacak. "Dalı," diye fısıldıyor Ian.

Nefesi yanağımnda dalgalanıyor. Yanan, yanan, yanan yerde bir merhem. Bana sık suratlı Al kadar sert saldırmaması önemli değil. Benden bir metre iki santim yüksekte, attığı her yumruk canımı yakıyor.

Ian bana kendimi nasıl savunacağımı öğretti, ama onu kendimden uzaklaştırmayacağım. Hayatta olmaz. Hayatta kalma becerilerimi sadece acil durumlar için saklamam gerekiyor. Ian ek iş olarak sokağın aşağısındaki tehlikeli bir barda komilik yaptığında. Al bana tecavüz etmeye çalıştığında.

Günün birinde yapacaktı.

Gözlerim açıldı. "Hey. Ben buradayım."

"Çok özür dilerim." Eli omzumda, çenesi sallanıyor.

Kardeşimin gözlerinin kızardığını görmek yüzüme inen en acı tokattı. İnsani olarak mümkün olanın ötesinde kızgınlım.

"Seni seviyorum." Dizlerimin üzerinde doğrulup parmağımla Al'ı işaret etmeden önce kollarımı kıpırdatıyorum. "Beni dövmek mi istiyorsun, seni pislik?"

"Dahlia." Ian omuzlarımdan tutup beni tekrar yere çekti.

"Gelin beni alın." Çılgılığım ailemizin bize bıraktığı küçük daireyi sarsıyor. "Erkek ol ve gelip beni kendin al!"

Ian beni yere yapıştırıyor ama o beni susturamadan ben "Seni hasta sikik. Seni becereceğim. Seni alabilirim, alabilirim-Mmm. Mmm."

"İyi çocuk." Al kıkırdar. Botları yaklaşıyor. Yanımda beliriyorlar. İnşaat işinde yıllarca kullanılmaktan eskimişler. Üzerleri kuru çamurla kaplı. Kurumuş kan. Benim kanım. "Onu böyle susturmak."

Al kirli çizmesini kafamın yan tarafına geçirdiğinde kulaklarım çınlıyor. Tam kulağımın üzerinden, bir santimle ıskalayarak. "Onu rahat bırak," diye bağıyor Ian.

Kardeşim ağzımı bırakıyor ve kollarının üzerine düşüyor. Vücudumu sarıyor. Etrafımda bir insan kalkanı oluşturuyor ve aynı zamanda beni kilitliyor. Pervasızca bir şey yapmamı engelliyor.

"O düştü. İstedığın şeyi yaptım. Ona zarar verme."

Ian'ın altında kıvranıyorum, kalkmaya hevesliyim. Al'a onu tehdit ettiğim kavgayı vermek için.

"Ian." Parmaklarım kalçasını buluyor, kaşıyor. "Ben daha güçlüyüm. Bana nasıl dövüşüleceğini sen öğrettin. İzin ver."

"Orada ne fısıldıyor?" Vücutlarımız titriyor. Ian'ı tekmeledi. Kardeşimi tekmeledi.

Ian başını kaldırır. "Cehenneme kadar yolun var."

"Hayır, yapacaksın." Bir tekme daha. Ian'ıma.

"Siktir git!" Feryat ediyorum. "Seni öldüreceğim."

Ian bana öfkeli bir bakış fırlatıyor ve kısık bir sesle konuşuyor. "Onu önce ben öldüreceğim. Yemin ederim öldüreceğim."

"Neden cehenneme gideceğini biliyor musun, Valentine?" Al, Ian ve bana isimlerimizle hitap etmez. Ian için soyadımızı kullanır. Ben *kızım*, o, *kız*. İsimsiz bir kum torbası. "Kız kardeşlerini beceren oğlanların sonu böyle olur. Ve sen de bunu yapacaksın. Kız kardeşini becereceksin, hemen burada, hemen şimdi."

Boğazım düğümlendi. Ian her zaman kendini adanmış, sevgi dolu bir kardeş olmuştur. Beni okula götürdü. Annem ve babam dükkânda oyalandıklarında bana masallar okurdu.

Tarih boyunca göğüslerime hiç bu hasta herifin baktığı gibi bakmamıştı.

"Cehenneme git," diye tekrarlıyor kardeşim, gözleri alev alev yanıyor. Etrafımda bir insan kalesi oluşturuyor. "Onu becermeyeceğim."

Al'ın ona ne söyleyeceği ikimiz için de açık. Her zaman yaptığı gibi.

"Sen yapmazsan, ben yaparım."

Ian'ın bakışlarında bir şey kırılıyor. Tam olarak belirleyemediğim bir şey. Gözlerinde genişleme ya da daralma yok. Mutlu olduğunda olduğu gibi gözlerinde bir ışık titremesi yok.

Bir şeyler kopar.

"Kimse sana dokunmayacak", söylediği son sözlerdir.

Gerisi bir bulanıklık içinde gerçekleşir. Ayağa fırlar, mutfığa doğru koşar. O beni terk etmez. Ian asla terk etmez.

Planının ne olduğunu öğrenmek için etrafta dolanmayacağım. Al kotunun fermuarını indirdi bile. Elleri eski, mavi boxer'ının içinde. Mavi, sarhoş ve çirkin gözlerini bana dikti.

Dirseklerimin üzerinde ayağa kalkıp ondan çok ama çok uzaklaşıyorum.

"İyi bir amca olacağım Dahlia. Sana bir seçenek sunacağım." Diğer elindeki votka şişesini sallıyor, berrak sıvı etrafa saçılıyor. "Değerli bekaretini kim alacak? Benim sikim mi yoksa şişe mi-"

"Orospu çocuğu," diye bağıyor Ian. Sesi korkutucu. Beni bile korkutuyor.

Öyle ki olduğum yerde donup kalıyorum ve bakıyorum. Ian amcamızın sırtına atlayıp bıçağı omzuna saplarken bakıyorum.

Votka şişesi yere düştü. İçindekiler dökülüyor, ayak parmaklarıma ulaşıyor.

Hala hareket etmiyorum. Hâlâ kahraman kardeşimin büyüüne kapılmış durumdayım. Yeşil Cin beni kurtarmak için burada. Hikayemin Thanos'u. Michael Myers'ın benim versiyonum.

Şu anda, Ian artık yasaları umursamıyor. Bunun için hapis yatıp yatmayacağı ve benden uzaklaştırılıp uzaklaştırılmayacağı umurunda değil. Kuduz bir köpek gibi, boştaki elinin parmakları Al'ın yanaklarına yapışmış, çılgınca gözlerini arıyor.

"Allah kahretsin," diye homurdanıyor Al, bıçağı çekip çıkarıyor ve kardeşimi ondan koparıyor.

Yere düşen kardeşim gibi benim de umutlarım yıkılıyor.

Daha iyi bilmeliydim. Hayatlarımız o iyi hissettiren filmlerden değil. Bizim için mutlu son olmayacak.

Al kardeşimin peşinde. Onu öldürecek.

Ian'ın kaburgalarına, karnına, çenesine tekme üstüne tekme indiriyor. Etrafına kan sıçradı. Kardeşim küfrediyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ve kalkar kalkmaz tekme yi yiyor.

Kan genel olarak ilgimi çekse de, kardeşimin üzerinde görmekten nefret ediyorum. Bana "Kaç Dahlia" dediğinde sesinin bu kadar sert çıkmasından nefret ediyorum.

Hâlâ şokta ve olduğum yerde sıkışıp kalmış olmaktan nefret ediyorum.

Uyan amına koyayım, kafamın içinde bir ses bağıyor.

"Onu rahat bırakın." Ayağa fırladım, koştum ve kardeşimi taklit ederek kendimi Al'ın sırtına attım. Parmaklarımı Ian'ın açtığı yaraya sokuyorum. Daha derine, daha derine, daha derine. "Kardeşimi rahat bırak."

"Hayır, Dahlia," diye nefes alıyor Ian. Kolunu bana doğru uzattı. "Git! Koş!" Al çılgık atıyor. Ian'ı tekmeliyor. Beni üzerinden fırlatıyor.

Aletini çıkarıyor.

"Çok cömert davrandım, anlıyorum." Ona hırladığımı fark etmedi. Ian'ın bayılması umurunda değil. "İşte horoz."

Kendini çok akıllı sanıyor. Sırf komşular Cadılar Bayramı'nı kutluyor diye -çünkü neredeyse kimse onun bize işkence etmesini umursamıyor-normalde olduğundan daha kötü olabileceğini düşünüyor.

Kendinden o kadar emin ki, elimin Ian'ın ona sapladığı bıçağı kaptığını fark etmiyor.

Al botunun ucuyla bacaklarımı ayırıyor, ben de ona izin veriyorum.

Kalçalarımın arasına diz çöktü, iki inçlik iğrenç aletini ovuşturdu. Onu da yapmasına izin verdim.

Üzerimdeki siyah külotumu yırttı.

Ve ben. İzin verdim. Ona.

Dikkatini elimden uzak tutmanın tek yolu bu. Onu kaçamayacağı bir yere, üzerime yatırmak.

"Bu da ne? Tıraş mı oldun?" Amıma bakarken iğrenerek dudak büküyor. "Etrafta gizlice dolaşıyordun, siktiğimin çocukları?"

Ben sevmedim. Saçını sevmiyorum, o kadar. Ama bu onu ilgilendirmez. Onun tek işi ölmek.

"İlk sen olacaksın." Boştaki elimle gömleğinin yakasından tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Amca."

"Buna ben karar vereceğim." Agresif hareketimden rahatsız olmayan Al, sikini açıklığıma doğru konumlandırdı. Kendini dudaklarıma doğru itiyor. "Eğer kanarsan, o zaman ben-"

"Hayır, amca," diye tükürdüm. "Kanaması olan sen olacaksın."

Hayatımın en uzun, en lezzetli anı boyunca gözleri kısıktı. Amcamızın ve tacizcimizin durumun tersine döndüğünü fark ettiği an.

Onu boynunun yanından bıçakladığım an.

Bıçağı çektiğimde ağzı açık kaldı. Bıçağı tekrar sapladığımda kapanmıyor.

"Kanayacaksın, kanayacaksın ve kanayacaksın." Her kelime derisinde başka bir yara açıyor. Beyaz iş gömleğine daha fazla kan sıçırıyor. Ağzından daha fazla kan damlıyor. Nefes almaya çalışırken yüzüme tükürüyor. "Sadece. Bunun gibi. Bu kadar."

Bu intikamdan daha fazlası. Al'ın önce boğazını, sonra yanaklarını, sonra da burnunu delmeye devam ederken, içimde bir şeylerin kabardığını hissediyorum.

Histerik bir
kahkaha. Bir neşe
duygusu.

Al üzerimde ağırlaşınca onu sırt üstü çevirip görevime geri dönüyorum.

Bıçakla, bıçakla, bıçakla.

Korku filmlerinde farklı görünür. Birinin derisini kırmak daha kolay görünüyor. Gerçek hayatta öyle değil. Tereyağını kesmiyorum. Ama yanımda beni ateşleyecek bir delilik var. Altı aylık işkence beni ateşliyor. Bayıltılmış, cesur kardeşim beni ateşliyor.

Bıçakla, bıçakla, bıçakla.

Göğsü yarılr. Al'ın kalbi atmayı çoktan bıraktı. Onu bıçaklamayı bırakmıyorum.

"Bize zarar veriyorsun," diye bağıriyorum. *Bıçakla, bıçakla, bıçakla.*

"Kardeşimi incittin." *Bıçakla.*

Vücudunun yanlarından kan damlıyor. Kırmızı lekeler ön kollarımı kaplıyor. "Herkesi senin iyi biri olduğunu düşünerek kandırdın, Al Amca. O günler" -bıçakla, bıçakla, *bıçakla*- "bitti."

Kapı çalınıyor. Birkaç tane. Yüksek sesle. "Dahlia,"
diye inliyor kardeşim, doğruluyor.

"Senden nefret ediyorum." Çığlığım daha çok bir feryat. Gülüşüm tiz ve manik sınırdadır. "Senden nefret ediyorum, seni canavar."

"Dahlia, aç kapıyı!" Kapının arkasından gelen ses tanıdık. Tyler. "Ian! İçeride misin? Aç kapıyı."

Onu burada duymak beni duraksatıyor. Bir anlık netlik. Amcamın kanında yıkanırken saniyeler süren bir akıl sağlığı.

Ne de olsa buraya bizi kurtarmaya geldi. Cadılar Bayramı partisinde değil. Evde, bu sefil apartman kompleksinde kaldı. Gerçek şu ki, uzun zaman önce taşınabilirdi. Yazılım mühendisi olarak yeni ve havalı bir işi var. Ama hala burada.

"Dahlia!"

Bunu hayal etmiyorum. Tyler burada.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ta ki yan tarafıma düşene kadar.

"Bıçağı ver." Ian üstüme çıktı, parmakları yumruğuma gömüldü.

"Dahlia, şu lanet bıçağı ver. Tyler yakında ona verdiğim yedek anahtarı kullanacak. Bunu senin yaptığını görmesine izin veremem. Ben olmalıyım, duydun mu?"

"Hayır, hayır." Kan lekeli zeminde başımı sallıyorum. "Ben yaptım. Bunu ben yaptım. Nefsi müdafaa olduğunu söyleyeceğim."

"Sana inanmayacaklar." Ian karnında, göğsünde ve çenesinde oluşan morluklara rağmen daha güçlü. "Bana bırak."

Bıçağı elimden aldı ve kanı durulamak için mutfak lavabosuna doğru koştu.

"Yapacaklar," diye arkasından
sesleniyorum. Kilit
sallanıyor.

"Yapmayacaklar." Kilit tıkırdarken, Ian Al'ın ölü bedeninin üzerine yerleşir. Bıçaklıyor, kesiyor ve Al'ın kalan azıcık zarar görmemiş derisini yırtıyor. "Sosyal hizmetlerdeki kadının ona ne dediğini hatırlıyor musun? *Tanıdığım en tatlı amca*. Onu ben öldürmüşüm gibi gösteriyoruz. Sorun yok, kardeşim. Sorun yok. Senin için en azından bunu yapabilirim."

Tıklayın.

"Hayır." Tekrar kardeşime uzandım. Gecenin ilk gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Hapse girmene izin vermeyeceğim. Bu benim. Hepsi benim."

"Onun için suçu üstleniyorsun." Bakışlarım kardeşimi bırakıp tepemizdeki gürleyen sese yöneliyor. Uzun boylu, çok uzun boylu bir adam.

Çok da güzel. Enseleri deriye yakın kesilmiş ve çok düzgün. Hem de çok düzgün. Tyler'ın koyu kahverengi saçlarının yanları kısa ve tepesi dağınık, ama bu bile kasıtlı görünüyor. O bir berbere gidiyor. Ian hiç gitmez.

Bir de gözleri var. Çok güzeller. Yüzde altmış çikolata kahverengi gözlerinin bana bakışı. İçlerinde en ufak bir kötü niyet yok. Altında gizlenen kötü niyetin bir sıçraması değil.

Ian bıçağı Al'a saplamayı bıraktı. Nefes almayı tamamen bıraktım.

Bu tam olarak doğru değil. Nefes alıyorum. Onu kokluyorum. Tyler'ı kokluyorum. Ne kadar temiz olduğunu.

Her zaman çok temizdir. Gri tişörtü ve soluk mavi kot pantolonu bizimkiler gibi buruşuk değil.

Temiz.

Saf.

Mükem

mel.

"Küçük vahşi, beni dinliyor musun?" Sesinde hiç sevecenlik yok. Kaşları çatılmış. Ateş püskürüyor. "Bunu Ian yaptı. Ian hapse girecek. Sen girmeyeceksin. Savunma masraflarını ben karşılayacağım. Ben seni korurken

O gitti. Yapmadığın bir şey için suçu üstlenmeyeceksin. Unut bunu."

Evet, Tyler mükemmel. Ama mükemmel insanlar bile hata yapar. Ve Ian, Al'ın tepesindeyken onun gerçeği görmesini kolaylaştırmıyor.

Sorun şu ki, Tyler'ın hatası kardeşim için yıllarca hapis demek.

Bir yıldan fazladır ona aşığım. Ona ne kadar göz kırpsam da karşılık vermiyor. Ona ne kadar örümcek verirsem vereyim.

Zaten olmak istediğim kadın gibi değil de bana çocukmuşum gibi davranan bu adam için her şeyi yaparım.

Bunun dışında her şey.

Kardeşim parmaklıklar ardına ait değil.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Tyler." Kana basmamaya dikkat ederek ayağa kalkıyorum.

"Dahlia, o haklı."

Tyler'ın temiz gömleğini iterken kırmızı ellerim lekeleniyor. Şimdi daha az temiz. Artık kıyafetlerinde kanlı bir el izi var.

Şimdi, o da bizim gibi.

"Rahat dairene ve rahat hayatına geri dön." Kötü davranıyorum.

Tekrar it. Kımıldamıyor, sadece bana bakıyor. "Bizi yalnız bırak."

"Size yardım edeceğim, ikinize de." Onu üçüncü kez ittiğimde, bileklerimi tuttu. "Yeni bir işim var." Bana zaten bildiğim bir şeyi hatırlatıyor. İş aldığında onunla çok gurur duymuştum. Omzumun üzerinden bakıyor. "Ian, hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. İyi bir avukat bunun nefsi müdafaa olduğunu kanıtlayacaktır. Burada olduğumu ve senin peşinden geldiğini söyleyeceğim. Yaptığın şey için Dahlia'nın suçlanmasına izin verme. Bunu hak etmiş olsa bile, ki hak etti."

"Bunu yapacağımı söyledim mi? Dahlia'nın benim için hapse girmesine izin vereceğimi mi?" Tyler'dan bir santim daha kısa ama çok daha kızgın olan Ian ayağa kalktı. Beni kenara itti.

Tyler'la burun buruna, iki adam hırlaşıyor.

"Hayır. O bendim ve bunun için hapse gireceğim. Onu ben öldürdüm. Kimse nefsi müdafaa olduğuna inanmayacak, o yüzden aptal paranızı saklayın. Daha önce kimse bize yardım etmedi. Başlamak için sana ihtiyacım olmadığına eminim."

"Haksızlık ediyorsun." Tyler'ın gözleri kısıldı. "Buraya birçok kez geldim ve-"

"Bu gece neredeydin peki?" Ian'ın kanlı yumrukları iki yanında sıkılı. "Amcam kız kardeşimi becermemi emrettiğinde neredeydin? Reddettiğimde ve kız kardeşime kendi siki ile votka şişesi arasında seçim yapmasını söylediğinde?"

"Dahlia?" Tyler'ın bakışları benimkilere kaydı. Yere. Yırtık külotumu ilk kez fark ediyor. Çıplak amımı zar zor örten tişörtümü inceliyor, sonra hızla gözlerini kaçırıyor.

"Kimse bana tecavüz etmedi." Acımanın ne yeri ne de zamanı.

Dikkatim Tyler'dan ayrılıyor. Ona saatlerce bakmak istesem de, şu anda Ian daha önemli. Kardeşim bıçağı bırakıp kapıya doğru ilerliyor.

Kaçacak.

Hayır. Oraya hiçbir şey giymeden çıkamaz.

Şifonyerimize doğru üç adım attım. Üstteki üç çekmece Ian'ın. Alttaki ikisi benim. Dolap tabii ki Al'ın.

Öyleydi.

"Ian beni kurtardı." Siyah, yün bir kazak çıkardım. "Sonra Al'ı öldürdüm. Kendimi." "Öldürmedin," diyor iki adam oybirliğiyle.

"Ben de."

Al öldü. Artık tehlikede değilim. Yapılacak tek şey yaşayanlarla ilgilenmek. Uzun bir gömlek ve dün Ian'ın çekmecelerinden birine tıktırdığım paltoyu arıyorum.

"Ian, bunları giy." Kıyafetleri kardeşime uzattım. "Bütün bu olay bitene kadar saklan. Ben polisleri oyalarım. Kaç ve saklan. Ama geri gel."

"Er ya da geç ilgilerini kaybedecekler." Başını sallıyor.

Aramızdan bir anlayış geçiyor. Tyler'ın dahil olmadığı bir anlayış. Ian sözsüzce kıyafetlerini giyiyor. Botları sonra geliyor, sonra da siyah yün şapkası.

"Geri döneceğine söz verir misin?" Parmaklarım kazağının önünü kavırıyor. "İlgilerini kaybettiklerinde. Burada bekliyor olacağım. Asla gitmeyeceğim."

Hissettiğim şey üzüntü değil.

Endişeliyim. Ian'ın gözleri kayboldu. Delilik, panik ve endişeyle iç içe. Benden çok uzakta. Uzayda, dünyadan kilometrelerce uzakta.

Ben de umutluyum. Ian birkaç günlüğüne gidecek, bize kalacak bir yer bulacak ve beni arayacak. Yeniden toparlanmak için bir şansı olacak. Kafasını toparladığında daha iyi olacak.

O ve ben, her zaman deli olacağız. Al'in bize yaşattıkları ruhlarımızda sonsuza dek bir leke bırakacak. Ama Ian'ın sonsuza kadar kaybolacağına inanmayı göze alamam.

İyi. Yapmayacak. Yapamaz.

Kendini bulacaktır.

Yaptığında, onu geri alacağım.

Yeni bir başlangıç. Yeni biz.

Eksi Tyler.

Elbette kalbim kırılacak. Bu ilk kez olmaz. Ian bana annemle babamın öldüğünü söylediğinde bir parçam da onlarla birlikte öldü. Al örümcek hayvanımı pis botunun altında ezdiğinde, canım çok yanmıştı.

Botlarından nefret ediyorum.

Botlarından kurtuldum. Tyler'dan ayrı kalmayı da atlatacağım.

"Seni ararım." Kardeşim son bir kez sarılmak için eğiliyor ve yanağımdan öpüyor. Islak bir öpücük. Bende kırmızı, kanlı bir dudak izi bırakacak bir öpücük. "Yakında görüşürüz. Ona iyi bak, Tyler."

Öfke Tyler'ın bedenini terk etmiyor. Kaşları çatıldı, ağzı düz bir çizgide sıkıştı. "Bana yardım et, eğer bu yüzden hapiste bir gün geçirirse..."

"O zaman yapmayacağından emin ol. Onlara benim yaptığımı söyle." Ian arkasını döner, odadan dışarı fırlar.

"Küçük vahşi." Tyler çenemi tutuyor, gözleri çıplak yerlerimde değil benimkilerde kalıyor. "Polisleri aramalıyız."

Dokunuşu güzel hissettiriyor. Talepkar, sıcak ve en ufak bir cinsellik içermiyor.

Öyle olmasını istesem bile.

"Ben yaptım." Tyler'a yaklaşıyorum, çıplak ayaklarım neredeyse kanın üzerinde kayıyor. Tyler beni belimden yakaladı. Beni kendisinden güvenli bir mesafeye yerleştiriyor.

"Yapamazdın."

"Evet, yaptım. Bunu kanıtlayabilirim."

Tyler'ın sapık olmadığını bildiğim için, bu her şeyi kolaylaştırıyor. Geri çekilmek daha kolay, bacaklarımı açmak daha kolay. Oralarım karıncalanıyor olsa da, Tyler'ın yapmayacağından eminim. Bana tecavüz etmeyeceğinden.

Sadece bakacağımı.

"Dahlia, Tanrım." Tyler bir süre bakakaldı. Kendini çabuk toparlıyor, çok daha büyük olan tişörtünü çekiştirerek çıkarıyor ve başımın üzerine atmaya çalışıyor. "Lütfen, üstünü ört."

"Tyler, dur." Tişörtünü tutup bir kenara fırlatıyorum. "Bana bir bak. Kimse bana tecavüz etmedi ve sen beni yerde yatarken buldun. Peki o kadar kan oraya, kalçalarımın arasına nasıl geldi?"

Tyler kaşlarını çatıyor, bakışları yüzümde sabit. "Bunu gerçekten yaptın." "Evet."

"Buraya daha önce gelmeliydim." Tyler'ın kahverengi gözleri karardı. Değişmişler, yüzde seksen beş çikolata gibi görünüyorlar. Öldürücü. "Onu öldürmeliydim. Son altı ayda ikinize yaptığı her şey için onu milyonlarca kez öldürürdüm."

"Ian söylediklerinde ciddi değildi. Bir keresinde Al'a yumruk atarak yeterince yardımcı oldun." Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Buraya hışım ile girip onunla aramıza girdiğinde. Seni polise ihbar etti ama sen yine de yaptın."

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. Başını eğiyor, ne kadar ileri gittiğimi merak ediyor. O kadar deli olduğumu sanmıyorum. Henüz değilim. Yine de gelecek. Şokun etkisi geçtiğinde, akıl sağlığıma birkaç saatliğine veda edebilirim. Hep öyle yaparım.

"Polisleri aramayı bize tekrar yardım et. Ian'a avantaj sağlayarak." Hiç kimseye bir şey için yalvarmadım. Ben ona yalvarıyorum. "Onunla nerede buluşacağımı söyleyene kadar."

"Gittiğini mi sanıyorsun? Tanrı bilir nerede yaşayacaksın? Sokakta mı?" Tyler yanaklarımı sıkıyor. Acıtıyor. "Gitmene izin yok. Her şeyi daha iyi yapacağım. Senin ve Ian için. Göreceksin. Gitmene gerek kalmayacak. Sana sahibim. İkiniz de."

Benim saf komşum. Dünyayı kurtarabileceğini düşünüyor. Gülümsüyorum. Bir kez başını salladı, sert ve kararlı.

Kim bilir, belki de alternatif bir evrende öyle olur.

-- • --

BİRİNCİ BÖLÜM

TWLER

Yedi yıl sonra - günümüz

TEylül ayının son günü.

Yarın onun ritüelinin dördüncü yılını kutlayacağımız gün olacak. Ekim'in ilk günü yaklaşıyor ve bunun tekrarlanacağından hiç şüphem yok.

O ilk yıl beni şaşırtmıştı. Son dört yıldır Dahlia Valentine'ı takip ediyordum. Onun bir seri katil olacağını hiç düşünmemiştim. Kapanış saatinden sonra insanları kek dükkanına çekeceğini. Ekim ayının her günü için bir tane.

Bir tanesi bile geri gelmedi. Sweet DeNights'tan ceset çıkarıldığını hiç görmemişim.

Ama onları öldürdü. Eminim öldürmüştür.

O zamandan beri dört Ekim'dir bunu yapmaya devam ediyor, her yıl saat gibi.

Bu onun kalıbı. Bunu fark ettim, çünkü ben de bunu yapıyorum. Blazing Fire Gaming için kod yazmak dışında, ben bir hafiyeyim. Çevrimiçi bir dedektif.

Blogum şimdiye kadar beş tutuklama ve ondan fazla katilin ölümüyle sonuçlandı. Yaptığım işte iyiyim.

O kadar iyi ki başka hiçbir hafiye onu bulamadı.

Ya da belki de hiçbir Dahlia'yı tanımadığı ya da onu benim gibi takip etmediği içindir. Kimse onu benim kadar sevmiyor.

Yapmamam gerekse bile. Bu acı verici his bir gün beni çıldırtabilir. Onunla birlikte olmak gibi çılgınca bir fikre kapılabilirim.

Yapamam. Önceden mutluyduk. Bir zamanlar. Arkadaş olarak. Komşular olarak.

İki kere.

Onu tanıdıktan yıllar sonra, ona aşık bile oldum.

Ama başımıza kötü şeyler geldi. Etrafımızdaki insanlara. Artık kaybedecek başka kimse yok.

Evren bir dahaki sefere birbirimizle neşe bulduğumuz için bizi incittiğinde, onun için gidecek. Dahlia'mı öldürecek. Buna hiç şüphe yok.

Bu yüzden onunla konuşmayacağım.

Biz arkadaş değiliz. Sevgili değiliz. Zar zor tanıdık.

Siktir git, kader, evren ya da her kimse.

Bunu kendi başına halletmesine izin verdiği için siktir git. İşte böyle.

Panik atağıyla benimle olmak yerine insanları öldürerek başa çıkmaya çalışıyor.

Daha fazla lanet. Dünyadan nefret ediyorum. Yapmak zorunda kaldığım adaletsiz seçim için. Yapmak zorunda olduğum seçim için.

Onun için.

Dahlia, benim gözetimimde geçirdiği üç yıl boyunca her ³¹ Ekim'de mutlaka panik atak geçirirdi.

O lanet binadan taşındığımdan beri hiç içmedi. Ben hala Ekim'in son günü evini ziyaret ederdim. Her yıl. Bütün o insanları öldürdükten sonra.

Dahlia yatağında huzur içinde dinleniyor. Eskiden o l d u ğ u gibi onu tutmama ihtiyacı yok.

Sinir krizi yok. Ağlamak yok. Panik atak yok. Yani durmayacak.

Bu sadece bir tahmin. Kesin olarak bilemem.

Artık konuşmuyoruz, o ve ben. Onu güvenli bir mesafede tutuyorum. Pisliğin tekiydim, onu korumak için hayatımdan çıkardım. Buna mecburdum. Dahlia'yı kaderinden kurtarmanın başka yolu yoktu.

Birlikte geçirdiğimiz o son Ekim ayında en kötüsü oldu. O gün yaşananlar bana evrenin Dahlia ve benimle uğraştığını açıkça gösterdi. Mutluluğumuzdan nefret ediyordu. Arkadaş olarak bile birlikte olmamızdan nefret ediyordu.

İrtibatla kalamazdık. Herhangi bir ilişkimiz olsaydı ölebilirdi.

Beşinci kattan üzerine bir piyano düşebilirdi. Bir taksi şoförü onu kaçırabilir. Zehirli bir böcek onu sokabilir.

Gerçekten, ne olursa.

Ben de onu uzaklaştırdım. Apartmandan taşındım ve benimle iletişime geçmeye çalışmayı bırakana kadar aramalarını görmezden geldim.

Ama onu terk etmedim. Hala onu takip ediyorum, çok mutsuzum. Dükkanını gözetlemek için ara sokaklarda saklanıyorum. Geceleri yangın merdiveninden dairesine tırmanıyorum. Uyurken ona affedilmez şeyler yapıyorum.

Birlikte değiliz. Mutlu değiliz, lanet olsun.

Bu tek taraflı.

Kendime söylediğim şey bu. Onu izlerken evrene bağırdığım şey. Onun hakkında blog yazıları yazarken. Her Ekim ayında Manhattan'a dehşet saçan katil, onu suçlamadan.

Onu kaybetmenin üstesinden böyle geliyorum. Onu hayatta tutarken akıl sağlığımdan geriye kalanları bu şekilde koruyorum.

Dahlia hayatımın aşkı. Yirmi iki yaşında güzel bir kadına dönüşen kız.

Benim küçük

vahşim. Ölüm

meleğim. Benim

saplantım.

Dizüstü bilgisayarında günlük işimle ilgili her pencereyi kapatıyorum. Beni masaüstüne götürecek düğmeye tıklıyorum.

Rahmetli büyükannemin bir fotoğrafı ekranı dolduruyor. Karanlık daireme sızan ay ışığı gibi gri saçları. Gözleri şurup gibi açık kahverengi. Gülümsüyor.

Onu son görüşüm Dahlia'yı son görüşümdü. Dünyamın alevler içinde yandığı gün.

Öldüğünde -hayır, öldürüldüğünde- seksen dokuz yaşındaydı. Yürütecisi olmadan bir adım bile atamazdı, tutunduğu daireden ayrılmak şöyle dursun. Büyükbabamla yıllarca orada yaşadıklarını söylerdi. Onun anılarından ayrılamıyordum.

Büyükbabam kahverengi duvar kağıdındaki çatlaklara aldırılmazdı. Mutfaktaki eski soluk mavi dolaplar. Küçük yatak odası onun. Oturma odasındaki çekyata da aldırış etmedim.

Ona bakarken midemde bir düğüm oluştu. Taşınmak istemedi. Dahlia'nın yasal vasisi olduktan sonra ben de istemedim. Dahlia, Ian geri gelirse diye taşınmayı reddetti. Ve ben ondan uzak kalamazdım. Onu bugünkü gibi sevmiyordum. Ona çocuk olduğu için değer veriyordum.

O da benim tarafımdan terk edilemeyecek kadar çok şey yaşamıştı. Geriye dönüp baktığımda, keşke daha çok zorlasaydım diyorum.

Keşke Dahlia, polisler olay yerine akın etmeden önce Ian'a avantaj sağlamakta ısrar etmeseydi.

Keşke...

Yumruğumu dairemdeki yuvarlak yemek masasına vuruyorum. Dizüstü bilgisayar tepki olarak tıkırdıyor.

Kader. O piçten nefret ediyorum. Dahlia ve beni birbirimizin hayatından uzak tutmaya kararlı olmasından nefret ediyorum.

Olanlar kaderden başka kimsenin suçu değil. Ian'ın bile.

Dahlia'nın Al'ı öldürdüğü gece, Ian'ın akıl sağlığının ortadan ikiye bölündüğü geceydi. Bardağı taşıran son damla.

O artık burada değil. Onu suçlamanın ne faydası var? Hiçbir faydası yok. Geçmiş öldü.

Gelecekte kötü şeylerin olmasını engelleyebilirim. Ve yapıyorum da. Dahlia'dan uzakta olmak ruhumu parçalara ayırıyor. Onunla konuşmak için can atıyorum. Ona sarılmak için. O uyanıkken yanında olmak için.

"Biliyorum büyükanne. Gidip onu almamı istediğini biliyorum." Parmak eklemlerimi ekranın üzerinde gezdirdim. Rahmetli büyükannemin şakağında. Yanağında. "Onu alamam. Eğer Dahlia ve ben mutluluğu yakalarsak, dünya bizi yok etmenin bir yolunu bulacaktır. Ya da daha kötüsü, ben yok ederim. Hayatının aşkını dört yıl boyunca özlemek her erkeği delirtir, değil mi?"

Büyükanne'nin nasıl tarçın ve şeker koktuğunu hatırlıyorum. Cildinin ne kadar pürüzsüz olduğunu. Dahlia'nın onu ne kadar sevdiğini.

Parmaklarım kendi kendine hareket ediyor. Masaüstümdeki *Little Savage* adlı kilitli klasöre tıklıyorlar. *Mine2A* şifresini gir.

Orada resimler var. Hem de çok sayıda. Dahlia'nın kek dükkanında, turuncu kısa kollu bir elbise giyerken, sarı saçlarını yüksek bir topuz yaparken çekilmiş fotoğrafları. Dahlia'nın dükkânına süt bidonları taşıdığı resimler. Yumurtalar. Un çuvalı. Öldürmek istediğim ama öldüremediğim teslimatçılara yardım ederken.

O kadar çok fotoğraf var ki, hiçbiri Ekim ayında çekilmemiş. Herhangi bir Ekim ayında. O günlerde hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

"Sen çok güzelsin. Bu dünya için fazla güzelsin." Kaşlarım çatılıyor, ona baktıkça kararlılığım azalıyor. "Uzaktan. Hayatını riske atmayacağım. Bana istediğin kadar kız, lanet oku, küçük vahşi. Etmeyeceğim."

Yalanlar. Hepsi yalan. Kahretsin, ben bile söylediğim tek kelimeye inanmıyorum.

Rahmetli büyükanne'nin sesi, "*Bu Dahlia denen çocuk, çok tatlı biri. Onu bırakma Tyler. Burada kal. Ona yardım et.*"

"Bana ihtiyacı yok. İnsanları öldürüyor, Tanrı aşkına."

Her zaman eksantrik biriydi. Onun bu yönünü severdik. Ayrıca, Tanrı'nın işini yapıyor. O kötü insanları öldürüyor. Eminim senin de ona katılmandan rahatsız olmaz.

Sesim büyükannemin sözlerine karışmış olabilir. Ve bu yanlış değil.

Sweet DeNights'ın içinde kaybolan insanları kimse özlemez. Dahlia eskiden beni severdi, bu da başka bir gerçek. Bana izin verebilir. Belki...

Sırtımdaki dövme kaşınıyor.

Tenime kazınmış olan sarışın kadın resmi sırtımın neredeyse her santimetrekaresini kaplıyor. Siyah bir elbiseyle örtülü, yüzü olmayan kadının saçları sanki havadaymış gibi dalgalanıyor. Elinde, üzerinde örümceklerin tırmandığı bir tırpan var.

Bu Ölüm. Bu Dahlia.

Kaşıntı tanıdık bir kaşıntı. Dahlia'yı ne zaman düşünsem içim yanıyor. Onu izlediğimde. Onun uyuyan haline bakıp otuzbir çektiğimde.

Kot pantolonumun içinde sertleşiyorum, onun dairesindeki geceleri hatırlıyorum. Ziyaretlerimi ayda birle sınırliyorum, ona olan ihtiyacımın on kat arttığı Ekim ayı hariç.

Küçük vahşi çok güzel, bu kesin.

Bugünlerde göğüsleri daha yuvarlak. Kalçaları genişlemiş. Yanakları daha dolgun. Artık açlıktan ölmüş, istismara uğramış, yaralı bir hayvan değil. O bir dişi aslan. Manhattan'ın en ünlü keklerini pişiriyor.

O muhteşem. Acımasız.

Sonuna kadar ilgimi çekiyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Gitmeme izin vermiyor.

Beni mahveden, ruhumu gerçekten yok eden şey, onun kötü insanları öldürmesi ve bundan ne kadar kötü tahrik olduğum.

Hayır. Bu gece ona otuzbir çekmeyeceğim.

Yazacağım. Yazacağım ya da gizlice dairesine girip onu öpeceğim ve uyandıracağım.

Yok artık. Ne düşünüyorum ben?

Bunca zamanı, bu gece her şeyi mahvedeyim diye ondan kaçarak geçirmediğim. Onu güvende tutmalıyım.

Yazmak. Yazmak zorundayım.

Birkaç tıklamayla blogumun sayfasını açtım ve bugünkü yazım için hazır hale getirdim. CTCyfrin, Catch Them Cyfrin'in kısaltması, benim blog adım ve çevrimiçi hafiye forumlarındaki kullanıcı adım. Galce kökenli olan Cyfrin, sır anlamına geliyor. Ve benim kimliğim de tam olarak bu.

Bir sır.

Kimse benim kim olduğumu bilemez. Karanlıkta kalmak zorundayım. Öfkemi boşaltırken, diğer katilleri takip ederken ve öldürürken anonim kalmak zorundayım.

Evet, Dahlia ve ben o kadar da farklı değiliz. Aynı da değiliz.

İnsanları öldürmek dışında, pişirmeye ihtiyacı var.

Ve ben... Yazmam gerek.

Okuyucular,

Kendinizi hazırlayın. Ekim geliyor.

Kimsenin umursamadığı insanların gizemli bir şekilde ortadan kaybolma zamanı. Bir eş polise ihbarda bulunabilir. Bir ev sahibi, meraklı bir komşu belki. Ama asla takip etmezler. Söylediklerimi desteklemek için onlardan çaldığım polis dosyalarından size yeterince kanıt gösterdim.

Bu yıl da farklı olmayacak. Kokusunu alabiliyorum. Sen alabiliyor musun?

Belki bu yıl onları yakalarım. Bizi izlemeye devam edin.

Cadılar Bayramı ayın kutlu olsun, CTCyfrin.

Bugün, diğerlerinden farklı olarak, yazmak beni hayal kırıklığına uğrattı. Gönder tuşuna bastıktan sonra, on dakika önceki halimden daha iyi değilim. Yorumlar ve komplo teorileri yağmaya başladığında bile.

Watcher1988'in alaycı yorumu da beni eskisi kadar rahatsız etmiyor.

Onlar olduğundan bu kadar eminsen, neden oraya gitmiyorsun? Neden onu yakalamıyorsun?

Onlara hiçbir şey borçlu değilim. Bir kez daha söylüyorum, umurumda değil.

Çaresizim. Onun için, sadece onun için.

Dövmem yanmayı hiç bırakmıyor. Sikim zonkluyor, ağrıyor ve yalvarıyor. Onu seviyorum.

Ben...

Siktir

.

Bu sefer yumruğumu masaya vurmuyorum. Ayağa kalkıyorum. Sandalye parke zemine sürtünüyor. Yerimde kalmak için elimden geleni yaparken tüm vücudum geriliyor.

Onu görmek yanlış.

Ama burada kalırsam aklımı kaçıracağım.

Bu saplantıyı, Ian'ın öldürme çılgınlığını durduramadığım kadar kontrol edemiyorum.

En temel dürtülerimle hareket ederek yatak odama doğru yürüdüm. Dolabımın aynalı kapısının önünde duruyorum. Olduğum otuz dört yaşındaki adama bakıyorum.

Yüzüm keskin kenarlardan oluşuyor. İfadem yıllar geçtikçe sertleşti. Artık nadiren gülümsüyorum. Altı-dört yaşında, uzun boyluyum. Yıllarca insan öldürmekten ve ağırlık kaldırmaktan sıkılaştım.

Ne yazık ki, ne kadar yapılı olursam olayım, hiçbir şey kaderle savaşıma yardımcı olamaz. Kaslar kadar *insani* olan hiçbir şey, eğer birlikte olsaydık Dahlia ve beni bekleyen hazin sona karşı yumruk atamazdı.

Sırtımdaki yanık acı verici bir ağrıya dönüşüyor. Dahlia'ya gitmemi istiyor.

Sikerim böyle işi.

Kotumun rengine uygun siyah bir Henley ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum.

Sırada botlarım ve anahtarlarım var.

Ona doğru gidiyorum.

Geç oldu. Soğuk. Şehri geçip şehir merkezinde yürürken serin sonbahar havası yanaklarımı ısıyor. Dikkatimin dağılmasını hoş karşılıyorum. Hep öyle yaparım. Gerginliği azaltacak herhangi bir şey.

Onu daha az istememi sağlayacak herhangi bir şey.

Ondan hoşlanmamalıydım bile. Yaptığım şeyi yapmamalıyım. Yine de ilerliyorum.

Yangın merdiveninden onun dairesine çıkmak, yıllar boyunca defalarca çıktığım bir tırmanış.

Kimse beni bunu yaparken görmüyor. Kimse sikine takmıyor. New York'ta gece yarısından sonra ne istersem yapabilirim. Onu uykusunda öldürebilirim ve çürüyen cesedinin kokusu havalandırma sisteminden sızana kadar kimse fark etmez.

Bunu hiç yapmayacağım.

Dahlia Valentine kalbimi çalan kız. Bazı günler, onu mezara götüreceğinden endişeleniyorum. Cehenneme.

Bu katil, güzel kadın olabilir.

Dairesine bakarken, açık kapıdan yatak odasını görüyorum. Uyuyordu. Kabarık bir battaniyenin altında, sarı saçları siyah yastık kılıflarının üzerine yayılmış.

Sakin. Sakin.

Ölü gibi uyuyor.

Her zaman öyleydi. On dokuz yaşından beri Dahlia Valentine'a akla hayale gelmeyecek bir sürü şey yaptım. Uykusunda.

Uyanmadı. Bir kere bile. Bu gece de farklı olmayacak.

Penceresindeki mandal yeterince manipülasyonla açılıyor. Menteşeleri her üç ayda bir yağlıyorum, böylece pencere sessizce yukarı kayıyor. Dahlia bunu duymuyor, yatağında dönüp durmuyor.

Bir bacak, sonra diğeri, ve dairesinin içindeyim. Botlarımın tabanı yumuşak bir şekilde muşamba zemine iniyor. Pencereyi kapatıyorum. Buraya benden başka kimsenin girmesine izin yok.

Buraya kim gelirse gelsin, boğazlarını keserim. Ona sahip olamasam bile o *benim*.

Neyse ki bilinçdışı bir düzeyde bunun farkında. Dahlia kimseyle çıkmıyor. Flört etmez. Onu takip ederek geçirdiğim sonsuz günler bana bunun kanıtını sağlıyor. Burada. Dükkanında. Eve giderken. Bazen telefonunu hackliyorum.

Kimse yok. O bir bakire. Benim kızım.

Yatağının üzerinde geziniyorum ve öfkem kabarıyor. Ona öfkeliyim. Ona olan sevgime.

Bu kız için nasıl bu kadar zayıf olduğuma -önce merhametten, sonra on yedi yaşına geldiğinde daha fazla bir şeyden- hayatımda kalmasına izin verdiğime. Al onun ve Ian'ın hayatlarını mahvettikten sonra lanetlendiğimizi fark etmeliydim.

Onun yanına yaklaşmamalıyım.

Kaderi kıskırtmamak için.

Biliyorum.

Biliyorum. Ama

onu istiyorum.

Çok kötü.

Kasıklarına kan hücum ediyor. Sertleştirm ve acıyor, ona ne kadar ihtiyacım var.

Ahlaksızlığım yüzeye çıkıyor. Dahlia'ya uykusunda tecavüz etmem için beni çağırıyor. Her saniyesinde acı çekerken onu benim yapmamı. Çünkü bu sahte. Çünkü o gerçekten benim değil.

Kotumun düğmelerini açıp fermuarını indirirken, "Ah, küçük vahşi," diyorum. Kendimi dışarı çıkarırken. "Bugün meşguldün, değil mi?" Sikimi becerirken sikim elimde titriyor. "Cadılar Bayramı süslerini asıyorum. Ürkütücü sezon keklerin sergileniyor. Çok yorulmuş olmalısın."

Yatağı yüksekti. Biraz daha yaklaştığımda Dahlia'nın nefesleri aletimi ısıtıyor.

Daha önce ağzını sikmemiştim. En fazla dölleriimi dudaklarına sürüyordum. Vücuduna. Cildine dölle baş harflerimizi yazdım.

Onu seviyorsun.

Kahretsin, beynim benimle dalga geçiyor. Mesafe, onunla konuşmadığım dört yıl.

Onu seviyorsun.

Onu seviyorum, evet.

Ben pis, sadist bir sikiciyim. Geri çekiliyorum, ağzına doğru eğiliyorum ve açık dudaklarına tükürüyorum. Tükürüğüm onun tatlı, pembe dilini parlatıyor. Onu yalamak ve sonra tekrar tükürmek için duyduğum arzu çok büyük. Sikimin ucunu ıslatan bir prekum var.

Dahlia kıpırdamıyor. Sanki uyanıkmiş gibi. Düşüncelerimi dinliyor. Yapmam için yalvarıyor. Yavaş, titiz hareketlerle ağzını yalayıp temizliyorum. Sonra tekrar ayırık dudaklarının arasına tükürüyorum.

O günden önce hiç böyle olmamıştım. Bu kadar ahlaksız değildim.

Sonra Dahlia muhteşem bir şekilde rahatsız on yedi yaşında bir kıza dönüştüğünde bana tüm komplekslerin anasını yaşattı. Yıllardır kimseyle çıkmadığım ya da sevişmediğim için kafayı taktığım kişi.

Hiç kimse ona yaklaşmadı ve yaklaşamayacak.

O benim. Ve ben de her zaman bir şekilde onun oldum.

Yatak başlığına tutunarak sikimin tepesini Dahlia'nın tükürükle kaplı dudaklarına yerleştiriyorum.

Fuuuck.

Dişlerimi iç yanağıma batırdığım için ağzıma kan tadı doluyor. İniltilerimi susturmanın tek yolu bu.

Kalçalarımı içine doğru sallamaya başladığımda boştaki elim şaftımın tabanını kavriyor. Sikim Dahlia'nın dudaklarında zahmetsizce kayıyor. Sığ nefesleri beni çılgına çeviriyor. Aşağıya, battaniyenin örttüğü göğüslerine bakıyorum ve bu bariyer beni çok kızdırıyor.

Yavaşlamadan, onları geri çekiyorum. Siyah kapüşonunu ve tişörtünü boynuna kadar çekiyorum. Oradaki yılan dövmesine.

Evet. Özlediğim şey buydu. Dolgun, yuvarlak göğüsler. Sıcaklığını kaybettiğinde sertleşen küçük, pembe meme uçları. Sikimi ağzının bir köşesinden diğerine kaydırduğımda göğüslerinin soldan sağa sallanması.

Dahlia uykusunda esnediğinde, ağzı daha da genişliyor. Dudakları etrafımı sararak beni biraz daha derine alıyor. Ben kalçalarımı ileri geri sallamaya devam ederken dili uzunluğumun üzerinde duruyor.

Sanki beni yalıyor gibi.

"Siktir," diye küfrediyorum nefesimin altında, tatlı dilinin üzerine boşalıyorum.

Rahatlama gelmeden önce hızlı bir acı içimi kesiyor. Tam zamanında çekiliyorum ve yükümü dudaklarına, ağzına püskürtüyorum. Son orgazmımı da saçlarına fişkırtıyorum. Yapmak istediğim şey buydu.

Bana ait olmanın anlamı budur.

"Bu birlikte olduğumuz anlamına gelmiyor, küçük vahşi." Başımı tavana doğru kaldırıp bu gösteriyi kim yönetiyorsa onunla konuşuyorum. "Hiçbir şey ifade etmiyor."

Sonra döllerimi ağzına sürüp ağzını kapattım. Sabaha kadar döllerimi yutmuş olacak. Hiçbir şeyin tadını almayacak, ama ben onun içinde derinlerde olacağım. Sonsuza dek

"Seni hâlâ seviyorum. Ama senin değilim. Hiçbir şey değişmedi. İyi geceler Dahlia. Ve mutlu avlar."

-- • --

İKİNCİ BÖLÜM

DAhliA

B Sabahın dört buçuğunda yemek yemek ancak enfes olarak tanımlanabilir. Ekim ayının ilk gününde on kat daha zarif hale geldi.

İyileşme sürecimin başladığı ay.

Bir terapi biçimi olarak insanları öldürmeye başladığım o ilk Ekim ayında, bu konuda mutlu değildim. Cinayet kısmı eğlenceliydi. Her zaman öyledir.

Beni bunu yapmaya iten şey... O kısım hiç eğlenceli değildi. Panik. Acı. Yalnızlık.

Ekim ayı, daha doğrusu Cadılar Bayramı, bana her şeyimi nasıl kaybettiğimi sonsuza dek hatırlatacak. Bir değil, iki kez.

Kardeşim ortadan kayboldu. O gün Tyler'ı vasi olarak kazandım ve aylarca ağladım.

Üç yıl sonra Ian geri geldi. Ama bu sefer onu sonsuza dek kaybettim. Onu, Bayan Price'ı ve Tyler'ı.

Bu aydan nefret etmeliyim. Hem de nasıl.

Ama ruhum buna izin vermiyor. Ruhum mutluluğu insanları öldürmekte bulmamı istiyor. Kötü insanları. Hedeflerimden biri hariç hepsi. Henüz öldürmediğim kadın. Bu ay ölecek olan kadın. Teknik olarak, o kötü bir insan değil. Yine de bunu hak ediyor. Kendimce sebeplerim var.

Elimde değil.

Tıpkı on dokuz yaşında otuz bir kişiyi öldürmekten kendimi alamadığım gibi. Ne yaratıcı cinayetlerdi onlar.

Nefret etsem bile, başka seçeneğim yoktu. Tyler orada değildi. Tyler dışarıda, tutunduğu *kötü şans* bahanesini atlatmaya çalışıyor. Sweet DeNights'ın arkasında insanları öldürmek, şeytanlarımı tek başıma öldürmeme yardımcı oluyor.

Sandviç kurabiyeleri vakumlu bir gıda paketine sararken, oklavayı kaldırıp onları ezerken kendi kendime gülümsüyorum. *Bam, bam, bam* ve onlar

küçük parçalara ayrılıyor.

Ben Cadılar Bayramı'nın Noel Baba'sıyım. Kimse hediye almazken, yaramaz olanlar ceza alır.

Ölümcül olanlar.

Hedeflerim dikkatle seçildi. On bir ay boyunca müşterilerimi otların arasındaki bir yılan gibi izledim. Davranışlarını inceledim. Kötü olanları seçip onları takip ediyorum.

Fırını açtığımda güneş henüz doğmamıştı. Siyah örgü elbisemin kollarını kıvrıyorum ve başımın üstündeki topuzu yeniden yapıyorum. Buzdolabına gidip dün gece yaptığım kremayı çıkarıyorum.

Buzdolabında, dondurucuda değil. Onları orada tutacağım.

Arka taraftaki odanın duvarını kaplayan donduruculara özlemle bakıyorum. Cupcake işim büyümeye başlayınca arkamdaki yeri satın aldım.

Her Ekim ayında burası benim oyun alanım olur. Bugün de farklı olmayacak.

Önümüzdeki ayın düşüncesi bana bir parça rahatlık sunuyor. Bir kaçış hissi. Kalbimdeki pembe, neşeli alanın üzerine siyah bir gölge düşürüyor. Beni sevgi ve umut gibi çürümüş duygulardan kurtarıyor.

İşe yaramaz duygular. O enayilere uzun zaman önce veda ettim.

Tyler olmadan, onları asla geri alamayacağıma eminim.

Kimse kalmadı. Ian bana bir daha asla her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecek. Tyler'ın büyükannesi asla başımı okşayıp bana *tatlı kız* demeyecek.

Tyler bir daha o kocaman kahverengi gözleriyle bana bakacak mı? Ben uyanıkken?

Bilmiyorum.

Bana baktığında bakışlarından şefkat parlar mı bilmiyorum. Korkmayı bırakıp kırık, çılgın kalbimin parçalarını onaracak gücü kendinde bulacağından emin değilim.

Gözleri vücudumda gezinirken bir daha asla kararmayabilirdi.

Bugünlerde onu gördüğümde yatağımın kenarında duruyor, göğüslerime o kadar odaklanmış ki beni görmüyor ya da uyuyor. Göz kapakları ruhunun pencerelerine girmeme izin vermiyor. Dairesine giriyorum, yatağına sürünüyorum ve vücudunda ilerliyorum. Boşalana kadar ağzını dişliyorum.

Çok çalışıyor. İki işi var. Spor yapıyor. Üstüne çıktığımda ışık gibi sönmüş oluyor.

Onu hatırlamak bile dizlerimi jöleye çeviriyor. Hatırladıkça meme uçlarım sertleşiyor.

Ona kafayı takmak yerine dişlerimi gıcırdatıyorum. İşe koyuluyorum, mikserin içine yoğun çırpma teli, pudra şekeri ve vanilya özütü koyuyorum. Kırmızı ve sarı gıda boyası ekliyorum. Cadılar Bayramı için.

Elektronik aletlerin sesi beni sakinleştiriyor. Gerginliğimi alıyor.

Tyler'ın neden uzak durduğunu anlıyorum.

Anladım.

I. Al. Anladım.

Ama o sevdiğim tek erkek. Seveceğim de. Beni terk edemez.

Tyler Price *benim*.

Tyler'ı odama kilitlemekle ilgili sahiplenici düşüncelere dalmadan önce birkaç kez göz kırpıyorum. Şu ana dönüyorum. İşime.

Artık kremamı ihmal etmek yok, yoksa mahvolacak. Çok fazla kek hazırlamam gerekiyor. Pişirirken her saniye önemlidir. Maddi olarak kendinizi desteklemek için o keklere güveniyorsanız.

Vanilya özünün kokusu burnuma doluyor. Tereyağı, çikolata ve tarçın kokuları da hemen ona katılıyor. Fırın odası - Sweet DeNights'ın ön-arka odası - düzenli ve tertipli. Hiçbir şey yerli yerinde değil ve her şey temiz ve pırıl pırıl. Her zaman öyledir. Hayatımdaki hiçbir şey Al'ın vasım olduğu zamanlardaki gibi kirli ve pis olmayacak.

Hiçbir şey.

Bu kadar Al yeter. Tyler'ı anmak kadar kötü.

Keklerim. Düşünmek istediğim şey bu. Ve Cadılar Bayramı spesiyyallerimi bekleyen müşterilerimi.

Siyah örümcek süslemeli turuncu tabela, onlara başladığını bildirmek için gerekli değildir. Onlar biliyor. Herkes biliyor. Eylül ayı boyunca bunun için yalvardılar ama hayır. Gece yarısı aktivitelerim gibi, Cadılar Bayramı spesiyyallerimi de sadece Ekim ayı boyunca yapıyorum.

Her yıl yeni ve eskilerin bir karışımını sergiliyorum. Müdavimlerim hangilerini beklemeleri gerektiğini bilirler. Onlar için geri geliyorlar.

Bu yüzden bugün eski keklerimden biri eksik olacak.

Wink, wink.

"Uslu çocuklar gibi orada durun." Silikon kazıyıcımı siyah, turuncu ve mor şekerlemelerin olduğu iki kaba doğrultuyorum.

Cadılar Bayramı Funfetti keklerim için olmazsa olmaz malzeme. Sprinkler yoksa Funfettis de yok demektir. Herkes bilir.

"Bu sabah özel bir tür bok kafalı burada olacak." Gunner, ilk kurbanım. "Mutlu Ölüm Günü keklerini isteyecek."

Her zaman Ekim'in ilk günü burada olur. Son iki yıldır bunu hiç aksatmadan yapıyor. Bu yüzden en sevdiği keki kullanarak mesai saatinden sonra onları almaya gelmesi için onu kandırıyorum.

Kekle daha çok sinek yakalarsın, değil mi? En azından böyle söylenmeli.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorsun." Etrafımdaki fırınlar tam kapasite çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Sizi bulamaz, bayanlar ve baylar. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermiyorlar. Yine de kafamın içinde hareket ettiklerini görüyorum. Kabin içinde hareket ediyorlar, siyah serpintiler bir sırtış şekli oluşturuyor. Bir Cheshire Kedisi sırtışı. İki tane, çünkü burada iki kap var.

Öldürdüğüm insanlar için üzülüyor muyum?

Cehenneme kadar yolun var. Hayır. Gunner bunu hak etti, adil bir şekilde.

Son birkaç aydır, hem burada hem de evinde zalim tarafını da gösterdi. Mutlu Ölüm Günü'ne kavuşacak, tamam mı? Hayal edebileceği tüm pastaları alacak.

Onun için planladığım şeylerin görüntüleri kafamın içinde bir film gibi oynuyor. Kendi dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Cheshire Kedisi'ninkinden daha kötü.

Kötü biri.

Tyler bu Cadılar Bayramı'nda krizlerimi atlatmama yardım etmek için burada olmayacak.

Beni kurtarmak için.

Blogu da bunu söylüyor. İzliyor olacak.

Bunu kendi başıma atlatmam gerekecek.

Ve Gunner, bir numaralı hedef, küçük sorunumu çözmek için orada olacak. Onlar benim için *her zaman* buradalar.

-- • --

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DAhliA

"H "İşte size bir Kill My Pie." Tezgâhın arkasındaki kumral saçlı tatlı çocuğa sırtıyorum.

Ona ikram ettiğim limonlu pastayı kaptı.

"Ne diyelim?" Bir başka tatlı kızıl saçlı olan annesi kızın saçlarını karıştırıyor.

"Teşekkür ederim." Yeşil ceketli çocuk bana dişlek bir gülümseme veriyor. "Rica ederim."

Küçük eli keki sıkıyor. Dişleri pastanın içine battığında bana bir kez daha gülümsüyor. Bu sefer dişleri parlak kırmızı, beze için kullandığım gıda boyası.

Eğer kanlı olmasaydı iyi bir Kill My Pie keki olmazdı. Annesi onu dışarı çıkarmadan önce "Nefis," diye haykırıyor.

Çocuğun siyah Mary Jane ayakkabıları küçük dükkânımın siyah beyaz fayanslarında ses çıkarmıyor. Bir adım daha attılar ve gittiler.

"Affedersiniz." Bu sözler bir soru olarak değil. Bir talep olarak. Topçu.

Sıraya girdiği andan beri onun tavrını bekliyordum. Onun için, nokta.

Sırtıma kaçınılmaz. Ellerimi siyah ve turuncu önlüğümün üzerinde gezdiriyor, siyah örgü elbisemin üzerini düzeltiyorum. Her saygın dükkân sahibinin yapacağı gibi görünüşe önem veriyormuş gibi yapıp başımdaki yüksek topuzu okşuyorum.

Normalmiş gibi davranmak mükemmelleştirdiğim bir beceri. Ayrıca ona hizmet etmek için acele etmem de sinirlerini bozuyor.

"İşin bitti mi?"

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

Efendim. Ne şaka ama.

İstismarcı desek daha doğru olur.

Ailesine evde nasıl işkence ettiğini izledim. Ne yazık ki, şimdi de aynı canlılıkta görüyorum.

Zavallı Adrienne Ricker, sarışın, çok daha kısa ve zayıf karısı. Kilolarca makyaj sağ elmacık kemiğini kaplıyor ve altında mor bir iz hâlâ görülebiliyor.

Onu dövmüş. Belki dün gece. Belki de bu sabah.

Elim kendiliğinden boynumun yan tarafında kıvrılan yılan dövmesine doğru kalkıyor.

Adrienne'nin yanağındaki çürük gibi benim yaralarım da orada. Benimkiler asla solmayacak. Ne kadar örtbas etsem de aşağılanmayı gizleyemeyeceğim. Acıyı. İşkenceyi.

Hiçbir şey olmayacak.

Ama onun ve genç kızlarının hayatlarını iyileştirmek için bir yolum var. Kel Gunner'ın boynundan tuttuğu. Sahiplenici. Fazla sahiplenici. Kızının kıcını tutan bir baba onu nasıl tutardı.

Bu yaz güzel bir göğüs büyütmüşsün, Jane. Tatlı, yuvarlak bir popo. İşte benim kızım.

Gag.

Kafasında kalan birkaç siyah tel, gecenin ilerleyen saatlerinde sokak köpekleri için çok güzel bir yemek olacak.

"Ölüm Günü'nün Kutlu Olsun keklerinden on beş tane." Siyah mermer tezgâhıma bir ellilik attı. Tırnaklarının altında kir var. Kaba sesi, hoparlörlerden çalan Donovan'ın "Season of the Witch" şarkısının üzerine yükseliyor. "Çabuk ol. İşe geç kaldım. Ve bu güzelliği okula götürmek için" -sümüksü siyah gözleri kızına kayıyor- "geç kaldım."

Sahte müşteri memnuniyeti gülümsemem yüzüme yapıştı. Orada çimentolanmış. Hiçbir şey onu yerinden oynatamaz.

Yine de içim nefretle dolup taşıyor. İsyan ediyorlar. Ona olan nefretim kabartma tozu olmayan bir kek karışımı kadar yoğun. Yoğun. Yoğun, yoğun ve daha da yoğun.

"Özür dilerim, efendim." *Sir Fuckface*, kafamın içinde gerçek adını söylüyorum. Dışarıda, ekrana doğru işaret ediyorum. "Tedarikçim bugün serpmeyi unutmuş. Bir felaket, biliyorum. Öğleden sonra getireceğine söz verdi."

"Ne oluyor lan?" Gunner'ın yanakları kızardı. Gözlerinin arkasında öfke parlıyor. "Bunun için mi sabah metrosuna bindim?"

Tam da beklediğim tepki. Onu buraya çekme işimi çocuk oyuncağı haline getirdi.

"Hayal kırıklığını anlıyorum." Kırmızı dudaklarımdaki parlak gülümseme gerçekmiş gibi geliyor. Çünkü artık öyle. "İzin verin bunu telafi edeyim. Sana yüzde on indirim yapacağım ve ben kapandıktan sonra onları senin için hazır edeceğim. Bu akşam sekiz buçukta, on beş Happy DeathDays sadece sizin için hazır olacak."

"Hmph. Tamam." Başparmağı kızının boynunun yan tarafını okşuyor. O yatıştı. Ekranımın her yerine kusmak üzereyim. "Peki."

Jane'in yanaklarına renk geldi. İri kahverengi gözleri yardım için benimkileri arıyor. Annesinin gözleri ise çaresizce yere yapışmış durumda.

Dayanın hanımlar. Bir gün daha ve sonra özgürsünüz.

"Harika." Elli dolarlık banknotu göstererek geri almasını işaret ediyorum.

Onun mikroplu parasına dokunmayacağım. Güpegündüz, olabildiğince temizim. Tyler'ın bir zamanlar olduğu kadar temizim.

Gözlerime kadar pisliğe bulandığım Ekim geceleri. Ve her dakikasını seviyorum.

Son müşteri on beş dakika önce ayrıldı.

O zamandan beri arka odayı düzenliyorum. Benim gizli odam.

Zemini siyah brandalarla kapladım. Dondurucu kurutucularımın içini temizledim. Kasap bıçaklarımı bile dim. İki krema torbasını Gunner'ın en sevdiği *Happy DeathDay* vanilyalı krema ile doldurdum.

Bir kap siyah, turuncu ve mor serpmeye kullanılmaya hazır.

Her şey hazır ve tek yapmam gereken on beş dakika çalışmaktır. Çalışkan olduğum kadar hızlıyım da. Piçleri katletme sanatında bir ustayım.

Süresi dolmak üzere olan müşterimin gelmesine on beş dakika kala, kapıdaki işareti *Kapalı*'ya çevirip kapıyı kilitlemeden bırakıyorum. Sonra ön tarafa geçip vitrini temizliyorum. Bugün yazar kasama ihtiyacım olmayacak, bu yüzden parayı sayıyorum ve faturaları ve kredi kartı fişlerini tezgahımın altındaki kasaya kilitliyorum.

Gunner'ın parası beni
ilgilendirmiyor. Hayatı
ilgilendiriyor.

Hoparlörlerden Billie Eilish'in "Bad Guy" şarkısı geliyor ve kıkırdıyorum. Hiçbir şarkı bu akşam için daha iyi bir soundtrack olamazdı.

Mırıldanarak elime bir bez alıyorum ve tezgahın arkasındaki fayans duvarlara yöneliyorum. Temizleyici spreyi siyah ve beyaz fayansların üzerine sıkıyorum, sonra da kaydırıyorum. Sık ve kurut, sık ve-

Ding.

Ön kapının üstündeki zil bir ziyaretçiyi haber veriyor.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Keskin köpek dişlerimi alt dudağıma sürüyorum. Bir damla bile dökülmemiş olmasına rağmen burnuma kan kokusu geliyor.

Henüz.

Beklenti beni bakır kokusuna boğdu. İntikam açlığı. İyileşmeye.

Muhtemelen bu yüzden içeri giren kişinin gerçek kokusunu özlüyorum.

Arkamı döndüğüm anda gözlerim hatamı görüyor. Kalbim de fark ediyor ve acı dolu bir çılgılık atıyor.

Ve ruhum -o buruşuk küçük şey- kendisiyle ne yapacağını bilmiyor. Bu adam... *Benim* adamım. O burada.

Tyler Price ve ben tezgahın iki tarafından birbirimize bakıyoruz. Donup kaldım. Üzerimde bir gölge oluşturan kadar yaklaşıyor.

Uzun boylu, geniş, siyah kapüşonlu ceket ve öldürücü bakışlarıyla tehditkâr. Kara kaşları birbirine çekilmiş. Beni böyle incelediğinde, kendimi bir katil gibi hissetmiyorum. Küçük hissediyorum. Çok küçük.

Ayrı kaldığımız süre boyunca, onun evine gizlice girerken her zaman üstünlük bendeydi. O uyuyordu ve ben ondan orgazm çalışıyordum. Ne zaman boşalacağına ve ne zaman yapacağına karar veren bendim. Bilgisayarına giren bendim.

Evime girdiğinde bile, güç bendeydi. Onun bilmediği bir şey biliyordum.

Hükümdar, kraliçe, anasını siktiğimin imparatoru. Ben.

Artık değil. Tyler'ın varlığında değil. Katil olmayı unutuyorum. Gunner'ın yakında dükkana gireceğini unut. Çok yakında.

Tyler uyanıkken ve bana dik dik bakarken hepsini unutuyorum. Artık ölüm kraliçesi değilim. İkarus'um, güneşe yakın uçuyorum. O kadar yakın ki yanabilirim.

O kadar yakın ki, yansam bile *umurumda değil*.

Tyler bir adım daha atıyor. Botlarının ön tarafının tezgâha değdiğini duyuyorum. Gözlerinde öfke var ama dokunuşunda yok. O

Parmaklarını boynumdaki yılan dövmesinin etrafına doluyor ve orada hiç öfke yok.

Onun sahipleniciliği Gunner'ınki kadar zehirli değil. Bu aşk.

Bir anlığına dokunuşuna hayret ettim. Lanet bir kedi gibi mırıldandım. Onun bana dokunmaktan hoşlandığını hayal ediyorum, tıpkı benim onun başparmağının parçalanmış tenimi okşamasından hoşlandığım gibi. Sanırım gözlerindeki buzdağı çözülüyor.

Ta ki kendisi olmaya geri dönene kadar. Güzel yüzüne zorla taktığı maske.

Tyler'ın ifadesi zalimce bir şeye dönüşüyor. Alaycı bir sırıtış. Bükülmüş bir kaş.

"Küçük vahşi." Parmakları kazıyor. Isırır. Yaktı. Lanet kalbim hala acıdan uçuyor. Özellikle de acıdan. "Bu tatlı oyunun bir faydası yok. Hiçbir şey beni kalmaya ikna edemez. Kalmak istemiyorum."

Kalmak istemiyorum. Bunu daha önce de duymuştum. Buna asla inanmayacağım.

"Oh, gerçekten mi?" Parmaklarımı önlüğümün içinde sakladığım bıçağın sapına doluyorum.

Onu özledim. Ona yaslanmak ve eski Tyler'ı ummak güzel. Bu kadar. Güzel. Onun tarafından incelenmek benim için daha eğlenceli. Onunla oyun oynamak çok lezzetli.

Ve Tyler ile bir şaka savaşına hazırlanmak, bu dünyanın sunabileceği her şeyden daha iyidir.

Bu onu geri çekmek için bir fırsat. Onunla güvende olduğumu göstereceğim.

Kolumu bükerse, kalması için onu bıçakla tehdit etmeye zorlarsa, öyle olsun.

"Gerçekten mi?" Bakışları her geçen an daha da acımasızlaşıyor. Bu manzara karşısında kalçalarım sıkıştı. "Buradayım çünkü sen ve ben biraz sohbet edeceğiz. Ondan sonra işimiz biter. Ian'ın kız kardeşi."

Mücadelem bu isimle sönüyor. Ruhum çatlıyor, yırtılıyor. Yere düşüyor ve oradan daha da alçalıyor. Kanalizasyona kadar.

Konuşmamız bitince gerçekten gidecek.

Sonra ne olacak? Ondan çok ama çok uzak durayım diye benden nefret ediyormuş gibi davranmaya geri mi döneceğim?

Sikeyim onu. Ian'ın adıyla beni uzaklaştırmaya çalışmasının da canı cehenneme. "Kardeşimi bu işe karıştırma," diye homurdanıp geri çekiliyorum.

"Nasıl?" Kötü Tyler beni daha sıkı tutuyor. Yüzümü ona doğru çekiyor. "Hikâyemizi bunların dışında bırakamam."

Söylediklerinin arkasındaki anlam çok açık ve bunun için ona kızamam. Onu iyileştirmek zorundayım.

"Geçmiş geçmişte kaldı."

"Hiç olacağından emin değilim." Ty alnını benimkine bastırıyor. Başını eğiyor. Her hareketi kendinden emin. "Ama yapmak zorundaydım... Yapmak zorundaydım... Kahretsin, seni özledim."

Son kısmı fısıldadı. Benim duymamı istediğini sanmıyorum. Ben duydum. Beni özlüyor.

"Bu yüzden mi buraya geldin?" Fısıldıyorum.

Cevap gelmiyor. Sözlü bir cevap değil. Tyler beni ileri doğru zorluyor, dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Vahşi ve şiddetli. Cehennem ateşi kadar sıcak. Yeni bir yemek tarifi öğrenmek kadar yoğun.

Tyler bunun ilk öpücüğüm olduğunu biliyor. Bilmek zorunda. Ve yine de nazik, tatlı, çekingen olmakla uğraşmıyor. Beni rahatlatmıyor.

Kendine ait olanı alıyor.

Tezgah karnıma saplanıyor ve Chucks'larımından biri yerden kalkıyor. O kadarla kalmıyor. Durmuyor.

Yıllardır izlediğim bu yeni Tyler, yıllar önce beni cehennem çukurlarından çıkaran genç adamın sert ve acımasız versiyonu.

Bu beni yıllardır takip ediyor. Benim hakkımda lanet bir blog yazıyor.

Bu çok zalimce.

Dudakları benimkini aralıyor. Dili içeri giriyor ve benimki karşılık veriyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de yapıyorum. Ona ihtiyacım var. Onun tadının beynime kazınmasına ihtiyacım var. İçinde biraz deniz tuzu olan kahve ve bitter çikolata. Bu o.

Ve hiç geri durmuyor. Tyler'ın ateşi beni tüketiyor. Şehveti o kadar güçlü ki kazığa bağlanıp yakılıyorum.

Ellerim boynuna gidiyor. Parmak uçlarını onu saran damarları incelemek için çaresiz. Derisinin altındaki gürültülü nabza dokunmak, başka bir yaşam belirtisi aramak için. Ona gerçekten dokunduğumun bir kanıtı.

Başparmaklarım ensesini okşuyor ve ağzıma doğru iniyor. Belki de kızgınmış gibi davranmayı bırakmıştır.

Belki bana sahip olur.

Sonunda öpüşmemizi kestiğinde, boynumu bırakmıyor. Alnı olduğu yerde kalıyor.

Eğer ürkek ve korkak bir kız olsaydım, gözlerimi kapalı tutardım. Akıllı davranır ve onun bakışlarında bulabileceğim şeylerden kaçınırdım.

Ama ben lanet olası bir şeytanım. Kimseden korkmuyorum. Gözlerim açık. Kalbim boğazımda.

Ben de ona bakıyorum.

"Hayır, küçük vahşi. Yanılıyorsun. Geçmiş geçmişte kalmadı." Tyler Price, zalim gözleri ve daha zalim sözleri bile beni korkutamazdı. "O burada. Şimdi senin yanında daha iyi hissediyorum. Sen beni yavaş yavaş öldüren bir enfeksiyon gibisin. Senin yüzünden her gün biraz daha ölüyorum. Sen asla terk etmeyen bir hastalıksın."

"Bunu kastetmiyorsun. Kötü anlamda değil." Ona korkak demiyorum. O cesur biri. Kötü sözler söylediği için cesur. Onu korumak için hayatının aşkını kendinden uzaklaştırdığı için cesur. "Beni yanında istiyorsun diye gitmeyeceğim."

"Gideceksin. Sana bundan sonra gideceğimi söyledim ve gidiyorum. Gidiyorum. Duydun mu?"

"Hayır."

--

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TWLER

Tonun öpücüğü. Bunu asla atlatamayacağım. Asla.

Üzerimdeki etkisi. Bu yüzden olduğum yerde kalıyorum. Neden doğru şeyi yapıp çekip gidemiyorum.

Onu çok seviyorum. En başta nasıl terk ettim ki?

Ailesi o beş yaşındayken binaya taşındığı andan itibaren aramızdaki bağ çok kolaydı. Doğal bir bağ. Her zaman küçük bir kız ya da erkek kardeşim olsun istemiştım ama ailem erken yaşta vefat etti.

O ve Ian o günden beri benim kardeşlerim oldular.

Şu anda kız kardeşten çok uzakta. Yıllardır olmadı.

Takıntılıyım. Aşığım. Onun için çıldırıyorum.

Tabii ki öyleyim. Aksi takdirde, yaptığım ölümcül hatayı açıklayamam. Neden burada, Sweet DeNights'ta, onu tutuyorum. Onu öpüyorum.

Onu kurtarmak yerine, hayatını tehlikeye atıyorum.

Yine de Dahlia'nın her istediğini yaptım. Son dört yıldır benden istememesine rağmen burada olmak gibi.

Onu hissettim. Onu *hissediyorum*.

Geçmişte yaptığım gibi.

"Harika kokuyor," diye yalan söyledim büyükanneme, uzun bir iş gününün ardından esniyordum.

Gerçek şu ki, o zamanlar hiçbir şey harika kokmuyordu. Hayatımdaki hiçbir şey harika değildi, nokta.

Dahlia'nın amcasını öldürmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Kardeşi Ian'ın evden kaçmasının üzerinden de iki gün geçmişti. O zamandan beri ondan haber almamıştım. Ondan başka bir şey düşünemez olmuştum.

Küçük vahşi. O ölümcül günde, o çocuk cesurdu. İnanılmaz derecede. Kanlar içindeydi ve şimdiye kadar gördüğüm tüm yaratıklardan daha güzeldi, düşüncelerini yeniden düzenlemeyi başardı. Ian'a sıcak giysiler verdi. Polisi aramamam için bana yalvardı.

Öncelikleri vardı.

Ertesi gün işe gitmek zorundaydım. Ve ondan sonraki gün de. Reçetesini aldığından emin olmak için akşamları büyükannemin yanında kalmak zorunda kaldım. İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmak için.

Sorumluluklarıma kızmadım. Asla yapamazdım. Bir oyun şirketi için kod yazmak, yapmayı hayal ettiğim şeydi. Beni yetiştiren kadına bakmak benim için bir onurdu.

Beni rahatsız eden şey tamamen başka bir şeydi.

Dahlia'dan uzakta olmak beni rahatsız ediyordu. Son bir buçuk gündür ölü amcasının cesedinin karşısında oturan kız. Sürekli endişe beni rahatsız ediyordu. Akıl sağlığını yiyordu.

Dün kapısını çaldığımda iyi olduğunu söyledi. Onu yalnız bırakmam için havladı. Onu rahat bıraktım.

Bu geceye kadar. Büyükannemin şimdi olduğu gibi iyi olduğunu gördüğümde, Ian'ın bana verdiği anahtarı kullanmaya ve dairelerine girmeye karar vermiştim.

"Onun en sevdiği tavuk çorbasını yaptım." Büyükannem bana gülümsedi.

"Dahlia'nın.

Onun için."

Yürüteciyle mutfığa doğru yürümeye başlamadan önce büyükannemin yanına koştum. Soluk mavi elbisesinin üzerine kalın, yün bir hırka çekti. Beni azarlamadı ya da telaşlanmayı bırakmamı söylemedi. Ona yardım etmek istedim ve o da bana izin verdi.

"Nasılsın?"

"Ben harikayım." Elimi okşadı. "Çorba tatlı kız için," diye tekrarladı. "Aşağıda yemek yiyor mu bilmiyorum. Onu ziyaret etmelisin. Ben yapamadım."

"Büyükanne, ben buradayım. Seninleyim." İnkârım kendi kulaklarıma bile nâfile geliyordu. "Yakında gideceğim."

Dahlia'yı becermek istemedim. Dahlia'yı öpmek istemedim. O zamanlar böyle bir şey yoktu. Ama lanet olsun, birinin ona göz kulak olması gerekiyordu. Başka kimse yoktu. Orada olsaydı Ian'ın dairesinden geldiğini duyardım. Orada değildi.

Kimsesi yoktu.

Suçluluk duygusu beni eskisinden daha çok incitti.

"Hayır." Büyükannemin reddi kesindi. Kararlı. "Bana burada bir kâse bırak, tencereyi aşağı indir ve onu besle. Sonra da o lanet cesedi ne yapacağını düşün, çünkü kokmaya başladı. Komşulardan birinin polisi araması onun için iyi olmaz. Ona yardım etmelisin, Tyler."

O haklıydı. Ian'ın çok çok uzaklara kaçması için iki gün yeterli olmalıydı. O zamana kadar Kaliforniya'ya varabilirdi.

Dün gece kapıdan Dahlia'ya açıklamaya çalıştım. Kabul etmedi. Hatta bana hırladı, "Ian'a biraz daha zaman ver."

Ona daha fazla zaman vermekten bıkmıştım. Onu orada tek başına bırakmaktan bıkmıştım. "Bırakacağım."

"Aferin oğlum." Büyükannemin yanağıma dolanan elinin yumuşak teni, acı çeken ruhumu yatıştırdı.

Elimdeydi. Dahlia'yı zamanın geldiğine ikna edebilirdim.

O andan itibaren otomatik pilotta hareket ettim. Büyükannem için bir kase. Tencere elimde. Üç kat aşağı ve bir kilit sonra, kanlı, kokuşmuş sahnenin içinde duruyordum.

Kalbim yere çakıldı. Dahlia onu bıraktığımdan beri bir santim bile kıpırdamamıştı. Aynı kıyafetleri giyyordu. Aynı kana batmıştı. İçeri daldığımı pek umursamadı. Gözleri önce bana, sonra da ölü amcasına kaydı.

O anda tüm bilinçli düşüncelerim yok oldu. Tencereyi mutfak tezgahının üzerine koydum. Onun önünde durmak için hareket ettiğimde botlarım kurumuş kan birikintisine bastı.

Saçları dağınık. Dizlerini göğsüne çekmiş. Çenesi dizlerinin üstünde. Her yeri kan içindeydi. O lanet gecede temizlememe izin verdiği yüzü dışındaki her yeri.

O zamandan beri kıyafetlerimi değiştirmiştim. Tam olarak üç kez.

Temizdim. Açık renk kotum, beyaz Henley'im ve yeşim yeşili kapüşonlum hâlâ çamaşır deterjanı kokuyordu. Dahlia kirliydi. Kız daha iyisini hak ediyordu. Yaşadıklarından sonra dünyayı hak ediyordu.

Ona karşı duyduğum sorumluluk duygusu, ona karşı duyduğum suçluluk ve kardeşlik sevgisiyle savaştı.

Lanet olsun. Her şeyi berbat ettim.

Onu düzeltmek benim işimdi. Onu düzeltmek. Buraya Dahlia'ya bakmak için geldim.

Beni geri çevirmesine izin vermeden

önce ölürdüm. "Duş alacağız."

"Hayır." Çürümekte olan amcasından başka bir şeye bakmayı reddederek kaşlarını çattı. "Uyanabilir."

Başka herhangi bir argüman iyi olabilirdi. Sahnenin bütünlüğünü korumak falan... Bunu anlayabilirim.

Deliliğe tahammül edemem. Dahlia için aklını kaybetmek bir seçenek değildi.

Yapacak bir şeyim olduğu sürece hayır.

"Yukarı." İşaret parmağımla onu çağırdım.

"Uyanabilirsin."

"Ayağa kalk, küçük vahşi. Duş almalısın. Sonra polis çağıracağız."

Hırlarken bana bakmadı.

Ailesi öldüğünden beri son altı aydır dayak yiyordu.

Şimdi, iki gündür çürüyen bir cesede bakıyordu.

Eğer bir an önce harekete geçmezsem, ruhunda geri dönülmez hasarlar oluşabilirdi.

"Yukarı. Sormuyorum, Dahlia."

"Hayır."

"Küçük vahşi." Dizlerimin üzerine çöktüm. "Adının hakkını veriyorsun, değil mi?"

Onu kollarıma alır almaz boğazından bir çığlık koptu. Komşuların duyacağı bir çığlık.

Sanki umurlarında.

İçlerinden birinin bir gecede vicdanı uyanırsa diye.

Onu tekrar yere yatırdım ve mutfağa gittim. Ben çekmeceleri açıp kapatırken, o biraz daha çığlık attı.

Sonunda bir koli bandı rulosu bulduğumda Dahlia elleri ve dizleri üzerinde, parmaklarını yere gömüyordu. Amcasına ters ters bakıyordu. Kıçını yüzüme dayamıştı ve günlerin sidiğinin kokusunu alabiliyordum. Başka bir şey yoktu, çünkü canavar amcaları onu ve Ian'ı aç bırakmaktan zevk alıyordu.

Ve kendi üzerine dışkılasa bile, iğrenmezdim. Ben iğrenmedim.

Bir görevim vardı ve kokular kadar küçük hiçbir şey beni caydıramazdı.

Bu kızın bir duşa ihtiyacı vardı. Onu aklından çıkarmak için düşünebildiğim tek şey buydu.

"Uzak dur Tyler," diye tehdit etti beni görememesine rağmen.

"Uyanabilir. Ian'ın peşine düşer. Kardeşimi öldürecek. Onu tekrar öldürmek için burada olmalıyım. Bir yere gitmiyorum. Kımıldamıyorum."

O gevezelik ederken, çıplak kısımlarını benden saklamak için onu oturma pozisyonuna geri ittim. Fark edemeyecek kadar öfkesinin içinde kaybolmuştu. Sırada koli bandı vardı.

Bir gözyaşı ve-

"Ian'ı korumalıyım. Ian'ı korumalıyım."

"Onu koruyacaksın. Zaten koruyorsun."

Slam! ve koli bandı ağzını kapattı. Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak yerden kaldırdım ve banyoya doğru yürüdüm. Bana attığı yumruklara rağmen onu bırakmadım, sıkıca kavradım. Dehşet dolu bakışlarını görmezden geldim.

"Bu işten sıyrılarak Ian'ın yanında olacaksın."

Banyonun içindeydik ve sıcak suyu açtım. Neyse ki dün telefonumdan iki saat boyunca kombiyi değiştirmiştım. Ona yeni bir tane almış ve o korkunç Cadılar Bayramı gecesi uygulamama bağlamıştım. Bizimki bozulursa diye kendi dairemde de bir tane vardı. Gerçekten çok işe yaradı.

"Kendini toparladığında onun için orada olacaksın." Bu söylenecek en güzel şey değildi. Ama çıldırmıştım. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı ve Dahlia iyi olmadığına dair hiçbir fikre sahip görünmüyordu. "Sana yardım edeceğim Dahl. Ben buradayım."

Parmakları kafa derimi yırtarken bandın arasından hayır diye bağırdı. Onu düşünün ucuz fayans zeminine yatırdığımda yumrukları göğsümü dövüyordu. Hatta yanımdan geçip dışarı koşmaya çalıştı.

Temizlenmesi gerekiyordu. Gerçek dünyaya geri dönmesi gerekiyordu.

Küçük kardeşini ölmesi ya da aklını kaybetmesi için orada bırakmadın. Sadece bırakmadın.

Onu düşün duvarına doğru ittim ve suyu açtım. Saniyeler içinde sıcak su ikimizin de vücuduna yağdı. Saçlarımızı ıslatıyor, yüzümüze yapışmasına neden oluyordu.

Kapüşonum ve kotum sıırıslıklam olmuştu. Dahlia'nın tişörtü tenine yapışmıştı.

Korumacı davranıyordum. Aşırı derecede. Ve inatçı Dahlia korunmayı reddetti.

Buna karşı öfkelen dim.

"Tanrı aşkına." O beni iterken omuzlarını tuttum, gözleri banyo kapısından hiç ayrılmıyordu. "Bırak bunu ben alayım. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Yıkanması gerekiyordu. Temiz bir yatakta uyumaya ihtiyacı vardı. Hepsinden önemlisi, zihninin temizlenmesine ihtiyacı vardı. Al uyanmıyordu.

Polislerin çağırılması gerekiyordu. O zaman onların sorunu olacaktı. Onu buradan sonsuza dek götürecekt olanlar onlar olacaktı.

Dahlia, öfke dolu ve delirmiş bir halde, elini koli bandının kenarına yaklaştırdı. Koparmaya hazır dı.

Tabii ki hayır.

Parmaklarım bileğinin etrafına dolandı. Kolunu başının üzerine çarptığımda pranga görevi gördüler.

Damla damla gözlerimize döküldü. Kirpikleri ağırlaşmıştı. "Çığlık atmayacağına söz verirsen bandı çıkaracağım."

Boştaki eliyle beni yumrukladı. Sessiz kalmaya niyeti yoktu.

"Anladiysan başını sallla." Dikkatim onun gözlerinden hiç ayrılmadı. Bunun onu güvende hissettirdiğini söyleyebilirim. Güvende olduğumu. Güvendedim. "Bana geri dön, senin için her şeyi yoluna koyacağım. Bir daha kimse sana ya da Ian'a zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum."

Onu zapt etme çabası nefeslerimi kesiyordu. Burun delikleri hava emmeye çalışırken alevlendi.

İhtiyacı olan bir başka şey de buydu. Nefes almak.

"Başını sallla, lanet olası."

Başını salladı. Nihayet. Başını hafifçe salladı. Zar zor algılanabilen bir baş sallama. Ama yaptı.

Koli bandını kopardığım anda yüzü buruştu.

"Tyler," diye iç geçirdi, sesinde önceki gerginlik yoktu. "Ben buradayım."

"O öldü, değil mi?" Gözleri fincan tabağı kadar genişti. Üzüntü ondan bana doğru akıyordu. "Al öldü."

"Evet, öyle." Onun yalvaran mavi gözlerine bakmak bazı şeyleri fark etmemi sağladı. Bu karmaşayı çözene kadar onun koruyucusu olmak benim işim olacaktı. Vücudumdaki her kemiğin onu güvende tutmaya ihtiyacı vardı. O kadar ki fiziksel olarak acı veriyordu. "Başardın, küçük vahşi. Canavarı öldürdün. Pes edene kadar Ian'ın peşini bırakmayacaklar. Pes edecekler. İyi olacaksın. İkiniz de."

Her kelime bakışlarına bir başka berraklık dalgası getirdi. Öfke şimdi orada kabarıyordu. Parlayan maviliklerinde şiddet dolup taşıyordu.

Ian'ın gözlerinde gördüğüm kayıp parça gitmişti. Şükürler olsun. Sonra çenesi sallandı, dudakları büzüldü. "Ben mi yaptım?"

Sesindeki hüznün beni parçaladı. Konuşma yeteneğim bedenimi terk etmişti. Kontrolden çıktım.

Dahlia'ya sarıldım. Kollarının gövdeyi sarmasına izin verdim. Bu küçük insanın hüngür hüngür ağlamasına izin verdim.

İşi bittiğinde, duş alabilmesi için banyodan çıktım. Bir çift eşofman, tişört ve temiz iç çamaşırı çıkarıp lavabonun üzerine koydum.

Onu çıplak görmedim, hiç görmedim. Yaptığım şey yatağındaki çarşafları değiştirmekti. Cesedin yerini değiştirmeden oturma odasını ve mutfağı temizledim. Polisleri aradım.

"Hayır, Ian bana nereye gittiğini söylemedi," dedim beni sorguladıklarında yüzümü asmadan. "Al'ın cesedi ve Dahlia ile birlikte iki gündür buradaydı sanırım? En azından onun söylediği buydu. Sonra da gitti."

Onu hiç bulamadılar. Mahkemeye gittim ve Dahlia'nın yasal vasisi oldum. Büyükannemin ölümünden de ben sorumluydum.

"Çık dışarı, Tyler." Dahlia'nın sesi acı dolu anıları kesip atıyor. Bana o kadar yakın ki öfkesini hissedebiliyorum. Gerçek bir öfke mi?

Hiç sanmıyorum. Numara yapıyor. Onunla tartışmam için beni yemliyor. Kalmam için. "Kapalıyız. Git buradan. Git buradan."

Kalbim çılgınca atıyor, son dört yıldır kilitli kaldığı soğuk kafesten kurtulmak için yalvarıyor. Göğsümden dışarı fırlamak ve ruh eşiyile birleşmek için çaresiz.

İstesem bile elim onu bırakacak gibi görünmüyor. Ki istemiyorum. Sikim hiç olmadığı kadar sert. Ona ihtiyacım var ve lanet olsun, onu bırakamıyorum. Buradan ayrılamıyorum.

Bu savaşı kaybediyorum. Dahlia'yı hayal kırıklığına uğratiyorum. Ona ihtiyacım var ve onu hayal kırıklığına uğratiyorum.

Tezgahın arkasındaki boşluğa açılan sallanan kapı, onu ittiğimde gıcırdamıyor. Dürtülerime boyun eğdiğimde. Dahlia'nın yanıdayım, ona doğru yaklaşıyorum.

"Git."

Onu duvara bastırıyorum. Elimle boğazını sarıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Ses tonum değişiyor ve kendimden nefret ediyorum. Onun sonu olacağım çünkü artık ona sahip olduğum için bu kadına karşı koyamıyorum. "Kötü bir kız oldun ve ben seni cezalandırmak için buradayım."

O kötü değildi. Ben yalancı bir orospu çocuğuyum. O bu dünyada iyi olan her şey.

Tanrım, neden onu uzaklaştıramıyorum? Rutinime geri dönebilirim. Onu güvenli bir mesafeden sevebilirim.

Dahlia'nın burada olması dışında. Canlı ve en karanlık, en sarhoş edici enerjiyle dolup taşıyor.

Burun deliklerim açılıyor.

Parmaklarım ona dokunmak için ağrıyor. Sırf onu *hissedebilmek* için biraz zarar vermek.

"Buraya bunun için mi geldin?" Dükkânın loş ışığında bir şey parıltıyor.

Altımda. Aramızda. Bir bıçak. "Beni suçlamak istiyorsun

onca yıl önce ne oldu? Hepsi bu mu?"

"Ses tonuna dikkat et. Çılgılık atıyorsun." Kahretsin, çılgılıklarını nasıl da seviyorum. Nefret ettiğim şey onun çılgılıkları. Al onun hayatını mahvetmek için her şeyi yaptığında. "Ve hayır. Seni suçlamıyorum ve bunu sen de biliyorsun."

Dahlia şişmiş, ıslak dudaklarını birbirine bastırıyor. Gözleri kapıya kayıyor. Avucumun altında yutkunduğunu hissediyorum. Bakışları tekrar bana döndüğünde, orada bir ateş var.

"Beni suçla. Cezalandır beni." Kılıcını kaldırdığında parıltısı daha da artıyor. "Savaşmadan yenilmeyeceğim."

Beni yemliyor, yaptığı şey bu.

Haklıymışım. Kalmam için öfkemi bana karşı kullanmak istiyor. Bu yüzden gidemeyeceğimi kabul etmek zorundayım.

I...

Yapamam.

Ama ona bir bak. Ona zarar vermem için bana yalvarıyor.

Sonra ne olacak? Ona teslim olacaksın, eğleneceksin ve sonra ne olacak? Bak sana ne diyeceğim. Sonra o ölecek. İyi iş, Tyler.

Onun oyununa gelmeyeceğim. Bu manipülatif, harika seri katile.

Vermeyeceğim.

I...

"Benimle dövüşecek misin?" Ben zayıfım. Çaresizim. Onu seviyorum. Ve onu duvara daha sıkı yapııştırıyorum. "İlk öpücüğünü çaldığımda benimle dövüştüğün gibi mi?"

Dahlia kaşlarını çatıyor. Bir şey söylemiyor. Bu tür bir aşağılanmayla nasıl başa çıkacağından emin değil. Bundan hoşlanmasının nasıl mümkün olduğunu anlamıyor.

"Bu senin ilkindi, değil mi?" Dudaklarım gerilirken kırmızı rujunu dudaklarımda hissederek sırtıyorum. Elimin tersiyle ruju üzerimden sıyrıyorum. Yanağına sürüyorum. "Benden önce kimse olmadı."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Hızla toparlanıyor, dilini dişlerinin ön sırası boyunca gezdiriyor. Dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor, bakışları alaycı. "Beni takip mi ediyordun, Ty?"

İnkâr etmenin faydası yok. "Birinin sana göz kulak olması gerekiyordu. Sana kesinlikle tahammül edemesem bile."

Bilge bir bakış bana blöfümü gördüğünü söylüyor. Eğik bir kaş, bundan daha fazlası olduğunu söylüyor.

Blogdan haberi var mı? Av, avcısını mı kovalıyor? Bu kızla her şey mümkün.

Onun sinsiliği beni çok tahrik ediyor.

Kullandığı bıçak da öyle.

Elim onu üçüncü kez duvara itiyor. Kalçalarım ona sürtünüyor.

Yumuşak karnına karşı horoz sallanıyor.

Bana en tatlı hırıltısını veriyor.

Bıçağı adem elmama saplamadan önce.

Ding.

Zil çalıyor. Dahlia bıçağı yere düşürür.

"Kekler için buradayım." Adam haklı görünüyor. Sanki Dahlia'dan bir şeyler talep etmeye hakkı varmış gibi. "Nerede onlar?"

Birisi kafasının koparılmasını istiyor. Benim tarafımdan.

Ona gitmesini ve bir daha dönmemesini haykırmak istiyorum. Ona en sert sesimle kapandığımı söylemek, sonra da altımdaki vahşi hayvanı kıvranıp ağlayana kadar becermek. Ta ki ikimiz de dört yıllık öfke ve kederi sistemlerimizden atana kadar.

Yapmayacağım.

Dahlia'nın her Ekim'de yaptığı bu şey ona yardım ediyor. Ben yapamazken onu iyileştiriyor. Çünkü eğer yaparsam, sonu ölüm olur.

Kuduz bir farenin ısırığı. Bıçaklarından biri hedefinin derisi yerine kendi derisini kesmiş, atardamarını kesmiş ve kan kaybından ölmesine neden olmuştur. Islak zeminde kayıp boynunu kırması.

Başına gelebilecek her türlü kötü şey beni bunaltıyor. Gitmek zorundayım.

Bir adım geri çekilip Dahlia'ya doğru yavaşça başımı sallıyorum. Dikkati benimle buradaki kendini beğenmiş pislik arasında bölünmüştü.

Boşluk kafamı boşaltıyor. Daha rahat nefes alıyorum. Hava düşünmemi kolaylaştırıyor. Kendimi bırakmamı.

"İşimiz bitmedi," diyorum ona kapıda, kendime rağmen. "Seni sonra yakalarım."

Dahlia önlüğünü kaldırarak yanağındaki ve dudaklarının etrafındaki ruj izini siler.

"Önce ben seni yakalarsam olmaz." Göz kırıyor.

Blogumdan haberi olamaz. İmkansız.

"Tamam, bu güzeldi." Yanımda, beni sokağa doğru itiyor.

Arkasındaki kilitler. "Hoşça kal Tyler."

Soğuk gece havası yüzüme çarpıyor. Orada durup tezgâhın arkasındaki iri yarı adamı çağırmasını izliyorum.

"Hadi Gunner, siparişin arkada."

Bir kulağımı kapıya dayayıp, kapının ardında kaybolduklarında içeriyi dinliyorum. Onun sakarin gibi tatlı sesini içime çekiyorum.

"Özellikle senin için sakladım. En sevdiğim müşteri."

--

BEŞİNCİ BÖLÜM

DAhliA

"G lgtlgtlgt." Gunner'ın kirli tırnaklı parmakları boynuna doladığım ipi kavırıyor.

Happy'nin olmadığı fırın odamda duruyoruz.

Ölüm Günü kekleri. Sadece ben varım, kollarım havada, ellerim ipi olabildiğince sert çekiştiriyor.

"Ne dedin sen, günışığım?" Gunner'ın dizinin arkasına tekme atarak ikimizi de yere düşürdüm. "Seni burada duymadım," diyorum yere düşerken, ben onun üstündeyim.

Sıkma torbalarından birinden kaymış olması gereken bir krema lekesinin üzerine kafa üstü düşüyor. Kaçırdığım için içten içe kendimi azarlıyorum.

Gunner'ın vücudu sağa sola savruluyor, beni ters çevirmeye çalışıyor. "Asla." İpi daha sert çekerken pazularım esniyor.

Buradan canlı çıkmasına imkan yok. Ondan 50 kilo daha hafif olsam ne olur?

Ben çok daha güçlüyüm. Her gün şeker ve un çuvallarını, kek raflarını, sütü, kremayı ve diğer ağır şeyleri kaldırıyorum. Başka çalışmam yok. Hiçbir tedarikçinin içeri girmesine izin vermiyorum. Arka odam özeldir.

Hepsi benim suçum.

Aldatıcı derecede küçük ve yumuşak bir kadın. Elbiselerinin kollarının altında çelik gibi pazuları olan bir kadın. Acı, keder ve tüm bunların adaletsizliği yüzünden zihni onarılamayacak kadar çarpıtılmış bir kadın.

Tatlı cilamın altında, ben bir ölüm makinesiyim.

Bunu sadece Tyler gördü. Benim hafife sapığım. Gunner ortaya çıkana kadar neredeyse yıkılıyordu. Neredeyse onu yakalamıştım.

"Kaltak." Gunner ikinci kez altımda sarsılıyor. Sesi kısık, kelimeler boğuk. "Seni öyle bir becereceğim ki adını bile hatırlamayacaksın."

Böyle bir zamanda Tyler'ı düşünmemeliyim. O bir dikkat dağıtıcı. İnsan etini toz haline getirip mahallenin sokak köpeklerine yedirmenin bir yolunu bulmak gibi harika bir şey.

Altımdan bir mücadele daha.

Dikkatin *dağınık*, uyarısı kafamın içinde çınlıyor. "Öyleyim," diye kendime hak veriyorum.

Dizlerim yere bastırıyor. Siyah Chucks ayakkabılarımın uçları Gunner'ın dizlerinin arkasındaki boşluğa batıyor.

Ve çekiyorum. Ekim ayı boyunca her akşam hedeflerimin derisi için kavga eden sokak köpeklerinden daha sert çekiştiriyorum. Her sabah köpek mamasının üzerine serptiğim toz et için. Ekim bittiğinde onlara bıraktığım kemikler için.

Gunner mücadele etmeye devam ediyor.

"Ciğerleriniz çok büyük bayım," diye hırlıyorum.

Sarı saçlarımdan bir tutam kopuyor. Gözlerimin üzerine düşüyor ve ben onu görmezden geliyorum. Tıpkı şerefsizin kasılmalarını görmezden geldiğim gibi.

"Bunun artık sana bir faydası olmayacak. Aslına bakarsan" -püre haline gelmiş ağzından son kez hava üfledi- "bu senin son dövüşün. Ve kaybettin."

Bir, iki, üç ve Gunner bayıldı. Kendini savunmak için iyi bir mücadele verdi.

Hiç kaybetmemiş olmam onun için çok kötü. Al Amca'dan beri. Ben de kaybetmeyeceğim. Bir daha asla.

Ona vurduğumda Gunner göz kırpmıyor. Gözleri açıldı.

Ve bana tükürdü. "Kaltak."

Kelimeler ve tükürük. Burada yeni bir şey yok.

Gunner arka odanın ortasına çivilediğim tahta sandalyeye bağlı olduğu için başka bir şey yapamıyor. Elleri siyah fermuarlı bağlarla arkasından kilitlenmiş, ayak bilekleri de sandalyenin ayaklarına zincirlenmiş durumda.

Çıplak falan değil. Aleti zarar görmez.

Kesinlikle istiyorum. Sapıklar, dolandırıcılar ve tecavüzcüler için uygun bir ceza. Gunner bir pedofil. Tacizcinin önde gideni.

Ama sikini kesmeyeceğim. Zaten listemde *bu insanlardan* biri var. Tanrım, *onu* ne lezzetli bir ceza bekliyor. Gunner değil ama.

Bu adam kıyafetlerini ve dolayısıyla sikini koruyacak. Aynı şey diğer rahatsız edici vücut parçaları için söylenemez.

"Bir bayanla böyle konuşulmaz." *Tap, tap, tap*, kazıyıcım burnuna gidiyor. "Yine de kadınlara saygı gösterme konusunda hiç iyi olmadın, değil mi Gun-Gun?"

Kocaman gözleri bana haklı olduğumu söylüyor. Sanki onun onayına ihtiyacım varmış gibi. Onu takip ediyordum. Gördüğüm şeyi gördüm. Karısını ve kızını ağlattı. Bunu bitirmek için buradayım.

Polise gitmek zaman kaybı olurdu. Gunner sadece başka bir Al. Hapisten kaçmak için palavra sıkan başka bir serseri. Ayrıca, onu kendim öldürmek çok daha eğlenceli.

"Yardım edin," diye bağıyor. "Yardım edin. Biri yardım etsin."

Tabii ki. Tatlı Meryem ve Yusuf, hepsi bu kadar tahmin edilebilir olmak zorunda mı?

"Ses geçirmez." *Tık, tık, tık*. Burnuna tekrar vuruyorum. Çılgılık atmaya devam ediyor. "Kimse gelmiyor, aptal."

Gunner'ı içeri soktuğumda hâlâ dışarıda olan Tyler'dan başka kimse yoktu belki de.

Tyler.

Gunner sandalyeye bağlı olduğu ve bana zarar veremeyeceği için zihnimin dolaşmasına izin verdim. İlk öpücüğümü almadan önce amımı yalatmam çok komikti. Bilinçsiz oral, tabii. Yine de oral. Tyler'ın dili üzerimdeydi. Dudakları. Hem de çok.

Kahretsin, onun dairesinden döndükten sonra saatlerce kendimi silmedim bile. Parmaklarımı sularıma ve onun tükürüğünü tenime sürüyorum. Onları tekrar içime itiyorum. Onu benim bir parçam yapıyorum.

Onu öpmek mi? Bunu yapmaya cesaret edemedim. Bunu gerçekten yapmasını bekliyordum.

Kendimi tutmak çok zor oldu. Ama en azından o beni ziyaret etmediğinde ben onu ziyaret edebiliyorum.

Ben on dokuz yaşındayken yapmaya başladı. Onu ilk yakaladığımda, neredeyse onu şişliyordum. Sonra kolonyasının hafif kokusunu aldım ve ağzından çıkan *küçük vahşi* kelimelerini duydum. Gergin. Boğulmuş. Çaresiz.

Ziyaretleri rastgele değil; zamanla öğrendim.

Hafiyem ve takipçim desenlerini seviyor ve kendine ait birkaç deseni var. Her ayın son günü, evime kadar sürünür.

Eylül ve Ekim ayları dışında.

Eylül ayında, Tyler geceleri evinden hiç çıkmaz. Beni ziyarete gelmiyor.

Tahminimce kendini Ekim ayına hazırlıyor. Ya da benden uzak durmak için kendini ikna etmeye çalışıyor.

İşe yaramıyor.

Ekim sonsuza dek bizim ayımız olacak.

İnsanları öldürdüğüm gerçeğinin onu nasıl sertleştirdiğine engel olamıyor. Bazı geceler uyanık oluyorum, homurtuları ve üzerime boşalttığı döllere için. Diğer geceler, değilim. Ertesi sabahlar sadece orgazmını dudaklarımdan ya da karnımdan yalayabiliyorum.

Umarım yakında onu uyandırabilirim.

"Seni öldüreceğim, kaltak." Gunner yine yüzüme tükürüyor ve beni tatlı düşüncelerimden koparıyor.

"Kaba. Bunu ödeyeceksin." Şeytani kıkırdamam ses geçirmez odada yankılanıyor. "Mutlu yerime daldığın için."

"Sen neden bahsediyorsun-"

Bitiremedi. Onu çenesinden ve alt dudağından kavrayıp sertçe aşağı çekiyorum. Yanımdaki metal masanın üzerinde duran ağır hizmet makasına ulaşabiliyorum. Onları tek elimle kullanıyorum.

Ceza odamın loş ışıkları altında parlıyorlar.

Gunner elinden geldiğince bağırıp küfürler mırıldansa da, bıçakları kıldığında çıkardıkları sesi hâlâ duyuyorum.

Snip. Snap.

"Dilin." Çirkin, tacizci yüzüne gölge düşürerek üzerine çıkıyorum. "Ver onu bana."

Bunun üzerine ağzını kapatıyor. Burun delikleri alevleniyor. Gözleri öfkeyle yanıyor. "Bunu hak etmiyorsun, biliyorsun." Çenesini ne kadar çekiştirirsem

O direniyor. "Dilini çok ama çok kötü kullanıyorsun. Karını dövmenin dışında, onunla bok gibi konuşuyorsun. Kızına sapıkça şeyler söylüyorsun. Onun rızası olmadan. Senden nefret ediyor ve sen de olduğun gibi pislik yapmaya devam ediyorsun."

Yüz hatlarında şaşkınlık beliriyor.

"Cidden kimsenin görmediğini mi düşünüyorsun?" Ağzını daha sıkı kapatıyor.

Bunu tahmin etmiştim.

Dev makasını siyah cinayet önlüğümün önüne koyarken sakınım. İki krema sıkma torbasına uzanırken gülümsüyorum.

"Buradaki özel çocuğumuz için bir tarçınlı krema ve bir naneli çikolata."

Poşetlerin ağzından bir tutam krema damlıyor. Bana Tyler uyurken yüzüne amımı sürttüğümde sızan sikini hatırlatıyor.

Gunner meşgul olduğundan, çenesi ağzını kapatmak için fazla mesai yapıyor, ben de hafıza şeridine gidiyorum.

Uzun dakikalardır Tyler'ın yangın merdiveninde oturmuş bekliyordum. Kendini işine adanmış yazılım mühendisi hafiye blogunu yazmayı bitirene kadar bekledim, bekledim, bekledim.

Meşgul adam, FyndUsHere'de bir sonraki cinayetleriyle ilgili ipuçları bırakan bir seri katili takip ediyordu. Bunu yaklaşık son altı aydır yapıyordu.

Polis cinayetler arasında bağlantı kuramadı. Tyler bağladı. Tyler her zaman yaptı.

Blogundan bildirim gelir gelmez telefonumdan tamamını okudum. Yuttum. Tyler'ın kendi karanlık tarafına dokunarak katilin zihnine nasıl girdiğı beni ıslattı.

Ve blogunu okumaya devam ettikçe öğrendim ki bir tane varmış.

"Bu adam hem erkekleri hem de kadınları öldürmekten zevk alıyor. Eminim evine sağ salım dönüyordur. Kimsenin onu takip etmediğini bilerek çok sert boşalıyor. Gelecekte yaşayacağı her orgazmın hapishanede olmasını sağlamak için buradayım. "Kıçına raylar döşenirken zorla orgazm olacak."

Canlı görüntüler karşısında gözlerim yaşardı.

Okumayı bitirdiğimde penceresindeki ışık kapanmıştı. Otuz dakika daha okuduktan sonra içeri girdim. Cadılar Bayramı'ndan önce yapmam gerekenler listesi uzundu, bu yüzden o Eylül gecesinde hızlı olmalıydım.

Tyler'ın yatağının yanında, Chucks ayakkabılarımı ve tozluklarımı çıkardım. Siyah maksi eteğimi belime kadar topladım.

Sıra ondaydı. Gri battaniyesini dizlerine kadar indirdim, karın kaslarının çıkıntılarını, gri eşofmanının içindeki yumuşak da olsa büyük sikini ortaya çıkardım. Tyler'ım sırt üstü uyurdu. Her zaman sırt üstü uyurdu. Önünden başka bir yerini hiç görmemiştim.

Önemli değildi. Peşinde olduğum şey onun ağzıydı. Ve ben de aldım. Her zaman.

Vücudunun üstüne oturdum. Ayaklarımı yüzünün iki yanına dayamış, kıpırdanmaya başlayan sikine bakıyordum. İnanılmazdı. O uyurken sadece benim uyarılmamın kokusu bile Tyler'ı sertleştirmişti.

Ona karşılık olarak kalçalarımın arasında daha fazla ıslaklık birikti. Amımı ağzına doğru indirdiğimde tüylerim diken diken oldu. O hassas noktaya dokunuşu çok lezzetliydi.

Sikinin sarsılmasını, kalınlaşmasını ve zonklamasını izlemek kadar lezzetli değil. Benim için.

Dikkatlice eşofmanını ve boxerını taşaklarına kadar indirdim. Kalın uzunluğunu serbest bıraktım.

Onun sikini amıma sokma ihtiyacı her zamankinden daha güçlüydü. Dudaklarımı sarma ve prekum boncuklarını yalama arzusu beni çıldırtıyordu. Neredeyse tadını alabiliyordum.

Kendimi bildim bileli onu istemek DNA'ma işlenmişti.

Tyler da beni seviyordu. O kadar ki hayatımı kurtarmak için benimle ilişkisini kesti. Geriye dönük mantık, biliyorum, çünkü Ty olmadan hayatım yoktu. Ama kafayı yemişti. Ondan uzak durarak, onu da korudum. Başka bir erimeden.

Ona hâlâ ihtiyacım vardı. O uyurken yüzünü sikmek bir uzlaşmaydı.

Harika bir uzlaşma. Kalçalarımı salladım, ağzını usulca aldım. Çılginca bir yumuşaklıkla. Daha hızlı olursam, dudaklarına daha fazla baskı uygularsam yakalanacaktım. Uyanırdı.

Ama ihtiyaçtan aklımı kaybediyordum.

Sıcak ağzını sikerken ve ensesine sürtünürken, bir elimi boğazıma götürdüm. Parmaklarımı etrafında kıvırdım. Yılanın ve yara izlerinin etrafında. Kendimi boğdum.

Bu daha iyi hissettirdi. Yani. Çok daha iyi. Daha iyi.

Tyler'ın yaptığı bir şey olabilir. Öfkesini bu şekilde dünyadan çıkarırdı, alıcı olarak da beni seçerdi. Beni tatmin eder ve rahatlardı.

Ne kadar harika bir çift olacağımızı gösteren mükemmel bir örnek daha.

Ciğerlerime daha az hava girdikçe karnım daha da sıkışıyordu. Meme uçlarım sütyenimin iç kısmını sıyrıyordu ve klitorisim Tyler'ın ağzından ıslak ve sıcaktı.

Sonunda boşaldığımda, neredeyse bayılıyordum. Neredeyse. Kıcımlı daha yukarı kaldırdım, böylece Tyler hiçbir şeyi nasıl sıkıştırdığını görüp uyanmayacaktı. Isırdım

Dilimi o kadar sert kullandım ki neredeyse kan akacaktı.

Gitmeden önce dilimi Tyler'ın sikinin üzerinde gezdirme cüretini gösterdim. Çökeleğini hızlıca yaladım. Tuzlu ve oh-so-him. Ucunu öptüm. Ve eve döndüm.

İnanılmaz.

"Gözlerinin nesi var?" Ben rüya alemindeyken Gunner taşak büyütti. "Kafayı yemişsin sen. Bırak beni gideyim."

Deli olduğum için üstünlüğün onda olduğunu sanıyor.

Tekrar düşünse iyi olur.

"Daha önce senden kibarca dilini bana vermeni istemiştim." Gunner'ın önünde yerimi alıyorum ve damlayan şekerlemeyi yüzüne doğrultuyorum.

Dudaklarına bir tarçınlı krema lekesi daha düşüyor. Artık makası ben tutmadığım için Gunner cesurlaştı. Dilini dışarı çıkarıp yalıyor. Sırıttıyor.

"Kaba davrandın Gunner." Benimle alay etmiyormuş gibi davrandım. "Beni bu şekilde reddediyorsun. Çok, çok saygısızca."

Sözlerim ve alaycı ses tonum makas etkisi yaratıyor.

Gunner'ın eğlencesi söndü. Sert olma çabası epik bir başarısızlık. Gözlerindeki dehşet, yakalamak istediğim değerli bir an. Karısına ve kızına gönder. Bu zafer onların olsun. İçinde yıkansınlar.

Tıpkı amcam olan o hasta herife son verdiğimde sevindiğim gibi.

Ne yazık ki, bir fotoğraf beni suçlu çıkarır. Kolluk kuvvetleri bunun için kıcıma tekmeyi basar. Kıcımın olduğu yerde kalmasını istiyorum, çok teşekkür ederim.

Tyler'ın ulaşabileceği bir yerde.

"Beni krema ile mi boğacaksın?" Sonunda neler olduğunu anladı. Çenesi titriyor. Kaşları alnında yukarı kalktı. "Senin için ağzımı açmayacağım, amcık. Onları asla oraya koyamayacaksın."

Kapıyı tekrar kapatıyor. Korkak.

"Hayır, bunları ağzınıza koymayacağım" -poşetleri sallıyorum- "ağzınıza koymayacağım."

O bebeği benim için tek başına açacaksın."

Hızlı bir hareketle, krema sıkma torbalarının iki açık ucunu da burun deliklerine sokuyorum. Gunner'ın ilk tepkisi şok oldu. Torbaları sokabildiğim kadar derine sokarken olduğu yerde kalıyor. Yüzünü tavana bakacak şekilde eğdiğimde gözleri şişiyor.

Şoku birkaç saniye daha sürer. Bu kadar. Çünkü sonra poşetleri sıkıyorum. Buzlanma burnuna doluyor, taşıyor.

Çikolata, nane ve tarçın kokuları her yere yayılıyor, adamın burun deliklerinden dudaklarına sızıyor. Çenesine. Gömleğinin önüne.

Duracak mıyım? Tabii ki hayır. Daha sert sıkıyorum.

Gunner'ın ilk gözyaşları ortaya çıktığında dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. Başını sallıyor, beni ondan uzaklaştırmaya yönelik güçlü bir hareket.

Bu onun

hoşuna

giderdi.

Benim

hoşuma

gitmez.

Gülüşüm sert ve acımasız. Sanırım kıkırdıyorum.

Her yerde daha fazla buzlanma var. Siyah muşambaya sıçradı. Gunner'ın kotuna.

Gunner'ın gözlerindeki damarlar patlarken gözlerinin akı kırmızıya döner. Ağzının açılmasından bir saniye önce burnuna kaçan bir parça buzlanma ile birlikte ağzından bir çığlık fırlıyor.

"Stoooooop," diye bağıyor. "Tanrı aşkına, stoooooop."

"Benim için zevk." Torbaları atıp makasını çıkarıyorum. "Benim" - panik halinden yararlanarak dilini başparmağımla işaret parmağımın arasına kilitliyorum - "lanet" - sıkıca çekiyorum ve - "zevk".

Çabuk.

Kan nehirler halinde fişkırıyor. Sanki kusuyormuş gibi.

"Harika." Başımı eğiyorum, dilini yüzüne doğru sarkıtırken dehşet verici manzaraya hayret ediyorum. "Şuna bakar mısın, Gunner? Tarçınlı ve naneli çikolatalı kremamın üzerine çilekli sos eklemişsin. Mükemmel uyuyor."

O benden daha az etkilendi. Çığlık atmayı ve kafasını sallamayı bırakmıyor.

"Kahretsin. Bir şey eksik."

Gurulduyor ve masanın üstünde beni bekleyen ekstra sprinkles kabı için onu bırakıyorum. Guruldama sesleri değişiyor ve bayılmadığını kontrol etmek için başımı geriye atıyorum.

Hayır, bayılma yok. Sadece yemeğini kustu. Çok yazık. Eminim kızlardan biri bunun için çok çalışmıştır.

Oh, neyse. Bu geceki işkencemin son kısmına dönelim.

Serpme kabı. Ve bir huni.

"Buldum," diye bağıryorum neşeyle, kabın üstünü açarak. "İnsan kekimizde eksik olan şey bu. Mutlu Ölüm Günü

serpin."

Gunner kriz geçiriyor. Kusuyor ve sandalyede takırdıyor. Nöbet geçirmek ölmek demek değil.

Huninin ağzını Gunner'ın ağzına sokarak yüzünü tavana doğru eğiyorum. Serpme kabı tek elde tutmak için biraz ağır ama idare ediyorum.

"Çok daha iyi." Serpintiler huniden aşağı inerek Gunner'ın boğazından aşağı akıyor. "Bu eksik parça. En iyi keki yapacaksın ve pis ağzın cezalandırılacak. İkisi bir arada."

Elliot Lee'nin "Sicko" şarkısının nakaratını mırıldanırken kalçalarımı sallıyorum ve Gunner'ın ağzına fazladan bir doz serpme döküyorum. "Hepsini yiyebilirsin, değil mi?"

O sefil insan müsveddesi kısa bir süre sonra ölüyor. Huniyi çıkardığımda vücudundaki fazla serpintileri, kanı ve kusmuğu dışarı atıyor.

Onu serbest bırakırken gülüyorum. Onu muşambanın üzerine yerleştirip kıyafetlerini çıkarma ve derisini yüzme işine başlarken kendi kendime şarkı söylemeye devam ediyorum. Gunner'ın derisinin her bir parçası, tatlı sokak köpeklerinin konulduğu kaplara gidecek.

Bunlardan beş tane var. Coco, Nilla, Cookie, Butter ve Scotch. Benden başka birinin burada olduğuna dair kanıtları yok eden küçük yardımcılarım.

Yıllarca bu işi yaptıktan sonra, etleri kemiklerinden ayırma konusunda ustalaştım.

Gunner'ın kemikleri dükkanın altındaki bodrumda bulunan donduruculara gidiyor. Etler ticari dondurucu kurutucuya gidiyor, böylece yarın sabah toz haline getirmek kolay olacak.

Çok iş var ama buna değer.

İşim bittiğinde, deri dolu kaseleri arka kapıya taşıyorum. Kilidi açmak yerine, hareketsiz duruyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Tyler'a odaklanıp, ruhumla ondan bir iz arıyorum.

Ekim ayında bazı günler, yemin ederim onu burada hissediyorum. Derimin altında alçak bir uğultu. Beni onun varlığından haberdar eden sürekli bir vızıltı. Takipçimin.

Bugün elim boş dönüyorum.

Geri dönecek.

Zavallı, aç köpekler için ıslık çalıyorum.

Bu yıl, o benim olacak. Bu yıl, mantıklı düşünecek.

Görmek zorunda. Yoksa onu kendim zorlayacağım.

--

ALTINCI BÖLÜM

DAhliA

T Ekim ayının ikinci günü kapanış saatine 30 dakika kala.

Timothy, ikinci hedefim, otuz beş dakika içinde burada olacak. Defalarca göğüs kafesime fatura üstüne fatura sokmaya çalışıp başarısız olduktan sonra, onu da listeme eklemek zorunda kaldım.

Onu buraya çekmek için oral seks sözü vermiş olabilirim. Yalan tabii ki.

O ölü bir adam.

Son müşterilerime hizmet ederken beni sakın tutan tek şey onu öldürmeyi beklemek.

Geri kalanı, biraz daha
az. Tyler.

Elimde beş dolarlık bir banknot daha var. Karşılığında temiz bir kutuda iki kek verildi.

Ve aklım Tyler'da.

Ona olan sevgimi ve takıntımı hafife almışım. Gunner'a eziyet etmek ve onu öldürmek Ty'ı birkaç saatliğine unutmama yardımcı oldu ve hepsi bu kadar. Daireme adımımı atar atmaz tek düşünebildiğim Ty oldu.

Beni uzaklaştırma çabaları. Acıtıyorlardı. Tatlı bir acı. Geceleri sizi ayakta tutan türden. Yatakta dönüp durmana neden olan.

Onu bırakamıyorum. Sabrım ihtiyacı var ve ben artık sabrımı ona veremiyorum.

"Merhaba, Bayan Valentine." Cora ve Atlas bana el sallıyor.

Tek yumurta ikizleri tezgahdan daha kısa ama onları görüyorum. Sarı, yumuşak saçlarını. Küçük, hevesli, sallanan elleri.

Çocukları ve ne kadar gürültücü olduklarını sevmek lazım. Ne kadar mutlu olduklarını. Özellikle bu çifti. Her zaman gülümsüyorlar, gülüyorlar. Bir kere bile ellerini cam vitrinime bastırmadılar. Leke bırakmıyorlar. Neredeyse melekler.

Onların enerjileri benimkini yükseltiyor.

"Merhaba." Onlara geniş ve içten bir gülümseme veriyorum. "Size ne ikram edebilirim?"

İkizlerin geniş kahverengi gözleri benden keklere kayıyor ve hangisini seçecekleri konusunda yoğun bir tartışmaya giriyorlar.

"Hadi çocuklar." Babaları bana özür dileyen bir bakış attı. Onları izlerken dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. "Sırayı bekletiyorsunuz. İstedığınızı seçin. Yarın daha fazlası için döneceğimize söz veriyorum."

Adını hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla iyi bir adamdı. Nazik ve kibar. Hiç radarıma girmedi.

"Endişelenmeyin." Zaten sıra azaldı. Saat tam sekizde herkesi dışarı atarken onları acele ettirmeye gerek yok. "Acele etmeyin."

Onlar bunu yaparken, aşkla dolup taşan beynim Tyler'a geri dönüyor. Dün gecenin daha az iç karartıcı anıları.

Dudakları. Dilini. Parmaklarının boynuma dolanması. Dövmemi. Yara izim.

Sikini içime sürüyordu.

Onun blogu. Hayır. Bu kısım hala iç karartıcı.

Alçak sesle mırıldanıyorum. Dün benimle ilgili bir blog yazısı yoktu. CTCyfrin tekrar blog yazacağına söz verdi. Hedefimin buraya geldiğini görmüş.

Son üç yıldır blogunda benim hakkımda yazıyor. CTCyfrin'in her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Özellikle de Ekim ayının ilk gününün sonunda. Okuyucularını kızdıracak kısa bir yazı. Yorumlarda bir spekülasyon başlığı başlatın.

Sevgili koruyucu Tyler okurlarına asla kadın olduğumu söylemiyor. Cinsiyetimi ve dolayısıyla kimliğimi gizliyor.

Takıntısı onu beni bloguna eklemeye zorluyor.

Bana olan bağlılığı onu beni korumaya zorluyor. Kimliğimi gizli tutmaya.

Kafası karışık. Kendisiyle savaş halinde. Geçmişimizden nefret ediyor ama beni o kadar delicesine seviyor ki sözde doğru olanı yapması imkansız. Beni yalnız bırakması.

Bu varsayım üzerine binlerce dolar bahse girmeye hazırım. Milyonlarca.

Kahretsin, eğer biri yanıldığımı kanıtlarsa, ona bir milyar kek pişireceğim, ya da bir ömür boyu yetecek kadar.

Yani, evet, dün gece hiçbir şey yazmadı ve ben çok üzıldüm. Ve kızgınlım.

Çok merak ettim.

Belki... Evet. Onun için endişeleniyorum.

Seri katilleri avlayan bir adamın sırtında bir hedef olabilir.

Kendime not: Eve dönerken Tyler'ın yangın merdivenine tırmanıp hayatta olup olmadığını kontrol edeceğim.

"Michael!" Atlas bağıyor.

"Myers!" Cora onun çılgınlığına uyuyor ve üstüne bir de kıkırdama ekliyor. Babaları yaltaklanmıyor. Onu utandırmıyorlar.

Benim ailem de eskiden böyleydi. Ne zaman öğretmenlerim onları arayıp mutlu-mutlu-mutlu şeyler yerine örümcekler ve mezardan çıkan kurtçuklar çizdiğimi haber verse, annem ya da babam telefonu suratlarına kapatırdı.

Ailem sınıfıma gider, çizdiklerimi eve götürür ve buzdolabına asardı.

Onları indirmemişlerdi. Çöpe atmamışlardı. Al Amca attı.

Siktir et o adamı.

"Bir Michael ve bir Myers hemen geliyor."

Çikolatalı ve vanilyalı keklerle uzanıyorum. Üstlerinde Michael Myers'ın içi boş gözleri şeklinde krema var. Çikolatalı kek için vanilya, vanilyalı kek için çikolata.

Babaları bana beş dolarlık bir banknot uzatırken çocuklar ciyaklıyor. Bir dakika sonra gittiler.

Onlar da diğer müşterilerim gibi kekleri ısıracaklar. Ağızlarında patlayan vanilya, krema ve şekeri mırıldanacaklar. Nemli, harika dokusuyla. Hatta parmaklarını bile yalayabilirler.

Birkaç saniye içinde kekler mideye indirilecek.

Gunner'ın kalıntıları gibi. Dondurucu kurutucu onu gece boyunca sokak hayvanları için hazır hale getirmekte harika bir iş çıkardı. Köpeklerim toz haline getirilmiş etin tadına bayıldılar.

Bu dükkan için Tanrı'ya şükürler olsun. Yoksa hayatta kalamazdım. Eminim ailem beni anlar. Ve Ian.

Tyler da öyle. İnsanları öldürdüğümü biliyor. Onlara tam olarak ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok. Blogunda yaptığım şeyden nefret mi ettiği yoksa sevdiği mi yazmıyor.

Ama beni özledi.

Sanırım yakında öğreneceğim.

Üç müşteri teker teker keklerini seçiyor. Siparişleri için ödeme yaparlar. Akşama doğru kaybol.

"Bir Korsan Dişi, lütfen." Tanımadığım yaşlı bir kadın bana gülümsüyor.

Uzun siyah paltosunun altına giydiği elbise soluk mavi bir elbise. İnce, gri saçlarını ensesinde bir topuzla tutturmuş.

Gördüğüm manzara karşısında şaşkına döndüm. Kalbim bir saniye önce gıcırđıyor, bir saniye sonra genişliyor. Sonra dudaklarımın kenarlarında bir sırtış beliriyor. Tyler'ın büyükannesini burada. Mükemmeli bir zamanlaması var bu kadının. llerin dirilmesi için Cadılar Bayramı'ndan daha iyi bir fırsat olamaz.

"Bayan?"

Bayan mı? *Tatlı kız* değil mi?

Ugh. Hayat, seni pislik. Bana ne iğrenç bir oyun oynadın. Bu Bayan Price değil.

Hayal kırıklığı ve zlem acısı içime kyor. Göğsüm kendi üzerine kyor.

Sanırım Tyler her gün böyle hissediyor.

Sigh.

"Elbette." Sırtışım geri döndü. Sahte bir tane.

Bu kadın iyi birine benziyor. Ona bir hayal kırıklığı gibi bakmak çok acımasızca.

O başka bir şey.

"Hâlâ bir tane kalmasına şaşırdım." Tatlı, kısa bir kahkaha attı. "Torunum bana kapanış saatine yakın tkenebileceğini söyledi."

"Bazen, ama..." Sıra sıra dizilmiş çikolatalı keklere doğru eğilip üzerinde en çok krema olan keki seçiyor. "Bu burada. İşte buradasın."

Kadın parmaklarını kekin etrafına dolamadan önce bana gülümsüyor. Mavi gözleri beyaz kremasını incelerken meraklı. Bir dişi eksik bir glmsemi şeklinde dizdiğim çikolata parçacıklarını. Ortasına iliştirdiğim siyah korsan bayrağını.

Dkkani boş. Arkasında uzanan bir sıra yok. Burada kadın, ben ve müsait olan her yüzeyi aştığım örümcek ağları, iskeletler ve balkabağı süslerinden başka bir şey yok.

Huşu ve coşkusu beni gece görevimden uzaklaştırıyor. Tyler'dan. Her şeyden. Kekime hayret ediyor. Bayılıyor.

Keki elinde ileri geri çevirirken uzun saniyeler geçiyor ve "Bu muhteşem" diye mırıldanıyor.

Dikkatim ve neşem sadece ve sadece ona ait.

Ta ki yapmayana kadar. Tanıdık bir ürperti omurgamdan yukarı çıkana kadar. Ensemdeki tüyleri diken diken edene kadar.

Onu hissediyorum. Orada olduğunu bilmek için kafamı kaldırmama gerek yok.

Bir mıknaş içimi çekiyor. Ağzıma batırılmış ve çenemden fırlayan bir kanca. Sahibinin çektiirdiği bir kanca.

Bu kadar dikkatle izleniyor olmak tehlikeli hissettiriyor. Onun tarafından avlanıyor olmak da olağanüstü.

Yaşlı kadın keke bakıp *ahh* çekmeye devam ederken ben dışarıya bakıyorum. *Ona* bakıyorum.

Efendim.

Tyler her zaman öyleydi.

İnkâr edebilir. Birbirimiz için bir hiç olduğumuz yalanını söyleyebilir. Onunla olan hayatımın benim erken ölümümle son bulacağını söyleyebilir.

Yanlış. O benim. Ve onu gördüğüm andan itibaren, onun oldum. Ele geçirildim.

Sahip olunan. Şu ya da bu şekilde sevildim. Bir gün, tasmalanacağım.

Bu fikir beni gülümsetiyor. Bu fikir bana el sallatıyor ve "Hey" kelimesini söyletıyor.

Tyler hiçbir şey söylemiyor. El sallamıyor.

Elleri siyah kapüşonunun ceplerinde, dışarıda geziniyor. Soluk mavi kot pantolonunun dizleri yırtılmış ve botları ona neredeyse kavgacı bir görünüm veriyor. İfadesini zar zor görebiliyorum. Kapüşonunu başının üzerine çekmiş. Sadece gözlerini seçebiliyorum.

Karanlıkta titreyen keskin, meraklı ve talepkâr gözler. Titremeler omurgama doğru ilerliyor. Onun yoğun ilgisinden ürperiyorum.

Benim seksi hafiyem. Benim baskın müstakbel kocam.

Sessizliği ve ürkütücü duruşu beni çağırıyor. Önlüğümü tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

Sallanan kapıyı it. Başımın üstündeki topuzu serbest bırak.

Gözleri kıyafetimi tararken Tyler'ın çenesi düşüyor. Siyah örümcek ağı desenli, uzun kollu, mini kırmızı tişört elbise. Eminim hoşuna gitmiştir.

Kimin hoşuna gitmez ki?

Kapıyı açtığımda rüzgâr yanaklarımı kamçılıyor ama üşümüyorum.

Tyler'ın varlığı ihtiyacım olan tek sıcaklık. "Özür

dilerim canım," diyor arkamdaki kadın.

Yanıma koşarken ayakkabılarının fayans zeminde sürtündüğünü duyuyorum. İnce eli omzumda ve ona dönmek zorundayım. Adamımla göz temasını kesmek zorundayım.

"Kekten o kadar etkilendim ki ödemeyi unuttum." Bana on dolarlık bir

banknot uzattı. "Al."

"Bu benden." Ona başımı salladım.

Yaklaşık aynı boydayız, mavi gözleri benimkilerle aynı hizada.

"Yapamadım-"

"Evet, yapabilirsin." Ellerim bir saniyeden kısa bir süre için omuzlarını kavlıyor.

Ona güven veriyorum. "Bunu yaparsan beni çok mutlu edersin."

Timothy *randevumuza* gelene kadar Tyler'ı bana bırakıp gidersen daha da mutlu olurum.

"Emin misin?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bu bir kekten daha fazlası. Bu sanattır."

"Kesinlikle." Kaba olmak istemiyorum ama Tyler'a gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ne oluyor be? Gitmiş mi?

Sinsi adam.

Onun yerinde dangalak Timothy duruyor. Faturaları göğüs dekolteme iten adam. Gizemli bir şekilde kapatılmış cinsel taciz suçlamaları olan adam. Biraz bilgisayar korsanlığı ve bir sürü araştırmadan sonra onları buldum.

Metroya binen zavallı kadınlar. İntikamlarını alacağım.

"Teşekkür ederim." Bana Tyler'a mal olan kadın eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "İyi geceler."

Tüm bunlar benim için çok garip. Kalbimdeki gerginlik onun sıcaklığıyla gevşiyor. Bana kaybettiğim insanları hatırlatıyor.

Ama bu his hemen yerini parmak uçlarımdan başlayan bir panik kaşıntısına bırakıyor. Eğer bununla başa çıkamazsam bu benim sonum olacak.

Biliyorum. Tabii ki biliyorum.

"Sen de," diyorum ona, sonra sapığa, "Merhaba," diyorum.

Ben kenara *çekildiğim*de Timothy içeri giriyor ve müşteriye ters ters bakıyor. Sarı saçları omuzlarına kadar uzanıyor, yeşil gözleri her zamanki gibi bakıyor.

"O iyi bir kadın," diyor yeni arkadaşım dükkândan çıkmak üzereyken, Timothy'nin erkek arkadaşım olduğunu düşünerek. *Kusacağım*. "Buna iyi bak."

"Yapacağım." Saçımdan bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor ve kusmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Gerçek şu ki, ondan sonra bütün gece boyunca kusmadım.

İkimiz için de kusma işini Timothy yapıyor. Ta ki ölene kadar.

Yine her şeyi unutuyorum. Onun derisini yüzerken. Etini paketlerken. Kemiklerini bir kenara koyuyorum.

Sonra eve döndüm, sanki hiç durmamışım gibi Tyler'ı özleyorum.

--

YEDİNCİ BÖLÜM

TWLER

E Ekim Katili hayranları.

Bugün Ekim ayının üçüncü günü. Üç gündür benden haber yok. Endişelenmeyin. Yorumlarınızı okudum, e-postalarınızı inceledim. Merak ediyorsunuz. Sizi sadece benim besleyebileceğim bilgilere açsınız. Bir haber var mı diye umutsuzca bakıyorum.

Benim var. Bu bir mazeret değil ama iş yoğunluğu içindeydim. Günlük işim dikkatimi çekmeye çalışıyor. Teslim tarihleri kimseyi beklemez. Ancak o zaman onları takip edebilirim. Gözlerimi Ekim Katili'nden ayırmamam gerekiyordu.

Ama şimdi buradayım. Peki sana ne söylemem gerekiyor?

Bir şey, sadece bir şey, çok yakınlım. Hiç olmadığım kadar yakın. Onları yakalayabilecek miyim? Onları durdurabilecek miyim?

Yakında öğrenirsin. Ya da

öğrenemeyeceksin. Sonra görüşürüz,

CTCyfrin.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

İş yerinde geçirdiğim uzun saatler ve evet-evet teslim tarihlerinden sonra, bu konuda yalan söylemiyordum- lanet olası ekrana bakmaktan bıktım.

Kod satırları ve satırları benim sanat biçimimdir.

Bryant Park'ın yakınındaki bu yeri tutmamı sağlayan şey bu. Aynı zamanda beni son iki haftadır haftada beş gün, günde on saat mecazi anlamda bir sandalyeye zincirledi.

Son iki gün daha da yoğun geçti. Beni geride tutan 12 saatlik günler. Ondan uzakta.

Dikkatimi dağıttığı için minnettar olmalıyım. Dün Dahlia'yı sadece bir anlığına görebildiğim için.

Ben değilim.

Hiçbir şey kaburgalarımındaki zonklayan ağrıyı dindirmiyor. Hiçbir şey Dahlia'yı özlemenin acısını azaltmıyor.

Gözlerim yanıyor. Görüşüm düzelene kadar onları bir, iki kez ovuyorum. Kalkıp sandalyeden kalkıyorum. Hızlı bir duştan sonra bir kot pantolon ve koyu renk bir tişört giyiyorum. Hafif bir akşam yemeği yiyorum.

Ve hala erken. Erken, yani Sweet DeNights hala açık.

Koltuğuma yayıldım. Tavana baktım.

Dün Dahlia için acı çektim. Kemiklerim acıdı. Bu acı beni onun dükkanına götürdü ve orada onu yaşlı bir kadınla gördüm.

Lanet olası kalbim bu manzara karşısında yerle bir oldu. Öğleden sonralarını bizim evde geçirdiği anılar gözlerimin önünden geçti. Beni boğdu. Ben onun resmi yasal vasisiyken, büyükannem Dahlia'nın büyükannesesi olma rolünü üstlenmişti.

Dahlia kardeşinin gelmesini beklediği uzun günlerde bizi ziyaret etti. Ödevlerini oturma odamızda yaptı. Büyükannesine mutfakta yardım etti. Ona gazete okur ya da pişirdiği kekler hakkında fikrini sorardı.

Dahlia büyükanneme dün dükkândaki yaşlı kadına baktığı gibi bakmıştı.

Ama büyükannem artık burada değil. Gitti.

Dairemizdeki cesedini görmek için oradaydım. Büyükannemin bağırsakları yere yayılmıştı. Ona sarılan Dahlia'nın parmaklarının arasından kayıyordu. Kim onları geri itmeye çalıştı.

Suçluluk, utanç ve acı içime bir yük treni gibi girdi. Bağırsaklarıma inen bir yumruk, yaşadıklarımı tanımlamak için çok hassas bir ifade olurdu.

Sonra eğer kalırsam Dahlia'nın başına gelebilecekleri hayal etmek.

Fırında bir saniye daha kalamazdım. Geri döndüm ve eve doğru hızlandım. Yolda bir adamın omzuna çarptım. Muhtemelen başka bir hedefti.

Mesafe yardımcı olmadı. Onu daha az özlememi sağlamadı. Asla yapmaz.

Kollarım ona sarılmak istiyor. Kalbim yalnız, inatçı göğsümü terk edip eşini bulmayı talep ediyor.

Hayır.

Ayrı olmamız daha iyi.

Ayrıyız.

Peki neden botlarımın içindeyim? Kapüşonlunun içinde? Şehir merkezine yürüyerek mi gidiyorum?

Onu görmek için. Onu görmek zorundayım.

Sonra ne olacak? Ona dokunacağım. Ellerim onun üzerinde olsun. Parmaklarım boynuna, kollarına, beline girsin. Hay sikeyim. Bu yanlış. Bu onun hayatını tehlikeye atar.

Ona gitmek istemiyorum. Ona gitmek zorundayım.

Beni Sweet DeNights'a götürecek ara sokakta yürüyorum. Sokağın sonunda onun vitrinini görüyorum. Sokağa adım atmıyorum, sokak lambasının altında kendimi göstermiyorum. Olduğum yerde kalıyorum, gölgelerin içinde saklanıyorum.

Ellerim kapüşonumun ceplerinde. Düşüncelerim, benim olmayan ama kesinlikle, tamamen benim olan tatlı psikopat katille birlikte.

Dahlia dükkânın içindeki loş ışıktaki zar zor görünüyor. Onu hâlâ kısa insan kuyruğunun arkasında görüyorum.

Milyonlarca yüzün olduğu bir kalabalıkta onu tanıyabilirim. Hepsi sarışın olabilir.

Hepsi aynı boyda olsun. Aynı kiloda. Her şey aynı.

Dahlia'yı görür görmez kollarıma alırdım. Telefonum saatin 7:45 olduğunu söylüyor.

Dört kişilik sıra üçe düşüyor. Onlar daha iyi bilir. Neredeyse her zaman bu zamana kadar kekleri biter.

Bunu bilerek yapıyor. Ekim ayında zamanında kapatabilmek için doğru miktarda pişiriyor. Sadece ekim ayında. Bu eğlenceli gerçeği öğrenecek kadar onu inceledim.

İçimi bir kıskançlık acısı kaplıyor. Onun hedefleri. Onlarla ne yapıyor? Öğrenmek için hiç gizlice arkaya gitmedim. Bu onun sırrı. Onun hayatı. Ben artık bunun bir parçası değilim.

Bir göz atmak benim için kötü sonuçlandı. Sadece cesetlerle uğraşmasını izleyerek bile gelebilirdim.

Yapardım.

Yapamam.

"Teşekkür ederim." Ağzı kelimelerin etrafında bir şekil oluşturuyor.

Dahlia, tüvit ceket ve yırtık pırtık kahverengi pantolon giymiş yaşlı bir adama gülümsüyor. Son müşterisi o. Bu mesafeden bile titreyen eli fark ediliyor. Elindeki banknot titriyor.

O da bunu fark etmiş olmalı, çünkü başını sallıyor.

Başının üstündeki dağınık topuz hafifçe sallanıyor. Göğüsleri grotesk ama güzel turuncu Cadılar Bayramı önlüğünün arkasında saklı. Önlüğün altında, gözlerimi kısarsam, siyah örgü elbiselerinden birini daha seçebiliyorum.

Parlak kırmızı dudakları buruşuyor. Önündeki adam titreyen elini ona

uzatmaya devam ediyor. Kadın başını sallamaya devam ediyor.

Onun bok listesinde olmadığı kesin. Güvende. Ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Bilseydi, keki bırakıp giderdi. Yapmam gerektiği gibi.

Yaslandığım binadan uzaklaşıyorum. Yolun karşısına geçiyorum. Yaşlı adam çıkarken yanımdan geçip gitsin.

Ben içeri girerken zil çalmıyor. Dahlia içeri girdiğimi duymadı. Kapıdaki tabelayı *kapalıya* çevirdiğimi görmedi.

Tezgâhın arkasındaki duvarın fayanslarını siliyor. Elindeki parlak turuncu bez siyah ve beyaz fayansların üzerinde geziniyor.

Temizlenirken yuvarlak kalçaları sallanıyor ve kendi kendine *Cadılar Bayramı* filminin müziğini mırıldanıyor. Ayak bileklerine kadar uzanan örgü elbisesinin içinde vücudu zarıfçe hareket ediyor. Rahat ve o kadar çekici ki çılgılık atmak istiyorum.

Onu tezgâhın üzerine yatırıp güzel amına dölleri akıtmak istiyorum. Onu boşaltmak. İçine boşaldığımda adımları haykırmasını istiyorum.

Vücudumdaki her damla kan güneşe gidiyor. Mırıldanırken sesini dinlerken aletim sertleşiyor. Onu fayansların üzerinde bir bezi kaydırmak gibi sıradan bir şey yaparken izlemek elektrik gibi.

Huzur içindeyken büyüleyici. Uyumurken, çılgılık atarken ya da pişirirken olduğu kadar muhteşem.

Her zaman, sonsuza dek, ona deli gibi aşık olacağım.

Sadece tahrik olmuyorum. Bundan daha fazlası var. Ellerim pençe gibi. Dişlerim onun etini istiyor. Karanlık melodi eşliğinde kıcını sallıyor ve kafamdaki baskı dayanılmaz bir hal alıyor.

Onu mahvetmeliyim. Onu sevmeliyim. Uzak durmam lazım.

Bam. İki elim de tezgâha çarpıyor, bedenim öne doğru eğiliyor.

"Ty." Zıplamadı bile. Bana dönmek için acele etmiyor.

Bunu yaptığında, yavaş davranıyor. Tereddüt seziyorum. Kısa, geçici bir tereddüt. Sonra mavi gözlerinin ardında umut parlıyor.

"Beni duymadın."

"Hayır. Seni hissettim."

Tabii ki o yaptı. O benim avımdan daha fazlası. Kendisi de bir avcı. Köpek dişleri kadar keskin duyuları olmasaydı bu kadar uzağa gidemezdi.

Ekran sayacına bir bakış zaten şüphelendiğim şeyi kanıtıyor. Bomboş. Görünürde tek bir kek bile yok.

Yine de bir sipariş verdim. "Give Me Your Eyes."

"Bu yeni bir tane. Çok çabuk tükendi." Omurgasını düzeltiyor, saç bandını çekiştiriyor ve saçlarını serbest bırakıyor. Kalın, sarı bukleler dalga dalga vücudunun ön kısmından aşağı dökülüyor. Tarçın, çikolata ve vanilya kokuyorlar. Onun kokusu. "Aslında ben de kapatmak üzereydim, eğer tek istediğin buysa-"

Tezgahın arkasına geçmem bir saniyeden az sürüyor. Onun kişisel alanına girdim. Yüzüne. Bir elimle boğazını sıkarken diğer elimle önlüğünü yukarı itip beline dolayarak onu duvara doğru itiyorum.

Avucum kalçalarının arasındaki ve elbisesinin üstündeki sıcak boşluğu kavırıyor. Bana hırlıyor.

"Hayır, küçük vahşi." Karşı koyduğunda, onu duvara daha sert itiyorum. Yüzümü onunkiyle aynı hizaya getirdim. "Buraya havuçlu kekin için gelmedim. Senin için geldim."

Bu sözleri söylediğim anda milyonlarca öfke katmanı çözülüyor. Gülümsediğinde keskin köpek dişleri aydınlatma armatürünün altında parlıyor.

Burada olduğum için şerefsizim. Yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaptığım için. Mutluluk. Tehlikeli bir belirti.

Yine de sorun değil. Bu kalıcı bir mutluluk değil. Bu yok eder.

Gökyüzünden bir el uzanıp onu almayacak. Kimse almayacak.

Bu düşünceyle evrene duyduğum öfke içimde kabarıyor. Kendimi kaybediyorum. Kendimi kaybettim.

Şimdilik ondan başka Tanrı yok. Uzak durmam gereken kadının önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Uzak durarak hayatta kalmasına yardım etmem gereken kişinin.

Bu uzak durmak değil.

Yerdeki yerimden vücudum tezgâhın arkasına gizleniyor. Kimse Dahlia'nın uzun, ağır elbisesini ve önlüğünü kalçalarından yukarı itişimi izleyemeyecek.

"Tyler." Elleri omuzlarımda. Beni durduruyor. Beni ona doğru çekiyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Dahlia."

Planları var, bunun farkındayım. Bir kişi -bir hedef- her an burada olabilir.

Beklemek zorundalar.

İki gece önce onu ilk kez öptüm. Paylaşmak için çok samimi bir andı. Karnına dölleriyle baş harflerimizi sürmekten çok daha fazlasıydı. Ve o zamandan beri o öpücüğü düşünmeyi bırakmadım.

Ve şimdi onun amcığı benim elimde. Kimse beni durduramaz. Hiç kimse.

"Tut şunu." Elbisesini eline tutuşturuyorum.

Bacaklarının arasına bakmaya devam ediyorum.

Tayt yok, güzel. Yine de üzerinde külot var ve bu benim için işe yaramayacak. Onları kenara itmeden önce burnumu sıırılsıklam merkezde gezdiriyorum.

"Çok güzel kokuyorsun." Dilimi dışarı daldırıyorum, klitorisini bulana kadar ucunu dudaklarının arasında gezdiriyorum.

Dahlia bana bakıyor. Yanakları kızarıyor. Vücudu titriyor.

Beni istiyor ama bir şey onu engelliyor.

Ben.

Ağına yaklaşan sineği izleyen bir örümcek gibi. Beni yakalamaya çalışırken hiç ses çıkarmıyor.

Her zaman onun olduğumun farkında değil mi?

Onun için kalbimin diğer yarısı olmadan yaşadığımı mı?

"Sırılsıklam olmuşsun. Benim için." Dilimi dudaklarının etrafında dolaştırıyorum. Yüzümü amına gömüyorum ve emiyorum. Her santimini tadın.

Yıllar boyunca onun amını yaladım. O uyurken dilimi hızlıca bir kaydurdım.

Hiç böyle olmamıştı.

Titremeleri ve gözleri - lanet olası gözleri - geçmişte yaptığım hiçbir şeyi bununla kıyaslayamam. Gündüz ve lanet olası gece.

Boştaki elim amının dudaklarını araladığında, "Oh, kahretsin," diye haykırıyor. Klitorisini daha sert emdiğimde. "Oh, siktir, Tyler."

Yavaşlamıyorum. Durmayacağımdan eminim. Dilimi klitorisinin üzerinde döndürüyorum. Üfledim, sonra tekrar emdim.

O kadar çok titriyor ki zar zor ayakta durabiliyor. Duvar onun ağırlığını taşıyor. Ellerim külotunun üzerinde.

Ona, takıntılı olduğum o mavi gözlere bakıyorum. "Ne kadar açgözlü bir amcığın var. Hâlâ gitmemi istiyor musun, yoksa daha fazlasını mı istiyorsun Dahlia?"

"Lütfen. Daha fazla. Lütfen."

Onun içinde olmalıyım. Ya da en azından günün son müşterisi gelmeden önce onu boşaltmalıyım.

"*Kapalı* tabelasını astım. Kapıyı kilitlemedim." Suları kalçalarından aşağı damlıyor. Dilimi ıslak izler boyunca sürüklüyorum. "Ama biri içeri girerse, gitmelerini söyle."

"Bunu bana neden sordun?" Zor nefes alıyor. Vücudu bana doğru eğiliyor. "Böylece klitorisimi kesintisiz ısırabilirsin?"

"Pis kız." Dişlerimi hassas, sert klitorisine geçirerek onu cezalandırıyorum.

Sonra dudaklarım ve dilim onu öpüyor, yalıyor ve emiyor. İnliyor ve saçlarımı tutuyor.

Sırtını dikleştiriyor, saçlarımı tutuşu benim hissettiğim kadar çaresiz.

"Gitme.

Sakın gitme, Ty."

Bakışlarımız çarpışıyor. Dudaklarımı amından kaldırıyorum, benden bunu istemesinden nefret ediyorum. Evet demeye bu kadar yakın olduğum için.

"Burada olduğum için kafayı yemiş durumdayım. Sana bunu yapmama izin verdiğin için sen de aynı şekilde boku yemişsin." Bu bir cevap değil. Ona söyleyebileceğim tek söz bunlar. "Artık buradayız. Ve kimse yoluma çıkamayacak. Kimse senin bakire amını ağzıma almamı engelleyemeyecek."

Onu yemek yerine konuşarak geçirdiğim çok fazla saniye var. Dilim klitorisine fiske vurmaya geri dönüyor, parmaklarım sıcak, damlayan amına sokuluyor.

"Bu" -başını geriye attığında iniltisi duvara çarparak geliyor- "konuşmaya geri döndüğümüz anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum." Hayır demeliydim.

Bir dürtüyle buraya daldım. Burada olmamın sorumlusu kaslarımdı. Kırık, parçalanmış kalbim içeri girmemi istedi.

Gitmeliyim.

Önce o gelmeli. İçimdeki bölgeci hayvan başka türüsünü kabul etmez.

"İyi, pislik." Dişlerini gösteriyor. Bir tehdit. "Beni boşalt. O zaman bana bir randevu borçlusun."

Sikim pantolonumun içinde zıplıyor. Belki yapabiliriz ve-

Kalp durması. Yemekten boğulma. O sefil dairenin duvarı başına yıkıldı.

Kaderin onu benden almasının milyonlarca yolu var. Çünkü biz birlikteyiz.

Çünkü mutluyuz.

Siktir et. Her şeyin canı cehenneme. Dahlia'yı istiyorum.

"İyi bir kız ol Dahlia ve sana verdiğim şeyi al." Saçlarımı sıkıca tutmasına rağmen geri çekildim. "Bu akşam sana dilimle orgazm yaşatacağım. Dişlerimle. Parmaklarımla. Çaresiz küçük bir şey olana kadar seni ovacağım ve yalayacağım. Yüzümü mahvedene kadar. Bu yeterli olmalı. Elimdeki tek şey bu. Ve Dahlia?"

"Ne?"

"Biri içeri girerse, gitmelerini söyleyin. Yeterince açık olabildim mi?"

Acı. Fiziksel, duygusal. Hepsi. O kadar çok ki Dahlia'nın cevabı hayır olsa bile yine de klitorisini emeceğim ve hayatının geri kalanında her gün boşalmasını sağlayacağım.

Onun kısa hayatı.

"Yapmayacağım." Kalçalarını sallıyor, vücuduyla benim için yalvarıyor. "Burası benim dükkanım. Sen"- inliyor, çünkü onu tatmayı ve parmaklamayı bitirmedim-"yarın ortadan kaybolduğunda, elimde kalan tek şey burası olacak. Müşterilerim beni ayakta tutan şey."

Müşteriler. Bu saatte buraya gelen tek kişi başka bir hedef.

Bana yalan söyleyebileceğini düşünmesi çok hoş. Ona takıntılı olan adama. Yıllardır onun koruyucusu ve takipçisi olan adam.

Ben de eskiden bazı insanların sevimli bulduğu biriydim. Ama hayat o yanımlı elimden aldı. Kalbimi parça parça etti. Damarlarımdaki kanı emdi.

Bu kimin umurunda? Benim değil. Şu anda değil.

Dahlia orgazm olmak üzere.

Ayrıca dediğimi yapmayı da reddetti. "Nasıl istersen."

Ne kadar aç ve doyumsuz olsam da, geri çekiliyorum. Külotunu ve elbisesini yerine koydum. Ayağa kalktım. Yanağını avucumun içine aldım ve alnını nazikçe öperek ona biraz daha işkence ettim.

"Ty," diye homurdanıyor, sesinde gözyaşları var.

"Senin orgazmın senin değil, küçük vahşi. Benim orgazmım."

Mavi gözlerinin ardında milyonlarca duygu canlanıyor. İhanet. Öfke. Çaresizlik. Kapüşonumun kollarını tutuyor, ağzı bana cehennemi yaşatmak için açılıyor.

Ding.

Zilin sesiyle başım dönüyor. Orta yaşlı bir kadın sanki tabelada *Kapalı* yazmıyormuş gibi içeri giriyor. Krem rengi bir eşofman giymiş, kısa siyah saçları kuaförden yeni çıkmış gibi görünüyor.

"Dahlia? Özür dilemek istediğini söylemiştin." Kadının sesi sümüklü bir sestti. Sinirlerimi bozuyor. "Neden bölüyormuşum gibi görünüyor?"

"Gidiyor." Dahlia ona gülümsüyor. Bir avcının gülümsemesi.

Hastalıklı bir merak. Ben de öyle hissediyorum. Dahlia'yı çiğ çiğ sikmek istememin dışında, kalıp izlemek için ölüyorum.

Tedarikçilerinden biri ona tecavüz edebilir. Dükkanında yangın çıkabilir. Ona yıldırım çarpabilir.

Sikeyim.

Ayrılmak kötünün iyisi.

Dahlia beni kapıdan çıkardığında hiçbir şey söylemedim. O da bir şey demedi.

Çığlık atmak istiyorum. Bir şeyleri kırmak için. Evrenden lanetimizi sona erdirmesini talep etmek.

Tek yaptığım parmaklarımın tadına bakmak, yol boyunca onları emmek.

--

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAhliA

N Genelde öldürmeden önce kalp atışlarım yavaşlar.

Kaslarım geriliyor. Savaşmaya hazırım. Köpek dişlerimin küçük uçları alt dudağımda daha keskin hissediyorum. Boynumdaki yılan sürünüyor.

Bu gece öyle bir şey yok.

Bu gece kalbim güm güm atıyor. Kafesinin içinde lanet bir deli gibi yalpalıyor, göğsüme, karnıma, boğazıma çarpıyor.

Siktiğimin Tyler'ı.

O biliyordu. O *biliyordu*.

Hedefimin yaklaştığını biliyordum. Kafamı nasıl sikeceğini biliyordu.

Bir parçam ona ortaya çıktığı için kızıyor. Yoluma çıkmaya çalıştığı için. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamış olmalıydı.

Ve o ne yapmaya çalıştı? Beni durdurmaya mı? Beni hatırladığı o tatlı, saf kıza mı çevirecekti?

Sikeyim böyle işi. Beni burada, amım zonklarken ve göğüslerim ağırlaşırken bıraktığı için onu sikeyim. Kalbim bu kadar çok parçaya bölünmüşken.

Onu buraya getirip yarayı sarmak istiyorum, hayır, *zorundayım*. Durmak bilmeyen kanamayı durdurmak.

Sonra görüşürüz. Yapacak işlerim var.

Dükkânın içinde her yeri kaplamadan nefes alabiliyorum. Odaklanabilirim. *Odaklanacağım*.

"Benden özür dilemek için bu kadar geç gelmemi istedin." Birdie topuklarını tıkırdatarak, tıkırdatarak, tıkırdatarak keklerin sergilendiği yere doğru ilerliyor. Beceriksiz parmaklarından biriyle üzerine dokunuyor. Bir leke oluşur. "Can kulağıyla dinliyorum."

Nabzımın yavaşlaması için yalvarıyorum. Bunu yapamam, kalbim göğsümde bu kadar yüksek sesle çarparken *odaklanamam*. Ses sağır edici. Çıldırıcı.

"Haklısın." Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Daha iyi. "Sana bir özür borçluyum."

Çenesini yukarı kaldırıyor, her zamanki gibi küçümseyici ve kendini beğenmiş. Gözleri tekrar vitrine kayıyor. Boş vitrine. Çizgiler alnını kırıstırıyor. Kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı doğru büküyor.

Benim keklerimden yemek için yanıp tutuşuyor. Hemen teklif etmekten kaçınıyorum. Zamanı gelene kadar ona vermeyeceğim. Oy alıyorum. Onunla oynuyorum. "Ne için?" Kaşlarını kaldırıyor. Bir başka kendini beğenmiş jest. Kaltak ikimizin de neden burada olduğunu çok iyi biliyor. Ama beni küçük düşürmek istiyor. Egosu bunu gerektiriyor. "Açık konuş, Dahlia. Ne yaptın?"

özür dilemeyi gerektirecek bir şey yaptı mı?"

Ben mi? Hiçbir şey. Bu kadar kaltak olan sensin.

"Geçen gün söylediğim şey."

Bakışlarım yere kaydı. Ellerimi sıkıyorum. Sanki patlamamdan utanmış ve pişmanlık duyuyormuşum gibi bir gösteri yapıyorum.

"Ne demiştin?"

Zavallı, aptal bir kadın. Açık bir yarayla köpekbalgı istilasına uğramış sulara giriyor. Yaptığı şey bu.

"Sana karşı sesimi yükseltmemeliydim. Sana olanlar bir hataydı. Bunu yapmak istememiştin." Derinlerde bir gülümseme yayılır. Kanlı bir gülümseme. "Bazen işler elimizden kayıp gider. Ne de olsa sadece insanız."

Sadece insanlarmış, kıcımın kenarı. Bu zengin, ucuz pislik de aynı rutine sahip. Ayda en az iki kez dükkanıma gelir. Bir kek sipariş eder. İki elli ödüyor ve doyurucu bir ısırık alıp yarısını yutuyor.

Kalanını da yere bırakıyor.

Oopsie poopsie. Bana ve iki sol elime bak. Anlıyorsun, Dahlia, değil mi? Bir bebek ol ve bana yeni bir tane ver. Olay çıkarıp buradaki herkese hasta bir kadına kötü davrandığını söylemek istemem.

Eğer buradaki Bayan Amcık'ın buna neden olan bir sağlık sorunu olsaydı, gıkımı bile çıkarmazdım. Yolda bir ya da iki tane düşer diye ona üç tane kek verirdim.

Ama durum öyle değil.

Milyonuncu olaydan sonra, daha fazla dayanamadım.

Onu kontrol ettirdim. Karanlık ağdaki birkaç Bitcoin işlemi sayesinde tıbbi kayıtlarına erişebildim.

Kadın hiç olmadığım kadar sağlıklı.

Ve zengin. Birkin çantasıyla hava atıyor ve binlerce dolarlık kıyafetler giyiyor. Yine de burada, beni iki buçuk dolar dolandırıyor.

Ekim ayı listeme girdi.

Bakışlarına karşılık verdiğimde gülümsüyor. Bu raundu kazandığını düşünüyor. Ha.

"Öyleyiz." Parmak uçlarında yükseliyor, arkamdaki fırın odasına bakıyor. Tatlı, lezzetli kokuların kaynağını arıyor. "Yine de duygularım hâlâ incindi. Herkesin önünde bana bağırdın Dahlia. Beni aşağıladın. Beni yanlışlıkla seni dolandırmaya çalışmakla suçladın."

İkimizin arasındaki tek aktris o değil. Bunu kasıtlı olarak yaptım. Onu azarladım ve arkadaşlarının bir daha dükkânıma gelmeyeceği hakkındaki tiradını dinledim.

Onun ve zengin arkadaşlarının canı cehenneme. Onun iki elli katına da ihtiyacım yoktu. Onu buraya çekmek için sahneyi hazırlamam gerekiyordu. Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Vay, vay. Onu Chopin'in piyano çaldığından daha iyi çaldım.

Gerçeği öğrenirse kendini çok aptal hissedecek. Keşke sırtımı sıvazlayabilseydim. Yapamam, ama kafamın içinde alkışları duyuyorum.

Ve Oscar...

"Ben asla *o kadar* alçalmam." Birdie gözlerini iki kez kırıştırdı, gözyaşlarını gözlerinin kenarlarına akıtmaya zorladı. Ağla amına koyayım. "Kocam ve belediye başkanı birlikte golf oynuyorlar, Tanrı aşkına. Ne kadar zengin olduğumuz ortada. Bedava kek almak için neden yalan söyleyeyim ki?"

İşte sorusuna harika bir cevap. Bazı davranışlar dünyanın en iyi psikiyatristleri tarafından bile açıklanamaz.

Elbette, insanlar iyidir. İnsanlar komiktir. İnsanlar tatlı. İnsanlar -özellikle Tyler- karanlık, ateşli ve sahiplenici.

Bazıları ise zalim ve kalpsiz doğar. Al ve annem aynı evde büyüdüler, aynı sevgi dolu ebeveynlere sahiptiler. Annem tatlı ve şefkatli biri oldu. O ise istismarcı bir psikopat oldu.

Birdie sırf bu yüzden güç gösterisi yapmayı seviyor. Ne zaman bedava bir şey karşılığında olay çıkarmakla tehdit etse, bundan zevk alıyor.

Ama şu an onu aydınlatmanın sırası değil.

Çok yakında.

"Bunu daha önce nasıl düşünemedim bilmiyorum. Özür dilerim." Özürmüş, kıcımın kenarı. Öne çıktım, sallanan kapıyı onun için açık tuttum. Doğal olarak içeri girdi. Lanet Birdie'nin benim hilelerim karşısında hiç şansı yoktu. "Bunu telafi etmeme izin ver. Yeni bir lezzet üzerinde çalışıyorum."

"Bana daha fazlasını anlat," diye parlıyor.

"Senin gibi dünyevi bir kadının ilk tadı almasını çok isterim. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Sormak için doğru kişiyi buldun." Birdie kendinden geçti.

Beni aşışladığı için kendinden geçmişti. Beni iradesine boyun eğdirmekten ve ona yalakalık yapmaya zorlamaktan. Eminim dünyanın geri kalanı bunu yapıyordur. Eminim güç gösterisi her seferinde aklını başından alıyordur.

Artık kafasına girdiği kesin, bu çok açık.

Göğsünü şişiriyor, ona söz verdiğim yeni kekleri arıyor. Dikkatim dağıldı.

Ben değilim. Buradayım, fırın odasının kapısını kapatırken ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Kilitliyorum.

Burada hepimiz yalnızız. O ve ben.

Burnum sızladı. Neden kalbim ağrıyor? Tyler. İşte bu yüzden.

Bir parçam bunun için kalmasını diliyor. Meseleleri kendi ellerime almamı izlerken gurur duyardı diye düşünüyorum. Ekim krizlerimi kontrol altına almamı. Kötü insanları en yaratıcı yollarla öldürmek.

Hoşuna bile gitmiş olabilir. Sonsuza kadar kalmak isteyebilirdi. Gitmesi dışında. Yine gitti.

Fazla uzağa gidemez.

Bu iş daha bitmedi, Ty.

Ama Birdie için her şey bitti. Kolumu boğazına doladım. Onu boğdum. Bayıldığında genişçe sıırttım.

"Sıradaki numaramız için size Kuş'u takdim ediyorum."

Görünmez seyircilerim kükrüyor. Eller alkışlıyor.

İnsanlar yuh alıyor. Sonra yine sadece Birdie ve ben.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, onun çıplak ve bağlı bedeninin üzerinde yükseliyorum.

"Bu da ne-" Yüzü kıpkırmızı oldu. Karnının üzerinde kıpırdanıyor, kaçmak için elinden geleni yapıyor. "Ne haltlar dönüyor?"

Onu bırakış şeklim gerçekten rahatsız edici olmalı. El ve ayak bilekleri birbirine bağlıydı. Göğsünün ve kollarının etrafını saran ipler, onları birbirine sabitliyordu.

Bazı insanlar esnek kalmak için çalışır. Birdie onlardan biri değil. Elli küsur yaşındaki kadınla ilgili her şey acı çığlıkları atıyor. Yüzüstü yatmak ve bu pozisyonda eğilmek canını yakıyor olmalı. Kasları kısıtlamalara karşı çalışıyor. Alnından ter damlıyor.

Ona yardım etmek için harekete geçmediğimde "Lütfen" diye fısıldıyor.

"Lütfen." "Peki, peki," diye inliyorum, gözlerimi devirerek. "Sana yardım edeceğim."

Onunkinde umut var. Çıgılık atmıyor.

Henüz.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Çenesini bağların izin verdiği kadar yukarı kaldırıyor. Son onuruna tutunmaya çalışıyor. Geriye ne kaldıysa. Çıplak ve domuz bağından bahsetmiş miydim? "Bu büyük bir yanlış anlaşılma olmalı.

."

Onun yanındayım. Chucks ayakkabılarımın ucu Birdie'nin karnıyla yerdeki muşamba arasına sıkışmış durumda.

"Whoops." Tekme atıp onu yan çeviriyorum. "Gördün mü? Her şey daha iyi."

"Hayır." Çatık kaşları ve kızgın mavi gözleri her hizmet sağlayıcının en kötü kabusu olmalı. "Daha iyi değil. Bırak beni gideyim. Seni yok edeceğim Dahlia. Yemin ederim, seninle işim bittiğinde kimse senin var olduğunu hatırlamayacak."

"Oooh, bana bak." Kollarım tekrar ortama dolanıyor ve titriyorum, dişlerim gıcırıyor. "Dehşete düştüm. Tamam, beni yakaladın. Seni serbest bırakacağım."

Tabii ki yapmayacağım.

Arkamdaki masaya uzanıyorum. Ayaklarımın dibindeki basit sürtük için bir basit çikolatalı ve bir başka basit vanilyalı kek alıyorum.

"Hak ettiğini buldun." Bağlar canını acıtmıyormuş gibi davranmak fena halde başarısız oluyor. Yüzünün yanına çömeldiğimde yüzünü buruşturuyor. "Ayak bileklerimi çözerek başla. Sırtım ağrıyor. Ama bana dokunmadan önce lateks eldivenleri çıkar. Alerjim var." "Elbette alerjin var." Onu çözmek için oradaymışım gibi davranarak etrafında dolaşıyorum. "İşte, sadece bunu germem gerekiyor..."

"Dahlia?" Poposunun yanaklarından birini yana doğru çektiğimde sesi çılgına dönüyor.

"Ne yapıyorsun?" Kıvranıyor. "Bunlar benim özel yerlerim."

"Ve onlar da düşürdüğün keklerimdi." Cümlemi bitirmeden önce keki onun sıkılmış göt deliğine itiyorum.

Kekin bir kısmı içine giriyor. Geri kalanı büzüşmesine ve kıcına

bulaşıyor.
Lanet olsun. Bu iş umduğum gibi gitmiyor.

"Hayır," diye miyavlıyor, vücudunu döndürdüğümde sarsılıyor, içine daha fazla sokmaya çalışıyor. "Orası olmaz. Gitmeme izin vereceğini söylemiştin."

"Hmm." Kekten geriye kalanları çıkarıp ulaşabileceğim bir yerde tutuyorum. Buzlanmayı kayganlaştırıcı olarak kullanarak iki parmağımı alıp kışına sokuyorum. Bu işe yaradı. Keki içine soktum. "Başarılı!"

"Hayır," diye haykırıyor, daha önce olduğu gibi. "Yeter."

"Sana yalvarsaydım beni tehdit etmekten vazgeçer miydin?"

"Yardım edin!"

"Yardım bir cevap değildir, B."

Parmaklarımı kıvrıp yana doğru iterek göt deliğini açmaya zorluyorum. Sıkışmış kas halkası benim için genişliyor ve işte, daha fazla krema ve kekin daha büyük bir parçası içeri sıkışıyor.

Büyük parçalar en zor olanları. Yine de çıkarıyorum. "Evet," diye bağırıyor. "Durabilirdim."

Kıçını daha sıkı kilitledi. Bir itişte bütün böreği suratıma osurabilirdi. Neyse ki beyni bunu düşünemeyecek kadar sıkık.

"Yalancı."

Çikolatayla işim bitince vanilyalı keki alıyorum.

"Lütfen, hayır," diye ağlıyor, ben onun önüne geçip keki yüzüne doğru salladığımda. "Yeter."

"Yapamam."

Amı çıplak, dudakları kalın, diğer deliğini benden saklıyor. Yılmadan, kirli lateks kek ve kaka kaplı parmaklarımla birini kenara itiyorum.

Onun kıçından dersimi aldım, o yüzden öylece sokmuyorum. Birdie'nin ağlama seslerini duymazdan gelerek keki yere bırakıyorum. Ya da belki dinliyorumdur. Evet, dinliyorum. Onun aşağılanması kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Üç parmağımı kekin içine daldırıyorum.

Vanilya ve krema parmaklarımı kaplıyor. Güzel, sağlıklı bir parça alıyorum. Pastalarımı yere düşürmeden önce aldığı ısırlıklar kadar büyük.

"İşte böyle." Amının içine girebildiği kadar derine ittim. Kıçının aksine gevşek. Daha fazla da sığabilir. Kekten kalanları alıp onu dolduruyorum. "Birbirini tamamlayan iki kek, Kuşlar. Bir tane daha ister misiniz?"

"Özür dilerim. Özür dilerim." Doğrulup masaya yöneldiğimde gözleri hareketlerimi takip ediyor. Yedi çikolatalı ve vanilyalı kekten oluşan bir seçki

beni orada bekliyor, onun için hazır. "Lütfen, kes şunu. Bunu yapamazsınız. Ben New York'un en iyilerinden biriyim."

"Sen bir pisliksin." Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum ve bunu yaparken gülümsüyorum. "Sen busun işte."

"Tamam, tamam. Haklıyım. Kesinlikle haklısın." Gözlerinden gerçek gibi görünen yaşlar süzülüyor ve muşambamın üzerine düşüyor. "Ben dünyanın en kötü hıyarıyım. Bu benim. Sen ne dersin de."

"Bunu bugünden önce düşünmeliydin." Elimde bir çikolatalı ve bir vanilyalı kekle yüzünün önünde çömeliyorum. Acaba kekleri mi yoksa vücut sıvılarını mı kokluyor? "Öngörü her zaman yirmi yirmidir."

"Doğru, doğru-" Kendini bu karmaşadan kurtarmak için daha fazla nafiye girişim. İşe yaramayacak.

İki kek de gözlerine giriyor. Sol gözü beyaz bir lekeye, sağ gözü ise kahverenginin koyu bir tonuna dönüşmüştür. Yerçekimi fincanları çeker ve keklerden iki büyük parça da onlarla birlikte muşambaya düşer.

"Hayır, hayır, bu olamaz." Yeni bir gözyaşı dalgası hamur işlerinin ve şekerlemelerin arasından zar zor geçiyor. "Durdur şunu."

"Durdurmak istediğim tek şey senin ezik sesin ve işe yaramaz yalvarışların." Adımlarımı hızlandırarak masaya doğru zıplıyorum ve kalan kekleri kollarımda topluyorum.

"Özür dilerim." Tükürük yanağından yere damlıyor. "Sessiz olacağım, yemin ederim, o kadar sessiz olacağım ki-"

"Evet, yapacaksın." Ağzına bir çikolatalı kek tıktırılır. Bir diğeri burnuna gider.

Hmm. Kulakları. Onu yana çevirirken bunu düşünmemiştim. Bu şekilde durduğunda sadece bir tanesini görebiliyorum.

"Buraya gel."

"Hayır." Keki bana tükürdü. "Hayır."

"Evet."

Eldivenlerim onun omuzlarını kavradıkça kirleniyor. Titriyor, beni üzerinden çıkarmaya çalışıyor.

Kaçınılmaz olanı
ertelemek için. Ha.

Ha.

"Merak etme hayatım." Çok iğneleyici konuşuyorum ama onun fark ettiğini sanmıyorum. "Bu benden duyacağın son şey. Söz veriyorum."

Gerçekten öyle. Kulaklarından birine iki kek gidiyor, ikisi de çikolata aromalı.

Lezzetli çikolata ve vanilya kokularının arasından çiğ kokusu yayılıyor. Tiksindiğimi söyledim ama buradaki Kuşlar söylediğim hiçbir şeyi duymayacak. Nefesimi saklamayı tercih ederim.

Bu saçmalığı bitirmek için son bir kekim kaldı. Vanilyalı bir tane. En iyisini sona bıraktım, böylece vermek üzere olduğum zarara tanıklık edebilecektim.

Masanın altından kasap bıçağımı aldığımda Birdie'nin ağzı kulaklarına varıyor. Ona ölümcül bir silahla yaklaştığımdan haberi yok. Artık hiçbir şey hakkında bir fikri olmayacak.

Kullandığım bıçağın ağzı bir saniye ışıktaki parlıyor. Sonra, kafasının arkasına son bir darbe indiriyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Kıpırdanmayı bıraktı. Benimle savaşmayı bıraktı.

Hala son keki kazdığım çukura atıyorum.

Alacağı son bedavayı.

--

DOKUZUNCU BÖLÜM

TWLER

F neredeyse kırk sekiz saattir kendi kendime konuşuyorum. Kendimi uzak durmanın doğru olduğuna ikna ediyordum.

Ekim ayının üçüncü gecesi Dahlia'dan ayrıldığımda doğru düzgün düşünemiyordum. Onu kurtarmaya konsantre olamadım. Tek istediğim ona zevk vermektir. Onu benim için ağlatmak. Onu eve götürmek ve değer verdiğim her şey için onu sevmek, ki bu çok fazla değil.

Ama ona ben vermiştim.

Sikim zonkluyordu. Kafamdaki her kablo kızarmıştı.

Öfkemi unuttum. Onu hayatımdan çıkarmamı kolaylaştırmadığı için ondan nefret ettiğimi unuttum. Bu kadar güzel inatçı olduğu için. Onu korumama izin vermediği için.

Bana olan takıntısı her zaman bir risk oluşturdu. Onun için ve sonuç olarak benim için.

Dahlia'nın olmadığı bir dünya yaşamaya değmez. Dünyadaki cehennem, işte bu olurdu. Bunu hatırlamalıydım. Bunu hep hatırlıyorum.

Ama ne zaman onun yanına gitsem, hiçbirini hatırlamıyorum.

Başımızın üstündeki giyotin. Kaderin bize biçtiği yol. Onun yakın ölümü. Geçmişlerimiz, kabusların yapıldığı şeyler.

Bunların hiçbirisi onun huzurunda kaydedilmiyor.

Keder, kayıp ve kargaşa dünyanın bize sunduğu şeylerdi.

Dahlia'nın ve benim yörüngelerimiz ne zaman çarpışsa, kötü şeyler oluyordu.

Önce ailesi. Sonra amcası. Ian. Büyükanne. Tüm apartmanımız.

İçimde metaforik bir düğmeye basıyor ve her şeyi unutuyorum.

Evimin mahremiyetinde, hatırlıyorum.

Ondan ayrılmak bir

zorunluluk. Yine de...

Onu seviyorum.

Ondan ayrı geçen 48 saat tam bir ıstırap.

Özellikle de iki gece önceki anılar gittiğinden beri. Kokusu parmaklarımdan kayboldu. Onun tadı artık dilimde değil.

Çalışıyor, yiyor, sıçıyor ve uyuyordum. İçten içe ölüyorum.

Aslına bakarsanız, yıllardır gerçek anlamda yaşamıyorum.

Ona aşık olduğumdan beri. Onun vasisi olduğum ikinci yılda oldu.

O lanet Cadılar Bayramı gecesinde.

Dahlia on yedi yaşındaydı. Ben yirmi dokuz yaşındaydım. Arkadaştık. Beni istiyordu, bunu biliyordum. Ama ben istemiyordum. Ta ki o gece bir şeyler tıklayana kadar.

Ona olan aşkımanın karanlık ve tehlikeli bir hal aldığı gece.

O Cadılar Bayramı sabahı işe gitmemiştim. Geçen yıldan sonra, onu yalnız bırakmaya cesaret edemedim. Gece geç saatte dairesine girdiğimde onu yerde buldum. Çığlık atıyor, ağlıyordu. Dört ayak üstünde, çışinden oluşan bir su birikintisinin içinde. Saatlerdir orada olmalıydı.

Bunun ikinci kez olmasına izin verme şansım yoktu.

O gün işten izin almıştım. Duş aldım, kot pantolon ve siyah bir Henley giydim.

O sabah tam sekizde kapısını çaldım. "Dahlia?" Cevap vermedi.

Dairesinin anahtarları bendeydi. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı. Orada yaşayacaktı ve sosyal hizmetler bunu asla öğrenmeyecekti. Ama Ian'ın bana verdiği anahtarları saklamak zorundaydım. Onu koruyabilmeliydim.

"Dahlia."

Elimde olsalar bile, oraya girmezdim. Bir terslik olduğundan şüphelenmediğim sürece, oraya girmeye hakkım yoktu.

"Seni ben öldürdüm." Sob. Burnunu çek. "Seni öldürdüm. Buraya nasıl döndün?" Anahtarı bir kez çevirdim ve onun dairesine girdim.

Dahlia tam da endişelendiğim yerdeydi. Dört ayak üstünde, iznim olmadan aldığı siyah kapüşonlu tişörtlerimden birini giyiyordu. En azından sözlü iznim olmadan. O noktada ona dünyayı sunacağım çok açıktı. Evren onu defalarca hayal kırıklığına uğrattıktan sonra en azından bunu yapabilirdim.

*"Dahlia,
buradayım." Cevap
yok.*

Gözyaşları yanaklarından süzülüp yere düştü. Saçları taranmamıştı. Elinde bir bıçak tutuyordu, avucuyla yer arasına sıkıştırmıştı.

Bir hayalete bakıyorum.

Çoğu gün Ian'ın iyiliği için endişeleniyordum. Kuşkusuz, ne Dahlia'yla ne de benimle iletişime geçmediği gerçeğini göz önüne alırsak, endişelenmem gerektiği kadar değil. Dışarıda tek başınaydı. İki yıldır kaçaktı.

Vicdanım daha fazla önemsememi istiyordu. Ruhum bunu duymak istemedi. Ben buraya aittim. Dahlia'ya. Her günün her saniyesi, onun için burada olmalıydım.

Yanıt vermeyince dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzünün önünde diz çöktüm, güvenli bir mesafedeydim ama uzanıp ona dokunabilecek kadar da yakındım.

Yaralı vahşi hayvanlara özel bir özenle yaklaşılması gerekiyordu. "Küçük vahşi."

Göğsünde alçak bir kükreme titreşti. Gözleri aramızdaki zemine dikilmişti. Elindeki bıçağı yavaşça kaldırdı.

"Dahlia, benim." Göz hizasına gelene kadar başımı eğdim. "Ben Tyler. Al öldü. Onu sen öldürdün."

Kelimeler ona bir şey yaptı. Ama niyetim bu değildi. Dahlia bacaklarının üzerine oturdu, bıçağı öyle sıkı kavriyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Geçmişe bakarken gözleri odaklanmamıştı.

Bana değil. Bunu kesin olarak söyleyebilirim.

"Git buradan," diye hırladı Dahlia, bıçağı göğsüme doğrultarak. Tam da yeni, alışılmadık duyguların dönmeye başladığı noktada. Evimden ayrılmadan önce bu duygulara sahip değildim. Ama şimdi vardı. "Git buradan, Al. Ian'a ya da bana zarar vermene izin vermeyeceğim. Seni bir kez öldürdüm, yine öldürebilirim ve öldüreceğim."

Tek bir kelime bile etmedim. Bakmaktan başka bir şey yapmadım. Onun iyiliği için. Böylece kalbimi tırmalayan bu duyguyu anlamlandırabilirdim.

Bu sıcaklık. Bu çekim. Dahlia her zaman vahşiydi. Her zaman biraz dengesizdi, iyi anlarında bile. Onun çözülüşünü izlemek yeni bir şey değildi.

Yeni olan ona sahip çıkma ihtiyacıydı. Yeni olan şey dudaklarını öpmek istememdi. Ellerimi saçlarına daldırmak. Onu yere yapıştırmak ve aletimle, parmaklarımla ve dişlerimle onun için her şeyi daha iyi hale getirmek.

Belki de bunların hiçbiri yeni değildi. Belki de birkaç aydır içimde kaynayıp duruyordu.

Tanrım. Bu doğru değildi. On yedi yaşındaydı ve bu doğru değildi.

Başımı salladım. Hiçbir şey söylemedim.

"Seni bir balık gibi deşeceğim, Al." Serbest elinin tırnakları çıplak bacağına çizdi ve derisini kırdı. "Seni bir balık gibi deşeceğim ve iç organlarını kahvaltıda yiyeceğim. İstedğin bu mu? Ha? Bu yüzden mi burada kalıyorsun?"

Dikkatli olmayı siktir et. Hastalıklı arzularımı siktir et. Beni bir balık gibi boğazlamasından endişelenmeyi siktir et.

Kendini kaybediyordu ve çok hızlıydı. Onu kurtarmak zorundaydım.

"Dahlia." Öne doğru eğildim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

Başını yukarı kaldırdım. Hâlâ beni görmüyordu. Çaresiz bir hareketle yüzümü onunkine yaklaştırdım ve yanaklarını sıktım.

"Ben Tyler, Dahlia." Kemiklerim onun adını mırıldandı. Kalbim onun elindeki bıçağı görmezden geldi. Kurtarılması gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Al gitti, duydun mu? Al. Gitti. Gitti."

Bir anlığına dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Gözleri parladı. O parıltıyı biliyordum.

Yine de yerimden

kıpırdamadım. "Sen öldün, pislik."

Her şey çok hızlı oldu. Bir bıçağın ağzı tişörtümü keserek ön koluma battı.

Ve lanet olsun, bu şiddetli hareket beni ona daha da çok aşık etti.

Sıcak kan kolumdan aşağı aktı. Dahlia beni ikinci kez kesti, diğer yarığın hemen üstünden, o tatlı tarzıyla canımı yaktı. İkinci yarıktan daha fazla kan aktı ve lanet olsun.

Onun için dilimin ucuna gelen tek kelime "Seni de kesmeme izin ver" oldu. Sana ne kadar derinden sahip olduğumu görmem gerek. Sana ihtiyacım var.

Bu bencillik olurdu. Yanlış olurdu. On yedi yaşındaydı ve kafasının içinde sıkışıp kalmıştı.

"Eğlendin, küçük vahşi." Bileğimi büktüm, onu hazırlıksız yakaladım ve silahını elinden aldım. "Ama orada kalmana izin veremem." Çığlıklarına rağmen onu yerden kaldırdım. Bacaklarımın arasında zonklayan acıya rağmen. O benim önceliğimdi. Her zaman. "Kafanın içinde kalmana izin veremem-"

"Seni öldüreceğim!" Tırnakları yanaklarımı çizdi. Daha fazla kan çekiyordu. Ona izin verdim. "Sonunda ölene kadar seni milyonlarca kez öldüreceğim! İndir beni, orospu çocuğu!"

Bizi banyosuna götürürken hiçbir şey beni caydıramadı. Duşa girdim ve sıcak suyu açtım. Su sıcaktı çünkü o sabah uyanır uyanmaz telefonumdan ısıtıcıyı açmıştım.

"Dokunma bana!" Sprey püskürdü, öksürdü ve sonra ikimize de sıktı. "Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!"

"Dahlia." Sesim kızgın geliyordu, ben de boğazımı temizledim. Dudaklarımdan aşağı su damladı. "Al gitti. Ben Tyler, bebeğim. Benim."

Ne oluyor lan? Az önce ona bebek dedim. Fark etmezdi. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa beni duymamıştı bile.

"İndirin beni!"

"Ben Tyler," diye tekrarlardım. Bu numara geçen yıl işe yaramıştı. "Al öldü. Bu Tyler."

Çığlık attı ve çırpındı, boğulmak üzere olduğu su yüzünden sesi kısılmıştı. Saç telleri alnına ve yanaklarına yapışmıştı.

Ve gözleri, kahretsın. Mavi, vahşi ve değerli.

Cehennemnin kendi versiyonunda yaşayan bir insan bu kadar güzel görünmemeli. "Dahlia." Gömleğim ve kot pantolonum vücuduma yapışmıştı. Botlarım sıırılsıklamdı. I

Acının onu uyandırmasını umarak ikimizi de düşün duvarına itti. "Benim. Tyler. Tyler. Tyler. Tyler. Seni seviyorum. Buradayım."

Başından yaklaşık beş santim ötede, geçen yıl çatlamış olan eski fayansa bir göz attım. Onun için tamir ettirebilirdim. Dahlia daha az inatçı olsaydı bunu karşılayabilirdim. Ian döndüğünde evi tamamen aynı bırakmak için ısrar etmişti ve-

Sonra görüşürüz.

Al onun zihnini ele geçirmişti ve ben bu savaşı kaybetmiyordum.

"Seni seviyorum," diye bağırdım suyun içinden. "Seni seviyorum. Geri gel."

Kafasını duvara vurmaya başladı. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ona doğru eğildim. Bir kafa vuruşuyla diğeri arasında dudaklarımı şakağına diktim.

Başka söz yok. Yalvarmak yok. Sadece dudaklarımın tenine değmesine izin veriyorum. Akıntının altında duralım. İçinde sıkışıp kaldığı cehennemden çıkması için dua edelim.

Siktir, bu iyi hissettirdi. Onu öpmek. Yanlıştı da. Bir daha asla yapmam. O zaman yapmak zorundaydım.

"Tyler?" Yumuşak bir fısıltı. Duyduğumdan bile emin değildim. "Tyler. Buradasın."

Bana döndü. Derin ve rahatlamış bir nefes çektim. Bunu yaptığımda burun deliklerimden su süzüldü ama siktir et. Dahlia için boğulabilirdim. Onun için ölebilirdim. Ölürdüm.

"Benim.

Buradayım." "Beni seviyorsun."

"Evet." Bırakmadım. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Tüm gün boyunca onun yanında kaldım. Bir yıl sonra, bir trajedi yaşandı. Ian intikam için geri döndü. Yıllar önce Dahlia'yı kurtarmasına yardım etmedikleri için binadaki tüm komşuları katletti.

Doğrulup parmaklarımı yemek masama vuruyorum ve karanlık daireme bakıyorum. Saat sabahın ikisini geçmesine rağmen tamamen uyanığım.

Nerede o?

Muhtemelen dairesine dönmüştür.

Uyuyorum. Burada kalabilirim. Burada kalmalıyım.

Lanetlendik. Lanetlendik. Lanetlendik.

Botlar. Kot pantolon. En sevdiğim siyah kapüşonlum.

Dahlia'nın evine doğru yürürken dışarıda neredeyse hiç kimse yoktu. Ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, gecenin soğuğu kıyafetlerimin arasından sızıyor. Evim çok ama çok geride kaldı ve ben hâlâ ısınabilmiş değilim.

Yine de kararlıyım. Göğsümdeki bu acı. Bu özlem beni ona çekiyor.

Ellerim kapüşonumun ceplerine gidiyor. Başımı eğiyorum. Kalbimin atışına uymak için hızımı artırıyorum.

Dahlia'ya yaklaştıkça vücudumdaki her gözenek canlanıyor.

Uyuyan bir Dahlia. Bu şekilde sayılmaz. Eğer uyuyorsa. Uyanık değilse, aslında birlikte değiliz demektir. Onun ölümünden sorumlu olacak bir piç olmayacağım.

Sadece bir tadımlık. Sadece bir tadımlık.

Savaşmadan bıraktığı için yangın merdivenine lanet olsun. Onu -evet, onun gibi bir katili bile- tehlikeye attığı için. Biri sinsice yaklaşıp ona zarar verebilirdi.

Ama yapmayacaklar. Ben ortalıkta olmadığım sürece kimse ona dokunmayacak. Güvende olacak.

İkinci kata tırmanış aşına olduğum bir şey. Kaslarım yukarı çıkarken itiraz etmiyor. Beni oraya, ona götürüyorlar.

Kimse kapüşonlu bir adamın gecenin bir yarısı buraya gizlice girdiğini duymaz ya da umursamaz. Bu kesin. Ben burada takılırken kimse polisi

aramadı.

burada gölgelerde. Bu gece başlayacaklarını sanmıyorum.

Dairesine baktım, onu arıyordum. Oturma odasının ışıkları sönmüştü. Odasındakiler de öyle. Kapalı yatak odasının kapısının altından karanlık sızıyor.

Onu göremesem bile uyuduğuna eminim.

Arka arkaya beş gecedir insanları öldürüyor. Cesetlerden tek başına kurtuluyor. Her şeye yeniden başlamak için sabahın köründe uyanıyor.

Pişir, sat, öldür, tekrarla.

Sabahın iki buçuğunda kalkmasına imkan yok.

Bu ona sahip olmak için en iyi zaman. Ona sahip olabileceğim tek zaman.

Penceresindeki kilit ve ben artık arkadaşız. Açılıyor ve Dahlia'nın dairesine giriyorum.

Onun alanındayken kalbim aynı şekilde atmıyor. Ne yavaş ne de hızlı. Farklı. Etrafındaki her şey farklı.

Sınırsız. Yabani. Vahşi.

Ve kapalı yatak odasının kapısına yaklaştıkça daha da çılgınlaşıyor.

Dönüşümü gerçekleşirken fark ediyorum. Küçük mutfak ve daha küçük oturma odasının önünden geçerken.

İçimdeki hastalıklı arzu ona otuzbir çekmekten daha kötüsünü yapmamı istiyor. Onu yatağa bağlamak istiyorum. Şaplak atmak, ısırarak ve sikimi o kadar derine sokmak istiyorum ki aylarca acıyacak.

Daha da kötüsü. Onunla birlikte olmak istiyorum. Sonsuza kadar.

Yatak odasına girmeden önce gözüm ilginç bir şeye takılıyor. Mutfak döndüğümde sikim kuduruyor. Sarı bir post-it'i yığınının koparıp yanına aldığım.

Orgazmım bekleyemez. Ama bekleyecek. Dönüştüğüm sahiplenici, dengesiz adam bunu talep ediyor.

Kapısı ses çıkarmadan açılıyor ve ben içerideyim. Zonkluyorum.

Çıldırıyor.

Açlıktan ölüyorum.

Dahlia uyuyor, düşündüğüm gibi. Sırt üstü yatıyor, yumuşak saçları duştan dolayı hâlâ nemli. Dudaklarını birbirine bastırıyor. Yorganı çenesine kadar çekmiş, huzur içinde yatıyor.

Uzun sürmeyecek.

Yüzüne dokunma isteğimi bastırıyorum. Gül yaprakları gibi ipeksi hissettiren yanaklarını okşamak için. Bu onu uyandırır.

Yapamayız. Olamayız. Birlikte.

Kalın battaniyeleri dikkatlice vücudundan sıyrıyorum. Bunu yapabilirim. Kırmızı kazağını ve siyah tişörtünü köprücük kemiğine ulaşana kadar kaldırıyorum. Orada kıvrılıp boynundaki yılan dövmesini saklıyorlar.

Geri kalanını ortaya çıkarıyor.

Yumuşak göbek. Pembe meme uçları. Bir ısırık almak için can attığım dolgun göğüsler. Benim kadını.

Senin değil.

Hırıltımı bastırıyorum. Onu incitmek istemiyorum. Ona dönüp hayatını mahvetmek istemiyorum. Ama ben sertim, takıntılıyım ve *sikişiyorum*. Uzak kalmak acıtıyor. Uzak kalmak işkencenin en kötüsü.

Sikim külotumun dışında, avucumun içinde zonkluyor. Başından Precum sızıyor ve kendimi daha sert sıkıyorum, avucumun altındaki nabızı hissediyorum.

Kafamın içinde -Dahlia'nın beni duyamayacağı bir yerde- küfrediyorum. Lanet olsun, lanet olsun ve orospu çocuğu. Aramıza koymak zorunda olduğum bu mesafeye lanet olsun. Kurtulamadığım bu lanete lanet olsun.

Buraya hayat için ağlamaya gelmedim, değil mi?

Onun için buradayım. O çok güzel. Hafifçe nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor. Meme uçları soğuktan sertleşiyor.

Benimkini.

Buraya girdiğim her gece yaptığım gibi, elimi sertçe beceriyorum. Bakire amcığına giren ilk erkek olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Çok sıkı olurdu. Benim için kanardı. Benim için çılgılık atardı.

Gözlerimi bir saniye bile kapatmayacağım. Onun acı ve zevk içinde çılgılık atmasını izleyeceğim. Onun duygularıyla beslenen bir vampir olacağım. Ondan dökülen her duyguyu yutacağım.

Sikimin etrafında kenetlenecek ve -oh, *lanet olsun, bu iyi hissettiriyor-* beni ıslatacak.

Onu o kadar ıslatacağım. Amını benim için ağlatacağım.

Dahlia onu bir canavar gibi sikmeme bayılacak. Onu boğduğumda. Kıçına şaplak atıp ona fahişem dediğimde.

Onu başka bir şekilde alabilir miyim bilmiyorum. İsteddiğimden de emin değilim.

Mesafe beni bir hayvana dönüştürdü. O beni bir hayvana dönüştürdü.

Taşaklarım geriliyor ve diğer elimdeki sarı post-it'i buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Dahlia buradayken, her yerine boşalmam için yalvarırken ona otuz bir çekmek işte bu kadar çıldırtıcı.

O kadar iyi ki bir şeyleri kırmak istiyorum. Dünyayı ateşe vermek.

Dahlia uykusunda mırıldanıyor ve bu ses doğrudan kalbime ulaşıyor. Sikime. Kendimi kaybediyorum ve sonra karnına sıcak spermler fişkirtıyorum.

Sonra kendimi tutuyorum. İçimde tutmak çok acıtıyor ama bir görevim var. Normalde parmağımı daldırır, *D* ve *T*'yi dölümle tenine boyardım.

Bu gece ona bir mesaj bırakacağım. Tıpkı yıllar önce eski evimde çekyatımın üzerine bıraktığı gibi.

Ama benim mesajım ürkütücü olmayacak.

Mesajım tek bir kelime içerecek, sadece tek bir kelime.

İnkâr edilemez bir gerçek. Her zaman ulaşamayacağım bir şey.

Benimkini.

Sikimin başını sarı post-it'e doğrultuyorum. Dölümden arta kalanlarla kâğıda bir mesaj karalıyorum. Dahlia'nın yanındaki yastığa bastırıyorum. Kıyafetlerini yerine koymadan önce onu öpüyormuş gibi yaparak yüzünün bir santim üzerinde geziniyorum. Onu yorganın altına sokuyorum.

Uyandığında ona bıraktığım şeyi bulacak. Ben olduğumu bilecek.

Yine de birlikte olduğumuz anlamına gelmez.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Umarım evren de beni duyar.

--

ONUNCU BÖLÜM

DAhliA

MAlarm sabahın tam dördünde çalıyor. Ölü gibi uyudum, normalde uyuduğumdan daha fazla saat uyudum. Hedefim hayata diğerlerinden daha hızlı veda etti ve saat on birde buradaydım, on bir buçukta yataktaydım ve ışık gibi sönmüştüm.

İyi bir gece uykusunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu.

Yaşıyorum. Hiçbirini yapmadı.

Son üç gündür hissettiğim aynı kaşıntı ayak parmaklarımdan başlayarak derimde geziniyor. Ayaklarımdan, bileklerimden ve bacaklarımdan yukarı çıkıyor. Uyluklarımdan arasına. Lezzetli, acı verici karıncalanmayla onları sıkıyorum.

Yardımcı olmuyor. Lanet olsun. Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Çıldırıncı arzu göbeğime, göğüslerime kadar yayılıyor. Beni özlemle boğuyor. Tyler'ın dilini üzerimde özlemekten. Ağzımda. Amımda.

Bundan nefret ediyorum... hiçbir şey yapmamaktan.

Beklemekten. Tyler'ı yemlemek tam bir kabus.

Büyük insan olmak daha kötüdür, özellikle de beş-bir yaşıdayken.

Onu rahat bırakmaktan bıktım. Bu tam bir saçmalık. Son dört yıldır bunu yapıyorum ve artık bitti.

Onu sokakta takip etmek yeterli değil. Dairesine gizlice girmek de artık işe yaramaz.

Tyler'ın kaderin bir varlık olmadığını anlaması için dakikaları, saatleri ve ayları oldu. Köşede bizi bekleyen bir askı olmadığını. Benimle birlikte olmanın tehlikeli olmadığını çoktan anlamış olmalıydı. Bu yüzden ölmeyeceğim. O da ölmeyecek.

Sonra tekrar-ugh. Gözlerim daha açılmadı bile ama şimdiden yuvarlıyorum. Belki de dört yıldır hayatta ve iyi olduğum gerçeği

onu aksi yönde ikna etti. Kendini kanıtladı.

Oh, adamım. Eğer durum buysa oyunumu geliştirmem gerekecek. Onu daha iyi yemlemem gerekecek.

Eninde sonunda pes edecektir.

Değil mi? Değil mi?

Ya da yapmaz.

Kapalı gözlerimin ardında öfkeli gözyaşları birikiyor. Köşeleri gıdıklıyorlar, dışarı çıkmak için can atıyorlar.

Odaklan, Dahlia. Keklerini düşün.

Trick or Cheese. Pişirdiğim ilk Cadılar Bayramı keki. Temel kurabiye ve kremalı cheesecake'i kendime özgü bir şekilde yorumladım. Kurabiyeleri eziyorum ve kırıntılarını kullanarak üstüne *BOO!* yazıyorum.

Bu fikir bana hala Tyler'ın koğuşundayken geldi. O günlerde, ölü Al'e inat Cadılar Bayramı'nı severdim. O kazanamazdı. Ben kazanacaktım.

İnek, güzel ve güçlü koruyucum Tyler'a fikrimi anlattığımda çok hoşuna gitti. Dükkânımı açtıktan sonra Cadılar Bayramı özel ürünleri yapmak istememi çok sevdi. Bunlardan bir koleksiyon oluşturmam için beni cesaretlendirdi.

Bunu benim için hecelemedi -buna gerek de yoktu- ama nedenini anlayabiliyordum. O da benim gibi Al'ın eski anılarının gitmesini istiyordu. Onun yerine tarihimin sayfalarına yenilerinin yazılmasını istiyordu.

Onu düşünmek, bitmek bilmeyen ihtiyacı ortadan kaldırmıyor. Sadece daha da kötüleştiriyor. Elim yorganın altına girmek için can atıyor. Ama bunu yaparsam, tek düşündüğüm Tyler olacak. O zaman da burada olmadığı için ağlayacağım.

Bazı sabahlar böyledir. Acı verici.

Malzemeler. Malzemelere odaklanın.

Sandviç kurabiyeler. Vanilya özütü. Pudra şekeri. Ağır krema. Tuzsuz tereyağı. Şeker. Krem peynir. Yumurtalar, onları unutamam. Ve bu sabah gelmesi gereken büyük teslimat.

Bir sürü kekin de zamanı geldi.

Üzülmeye vakit yok.

Yataktan kalkmaktan başka bir şey için zaman yok.

"Post-it mi?" Burnumu kıvırıyorum. Yastığın üstündeki kâğıt parçasını yırtıyorum. Küçük bir an için kalbim kabardı. Tyler buradaydı. Biz-şey, ben-

onun eski evindeki mobilyalara bir sürü post-it yapıştırmıştım.

Ward. Büyükannesi horladığını söylememin çok şirin olduğunu düşünüyordu. Tyler gülümser ya da yalan söylediğini söylerdi.

Öyleydim.

Adam uyuyor... ölü gibi değil. Bir heykel gibi. Huzurlu. Bazen kaşları çatık. Hiç horlamaz.

Ama bu, gece gizlice evine girdiğimi bilmesini sağlama yolumdu. Tıpkı dün gece yaptığı gibi. O buradaydı ve ben uyuyordum.

Buradaydı ve bana boş bir not bıraktı. Bu da ne böyle?

Bu aptal ruh halinden nefret ediyorum. Yuvarlanışımı kontrol edemediğim için nefret ediyorum.

Ve üzülmeyi reddediyorum. Bu başka duygunun üzerime gelmesine izin vermeyi reddediyorum. Dört yıl önce Cadılar Bayramı'nda bana saldıran Tyler'sızlık acısı. Bu arada Tyler olmadan da yapabilirim.

Çünkü Al burada değil. Al burada değil. Al burada değil. Al burada.

Orospu çocuğu. Kanayan, sırttan görüntüsü birkaç metre ötede, oturma odasında beliriyor. Tekrar canlandı. Dişleri kıpkırmızı ve yere kan tükürüyor.

Benimkini.

Ona homurdanıyorum.

Al. Öyle. Değil. Lanet olsun. Burada.

Tyler'dı. Ay sonuna kadar birlikte olacağız. Bundan emin olacağım.

"Git buradan," diye hırladım.

Sesimi duyunca görüntüsü solmaya başladı. Tyler'ın acımı dindirmek için yanımda olacağının güvencesiyle. İnsanları öldürmek de işe yarıyor.

Artık Al yok. Yine de onun hayaletini kapatıyorum.

O burada olmadan, Post-it'e bakmaya geri döndüm. Belki Tyler bir şey yazacak havada değildi. Belki de her zaman yaptığı gibi bedenime bir not bırakmıştır.

Parmaklarım kazağımın ve tişörtümün altından kayıyor, göğüslerimde geziniyor. Alt kısımları yapış yapış değil. Göğüslerimin kabarıklığı da öyle. Meme uçlarım yumuşak ve pürüzsüz.

Al geri döndü. Zavallı olduğum için bana kıkırdıyor.

Normalde onu görmek öldürme dürtülerimi körüklerdi. Beni hızlıca düş almaya, giyinmeye ve sokak köpeklerimi erkenden beslemeye iterdi.

Bu sabah sıradan bir sabah değil. Tyler vücutuma bir mesaj bırakmış ve ben onu bulacağım. Sikeyim bu sahte Al'i.

Karnım. Orası. İşte orada. Yavru kargalar bu yapışkan hisle göğsümde ötüyor. Onlar da benim kadar canlı ve heyecanlı.

Not, Tyler'ın beni ziyaret ettiğini söyleme şekliydi. Sperm, beni sevdiğini gösterme şekliydi.

Al ortadan kayboldu, umarım sonsuza kadar.

Tyler onu uzaklaştırmama yardım etti.

Benim Tyler'ım.

Nefes almak artık o kadar acıtmıyor. Çok daha az öfkeliyim. Daha yumuşak tarafım -bir terapi biçimi olarak insanları öldürmek yerine Tyler'a takıntılı olan tarafım- su yüzüne çıkıyor.

"Sen buradaydın," diye iç geçiriyorum ve parmak uçlarımin notun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Şimdi dikkat ettiğim için fark ediyorum ki, ortası yapışkan.

Yatağımın başucundaki lambayı hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı açmamıştım.

Notu ışığa tutarken kendi kendime "Sinsi, tatlı pislik," diye mırıldanıyorum. Hiç şüphesiz dölle yazdığı harfler ışığın altında parlıyor.

Benimkini.

"Tyler." Dudaklarım notaya hafifçe bastırıyor. Burnum Tyler'ın menisinin tanıdık kokusunu alıyor. "Doğru yönde bir itmeye mi ihtiyacın var? Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

Her harfe gözlerimdeki özlemle bakıyorum. Ruhumda.

"Sana bunu vereceğim. Birlikteyken kötü bir şey olmadığını sana göstereceğim. Diğer insanlara, evet. Peki ya bize? Asla. Göreceksin. Göreceksin."

Ben işimi yaparken sabah uçup gitti. Kekler pişirdim. Cadılar Bayramı spesiyallerim için krema ve süslemeler üzerinde çalıştım. Dondurularak kurutulmuş eti öğüttüm, köpek mamasının üzerine biberledim ve tüm kalbimle sevdiğim beş sokak köpeğine yedirdim.

Yılın diğer on bir ayında ise tadını özlüyorlar. Belli ki özlediklerini bana söyleyemiyorlar. Köpeklerin İngilizce bilmediğinin farkındayım.

Ama ben bunu bebeklerimin gözlerinde görüyorum. Her Ekim ayında sahip oldukları kötü, kötü insanlarla beslenmeyi özledikleri apaçık ortada.

Kemikler güzel, tartışmaya gerek yok. Yine de hiçbir şey deri ve etin yerini tutamaz.

Onlara deri parçalarını servis ettikten on dakika sonra gitmiş oluyor. Toz halindeki köpek maması? Beş dakika sonra bitiyor. Onlara verdiğim diğer köpek maması markalarından farklı olarak insan etini yok ediyorlar.

Sevimli, tüylü yaratıklar.

Şimdi iyi besleniyorlar. Akşama kadar hayatta kalacaklar.

Sabah gelen müşterilerim de keklerimden çok memnun kaldılar.

Öğle yemeği için kapanma vakti.

"Dahlia. Dahlia, lütfen. İçeri girebilir miyim?" Başka bir müşteri olan Kelly dükkânımın cam kapısını çalıyor. "Metro geç kaldı. Öğle yemeğinden sonra gece boyunca toplantılarım var. Lütfen."

Mavi gözleri kocaman ve kahverengi saçları terli alnına yapışmış. Tabelada *kapalı* yazıyor. Tezgâhın arkasında önlüğümü çıkarıyorum. Yine de kapıyı çalıyor ve çalmaya devam ediyor.

Tyler'la ilgili planlarımı ilerletme ihtiyacım empatimle çarpışıyor. Kelly her zaman iyi biriydi. Kredi kartı reddedilen başka bir kadına kek bile aldı.

Peki. Ty'ı takip etmek bir dakika kadar daha beklemek zorunda.

En azından kıyafetlerimi değiştirmek için zaman kaybetmek zorunda kalmayacağım. Rahat bir uzun kollu tişört ve yoga taytları yangın merdiveninden onun dairesine tırmanmama yardımcı olacak. Chucks ayakkabılarım ayağımda ama onları hep giyiyorum. Ve tabii ki külotumun bel kısmına yapıştırdığım post-it.

Sadece kapüşonlumu giyip çıkmaya hazır olacağım. Kelly ile işim bittiğinde.

"Teşekkür ederim." Onu içeri aldığımda omuzlarımı sıktı. Gergin gülümsememi fark etmesi bir saniyesini alıyor. "Çabuk olacağım, yemin ederim. Şaka mı Peynir mi? Onlardan iki tane. Eğer kaldıysa yani. Lütfen iki tane kaldığını söyle."

Bu sabah düşündüğüm kekler. Sinirlerimi yatıştıran kekler. Bu bir işaret olmalı. İyi bir alamet. Onu içeri alarak doğru şeyi yaptım. Kader onu bana getirdi. Keşke Tyler da burada olup buna şahit olabilseydi. Kaderin sadece ateş ve kükürt olmadığını. Kader yıkımdan daha fazlasıdır.

"Gidip siparişinizi getireyim."

"Oh, teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye sesleniyor Kelly arkamdan. Topukları karo zemin üzerinde şingirdiyor. "Bekle, Dahlia. Ben iki tane istemiştım, dört değil, ama..." A

kıkırdama. "Bunu alacağım. Sadece onları ofisteki dondurucuda saklamam gerekecek, böylece kimse onları benden çalamaz."

İş arkadaşlarının bazen onun yemeğini nasıl yediğini anlatıp duruyor. O terfiyi almak ve kimsenin yemeğine dokunmayacağı, kendi buzdolabının olduğu kendi ofisine sahip olmak için nasıl sabırsızlandığını.

Onu dinliyorum. Elbette dinliyorum. Yine de cevap vermiyorum. Dört keki paketlemekle, kutuyu en sevdiğim kurukafa desenli siyah ipek kurdeleyle bağlamakla meşgulüm.

"Al." Kredi kartını bana uzatırken geniş gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Paramı al. Hepsini al."

Kelly bunu şaka olarak söylüyor. Şakaları severim.

Tyler'ı takip etmeyi daha çok seviyorum. Burada geçirdiğim her saniye ondan uzakta geçirdiğim bir saniye.

"Buna gerek kalmayacak."

"Dahlia, hayır. Lütfen kartımı al. Bunu karşılayabilirim." Kelly'nin kızgınlığında sahte bir şey yok. "Dördünün de ücretini al."

Bedava istemiyor. Onun adına

üzüldüm. O alacak. "Hayır."

Önce kutuyu eline tutuşturuyorum. Sonra tezgâhın altından kapüşonlumu kapıyorum, sallanan kapıyı itiyorum ve Kelly'yi sokağa doğru itiyorum.

"Ama-"

"Ama hiçbir şey yok." Kapıyı arkamızdan kilitliyorum ve Tyler'ı aramak için etrafa bakıyorum.

Sapık çocuk bugün burada değil.

"Bugün kredi alamazsanız faturalarım var. İşte, izin ver-"

"Hayır, hayır ve hayır." Benden uzun ve yaşlı olmasına rağmen Kelly'nin saçlarını boğuyorum. "Uğradığın için sana teşekkür ediyorum. En sevdiğim müşterilerimden birisin."

Bu gecenin hedefi tamamen farklı türde bir teşekkür alacak. Öldürücü türden.

"Teşekkür ederim," diyor ben kapüşonumu silkelerken ve dükkânın anahtarını ön cebime koyarken.

Daha fazlasını söylüyor ama onu duymak mümkün değil.

Çoktan caddeyi geçtim ve Tyler'ın evine doğru hızlanıyorum.

Tyler'ın yaşadığı bina benimkinden daha güzel. Çok daha güzel.

Çok daha önce böyle harika bir yerde yaşaması gerekirdi. Ama hayır, eski berbat evimizde kalmayı seçti. Büyükannesi taşınmadı.

Yine de tek sebep bu değildi.

Taşınmadım, Ian'ı beklemeye devam ettim. O da orada, bana yakın olabileceği bir yerde kaldı. Bana yardım etmek için. Arkadaşım olabilirdi.

Al'ı öldürdükten kısa bir süre sonra yasal vasim olarak atanmıştı. Evrakları doldurmak için hiç vakit kaybetmedi. Koruyucu ailede tek bir gün bile geçirmediğimden emin oldu. Sistemde bir saniye bile geçirmedim.

Benim için geldiler, tabii ki geldiler. Tyler beni almalarına izin vermedi. Kendini benimle polislerin arasına koydu. Ben ve saçlarını yana taramış, gözlükleri burnundan aşağı sarkan sosyal hizmet görevlisi sarışın adam.

Tyler, yirmi yedi yaşında, beni kurtardı. Başka bir yerde daha iyi olamayacağımı söyledi, hayır, *ısrar etti*. Yaşadığım travma göz önüne alındığında, bir koruyucu ailenin kalan azıcık akıl sağlığımı da bozabileceğini söyledi.

Yalan söylemiyordu. Parmaklarım sürekli kapüşonuna yapışlıyordu. Dişlerim alt dişlerimi sıyrıyor, kan çekiyordu. Ve boynumdaki yara, lanet olsun, çok acıyordu. Ian kaçtıktan sonra daha çok yandı. Yandı, yandı ve yandı.

Tyler ve büyükannesi olmasaydı, mutlu bir şekilde akıl sağlığımı yitirebilirdim. Kendimi cehennemin derinliklerine atardım.

Bu şekilde benim yasal vasim oldu. Ama bu yeterli değildi. Ondan daha fazlasını istedim.

Tyler yerdeki yerinden, "Olduğun yerde kal Dahlia," dedi.

Polisler gitmişti. Dairem sarı bantla kapatılmıştı. Oturma odasında sadece ikimiz vardık.

Bir ayağım da çekyatın üzerindeydi.

Bayan Price o akşam bana yatağını paylaşmayı teklif etmişti ama ben reddetmiştim. Yatak odasının klostrofobik olduğunu iddia etmiştim. Boşluğa ihtiyacım vardı. Hava.

Yalan söyledim. Amcamın çürümesini izlediğim iki günden sonra -altıma işediğim, ağladığım ve Ian'ın güvende olması için dua ettiğim iki gün- Tyler

Beni. Beni yetkililerden kurtarmıştı. Bir koruyucu aileye götürölmekten.

Ama onun iyiliğine ihtiyacım yoktu. Tyler'a ihtiyacım vardı. Onu seviyordum. Birlikte geçirdiğimiz her saniye ona daha çok aşık oluyordum.

Ama o beni sevmeydi. İstediyim gibi değil. Benimle arasına güvenli bir mesafe koymuştu. O yerde yatarken bana çekyatı verdi.

"Neden?" İkinci ayağımı da yere koydum. "Neden senin yanında uyuyamıyorum?"

Tyler bana ters ters baktı. Yerden bile korkutucu görünüyordu.

"Bu uygunsuz." Daha fazla ters ters baktı. İki ayağım da tekrar çekyatın üzerindeydi. Yorganın altında. Lanet olası sinir bozucu. "Sen on beş yaşındasın."

"Bir adam öldürdüm," diye homurdandım. "Ben bir kadını. Baş belası bir kadın."

"Hayat sana boktan bir el dağıttı, küçük vahşi." Yanağını elinin üzerine koydu. "Bu seni yetişkin yapmaz. Seni güzelce yaralanmış yapar. Cesur. Sen hâlâ bir çocuksun."

"Çocuk olmanın canı cehenneme."

Kahkahası göğsünde gürledi. İçimin en derinlerine ulaşyordu. Hayatımda duyduğum en güzel, en kaygısız kahkahaya sahipti.

"Seni seviyorum Dahlia." İnatçı Tyler güçlüydü. Sürünerek ona sarılma isteğime rağmen sözleri beni yerimde tuttu. "Sadece bu şekilde değil."

Hayal kırıklığım on kat arttı.

"Seni istiyorum." Öfkeli gözyaşları gözlerimi doldurdu. Yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Her kelime öfkeli bir hıçkırıktı. "Yara izleri yüzünden mi? Bu yüzden mi yaşımla ilgili bu saçma bahaneyi uyduruyorsun?"

"Bu saçma bir bahane değil." Sesi gibi gözleri de yumuşadı. "Beynim o şekilde çalışmıyor. Çocuklarla ilgilenmiyorum."

"Başka birini seviyorsun." Dişlerimi gösterdim. Kendimi cinayete hazırlıyordum. "Kimse yok. Hiç kimse olmadı." Sesindeki dürüstlük beni rahatlatmadı. Sadece daha fazla gözyaşı dökmeme neden oldu. Açıklayamadığım gözyaşları. "Seni seviyorum. Bu yeterli olmalı."

Sen benimsin, sen benimsin. Lütfen senin olduğumu söyle.

Sessizlik.

"Tyler." Kokla. Sob. Kokla. Hıçkırık. "Lütfen."

"Küçük vahşi." Ayağa kalktı, battaniyeleri omuzlarıma çekti. "Biraz uyumaya çalış. Yarın daha iyi olacak."

Değildi. Sonraki günler de harika değildi. Ailemin eski dükkanını devraldığımdaya bile. Tyler o zamandan beri kimseyle çıkmamış olsa da.

Onun benim olmasını
istiyorum. Ve onu
alacağım.

Bu güzel binadaki iyi bir komşunun güpegündüz yangın merdivenine
tırmadığım için beni ihbar edebileceğinden endişelenmeliyim.

Özellikle çok çirkin bir komşunun, bunu kendisiyle konuşmak için bir
bahane olarak kullanacağını

Tyler'im.

Güzel, mutlu, gülümseyen Rita. Ty'in yokmuş gibi görmezden geldiği
cilveli komşu. Ben buradayken beni hiç görmüyor. Sokağın karşısındaki bir
ara sokağın gölgelerinde saklanıp onunla flört etmeye çalışmasını ve
başarısız olmasını izlerken beni asla görmüyor.

Görmedi ve görmeyecek. Yakında da pek bir şey göremeyecek.

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Boynumdaki dövme yanıyor.

Ona karşı duyduğum kıskançlık dalgasını dizginlemek kolay olmuyor.
Ama Tyler'ın penceresinin yanındaki tuğla duvara bağırır ya da yumruk
atarsam, burada olduğumu anlayacaktır. Hayatımı riske attığım için beni
azarlayacak. Gitmemi emredecek.

Ya da daha kötüsü.

Beni yalayacak, orgazmı erteleyecek ve beni gönderecek. Sırf geri
dönmeyeyim diye beni kızdıracak. Böylece birlikte olamayacağız ve başka
bir trajik kaza bizi ayıracak.

Keşke bunun için ona kızabilseydim. Her zaman olduğu gibi, yapamam.
Tyler bencil değil. Her şeyi kaybettiğimiz o gün, Tyler'ı kaybettiğim gün,
sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi söyledi. *Bu iş burada
bitiyor.*

Benim iyiliğim için hayatlarımızı ayrı tutuyor.

Biraz dengesiz ruh hali ona bunu yapmasını emrediyor.

Kabul etmek için sevmek zorunda değilim. Buraya gelmek için sevmek
zorunda değilim.

Orada oturup onun oturma odasına gelmesini beklerken vücudum
yürüyüşten dolayı serinliyor. Kollarımı vücuduma sarıyor, ön kollarımı
ovuşturuyorum. Dairenin içine bakmak için başımı eğmek dışında kendime
izin verdiğim küçük hareketler.

İşte orada. Sapığım. Evimi ve kalbimi işgal eden adam.

Hayatımın aşkı. Bana en güzel sabahı yaşatan adam. Neredeyse. Onun
müstehcen notunun üstüne çıkabilecek tek şey, onu yatağında görmek
olurdu.

Oh, sus, Dahlia.

Doğru. Üzülmeceğimi söyledim ve üzülmeceğim. Dört yıldır

bekliyorum ve üzgün değilim. Özlem duyuyorum.
Onun için çok ateşliyim.

Ona bakmadan duramıyorum. Adamım, siyah tişörtünü ve açık renk kotunu giymiş. Öğleyi çoktan geçmiş olmasına rağmen yataktaki saçlarını taramamış. Ya da belki de taramıştır ve ellerini saçlarında gezdiriyordur.

Yemek masasının üzerindeki ahşap sandalyelerden birine çökmüş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Saatlerce o sandalyede oturmak rahat olmasa gerek. Belki de acıyı seviyordur.

Birlikte olduğumuzda ona sormam gereken o kadar çok soru var ki. Adamım benim.

Kulağa çok hoş geliyor.

Lucifer'in kişileştirilmiş hali kulağa daha da hoş geliyor.

Adam *karanlık*. O hala benim Tyler'ım, koruyucum. Aynı zamanda sapkın. Öfkeli. Acımasız. Sırtı bana dönük olsa bile, bizi ayıran bir pencere olsa bile, bunu hissediyorum.

Onun gücü. Yoğunluğu. Beni içine çeken kara delik.

İstese beni cehennem çukurlarına sürükleyip geri çıkarabileceğine bahse girerim.

Keşke o da buna inansa.

İnanmasını sağlayacağım.

Bu arada, onu çalışırken izliyorum. Dizüstü bilgisayarının ekranında kodlar var. Siyah bir ekranda yanıp sönen rakamlar ve harfler. Ne anlama geldiğini hiç anlamıyorum. Ama işi onun bir parçası olduğu için, ne olursa olsun seviyorum. Şirketinin oyunları umurumda değil.

Tyler onların arkasındaki yaratıcı değil. Sadece o uzun kod dizileri. Saatlerce izleyebilirim.

"Bir boka konsantre olamıyorum," diyor boş odaya, elini saçlarında gezdirerek. İç çekiyor.

Üzgün olduğunda çok yakışıklı oluyor. Şimdiye kadar yaptığım tüm keklerden daha lezzetli.

Peki bu ne? Bunu nasıl kaçırdım? Bir çatal alıyor, bir parça çikolatalı pastaya batırıyor.

Pasta!

Küçük fırıncımın kalbi çırpınıyor. Gözlerim doluyor. Başka bir yerden kek alarak beni aldatmıyor.

Kendime ettiğim yemini bozmak üzereyim. Dairesine atlayıp dişlerimi boynuna geçireceğim. Asla gitmeyeceğimi haykıracağım. Kendini aşması ve beni tutması gerektiğini.

Dünya alevler içinde kalsa bile o benim olmalı ve benim de onun olmama izin vermeli. Ondan ve benden başka bir şey kalmasa bile.

Kolumu çimdikleyip kendimi uyandırıyorum. Buraya kendimi ona zorlamak için çıkmadım. Onu baştan çıkarmak için buradayım.

Baştan çıkarma, tıpkı bir insanı öldürmek gibi, bir sanattır. Aceleye getirilemez.

Doğru yapılmalı. Bu sabah planladığım gibi.

Tyler sandalyesini geri itiyor.

"Seninle sonra ilgileneceğim." Ayağa kalktı. Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirir. Tamamen dağınık kalır.

Şimdi harekete geçme zamanı. Kulağımı Tyler'ın penceresine dayayıp işeme sesini dinliyorum. Bunu özlemişim. Küçük dairelerimizde yaptığı her şeyi duyabiliyordum.

Ama nostaljik olmak şu anda sahip olmadığım bir ayrıcalık. Saat işliyor. Acele etmeliyim. Ve acele ediyorum. Penceresini itiyorum. Dairesine sessizce tırmanıyorum.

Sifonu çek.

Şükürler olsun ki notun ilk kısmını eve dönerken karalamıştım.

Hemen tozluğumdan çıkarıp buruşuk Post- it'i düzeltiyorum. İşte geçirdiğim uzun saatler boyunca mürekkep bulaşmamıştı.

Hep aklımdaydın yazıyor orada. Sarı üzerine siyah. Dudaklarım sırtıyor. Tyler, Elvis'in şarkısının adının arkasındaki anlamı anlayabilirdi.

"Practical Magic "i tekrar tekrar izlediğimizi hatırlayacak. Jimmy Angelov'un nasıl ölümden döndüğünü ve Gillian'a bunu söylediğini. Ona kötü davranmasından nefret ederdim.

Yine de adanmışlık.

Tyler bunun epik olduğunu
düşündüğümü biliyor.

Hatırlayacaktır.

Nota da dokunacak.

Banyosundaki lavaboda su akmaya başladı. Elimi hemen tozluğumun içine sokuyorum. Tyler'ı kendisi gibi izlediğim için çoktan sıırsıklam olmuşum. O kadar ıslak ki, keşke bir tanesini ovarak çıkarabilsem.

Keşke ama yapamam. Tyler ellerini çoğu insanın yıkadığından daha uzun süre yıkıyor - o kadar temiz ki - ama sonsuza kadar orada kalmayacak. Elimi çekip bir iniltiyi bastırırken parmağımı klitorisim boyunca kaydırmakla yetiniyorum.

Elini becermek istediğin için işleri berbat etme.

Doğru.

Buraya ne için geldiysem onu yapıyorum. Post-it'i dizüstü bilgisayarının yanındaki masaya yapıştırdım. Uyarılmışlığımı mürekkep olarak kullanıp Tyler'ın bir gece önce söylediği aynı kelimeyi karaladım.

Kalemle yazdığım harflerin altındaki küçük boşluk işimi görecektir.

Ve öyle de oldu.

Benim. Her

zaman

benim.

--

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TWLER

T Son birkaç gün beni geri dönülmez bir şekilde değiştirdi. Dahlia ile geçirdiğim çok az zaman -uyanık olduğu saatlerde yani- özün.

Hep aklımdaydın.

Güpegündüz evime girdi, sinsi küçük şey. Bu ilk miydi? Bilmiyorum. Umurumda da değil.

Oradaydı.

Banyo molamdan sonra, odanın her tarafına onun tatlı kokusunu yaydım. Sonra dizüstü bilgisayarımın yanındaki not.

Hep aklımdaydın.

Küfürbaz Jimmy Angelov. Saplantılı Jimmy Angelov. Dahlia onun bu yönünü severdi.

Ve Tanrım, nottaki uyarılmışlığı.

Benimkini.

Görmezden gelmek en iyisi olurdu. Geçmişten gelen bu patlamayı umursamıyormuş gibi davranmak daha akıllıca olurdu.

Bir buçuk gün. Tam olarak sefil bir gün ve birkaç saat geçirdim. Ona doğru sokak sokak ilerlerken gökyüzü karanlık.

Vitrinler turuncu, siyah ve mor renklerle dekore edilmiş. Örümcekler ve örümcek ağlarıyla. Kafatasları.

Arka plandan başka bir şey değiller. Dahlia'ya giderken başıma bela olmaktan başka bir şey değiller.

Denedim. Tanrım, mesafemi korumanın onu kurtarmak anlamına geldiğine kendimi ikna etmeye çalıştım.

Başarısız.

Dün gece dairemde volta atarken -notunu burnuma bastırırken- onun kazandığını biliyordum. Buna devam edemezdim. Ondan uzak olmak.

Ya ölürse? Cadılar Bayramı için süslenmiş bir başka vitrinin önünden geçerken mantıklı tarafım çılgılık atıyor. Başka bir karanlık sokak.

Yapmayacak. Cevabım kısa ve öz. Yoksa cehennemde ona katılırım. Ne gerekiyorsa yaparım.

Bir saniye daha uzak durursam öleceğim. Bundan sağ çıkamayacağım.

Yıllarca kendimi hayatımın aşkından mahrum bıraktıktan sonra son kararlılığım da kırıldı.

Biri beni kesip açsa, etimi temizlese, kemiklerimi görür.

Korumaya çalıştığım kadını göreceklerdi. Kendimden daha çok sevdiğim kişiyi.

Dahlia.

Onun adı kemiklerimin her birine kazındı. Dahlia.

Acı, gözyaşı ve ıstırapla yüzleşmeye hazırım. Yolumuzu kesecek binlerce tehlikeye hazırım. Hepsiyle yüzleşmeye ve onun insani kalkanı olmaya hazırım.

Birlikte olduğumuz sürece.

Benim şartlarımla. Nasıl uygun görürsem. Onun üzerinde gezinmem gerekecek. Onu korumalıyım. Elbette, o güçlü. O bir savaşçı.

Ürkütücü, deli ve bir seri katil. O benim.

Onu güvende tutacağım.

Bu pazarlığa açık

olmayacak. Gerisi ona

kalmış.

Birlikte olacağız. Kendimi

düzelteceğim. Bizi düzelteceğim.

Sonra...

İşte o zaman dört yıldır yapmadığım her şeyi yapacağım.

Birçoğu onun vasisi olarak yaptığım şeylerdi. Market alışverişini yapmak. Kıyafetlerini almak. Faturalarını ödemek.

O zamanlar bundan fazlasını yapmama izin vermiyordu.

Bu sefer farklı olacak. Ona her şeyi vereceğim. Benim küçük vahşim benden kakao çekirdeklerini kaynağından almamı isteyebilir ve ben de ilk uçakla Fildişi Sahili'ne giderim. Yaparım. Hiç düşünmeden yapacağım ve akşam yemeğine eve döneceğim.

Onun için savaşacağım. Onunla birlikte sorunlarımın üstesinden geleceğim. Ona bir şey olabileceği endişesi ve korkusuyla çıldıracağım ama onu bir daha terk etmeyeceğim.

Kötü şansımızla savaşmanın bir yolunu bulacağız. Birbirimizi sevmek için. Ve bana her şeyini verecek. Ben eskiden olduğum adam değilim. Birkaç vida gevşedi, bunun farkındayım.

Yatak odasında ona ne yapacağımı.

Onu ısırma, ona sahip olma fikri kanımı kaynatıyor. Kendimi onun daracık amına ve daha da daracık götüne gömme düşüncesi sikimin kotumun içinde sarsılmasına neden oluyor.

Burada olduğum için mükemmel zamanlama. Dairesinin dışında. Eskiden yaşadığım binanın dışında. Eski ve çizik cam kapıya yaslanıyorum, koyu renkli kapüşonlu tişörtüm ve kot pantolonumla gölgelerin arasına karışıyorum.

Aklımı tamamen kaybetmeyeceğimin garantisi yok.

Onun yanında nasıl bir adama dönüştüğümün tamamen farkındayım. Aklımı kaçırmak hastalığım için çok ince bir kelime. Onun yüzünü gördüğümde gerçeklik bulanıklaşıyor, bunu *düşündüğümde*.

İşteyken olduğum adamın yakınında bile değilim. Patronumla veya çalıştığım şirketteki diğer insanlarla sanal konferanslar yaparken. Ben o kişi değilim.

Belki de o kadar kötü bir şey değildir. Dahlia buna bayılırdı. O beni seviyor.

Onu seviyorum.

Bu karanlık hayat felaketini birlikte atlatacağız. O ve ben.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. On bir buçuk. Yedi numaralı hedefle her ne yapıyorsa bitirmiş olmalı. Gece yarısından sonra asla orada olmaz.

Beklerken telefonumda bir bildirim yanıp sönüyor. Blogumdan. Yılın bu zamanlarında aldığım düzinelerce bildirim arasında öne çıkan bir tanesi.

Watcher1988. Dahlia'yı yakalayabileceğini düşünen kişi. Dün mesaj bırakan kişi, *güller kırmızıdır. Menekşeler mavidir. Ekim Katili'ni asla yakalayamayacaksın, çünkü ben senden önce orada olacağım*.

Beni etkilemelerine izin vermem. Basit bir sebepten dolayı onu alamayacaklar.

Ona asla sahip olamayacaklar.

Kimse yapmayacak.

Bildirim, son yorumunun içeriğini göstermiyor. Bunu görmek için bloguma giriş yapmam gerekiyor.

Watcher1988'in yorumu son October Killer blog yazısının altında yer alıyor ve şöyle diyor: *Günler oldu. Büyük buluş nerede? Neyi bekliyoruz? Yapın artık. Yoksa onları önce ben yakalarım*.

Ters psikoloji. Çocuklar üzerinde işe yarayacak ucuz numaralar.
Kimse benim kızımın en usta seri katillerden biri olduğunu bilmeyecek.
Onun kimliğini vermeyeceğim. Asla.
Ona borçluyum. Onu kurtaramadığım için ona çok şey borçluyum. Ian'ın öfkesi haklıydı.
Ama o zamanlar akıl sağlığını kaybeden tek kişi o değildi.
Yıllarca kendimi Ian'ın ve büyükannemin trajik ölümlerinin şiddetimin tetikleyicisi olduğuna ikna etmişim.

Yakaladığım seri katillerden bazılarını polise teslim etmek yerine neden öldürdüğüme.

Dahlia'nın dairesine girip neden mastürbasyon yaptığımı.

Neden ona şaplak atıp benim için ağlatmayı hayal ettiğimi.

Olmadı. O ve Dahlia'nın yaşadığı kötü muamele kafamın içine etti. Kötü bir şekilde.

"Dur!" Boğuk bir çığlık daireme ulaştı. Ian'ın sesini beşinci kata kadar duyabiliyordum. "Onu rahat bırakın!"

Dahlia neredeyse hiç çığlık atmazdı. Son iki aydır, Al ona işkence ederken neredeyse hiç ses çıkarmamıştı. Ian ona zarar verirken.

Ian sessiz kalamazdı. Bunu yapamazdı.

Bir hafta önce bana benden başka birinin polisi aramasını umduğunu söylemişti.

Daha önce iki kez yapmıştım. Ne zaman ortaya çıksalar, Al o büyüleyici gülümsemesini takınırdı. Dahlia'nın yanağındaki morluğun Ian'ın suçu olduğunu iddia ederdi. Normal bir kavgada normal kardeşler.

Üçümüz de iki kez Ian'ın bu işle bir ilgisi olmadığını iddia etmiştik. İki kez, Al polisleri Dahlia'nın küçük bir yalancı olduğuna ve benim de onun yalanlarını göremeyecek kadar aşık olduğuma ikna etmeyi başarmıştı. Cinsel bir avcı olduğuma.

On beş yaşındaki bir kız için böyle bir his beslemiyordum. Yirmi yedi yaşındaki biri de hissetmemeli.

Ne yazık ki Al daha ikna ediciydi. Yırtıcı kıcımları burada görürlerse, beni kayıt altına almak zorunda kalacakları konusunda beni uyarmışlardı. Beni.

Al'ın ölümüyle ilgili bir başka iyi şey de yanlış söylentilerin ortadan kalkmasıydı. Olaydan sonra Dahlia'yı sorgulamaya gelen dedektifin hasta amcasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Dahlia ona tacizden bahsettiğinde onu dinledi. Dahlia boynundaki yara izlerini gösterdiğinde ona inandı.

Hatta Ian'ın geri gelebileceğini bile söyledi. Onu suçlamayacaklarını.

Ian hiçbir yerde yoktu. Ben de Dahlia'nın koğuğu oldum. Ama konudan sapıyorum.

Binada kimseyle görüşme zahmetine girmemişler. Ondan sonra gittiler. Ian'ın istediğı gibi başka hiçbir komđu aramadı. Kimse bizi desteklemedi. Hiç kimse.

"Onlara yardım etmelisin." Büyükanmem elimi tuttu.

Kanepede oturmuş, ayda en az bir kez yaptığımız gibi Casablanca'yı izliyorduk. O filmi çok severdi. Ama artık dikkatini ekrana vermiyordu. Ben de öyle.

Vücudum öfke darbeleri yüzünden titreşiyordu. Çenem titriyordu.

Burada kalmak, tutuklanma riskini göze almamak beni canlı canlı yiyordu.

"Tyler, durdur onu. Lütfen." İnce eli şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşa sahipti. "Buna dayanamıyorum. Zavallı çocuklar."

"Polis-" Üzücü mazeretimin başlangıcı bana hiçbir anlam ifade etmedi, bu yüzden ağzımı kapattım. Ayağı kalktım. Ayaklarımı botlarımın içine soktum.

Kot pantolon giymeye zahmet etmedim. Uyku tişörtüm ve gri eşofmanım işimi gördü.

Vakit yok. Vakit yok. Vakit yok.

"Sakin polisleri arama," diye fısıldadı büyükanmem arkamdan. Çoktan kapıya varmıştım. Elim kapı kolundaydı. "Kurtar onları. Seni. Buna sadece sen son verebilirsin. En azından bu gece için."

Başımı salladım ve çıktım. Koridora. Merdivenlerden aşağı.

Asansör çok uzun sürerdi. Onları beklemek, onları kurtarabileceğim değerli saniyeleri boşa harcayacaktı.

"Kendini çok mu güçlü sanıyorsun, küçük kız?" Al sesini alçaltma zahmetine hiç girmede. Sesi duvarlarda yankılandı. "İşte, Ian. Devam et. Cezalandır onu. Onu işaretle. Geveze sürtüklere ne olduğunu hatırlamasını sağla."

Kelimeler boğuktu ama ne söylendiğini anladım. Bağlamdan. Al'ın acımasız talepleri bir dayaktan diğerine pek değişmemişti.

Üçüncü kat.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Bunun sorumlusu adrenalindi. Ve merdivenlerden ne kadar hızlı indiğimi.

İkinci kat.

Merdivenin kapısını yırtıp açtım. Koridor.

"Sorun yok, Ian." Dahlia'nın kapının arkasından gelen yumuşak sesini duydum. Nefesini içine çekti. Tısladı. Ve Ian inledi. "Bir şey yok. Bunu yapan kişi olduğun için teşekkür ederim. Sorun değil."

"Beni içeri alın." Yumruğumu kapıya vurdum. Ian'ın bana verdiği anahtarları evde unuttuğum için kendime lanet ettim. "Bırak gireyim, Al."

Ucuz kapının kırılmasını diledim. Hiç kırılmadı. Dahlia ve Ian da benim için açamazdı. Canavar izin vermedikçe açamazlardı.

"Pedo geri döndü." Al'ın sesi mutlu geliyordu. Kibirli. Ağır ayak seslerini, kilidin üzerindeki zinciri duydum. Kapı açıldı. "Buraya yeğenimi sikmeye mi geldin?"

Kirli gülümsemesi dışında temiz görünüyordu. Normalde yağlı olan sarı saçları yıkanmıştı. Mavi gözleri içki içmekten parlak değildi. Gıcır gıcır beyaz bir tişört ve temiz bir kot pantolonla kapıda duruyordu.

Birinin polisi aramasını bekliyordu. Oradaydı, o sefil çocuklara her zamankinden daha fazla işkence ediyordu.

Orospu çocuğu.

"Ian." Al'ı görmezden gelerek arkasında Ian ve Dahlia'yı aradım.

Oturma odasında yerde oturuyorlardı. Bundan fazlasını göremiyordum. Sadece kafalarının üst kısımlarını. Ian'ın kahverengi saçları ve Dahlia'nın sarı, dağınık saçları. Birbirlerine yakın oturuyorlardı. İkisi de bana bakmak için başlarını kaldırmadı.

Beni en çok o kısım korkuttu.

"Dahlia. Buraya gel." Talebim yüksek sesle oldu. Çocuklardan hiçbiri beni kabul etmedi.

"Onlar benim." Al'ın gülümsemesi mide bulandırıcıydı. "Dilediğimi yapmak için. Asla gitmeyecekler."

Göğsüne bir delik açma ve kalbini söküp çıkarma dürtüsü beni zayıflatıyordu. Zorladım.

"Sen hasta bir sadistsin." Gözlerim Ian ve Dahlia'dan ayrılmıyordu. "Onlar sana ait değil."

"Öyleler. Mahkeme öyle diyor." Al, çocukların ailesinin dükkanını satabilirdi. Parayı alıp gidebilirdi. Ama yapmadı. Bu onun için bir oyundu. Onlar da onun için bir oyundu. "Siktir git buradan."

Dahlia'dan gelen bir tıslama daha beni göğsünden ittirdi ve dairenin içine girmeye zorladı.

Gözlerimin önünde beliren sahne göğsüme inen bir tekme idi. Karnıma. Her yerde.

Sanki biri boğazıma Molotof bombası sokmuş gibi içimde öfke patladı. İşte o zaman akıl sağlığım bozulmaya başladı. O kadar kötü olmuştu.

Kardeşler yerde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Ian'ın üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı, kahverengi gözlerinden ve solgun yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Dahlia'nın üzerinde siyah bir jarse elbiseden başka bir şey yoktu. Ian'ın gözlerine bakarken yanağından tek bir damla yaş süzüldü.

Ama ruhumu mahveden şey onların kıyafetleri ve gözyaşları değildi.

Yanlarında duran portatif tekli sobaydı. İçinde alevler titriyordu. Ian'ın elindeki bıçak.

Dahlia'nın boynunun yan tarafındaki iki büyük, bıçak şeklindeki yanık izi ve kabarcıklar.

"Ben olmalıydım." Ian elinin tersiyle öfkeyle gözyaşlarını sildi. Dik oturdu. Boğazını temizledi. "Onun yerine ben daha iyiyim. Ben ondan daha iyiyim."

"Her zaman, kardeşim." Dahlia gülümsedi. Kahrolası gülümsedi.

"Ona yerleri temizlemesini söylediğimde bana siktir olup gitmemi söyledi," diyor kendini beğenmiş Al çok ama çok arkamda bir yerden. "Yaptığı iğrenç kırmızı sosu yere attım. Ve vıcık vıcık makarnayı. Ve kaltak temizlemedi."

Onu yumruklamak bir seçenek değildi. Ian'dan bıçağı kapmak ve Al'ın boğazını kesmek daha da kötü olurdu. Beni hapse attırırdı. Bu ikisine göz kulak olamayacağım bir yere.

Ama lanet olsun, o gün Al'ı nasıl da katletmek istemişim.

"Artık yok." Dizlerimin üzerine çöktüm. Bıçağı Ian'dan aldım. Uzaklara fırlattım. Ian'ın çenesini tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Ian. Sana verdiğim ilk yardım çantası nerede?"

Al'ın onlara zarar verebileceğini ve vereceğini biliyordum. Sadece bu kadar kötü olacağını hiç düşünmemiştim.

Ian transtan çıkana kadar gözlerini iki kez kırıştırdı. "Dolaplardan birinde."

"Buraya getir. Bunu ve temiz, ıslak bir bezi." Dahlia'yı bırakamazdım. Onu bırakamazdım.

Bu binada kalmaya değecek çılgın bir kahkahası olan çok tatlı bir kızdı. Al işe giderken o da büyükannem için kek yapmıştı. İzlemediğimi sandığında kapüşonlarından birini almıştı.

O kızı sevmiştim. Al'in önerdiği anlamda değil. Hiç sevmedim. Ama onu sevdim.

Gözlerim kapıyı arkamızdan kapatan Al'a kaydı. Kıkırdayarak kanepeye doğru yürüdü ve uzandı. Sanki yeğenin boynunda kabarmış bir deri yokmuş gibi haberleri açtı.

Memnun bir gülümseme takındı. Gece onun için bitmişti.

Yapabilsem onu kendim yakardım. Bu ocukların canının yandığı her an için ona acı ektirirdim. Ona. Özellikle de onun.

Yapamamak beni öldürüyordu. Gücsüzdüm. Ama onun için orada olabilirdim. "Dahlia."

Yanağına hafifçe koyduğum el onu uyandırdı. Gülümsemesi kayboldu. Elini yanık izlerinin üzerine vurmadan önce bir saniye beni izledi. "Bakma," diye fısıldadı, gözleri dehşete kapılmıştı. "ok irkin. Öyle olmak zorunda.

Bakma, Tyler. Lütfen."

Ian dolapları karıştırtıyordu. "Buldum," diye bağırdı ve aceleyle geri döndü.

"Asla irkin olamaz." Elini boynundan çekerken nazik davrandım. Sterilize etmem gerekiyordu. Ve iğrenmedim. Ondan asla. "Asla irkin olamazsın. Ne olduğunu biliyor musun?"

Ian yere düştü, ilk yardım çantası çoktan açılmıştı. Dahlia cevap vermedi. Başını Al'a çevirdi ve ona hırladı. Al onu tersledi.

"Dali," diye fısıldadı Ian. Talep etti. "Bize bak. Unutun onu." "Buraya gel." Yanağına yumuşak bir baskı uygulayarak onu kendime çevirdim. Yavaşça. "Gözlerini benden ayırma. Yanıkları temizleyeceğim ve dezenfekte edeceğim. Acıtabilir ama tahmin edin ne olacak?"

Bu sefer cevap verdi. Bana geri döndü. Ian ve bana. "Ne oldu?" "Sen cesur bir kızsın," dedim yanıkları temizlemek için bezi kullanırken. Ben antibiyotik merhemi sürerken. "Ne kadar cesur bir kız."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ben içeri girdiğimde, gülümseme Ian'a aitti. Sahte, güven verici bir gülümseme.

Artık gerçekti. Ian ve ben de gülümsemeyi başardık.

O gün kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Akıl sağlığı, bir parçası olduğum bu sahneyi kaldıramadı.

Görüyorum ki Ian ve katliam değilmiş.

Al'mış.

Ama o... Geçen hafta Dahlia'yla birlikte olmak her şeyin daha iyi olabileceğine inanmamı sağladı.

Bununla birlikte, iyi değilim.

En kötüsünü yapmaktan korkuyorum. Onu parçalara ayırmaktan. Etini yerim. Her parçası burada benimle olana kadar kemik iliğini emerim. Ben yamyam değilim. Onun yüzünden. Bana bir şeyler istetiyor. En iğrenç şeyleri arzulatıyor.

Ona zarar verebilirim.

Dikkatli olmam gerekecek. Küçük adımlar atmam gerekecek.

Spor ayakkabıların beton üzerindeki ayak sesleri birinin yaklaştığını haber veriyor. Telefonumu cebime atıyorum. Gözlerim karanlıkta onun yüzünü seçmeden önce vanilya, çikolata ve cinayet kokusu burnuma ulaşıyor.

Parlak mor bir kazak ve kıvrımlarını saran siyah bir kot pantolon giymiş olan Dahlia Valentine, isteyebileceğim her şeye sahip. Sarı saçları başının tepesinde yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Mavi gözleri parıldıyor. Bana doğru. Bakışları da kendisi kadar hınzır.

"Ne istiyorsun Tyler?" Öfkeden kuduruyor. Hırlıyor. Bana küçük köpek dişlerini gösteriyor.

Aramızda bir metre var. Neredeyse ona uzanıp siyah omuz çantasını alabileceğim kadar yakın. Bir centilmen ol.

Ben bir centilmen değilim.

Blogumu yazarken kelimeler akıyor, sorun yok.

Burada, Dahlia ile duygularım karmakarışık. Her yer karmakarışık.

"Sen," teklif ettiğim tek kelime.

"Beni yiyip bitirmek ve tekrar asılı bırakmak için mi?" Koyu sarı bir kaş kalkıyor. Mavi gözleri yırtıcı. "Teşekkürler, ben almayayım."

Yine beni yemliyor. Bu

oyunu iki kişi

oynayabilir.

"Güzel amcığın için çok mu fazlaydı?" İlerledim, belini kavradım. Onu binaya doğru geri çektim. Karanlığın içine.

"Kendini övme."

Eli kapüşonumun önünü kavıyor. Tam göğsümün üzerine. Her zaman en çok neremin acıdığını söyleyebilirdi. Ona karşı ne kadar açık bir kitap olduğumu fark etmek beni kızdırıyor.

Yıllardır ayrı olmamızın bir önemi yok. Beni hala kendimden daha iyi tanıyor.

"Yalan söylemek seni bir yere götürmez. Klitorisin sertleşmişti. Çenemi ıslatıyordun. O küçük çaresiz inlemeler." Sesimde alaycı bir ton var. Şehvet de var. Ve bir ihtiyaç. Ona karşı hiç bitmeyen bir ihtiyaç. "Bu çok fazlaydı. Daha sonra kendini bitirdin, değil mi?"

Sweet DeNights'a giren orta yaşlı kadını katledip attıktan hemen sonra.

"Hemen ardından en yakın bara gittim." Tırnakları daha derine batıyor, kapüşonumun ve tişörtümün ötesindeki göğsümü çizmeye çalışıyor. "Senin yapmadığın işi bir adama yaptırdım. *Yaptıramadığın işi.*"

Bizi hızla döndürerek onu apartmanın cam kapısına çarpıyorum. Darbenin şiddetiyle sarsıldı.

"Ne sikim yaptın."

Yüzlerimiz yakın. Nefesleri tatlı. Bakışları öldürücü. Kırmızı dudaklarındaki alaycı gülümseme kendimi sorgulamama neden oluyor.

Kendimi sorgulamayı göze alamam. Onun yanında olmaz. Benim kadınınım. Benim ölümcül pitonum.

"Tabii ki yaptım. Çok muhtaçtım..." Dahlia'nın sesi şımarık bir çocuğa dönüşür. Gülümsemesi seksi bir somurtmaya dönüşüyor. "Babacığım."

"Başka kimseyle birlikte değildin." Eğildim, dudaklarındaki kırmızı ruju yaladım. Onları emiyorum. İnliyor. Hırlıyor. "Asla başka biriyle olmayacaksın." Göğsünü tutuyorum, başparmağımla kıyafetlerinin arasından sertleşmiş meme ucunu okşuyorum. "Bana bunun nedenini söyle."

"Çünkü sen benim babamsın. Yıllar önce onun yerini almıştın. Hatırladın mı?" Psikopat küçük şey yanağımı ısırarak için başını eğiyor. "O zamanlar bana dokunmazdın. On yedi yaşına gelene kadar göğüslerime bile bakmadın. Şimdi ise bu. Beni takip ediyorsun. Okuldaki erkeklerin yanıma yaklaşmamasını sağlıyorsun. Beni üzgün, tatminsiz ve bakire bırakıyorsun. Tam bir babasın, değil mi Tyler?"

"Baban olmamı ister misin?"

Cezalandırılmak için yalvarıyor. Elimi onun ince boynuna doluyorum. Ereksiyonumu karnına sürüyorum. Tam orada, paslı posta kutularının yanında onu kuru kuru beceriyorum. Ne kadar sert ittiğimde ve vücudu bana ne kadar kolay teslim olduğunda kapı tıkırdıyor.

"Baban bunu yapar mıydı?"

Boynunu sıkıca kavradığımda Dahlia çığlık atıyor. Aldığı zevk ciğerlerinde yankılanan bir çığlığa dönüşüyor. Zevk o kadar yüksek ki göğsünü serbest bırakmak ve elimi ağzının etrafına sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

Onun çığlıkları bana ait. Eğer başka birinin bu çığlıklardan zevk aldığını görürsem, boğazlarını keserim.

Bu ilk kez birini öldürüşüm olmayacak.

Kötü adamlar. Kendimi tutamayacağım kadar büyük öfke nöbetleri. Bazılarını unutuyorsun bile. Bazılarını hatırlıyorsun. Benden çalınan intikamı nasıl talep ettiğinizi.

Şimdi olmaz. O yanımda ve aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum.

"Bana cevap vermedin, küçük vahşi," diye alay ediyorum onunla, çünkü belli ki

Elim ağzındayken cevap veremiyor. "Baban olmamı mı istiyorsun?" *İt. İt.* Dikkatli olmazsam kapı şiddetli darbelerim altında çökecek. "Senin için öyle olmayacağım. Daha iyisini yapacağım. Senin her şeyin olacağım. Ve ikimiz de pişman olacağız."

Dişleri avucumun içini sıyrıyor. Spor ayakkabılarıyla botuma vuruyor.

"Alınan. Her zaman alınan olan." Elim hâlâ ağzındayken binanın kapısını açıp onu asansöre doğru sürüklüyorum. "Alınan. Kapana kısılmış. Ve benim."

--

ON İKİNCİ BÖLÜM

DAhliA

"M^{ine}." Yıllardır duymak istediğim tek kelime buydu ve hayır, bana bıraktığı not sayılmaz.

Onun sesine ihtiyacım vardı. En tatlı kabuslarımda onu hayal ettim. Örümceklerin vücudumun her santiminde gezindiği. Kuzgunların gökyüzünden vırakladığı yerde.

Benimkini.

Sonunda söyledi.

Gerçekten söyledi.

"Dahlia?" Beni zorla asansöre bindirirken kahverengi gözleri biraz olsun yumuşamıştı. Kollarımı arkamdan bağladı, onları ve beni asansörün duvarına bastırdı. "Nereye gittin sen?"

Ona iyi olduğumu söyledim.

Ama o saldırgan piçin eli dudaklarımda. Ona bakıyorum. Öfkeli gözlerine. Yontulmuş çenesine, yüksek elmacık kemiklerine. Altlarında gizlenen gölgelere.

Aklımı kaybettiğimi düşünüyor. Beni gerçekliğe geri sürüklediği günleri hatırlıyor ve her şeyin yeniden olduğunu düşünüyor. En azından başlıyor.

Olmazdım. Eğer o orada olsaydı, ben iyi olurum.

Adil davranmıyorum. Mantıklı da davranmıyorum. Beni eve kadar takip etti. Beni asansöre iten oydu. Onun yüzünden yıllardır kalbim kırık.

Ne yazık ki bu, şimdiye kadar yaşadığım tüm acıların su yüzüne çıktığı an.

Hepsini.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Elini ağzımdan çekti.

"Tüm bunlar son dört yıldır neredeydi?" Kendimi tutamadım. Onu suçlamak yanlış. Adil değil.

Onu ayartmak. Yapmam gereken şey bu. Onu yemlemek. Onu kandırmak, uzaklaştırmak değil.

Ama o kadar kızgınım ki elimde değil.

"Neden bu kadar uzun sürdü, Ty?"

Asansör benim katıma ulaştığında sarsılıyor. Bu eski şeyin aşağı düşmek yerine yukarı çıkması tamamen şans. Yine de her an gelebileceğine eminim. Umarım, üst katımda oturan ve neredeyse her gece yüksek sesle müzik dinleyip tepinen komşumla birlikte. Amcık.

"Ah, güzel. O kadar da ileri gitmemişsin." Kahverengi gözlerinde şeytani bir parıltı parlıyor. "Senin için planlarım var. Bizim için. Buna tanıklık etmek için bilincinin yerinde olması daha iyi."

Arkasındaki kapı kayarak açılır. Şimdiye kadarki en yavaş şey. "Daha iyi... henüz gereksiz."

Korkmalıyım. Sert bir penis, vahşi gözlü bir adam ve kafeste bir kız sadece tek bir anlama gelebilir.

Seks.

Acı veren türden. İsteseniz de istemeseniz de sizi zorlayan türden.

Ama ben öyleyim. Bu işe çok meraklıyım.

Öfkeli seks. Hayal kırıklığımı ondan çıkarmak için bir fırsat.

Evet.

Çünkü tahmin edin ne oldu? Tek psikopat o değil. Deli olan tek kişi o değil.

Ben de öyleyim.

Her şey hakkında.

O kadar uzun süre bekledim ki bunaldım. Mutlu, üzgün ve öfkeli.

Sikeyim böyle işi. Hepsinin canı cehenneme.

Bacağına tekme atıyorum. Tyler sırtıyor.

"Haydi, küçük vahşi." Beni etrafında döndürüyor, beni kendisine çekerek içimdeki rüzgârı dışarı atıyor.

Sırtımı göğsüne dayadım. Aleti kıcımlı dürtüyor ve eli bir çılgılığımı daha susturuyor. Bu beni çok kızdırıyor. Ne kadar hızlı. Beni nasıl da gafil avlıyor.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Beni bundan nasıl mahrum bıraktığını.

"Umarım hazırsındır, Dahlia. Seni terk etmem için bana yalvaracak kadar sahiplenici, saplantılı bir adama hazırsındır." Ağzı kulağımda sıcak, dişleri kulağımı sıyrıyor. "Eğer bunu yapıyorsam, sana sahip olabilmek için hayatını riske atacaksam, bu senin için. Bizim için. Kişisel alan fikri senin için öldü, duydun mu? Bundan hoşlanmayabilirsin. Bu koruyucu, zorba pislik olduğum için bana kızabilirsin. Çok kötü. Ben buradayım. Kalıyorum. Benim olanı alıyorum."

Sanki başka bir yolu varmış gibi.

Sorun şu ki, korku mantıksızdır. Tyler'ın aleti şu an kontrolde olabilir ama ya sonra? Beni siktikten sonra mı?

"Bu konuşmaya geri döndüğümüz anlamına mı geliyor?" "Bilmiyorum."

Dükkanımda bana verdiği cevap zehirli bir fısıltı. Göğsümde donuk, inatçı bir ağrı.

Hırıltımı duymazdan geliyor, bizi koridorda yürütüyor. Floresan ışığı titriyor, sönmek üzere. Tyler'ın beni geriye doğru sürüklemeye hızıyla spor ayakkabılarımdan parmakları yerden kalkıyor. Daireme doğru çekilirken topuklarımdan bir sürtünme sesi geliyor.

Bir parçası bana zarar verdiğine inanıyor. Beni isteğim dışında götürdüğüne.

Yanlış.

Elini ağızımdan çekmek istiyorum. Beni terk ettiği için ona bağışlamak istiyorum. Sonra onun sonsuza dek benim olduğundan emin olana kadar bizi günlerce buraya kilitleyeceğim.

Kendine ait olanı alacak. Bizden bir daha asla vazgeçmeyecek.

Bam.

Bir kez daha ters çevrildim, sırtım dairemin kapısına çarptı. Tyler'ın eli ağzımın üzerinde. Diğer çantamın içinde kayboluyor.

"Tadın şeker gibi." Tyler yüzümü yana doğru itiyor, dili boynumun kıvrımlarında geziniyor. Dudakları tenimdeki her sinir ucunu aydınlatıyor. "Daha fazlası gibi. Bağımlılık yapıyorsun, biliyor musun?"

Ona dik dik bakıyorum. Bu öfkeli adama. Açgözlü, ateşli adama. Tanrım, kızgınken çok çekici oluyor. Belki de gitmeyeceği anlamına geliyordur. Belki de kafasından geçen korkunç senaryolarla savaştığı anlamına geliyordur.

Onları yok etmek. Benim için.

Dişleri kulağımı ısıyor. Daha fazla sürtünme elde etmek için sırtımı eğerken avucunun içine çığlık atıyorum. Daha çok sikini.

"Hayır, bilmiyorsun." Parmaklarının anahtar setimin etrafında kilitlendiği anı hissediyorum. Kolundaki kaslar bedenime doğru esniyor. "Eminim seni hayatımdan çıkarmanın benim için kolay olacağını düşünmüştündür."

Tyler'ın ihtiyacı olan özel anahtarı bulması hiç zaman almıyor. Bileğini bir kez çevirdi ve kilit teslim oldu. Kapı itilerek açılıyor.

"Seni düşünmeden duramıyorum."

Konuşması bitmedi ama koridorda durması da bitti. Oturma odasındayız, kapı arkamızdan çarpıyor.

"Sen özel bir zehir markasısın. Özellikle benim için yapılmış. Her yerdesin." Sırtımı duvara dayadım. Tek gördüğüm Tyler'ın yüzü. "Kalmak için oradasın. DNA'mın bir parçasısın, değil mi? Çıkmana ihtiyacım vardı. Gitmen gerekiyordu. Seni kurtarmam gerekiyordu. Bana izin vermedin. Sen hep oradaydın. Senin içinde sıırıslıklam oldum. Boğuluyorum."

Parmakları yanağımı ısıyor. Kaşları çatıldı. Acı çekiyor.

Sanki sevgimize içerlemiş gibi

davranıyor. Ama aslında öyle değil.

Bu onun beni kızdırmaya çalışması. Kavga istiyor. Ben her zaman onunla oynamaya hazırım. Her zaman.

Avucunun içine çığlık atıyorum. Onu ısıyorum.

Yanağını tırmalıyorum. Dudakları titriyor. Gözleri kararıyor. Yakışıklı ve zalim.

"Ne diyordun?" Tyler bir kaşını kaldırarak ağzımı serbest bırakıyor. Aletini içime sokuyor ve her bir sert santimini hissetmeme izin veriyor. "Yoksa tek yapabildiğin çığlık atmak mı?"

"Pislik," diye tükürdüm. Her nefes alışımında biraz daha zorlanıyorum. Yanan ciğerlerime yeni hava doluyor ve canımı yakıyor. Hoşuma gidiyor. "Sen yalancı bir pisliksin."

"Yalan mı?" İçindeki şiddetli enerji güçlkle kontrol altına alınıyor ve eğlencesini yok ediyor. "Pislik mi?"

"Evet, öylesin. Sen de her zaman benim bir parçam oldun. Yani bu bir yalan." Ona çoğu insanın kaçacağı bir bakış fırlattım. Ty kaçmazdı. "Beni sisteminden çıkarabileceğini düşündüğün için bir pisliksin. İkimiz için de ayrı olmamızın daha iyi olacağına karar verdiğin için."

Hakaretlerim onu incitmiyor. O dinliyor.

Alnımız birbirine yapışmış. İki kırık, öfkeli insan birbirlerine bakıyor.

"Flaş haber, *göt herif*. Beni seviyorsun. İkimiz de bir yere gitmiyoruz." Ona duyması gereken şeyi söyledim. En uzun zamandır duyması gereken şeyi. "Ben sadece senin DNA'nın bir parçası değilim. Ben her yerdeyim. Kafanın içindeyim. Soluduğın havadayım. Kanın siyah, kırmızı ve Dahlia ve sen bunu da seviyorsun. Beni kızdırmaya çalışabilirsin. İstedğin kadar acımasız ol. Birlikte olmamızın büyük bir hata olduğunu söyle. Ya da bilmiyorum. Eğer bu bir seks meselesiyse, beni becerirken seni ısırmanı istiyorsan, tamam. Her neyse, fark etmez. Aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek. Sen ve ben, bu kader. Bu lanet olası şey. Sonsuza kadar."

--

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TWLER

S Haksız değil.

Kırmızı rujunun lekeleri dudaklarının etrafındaki deriyi boyuyor. Burun delikleri parlıyor. Mavi gözlerinin ardında cehennem alevleri yanıyor.

Ve haksız da değil.

Dahlia'nın yüzüme tükürdüğü gerçekler yüzünden sikim daha az sertleşmedi.

"Benim seni istediğim kadar, benden ayrılmak istemeyen sensin. Saklanmayı bırak, Tyler. Kes şunu."

Bir saniye daha konuşursa öleceğim. Bir saniye daha onu öpmezsem kalbim duracak.

Bir elim yanağında ve dudaklarım kırmızı boyalı **dudaklarına** çarpıyor.

Rujunu daha çok sürüyorum. Dudağımı ısırduğında inliyorum.

"Öyleyim, daha iyi bilsem bile." Sözlerim öpücükler arasında kesildi. Onlara inanmıyorum. Onlara inanmak istemiyorum. "Bundan sağ çıkamayacağını bildiğim halde. Uyanık olduğum her saniye senin yanında olmam gerektiğinde ve o zaman bile seni kaybedebileceğimi bildiğimde."

"Neden?" diye inerken elimi boynundaki yılanı doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı tenine soktuğumda. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

Diğer taraftan boynunu ısııyorum, onu emiyorum. Teni şeker, vanilya ve ölüm kokuyor. Ellerim belinde, başparmaklarım kazağının altından, gömleğinin altından geçiyor. Tenini buluyorum. Sıcacık. Karnı kıvrımlardan, yumuşaklıktan ve *yuvadan* oluşuyor.

"Aklımı kaybediyorum."

Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Hiç şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım. Seni tuzağa düşürmek.

Sana işkence ediyorum.

Ve bu uzun sürmeyecek. Devam edemez.

Acı. Pişmanlık. Hüzün. Hepsini hissediyorum. Hayatın ve benim Dahlia'ya yaptıklarımız için gerçekten çok üzgünüm.

Parmaklarımı karnında gezdirirken bunların hiçbirini beni durdurmuyor.

"Geçmişe takılıp kalmışsın." Şehvet ve aşk, sesindeki öfkenin bir kısmını bastırıyor. "Bırak gitsin, Ty. Şimdiden geride bırak."

"Asla yapamayacağım." Kot pantolonunun düğmesi hiç karşı koymadan ilmeğin içinden kayıyor. "İkimiz de yapamayız. Kötü şeyler olacak. Bundan kaçış yok. Bundan asla kaçamayız."

Elleri saçlarımda ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inliyorum. Vücudunu benimkine bastırmanın ne kadar doğru olduğunu.

"Buradasın. Beni kurtaracağımı söylemiştin." Yarı inilti, yarı hırıltı. "Kötü bir şey olmayacak. Eğer kalırsan. Kalırsan. Lütfen kal."

Ona emir vermekten başka bir şey yapabilirdim. Elimi dudaklarına vurmak gibi. Ağzımı onunkine koyardım. Sikimle doldurmak gibi. Ama yapmadım. Tam tersini yapıyorum. Canavarı dürtüyorum. Dengesizim ve bana acımayı bırakmasını istiyorum. Onun mücadelesine daha çok ihtiyacım var.

Her zerresini.

"Seni sevmiyorum

Dahlia." "Sen lanet bir yalancısın."

Sözlerim onu korkutmuyor. Gözlerinde acı yok, sadece mücadele var. Sadece bana vermesini istediğim şey.

Kotunun düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum. Tırnakları başımın yanlarına sürtünüyor, gözleri kararıyor. Alt dudağını dişlerimin arasına aldığında, beni çılgına çeviren bir ses çıkarıyor.

Hastalığımı, ona zarar verme ihtiyacımı görüyor. Bunu benimsiyor. Benimle paylaşıyor.

Kendimi ondan koparıyorum. Koparmak zorundayım.

Kıyafetleri gitmeli. Onun vücudu benim.

O benim, bu güzel, akli dengesi yerinde olmayan kadın. Benim.

Parmaklarım eşofmanının ve gömleğinin kenarlarına takılıyor. Onları sadece vücudundan kaldırmıyorum. Rahatsız edici kıyafetleri yukarı iterken ona dokunuyorum. Parmak eklemlerim pürüzsüz karnında, sütyeninin hemen göğüsündeki bölgede geziniyor.

Orada durduğumda Dahlia alçak sesle mırıldandı. Başparmağımı sütyeninin tellerinin altına soktuğumda. Kapların altına. Göğüslerinin altını okşuyorum.

"Beni becermek için ölüyordun." Sormuyor. Tatlı davranmıyor. Benim küçük vahşim, bu gece onu olmaya zorladığım kişi oluyor. Kendisi, dürüstlüğümünden daha fazlasını talep ediyor. "On yedi yaşımdan beri."

Gözlerim onunkilere kaydı, pembe yanaklarını görünce sikim kalınlaştı. Yastık gibi dudakları ve lekeli ruju.

Ona sataşmadan duramıyorum. Onun kavgasına doyamıyorum. "Bundan emin misin?"

Eşofmanı ve tişörtü şiddetli bir çekişle vücudundan yukarı çıkıyor. Kollarından yukarı kayıyor, sonra da başının üzerinden.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor ve kapüşonuma uzanıyor. Elini sopayla uzaklaştırıyorum. "Duştaki o gün. Bana direnmeyi bıraktın."

Şu duş.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sırada sütyeninin kupları var. Onları aşağı itiyorum, meme uçlarından birini daha önce hiç yapamadığım gibi ısırmak için eğiliyorum. Sadece hayalini kurmaya cesaret edebildiğim inlemelerle inliyorum. "Sana o şekilde dokunmadım. Seni o şekilde öpmedim."

Dahlia acı dolu çılgınlıklarının arasından, "Bunu yapmak zorunda değildin," demeyi başarıyor.

Elleri omuzlarımda. Çenemde. "Seni gördüm."

Beni yukarı çekiyor, ben de ellerimi boğazına doluyorum. Başparmaklarımla, birbirimize bakana kadar başını yukarı kaldırıyorum. Ta ki bakışlarım onu esir alana kadar.

"Ne gördüğünü sanıyorsun?"

Vücudunun sıcaklığı sarhoş edici. Onun ilgisinin tek odağı olmak baş döndürücü bir duygu. Acaba öldürdüğü insanlar da benim hissettiklerimi hissediyor mu? Hayatlarını sona erdirmeden hemen önce.

O kadar kıskandım ki bunu kafamdan atmak zorunda kaldım. "Çok serttin, Tyler."

Sözlerini vurgulamak için, o zamanlar yapmasına asla izin vermediğim şeyi yaptı. Kotumun üzerinden sikimi avuçladı. Beni okşadı. Sıktı. Bana küfür ettirdi.

"Sert olsaydım ne olurdu?" Başını yana doğru ittim. Yüzümü boynuna gömdüm ve bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime çektim. "Seni ben almadım. Hiçbir anlamı yoktu." Her şeyi kastetmişim. "Ama bu gece seni aldığımda bunu hissedeceksin. Ve keşke yapmasaydım diyeceksin."

Son kısmı pek inandırıcı bulmadım. Dahlia'nın benim için kıvranmasına bakılırsa, her saniyesine bayılacağını düşünmeye başladım.

"Kırılmaya bu kadar yakındın. Benim olmaya." Dahlia beni görmezden gelme konusunda bir profesyonel. "Bu sayılır. Bunu söylemeni istiyorum."

Beni istediğini. Beni istediğini.

bunca yıldır hayal kurmuyordum."

Onun ısrarı beni daha da sertleştiriyor. Kotumun düğmesini açmasına izin veriyorum, sonra da fermuarımı. Bana karşı koymaması umurumda değil. Canını yakacağım. Yakında benim için hıçkırı hıçkırı ağlayacak.

"Yapmadın," diye homurdandım.

Memnuniyeti kısa sürüyor. Bana yaslanmak yerine sırtını duvara dayadığında daha fazla suçlama geldiğini hissedebiliyorum. Göğüs ucunu sıkıldığında ve boynunu emdiğimde inlemek yerine sessizleşiyor.

"Sonra on sekiz yaşına girdim. Hala bana dokunmadın." Bunlar suçlama değil. Konuşan onun kanayan kalbi. Benim yumuşak tarafım da onunkinin yanında kanıyor. "O Cadılar Bayramı sabahı, işe gitmeden önce beni becermek istedin. Ama yapmadın."

Bununla nereye gittiğini söyleyebilirim. Tabii ki söyleyebilirim. Ben de oradaydım.

Onun dairesinde. Nefesler kesildi. Sikim bacaklarımın arasında ağırlaştı. Göğsümün etrafında bir gerginlik. Kalbimde amansız bir çekim.

Kendini kaybediyordu ve her zamanki gibi onu duşa taşıdım. Suyu açtım ve gözlerinin bana iyi olduğunu söylemesini bekledim. Dahlia döndüğünde, ona kıyafetlerini bıraktım. Onun dairesinden hışımla çıktım. Benimkine koştum.

O noktada yıllardır kimseyle çıkmamıştım. Başka kimseye bakmamıştım. Dahlia ve büyükannem benim önceliğimdi, sonra Dahlia benim takıntım oldu.

On sekizinci doğum günü hiçbir şeyi değiştirmede. Bu çok tabuydu. Ona sahip olmak çok yanıltıcı. O doğum gününe kadar benim vesayetim altındaydı. Ben onun vasisiydim.

Ve ben. İstedim. Onu. Her yerim yanıyordu, her zaman. Sadece onu.

"Ben duştan çıktığımda sen evde değildin."

Hayır. Gelmek zorundaydım. Düşünebilmeliydim ve ona saldırmamalıydim.

Onaylamıyorum ya da inkar etmiyorum. Ona dokunuyorum. Onu elime alıyorum. Vücudunun ön tarafı duvara yaslanmışken, mavi gözlerinden biri bana dikiliyor. Karanlık, suçlayıcı ve delilik sınırında.

"Oraya yumruğunu sikmek için gittin. *Yumruğunu*. Beni değil. Senin lanet elin. Neden?"

Onun tavrı. Ona haddini bildirmeli ve ona tapmalıyım ve kahretsin, sikim çok sertleşti.

"Küçük vahşi." Bir eli yüzünde, onu orada tutuyor. Diğeri kot pantolonunu ve külotunu yere itiyor. "Sabrımı bir kez test ettin"

bu gece çok fazla kez."

"Sabır mı?" Bu alay. Bu alay. "Ne sabrı?" "Bunu gerçekten söylememeliydin."

Yüzünü duvara daha sert bastırırken nazik değilim. Keşke olabilseydim. Keşke diğerini klitorisine masaj yapmak için kullanabilseydim. Ondan tatlı bir orgazm çıkarmak. Sonra bir tane daha.

Her sevgi dolu insanın yapacağı gibi.

Uzun zamandır diğer insanlar gibi olamadım. Hiç olacak mıyım bilmiyorum.

Dahlia'nın dolgun dudakları ayrılıyor. Nefes almak üzeredir. Nefes almak için. Beklenti onu öldürüyor.

Bekleyiş sona erdi, ona söylemek istiyorum. Konuşmanın ötesindeyim.

Vücudumdaki her sinir ucu onun için yanıyor. Parçalanmış kalbimin her parçası Dahlia'ya sıçramak istiyor. Ruhlarımız bir tür berbat insan yorganı gibi birbirine örülüyor.

Elimde uysallaşıyor, bir elimle kalçalarını yukarı çektiğimde inliyor. Damlayan amını bana gösterdiğinde.

"Ne söylemeliydim?" Dahlia zorlukla konuşabiliyor. Yüzünü duvara yaslamaya zorladığım için konuşamıyor. "Baba?"

Kolumu ön tarafına dolayarak amına üç kez vuruyorum. Acı çığlıkları yeterince yüksek değil. İçimdeki canavar daha fazlasını istiyor. Her şeyden daha fazlasını.

"Canını yakmam için bana yalvarıyor." Beş tokat daha ve gözyaşları yanağından aşağı yuvarlanmaya başladı. "Bakalım bunu ne kadar iyi karşılayacaksın." *Tokat. Tokat. Tokat.* "Baban acı verdiği ne kadar zevk alıyorsun."

Birden gözlerinde acı parlıyor. Hüzün, alaycı gülümsemesini gölgeliyor.

İçinde bir şeyler kırıldı.

"Dahlia." Üzerine eğildim, şişmiş klitorisini ovaladım.

"En çok sen gittiğinde canım yandı." Gözyaşları avucuma düşüyor. Sanki şimdi fark etmiş gibi suratını asıyor. Sanki onu rahatsız ediyorlarmış gibi. Gözlerini kırıştırıyor, durmalarını istiyor. "Seni asla sevmeyeceğim, ama beni tekrar terk etmene katlanamam. Eğer tüm bu sahiplenme saçmalığı saçmalıkça, buna rıza göstermiyorum. Hiçbirine."

Bu kadın yıllarca insanları öldürdü. Muhtemelen onlara işkence etmiştir. Öfkesini çıkardığında acı içinde ağlamış olmalıdır.

üzerlerinde hayatla. Muhtemelen anneleri için yalvarmışlardır.

Yaşadıkları hiçbir şey onun sözleriyle kıyaslanamaz. Onun acısıyla. Bana ne yaptığını.

Gözlerinin içine bakınca anladım. Bunu ben yaptım. O acıyı oraya ben koydum. Gitmek istemiyorum. Her şeyi istiyorum.

Düzgün bir insan gibi nasıl isteyeceğimi bilemeyecek kadar berbat durumdayım.

"Senden izin istediğimi hatırlamıyorum Dahlia." Islak amının içindeki üç parmak, söylediklerimde ciddi olduğumun kanıtı. Bu sadece buzdağının görünen kısmı. "Seninle ne istersem yaparım."

O kadar sıkı ki. Sıcak ve ıslak ve benimle savaşıırken beni içine çekiyor.

"Hayır." Kaşları aşağı fırladı. Benimle güreşiyor, inatçı tutuşuma direniyor. "Eğer gitmeyi planlıyorsan, siktir git üzerimden."

Yapılacak en doğru şey bu olurdu. Ona saygısızlık etmek. Vücudundaki her deliğe sahip çıkmak. Bir daha dönmek üzere o lanet kapıdan çıkıp gitmek.

Kurtar onu.

İmkansız. Olmayacak.

Onu kurtarmak için başka bir yol bulmam gerekecek.

"Siktir et." Sikimdeki baskı dayanılmaz hale geliyor. Parmaklarımı onunla değiştirmek için çaresizim. Dahlia'yı al. "Sana sahibim, Dahlia. Sonsuza kadar. Bana direnmeyi bırak."

Kelimeler karşısında titriyor. Sırtına yaslanana kadar kendimi alçaltıyorum.

Ağzımı onun çıplak omzuna koydum.

"Sen. Aitsin. Aitsin. Bana." Başparmağımı benim için sırlıslık olan klitorisine bastırıyorum. Ovuyorum. Onu öyle bir incitiyorum ki bacakları titriyor. "Anladın mı?"

"Tyler." Benim adım. Bir nefes.

Onu omzuma atıp küçük yatak odasındaki yatağa doğru yürümeye başlamadan önce bunlardan başka bir şey almadı. Dahlia'nın ailesi bir yatak odasını ikiye böldüğü için büyükanneminkinden daha küçük. Tam olarak yasal değil ama kimse bu cehennem çukurunu kontrol etmeye gelmiyor.

Eğer yapsalardı, Al'ı suçüstü yakalayabilirlerdi. Altı aylık işkenceye bir son verebilirlerdi.

Yapmadılar. Kimse yapmadı.

"Yapma," diye tehdit ediyor omzumda baş aşağı asılı dururken. "Bırak beni."

"Nasıl istersen." Onu yatağa attım. Spor ayakkabılarına uzandım. Ayak

bileklerinden sarkan kot pantolon ve külotla birlikte onları da çıkarıyorum.

O çıplak. Muhteşem bir şekilde çıplak. Onu bu halde birçok kez gördüm. Yıllar içinde vücudunun değişimine şahit oldum.

Ama asla gözleri açık değildi. Asla bana bakarken, aklı başında değilken ve savaşa ve sekse hazırlanırken.

"Seni istiyorum." "Seni istiyorum. "Seni seviyorum."

Botlarımdan çıkıyorum. Kot pantolonumu ve külotumu bırakıp tekmeliyorum. Kapüşonum ve tişörtüm en sona kalıyor.

Dahlia beni hiç çıplak görmedi. Düşünüyorum da. Bu kadın yürüyen, konuşan bir sürprizler kutusu. Daireme girmesi için onu geçmezdim. Ben çalışırken girmiş.

Beni takip etmiş olabilir. Bu düşünceyle sikim sarsıldı. Precum ucunu ıslatıyor.

Kendime dokunmak için
zamanım olacak. Önce ona.

Bacaklarını ayırdım.

"Beni seviyorsun." Onları birbirine bastırıyor. Onları iterek ayırıyorum, yatakta aralarında diz çöküyorum. "İtiraf et, yoksa tecavüz diye bağırırım."

"Tecavüz mü?" Dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. "Az önce beni sevdiğini söyledin." "Sen de söyle yoksa tecavüz diye bağırırım."

Ellerim kalçalarında. Uyarılmışlığının kokusu çikolata ve kan kokusundan daha güçlü. Kafam güzel. Göğsünde bıraktığım kırmızı izden dolayı. Onun yayılışına ve benimkine bakarken.

"Bak sana ne diyeceğim, küçük vahşi."

Vücudunda ilerliyorum. Sikim amının dudakları arasında duruyordu. Elleri bileklerini kelepçeleyerek kollarını başının üzerinde sabitliyor. Ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Sen-"

Burnumu ısırarak için başını kaldırıyor. Son saniyede başımı çeviriyorum, sonra boştaki elimi kullanarak onun alıngan dudaklarını açmaya ve başını yatağa geri döndürmeye zorluyorum.

"Öncelikle bu ağzın cezalandırılması gerekiyor."

"Cezalarını siktir et ve-" diyor alt dudağını aşağı çekerek beceriksizce. "Siktir git."

"Ben söyleyene kadar sakın yutma." Dudaklarını kapatarak ağzına tükürdüm. "Sadece dinle. Sadece dinle."

Mavi gözleri, beni bıçaklamak isteyeceği buz sarkıtları gibi. Vücudunun geri kalanı cehennemden daha sıcak. Meşhur alevler tenimi yalıyor.

Şekerden daha sarhoş edici.

Geceleri dairesine girip göğüslerini döllerimle boyamaktan daha bağımlılık yapıcı.

"Seni doğurduktan sonra uzak kalamadım. Dükkânındaki o gece." Sözlerim üzerine yüzü yumuşuyor. Kalçalarımı sert, cezalandırıcı bir ritimle yuvarlayarak ona benim yanımda kendini güvende hissetmemesi gerektiğini hatırlatıyorum. "Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Bu gece kendimi burada nasıl bulduğumu bile söyleyemem. Ama buradayım. Buradayım. Bir gece için, lanet olası bir gece için, sanki başımıza hiçbir şey gelmemiş gibi seninle olmak istiyorum. Sanki normal insanlarmışız gibi. Yarın normal olacağıma söz veremem. Sana sonsuza dek vermek istiyorum Dahlia. Her şeyden çok. Ama endişe. Kahretsin, çok çabalıyorum."

İtirafım onu kızdırdı. Mücadelesine devam ediyor, tükürüğüm hala ağzındayken kıpırdanıyor ve hırlıyor. Beni itmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Tek yaptığı beni daha da tahrik etmek. Kaslarım gerilerek sikimi amına doğru hizalıyorum. Kalbim durdu.

"Sadece ipucu," diyorum kendime, ondan çok kendime. Sonuna kadar girmeden önce kendime söyleyecek daha çok şeyim olduğunu hatırlatıyorum. "Sadece ucu, küçük vahşi, bana onay vermeden önce."

Lanet olsun, yüzünün kızarmasına bayılıyorum. Öfke ve ihtiyaç bu bakirenin yanaklarında çok güzel görünüyor.

"Seni becermem gerek. Seninle birlikte olmalıyım. Sensiz öleceğim," diye tıslıyorum. "Ama sana tecavüz etmeyeceğim. O yüzden şöyle yapacağız. Sen benim tükürüğümü yutacaksın, ben kalacağım. Kendimi içine gömeceğim. Nazik ya da kibar olmayacağım ve sana ihtiyacım olan her şekilde sahip olacağım. Yutmazsan giderim. Aynen böyle. Eğer ilk seçeneği seçersen, aklımın sikik olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksın. Sana hiçbir söz veremem. Fiziksel olarak her gün burada seninle olmam biraz zaman alabilir. Bu, yani senin rızanı istemek, şu anda sunabileceğim en iyi şey."

Öldüğü güne kadar onu takip edeceğimi söylemedim. Onu uzaktan koruyacağımı. Kendimi onunla onu tehdit edebilecek her şeyin arasına koyacağımı.

Bu yanımla asla değişmeyecek.

Kendime itiraf etmekte zorlandığım şeyleri itiraf etmiyorum. Bir adamın kalbine bıçak sapladığım gerçeği gibi. Birden fazla adamın. Onun numarasını isteyen herkese bunu yapacağımı.

Kimse onunla çıkmıyor. O sonsuza kadar benim olacak.

Bir gün cehennemde buluşacağız. Belki de ateş ve kükürt geçmişlerimizi parçalayacak ve ben onunla yeniden bir olabileceğim.

Belki yarın olur. Belki bir milyon yıl sonra.

O zamana kadar buradayım. Şu anda. Onunlayım.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca yanakları şişik kalır. Dudakları birbirine yapışmış. Gözleri kararlı ve öfkeli.

Tam kalkacaktım ki boğazı düğümlendi. Yanakları söndü.

"Ahh." Dilini dışarı çıkardı. Topuklarının kışıma batmasıyla keskin bir acı hissediyorum. "Yine de sana hala kızgınım."

Ona olan arzum içimde patlıyor. Bir enerji topu halinde patlıyor. Eğer gerçek bir şey olsaydı, odayı rengine boyardı-

Kimin umurunda?

Kalçalarımı ileri doğru ittim. Sert ve hızlı, şiddetli bir itişle kızlık zarını yırttım.

Gözleri kısılıyor, dudakları aralanıyor ve fısıltıyla "Lanet olsun" diyor.

Boğazımdan tek bir kelime bile çıkmıyor. Dahlia'nın acısını izliyorum. Hayretler içindeyim. Bu onun bekaretini almaktan daha tatlı ve daha değerli. Aletimi dışarı çekmekten daha lezzetli, sadece daha önce sahip olduğumdan çok daha az nezaketle içine daha derine çarpmak.

"Beni sevdiğini söyle." Etrafını sıkıyor, sikimi sağlıyor. "Beni sevdiğini söyle, seni pislik."

"Neden? Sana zarar vermemi mi istiyorsun?" Onu becerdim. Onu mahvediyorum. Her hamlede onu daha çok seviyorum. Adımı her söylediğinde ona daha çok bağlanıyorum ve daha çok sahipleniyorum. "Söz vermiyorum dedim."

"Tam bir pisliksin." Ağzı çok pis. Ağzını kendi ağzımla kapatarak onu susturuyorum, bu seri katili yalıyor ve tadına bakıyorum, bu gece benim. Sadece benim.

"Sana şunu söyleyeceğim," diye başlıyorum çünkü buna mecburum. Çünkü dünyaya kızgınım ve başımıza gelenlerden nefret ediyorum. Ama onu seviyorum. Onu seviyorum. "Sen çok güzelsin. Çılgınsın. Orada her şey yanlış. Ve bunların her biri sana olan saplantımı körüklüyor. Her biri ve her biri."

"Tyler. Oh. Oh." Ağzı O şeklinde yuvarlaklaşıyor. Bakışlarında hem şaşkınlık hem de merak var. "Ne-"

Geliyor. Geliyor amına koyayım. Duvarları sikimi sıkıyor. Amcığı e t r a f ı m d a kenetleniyor. Bir elimle boğazına sarılıyorum.

Güzel bir kadın. Ben sadist bir piçim. Çığlıklarının avucumda yankılanmasını hissetmek için çaresizim.

Boşalırken vücudu titriyor. Benim için çığlık atıyor. Titriyor. Altımda *paramparça* oluyor. Küfrediyor, yalvarıyor ve sanki daha önce hiç boşalmamış gibi adımı haykırıyor.

Gözleri tüm zaman boyunca bana kilitli kaldı. Dalga üstüne dalga.

Bitirmedim. Bitiremem.

"Kahretsin, beni sağlıyorsun." Meme ucunu emiyorum, yanaklarındaki katartık gözyaşlarını yalamak için daha yukarı çıkıyorum. "Amin çok sıkı. Beni bekliyordun, değil mi küçük vahşi?"

"Her zaman." Kirpikleri koyu renk ve gözyaşlarıyla ağırlaşmış. "Her zaman."

Dişlerim dövmesinin şeklini izliyor. Yara izlerini. İşkenceli çığlıklarının sesiyle onları öpüp ısıyorum. Vücutlarımız birbirine çarpıyor. Yaklaşıyorum, boşalmaya hazırım, ama onu görmeden olmaz.

Bileklerini bırakmadan, kendimi onun üzerinden kaldırıyorum. Aramıza bak.

Dahlia ve benim bağlandığımız yer.

Evet, evet. Tanrım, evet.

Kan. Kızlık zarı sikimin her yerinde.

"O benim." Bakışlarım onunkilere kayıyor. Her kuvvetli itişte yatak gıcırıyor. "Söyle Dahlia. Bu am benim."

"Bu amcık senin," diye nefes alıyor. "Bu amcık senin."

"Ne kadar iyi bir kız." Bunu söylemek istemiyorum. Onu yönlendirmek istemiyorum. Ama öyle. O benim için çok iyi.

Başparmağım klitorisinin üzerinde ve birkaç dakikalığına, bir zamanlar olduğum o iyi insan oluyorum. Onu becerirken ovuyorum. Bakışlarında kayboluyorum. Ona bana öyle bakmamasını söyleme, sanki bizim için umut varmış gibi.

Birkaç uzun dakika boyunca, ortak bir geçmişi olmayan bu insanlarız. Önümüzde parlak bir gelecek var.

Benim için tekrar geliyor ve ben de onunla birlikteyim. "Dahlia," diye homurdanıyorum salıverilmemle birlikte.

Orgazmlarımız ayrı değildir. Onlar aynı şey, tıpkı bizim gibi. Her itişimde, içine daha fazla boşaldığımda Dahlia'nın nefesi kesiliyor. Sıkışıyor. Beni sağarak kurutuyor.

Onun mükemmel olduğunu söylemek şaka gibi. Dahlia'yı tanımlayacak tek bir kelime yok. Duygular var. Renkler.

Kavramlar.

O benim bir parçam. Özlediğim uzvum. Günlerimin geri kalanında görmek istediğim tek şey.

Hava, o lanet bir hava. Son dört yıldır, her nefes ölüme bir adım daha yaklaşmak demektir.

Sikimdeki her damlayı sıkarken, *yaşadığımı* hissediyorum.

Sayıklıyorum. Yaşama ihtiyacıyla. Milyonlarca sabahı ve sonsuz geceyi onun yanında geçirmek için.

Benim Dahlia'm.

Onu yakından izliyorum. Ne kadar ölümsüz olduğuna hayret ediyorum.

Mavi canlı gözler. Hayatımda gördüğüm en çılgın bakışlar. Yanaklarını çerçeveleyen kalın sarı saçlar. Ayrılmış, baştan çıkarıcı dudaklar ve bana gösterdiği dişler.

O sadece Dahlia değil. O benim her şeyim.

"Güzel."

Bilekleri artık elimde değil. Ellerim yanaklarını kavıyor. Başparmaklarım şakaklarını yavaş, metodik dairelerle ovuyor.

Ve lanetliyorum. Kendime ve midemde biriken korkuya lanet ediyorum. Ya bunların hepsi geçiciyse? Bir oynusa?

O ve ben üç yıl boyunca çok mutluyduk. Ona ve büyükanneme ben baktım. Hafta sonları birlikte film izlerdik. Bana fırını için yaptığı planları anlatırdı. Orada satacağı çılgın kekleri.

Örümcekler. Evcil hayvan olarak birkaç tane vardı. Büyükannem bunun çok sevimli olduğunu düşünürdü. Bir tanesini okşamaya ikna olmuşum. Hayır, o kadar da kötü değildi.

O gülümsediğinde hiçbir şey kötü olmazdı. Şimdi olduğu gibi.

Uzun sürmedi.

O lanet ses. O lanet olası, çekilmez ses.

Gözlerimi kapatıp, ölebileceği binlerce yolu bir kenara bırakıyorum.

Böyle bir şey olamaz. Bu olamaz-

Ya kalkıp gitsem? Dahlia anlayacaktır. O iyi olacaktır. Ona kalmayacağımı söyledim.

Bir kere sayılmaz.

Öyle değil. Beni duyuyor musun, Evren? Sakın ona dokunayım deme.

"Tyler. Lütfen. Ben iyiyim. Ben buradayım. Burada kal."

Dahlia'nın içine girdikten bir süre sonra, vücudumu onunkine doğru indirdim. Tüm ağırlığımı ona verdim.

Elleri benim onu tutuşumu yansıtıyor, her biri yanaklarıma bastırıyor. Parmakları beni inceliyor. Çenemin şeklini izliyor. Boynumdaki nabız noktasına kadar iniyor. Küçük gülümsemesi genişliyor.

Parmaklarının altındaki kanımın güçlü akıntısından olmalı.

Tabii ki öyle. Olmaması için birbirimize çok benziyoruz. Ve bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek sebebi onun atan kalbi.

"Bir şey söylemek zorunda değiliz." Tutuşunu sıkılaştırıyor. Yalvarıyor. Tehditkar. "Söz vermiyorum. Hiçbir şey yok. Sadece kalabilirsin." Kalmak. Bu fikirden nefret etmiyorum.

İçine boşalmamdan da nefret etmiyorum. Kalçalarımı onun üstünde döndürüp duruyorum. Menimin rahminden başka bir yere gitmediğinden emin olmak için.

Hiçbirinden nefret etme.

"Yapmayacağım." Bir itiş. Burnuna bir öpücük. "Kalmayacağım. Senin için iyi değilim. Yaşamayı hak ediyorsun."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum." İşte yine beni görmezden geliyor. Yanakları kızardı. Gözleri parlıyor.

Sanki hayatı boyunca bu sözleri söylemek için bekliyormuş gibi. Bana.

"Hayır, değilsin." Buraya yeterince geldim. çekmece, her yastık kaldırdı-bunu bilmek için. "Seni bebeklerle doldurmak istiyorum, küçük vahşi. Bu berbat bir şey. Pervasızca. Çok pervasızca. Ama elimde değil."

"Bela arıyoruz." Kaşları sallanıyor. Kalçalarını yukarı kaldırırken dişleri alt dudağını çekiştiriyor. "İyi türden."

O haklı. Ve ben...

Çocuğuma hamile kalana kadar onu gece gündüz dölle besleme düşüncesi aklımı başımdan alıyor. Yine de bir taneyle yetinmezdim. Oh, hayır. Yaşadığı sürece, ne kadar kısa olursa olsun, onu tohumlarımla dolduracağım. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Başımız belada. Lanet bir karmaşa. Dumanı tüten bir yığın... Hayır. Bok bizim için iyi bir kelime değil.

İşte bir tane. "Tehlikeli. Birlikte tehlikeliyiz. Bunu görmüyor musun?"

"Çok tehlikeli."

İki elime de yaslanıyorum. Aramızda zihinsel ve fiziksel bir bariyer oluşturuyorum. Birimiz onu kurtarmalı ve bu ben olmalıyım.

Seni her zaman kurtaracağım.

Ölümünden. Issızlıktan. Özellikle ikimiz i ç i n ayrılmış garip kazalar.

Ya da belki hiçbir şey o l m a y a c a k . Belki de kaygımın arttığını fark etmedim ve artık çok geç. İçinde boğuluyorum. Ben-

Rahatlamam lazım. Yapmam gereken şey bu. Bu dünyada mutlu sonu hak eden biri varsa, onun Dahlia olduğunu hatırlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Bunu ona teslim eden ben olacağım. Söz verdiğim gibi onun kurtarıcısı olacağım. Bunun için çalışacağım. Onun için çalışacağım.

Hayatımın her saniyesi Dahlia'ya ve onu hayatta tutmaya adanacak. Onu ve bebeklerimizi.

Bebeklerimiz.

Tanrım. Hay sikeyim. Onlara ne olacak?

İyi olacaklar, diye fısıldıyor kafamın içinden bir ses. Çok sessiz. Çok sessiz. Yarın daha güçlü olacak. Daha ikna edici. Evet. Yarın. Yarın.

Yarın, buraya geri döneceğim. Yarın daha iyi olacağım. Ona her şeyi verebileceğim.

Bu gece gitmeliyim. Acımasız olmalıyım ki ben yokken kader yanlış bir mesaj almasın.

Birlikte mutlu değiliz. Eğer ona kötü davranırsam, mutlu olamaz. O mutlu olamaz.

"Ben gidiyorum."

"Hayır." Bu akşam erken saatlerde bir insanı öldüren ellerim pazılarına yapışıyor. "Gitmiyorsun, pislik."

Kendimi ondan ayırmak, yanağımda bıraktığı çiziklerden daha çok acıtıyor. Bacağıma tekme atmasından daha fazla. Ayağıma basmasından.

Ona söyleyeceğim şey milyonlarca kez daha kötü acıtacak.

"Gidiyorum," diye tekrarlıyorum. "Seni uyarmıştım Dahlia. Gidebileceğimi söyledim."

"İyi." Sesi düz. Gözleri boş. Parmakları beni kavrayışını bırakıyor ve başını yana sallıyor. "Madem bu kadar çok istiyorsun, yap. Git."

Kalkmaktan başka her şey olduğum yerde kalmama neden olur. Geceyi geçirmeme. Bundan daha güçlü bir endişe dalgasını göze alacağım. Geri alamayacağım şeyler söyleyeceğim. Onu yanlış yollardan korumaya çalışarak inciteceğim.

Benim Dahlia'm.

Kalkıp kıyafetlerimi giymekten başka yapacak bir şey yoktu.

Kapıya yönelmek. Ve onu öylece bırakacak mıydım? Ne düşünüyordum ki ben?

"Aptal."

Banyoya giderken onu duymuyorum. Elimde sıcak, ıslak bir bezle döndüğümde de aynı şekilde sessizdi.

"İşte böyle." Kendime rağmen döllerimi onun içine boşaltırken aramızdaki tek kelime bunlardı.

Uyuyor olabilirdi ama ben kızlık zarındaki kanı iç bacaklarından silerken gözleri açıktı. Yine de devam ediyorum, klitorisini, dudaklarını, amını temizliyorum.

Daha önce onun rızasını almıştım. Ama şimdi başka bir şeye benziyor. "Dahlia."

"Git buradan, Tyler." Adım boğazında düğümlendi. O haklı. Buradan gitmem gerek.

Yeniden toplanın.

Yarın onun için geri gel. Endişemi bastıracağım. Onu bu karmaşaya sürüklemekten evde kendi kendimle savaşıyorum.

O zaman ona bundan daha iyi bir şey vaat edebilirim. Akıl sağlığı yerinde olmayan bir adamdan daha iyi bir şey.

Onun amı gibi kokan kanlı bez kotumun cebine giriyor. Dönüyorum, bu sefer gerçekten kapıdan çıkıyorum.

Koridora iki adım attım ve onu duydum.

Hıçkırıklar. Hırıltılar. Bir şey çarpıyor. Cam kırılma sesi gibi.

Tıpkı burada onun çığlıklarını ve ağlamasını duyduğum diğer zamanlarda olduğu gibi, kalbim burkuldu. Ruhum ezildi.

Onun acısı benim acım. Onun acısı beni canlı canlı yakıyor.

Bu en kötüsü. Şüphesiz, bu şimdiye kadar olduğum en kötü durum. Çünkü onun acısı benim üzerimde. Hepsi. Hepsi. Benden.

Kapısına olan mesafe bir saniyeden daha kısa bir sürede yok oldu ve ben tekrar içeri girdim.

Botlarımı tekmelediğimde "Git buradan" diye bağırıyorlar.

Gözyaşları yanaklarını ıslatıyor. Gözleri kıpkırmızı. Yatağının başucundaki lambalardan biri, odadaki tek pencerenin altında paramparça olmuş.

"Yapmayacağım." Kotumun düğmesine uzandım. "Özür dilerim." Dahlia bana bir yastık fırlattı.

Tipik.

Yüzüme çarpıyor. Hissetmiyorum. Sadece onun daha iyi olmasını istiyorum. Daha iyi olmak istiyorum, lanet olsun.

"Ben gelebilirsin diyene kadar gelme." Yataktan kalkıyor, yüzüme bakıyor. Göğsümü itiyor. "Şu anda sana bakamam Tyler. Duygularıyla baş başa kalmak için zamana ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. Ve tahmin et ne oldu? Benimkiler şu anda gerçekten incinmiş durumda. Daha iyi olduğumda seni arayacağım. Git."

"Olmayacak." Bana hırlarken yanaklarını tutup alınımı onunkine bastırıyorum. "Ben bir hata yaptım. Yarın sana kendimin daha iyi bir versiyonunu vermek istedim ama bu büyük bir hataydı. Bunu şimdi anlıyorum. Özür dilerim. Bırak kalayım." "Eğer bunu benim için yapıyorsan, zamanını boşa harcıyorsun." Yanakları avuçlarımda ıslandı.

Sesi keskin. Çok cesur. Çok cesur. "Sana burada ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Yıllardır kendi başıma iyiyim. İsteklerine saygı duydum. Şimdi bana bir iyilik yap ve benimkilere de saygı göster. Beni üzdün ve ben gitmene ihtiyacım var, böylece bu kadar

kızgın olmayı bırakabilirim." "Dahlia."

Elleri boğazıma doğru yükseliyor, beni boğuyor. Orada da durmuyor, beni dairenin diğer ucuna, kapıya doğru itiyor.

Fiziksel acıya aldırmiyorum. Onu yatak odasına geri itmeye çalıştığımda taşaklarıma diz çöküyor ve bu da beni rahatsız etmiyor.

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Hissettiğim şey bu. Damarlarımda dolaşan katıksız işkence bu.

Endişem ve aşırı korumacılığım onu bu kadar incitti. Saatlerce takip ettim ve bunu bir kez bile görmedim.

Ona verdiğim bu zarar. Benim yüzümden. "Dahlia, yapma."

"Kapa çeneni."

Sırtım duvara çarptı.

"Git. Boşluğa ihtiyacım var." Hâlâ ağlıyor. Kızgın gözyaşları kızarmış yanaklarından birbiri ardına yuvarlanıyor. "Bana bu kadarını borçlusun. Bir gece. Birkaç gün. Ne zaman döneceğini sana söylerim. Bana."

Buna söyleyecek bir şeyim yok. O haklı. Ona borçluyum. Ona bunu borçluyum. Birkaç gün. Bu kadar. Ona vermek istediğim tek şey bu.

"Asla uzakta değilim, küçük vahşi."

"Biliyorum." Yarı iç çekiş, yarı hıçkırık. "Git buradan. Lütfen."

Kendini benden koparıyor, mavi gözleri kalbimin hissettiği kadar acı veriyor. Yine de kapıyı işaret ediyor.

Birkaç gün. Üç günden fazla değil.

--

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAhliA

L Üç gece önce bekaretimi kaybetmek...

Şehirdeki en iyi yumurta tedarikçisini bulmaktan daha iyi. Bir adamın dişini çekip gözüne soktuğum ve sıvı bitter çikolatayla kapladığım zamandan daha iyi. Bilirsin, çikolatalı kurabiye gibi?

Bu bok vahşiydi.

Tyler'ın bekaretimi alması bunu aştı. Hem *de çok aştı*. Kalçalarımın arasındaki kanla hiçbir şeyi kıyaslayamam bile. Tyler'ın sikinde bıraktığım kanla.

Hiçbir şey.

Peki bunu Yolanda'ya nasıl

açıklayabilirim? Açıklayamam.

"Gerçekten güzel bir şeyi kaçırdın," diyorum kemiklerini paketleyip dondurucuya kaldırırken. "Tyler'ımın kalmak için yalvarma şekli, kahretsin. Beni incitti. Kendisi de yaralı bir insan. Ama ağlamamdan nefret ederdi. Benim için geri geldi."

Dondurucunun kapısı sessizce kapanıyor ve alnımdaki ince bir ter tabakasını siliyorum.

"Beni seviyor, Yo-Yo," kemik torbasına söylediğim son sözler.

"Seviyor." Ben de onu seviyorum.

Onu kovmak yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Daireme hışımla girdiğinde, yıkılmaya çok yaklaşmıştım. Karşı koymadan onu geri almaya çok yaklaşmıştım.

Bana her zaman yanında olacağına söz verdi. Saplantılı eğilimlerini ve ne pahasına olursa olsun beni güvende tutma ihtiyacını kabul etti.

Yatağıma girmesine izin verip en iyisini ummak çok kolay olurdu.

Ama neden kalkıp gittiğini anlayabiliyordum. Kaygısı onu vurmuştu ve bu kaltak çok güçlüydü.

Daha
güçlüydüm.

Daha
güçlüyüm.

İnsanları korkutmak benim işim. Son dört yıldır her Ekim ayında. Onları öldürmeden hemen önce.

Aynı şeyi onun korkusu için de yapmak geriye kalan tek seçeneğimdi. Ona karşı sahip olduğum tek cephanelik. Beni terk ettiğinde kalbimde oluşan büyük boşluğun da yardımı oldu.

Yaklaşımımın işe yarayacağını garanti yoktu. Ben gencim, aptal değilim. Bir insanın ruhu öylece *düzelmez*.

Benim Tyler'ım yaptı. Ona kızdığım anda ifadesi değişti.

Yine de onu dışarı çıkmaya zorladım. Son üç gündür onunla iletişime geçemedim. Yine de köpek kulübesinde geçirdiği zaman bir ceza değildi. Fikrini değiştirmesini atlatmak için zamana da ihtiyacım yoktu.

Dersi kafasında pekiştirmek içindi.

Tam bir zaman aşımı. Pencerelemleri daha sıkı kilitliyorum. Perdeler çekili. Dün kilidi açmaya çalıştığında başarısız oldu. Gülümsedim.

İşe yaradı mı? Keşke.

Nasıl bir hayat olurdu. İkimiz, sonunda birlikte. Korku yok.

Geri çekilmek yok.

Bugün, diyorum kendi kendime, bodrumdan merdivenleri çıkarken kıkırdayarak.

Bugün, sen benimsin Tyler Price.

Kahretsin, onu özledim.

Her şey sırayla. Mahallenin köpekleri gece için beslendi bile ama benim ilgilenmem gereken bir köpek daha var.

Yolanda'nın yeri.

Yolanda'nın tasmalı köpeğiyle birlikte fırından çıkıyorum. Bu zavallı Pomeranian, Saint Laurent, yanımda koşturuyor, şüphesiz ihmalkâr sahibinden kurtulduğuna seviniyor.

Ona sonradan düşünülmüş gibi davrandı. Ya da daha kötüsü, bir örtbas hikayesi. Dükkanımın karşısındaki adama çakarken, SL dükkanımın önünde zincirlenmişti. Kış, yaz, onun için fark etmiyordu. Önemli olan tek şey diğer adamı becermekti.

Tabii ki buldum. Tek yapmam gereken bir öğle yemeği molası ve biraz takip etmekti ve onları gördüm.

Hile yapmak yanlıştır, kimse bunu inkar etmiyor. Çaresiz bir köpeği benim bile açamayacağım bir kilitle zincirli bırakmak? Çok acımasısın kadın.

Ben de onu besledim. Su verdim. Onu korumak için küçük bir çadır koydum.

Ona sonsuza dek daha iyi bir hayat vermek için Ekim ayının gelmesini bekledi.

Yolanda kötü bir insandı. Gitmesi gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun, SL?" Çenemi en iyi iki müşterimin yaşadığı binaya doğru salladım.

Sweet DeNights'ın üç blok aşağısındaki Apollo ve Peter'ın iki köpekleri ve çok tatlı bir bebekleri var. Bebek köpekleri seviyor. Erkekler bebeği ve köpekleri seviyor.

Mükemmel adaylar. Emin olmak için son birkaç haftadır bu çifti izliyordum. SL'in hatırı için onları daha yakından takip ediyordum. Onlarla ilgili her şey iyi insanlar olduklarını haykırıyordu.

Köpek dostuma en iyi babalığı yapacaklar. Ya da onu önemseyen birine verirler.

Yolanda'nın aksine.

"Eee?" Bana yeşil ışık yakmadan harekete geçmeyeceğim. SL'nin fikirleri uzun zamandır kimsenin umurunda değil. Bu döngüyü kırmak için buradayım.

Köpek bana bakıyor, kuyruğunu sallıyor. *Onaylıyorum* der gibi bir kez havlıyor.

"Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim. Size söz veriyorum, bu ikisi sizi asla saatlerce dışarıda bırakmayacak."

Gece yarısına doğru gizlice dairelerine girip SL'nin kabarık başının tepesini öpüyorum ve sevimli köpeği oturma odalarında bırakıyorum.

Şimdi, asıl olaya gelelim. Tyler.

Ona doğru yürürken dudaklarımın arasından tek bir esneme bile geçmiyor. Uykusuz kalmak Ekim ayındaki saçmalıklarım için ödediğim bir bedel ama buna alıştım. Öldüğümde uyuyacağım.

Ayrıca, adrenalin ve özlemle doluyum. Çok fazla özlem. Ty ve ben mutlu sona ulaşıyoruz. Sonunda.

Yangın merdivenine tırmanırken sarı saçlarım etrafımda dalgalanıyor ve gözlerime doluyor. Penceresinin önüne çömelip izlerken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Yatak odasının kapısı açık. Bunu her zaman yapmaz. Bu gece yaptı. Bu gece beni bekliyordu. Eminim öyledir.

Dileğini yerine getirmek için buradayım.

Birkaç ayda bir yağladığım menteşeler, pencereyi yukarı kaydırıldığında ses çıkarmıyor. Ayakkabılarımın tabanları ses çıkarmadan yere iniyor. Ona doğru bir bakış attıktan sonra, onu uyandırmadığımı görüyorum.

Mükemmel. Birkaç dakikalığına gözetleyebilirim. Yeni fotoğraflarımı çekip çekmediğini kontrol ederim. Kendini tutamayıp beni takip etmiş mi diye.

Yıllar geçtikçe bunları stokluyor. Dükkânımda, eve dönerken çekilmiş fotoğraflarım. Ekim ayındaki saçmalıklarımın asla. Bana karşı kanıt olarak kullanılabilecek herhangi bir şeyi belgeleyemeyecek kadar çok seviyor beni.

Dizüstü bilgisayarını pencerelerden birinin yanındaki masanın üzerinde duruyor ve ben de oraya gidiyorum. Çok sessiz kalarak spor ayakkabılarımı çıkarıyorum ve parmak uçlarımla oraya doğru ilerliyorum.

Küçük Vahşi dosyasının şifresini kırmak kolaydı. Son dört yıldır da değiştirmeye zahmet etmemiş.

Mine24. Daire numaram.

Tyler'ın takıntısı kadar seksi olan çok fazla şey yok.

Bakalım o zaman. Oh, işte buradalar. Yeniler.

Nabzım hızlanıyor. Kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor. Ekranı gülümsüyorum. Gerçek, neşeli bir gülümseme.

İki gün önce giydiğim kırmızı kafataslı siyah kazağımla oradayım. Göğsümde kusmukla. Müşterilerimden biri yeni doğan bebeğini kaldırmış ve kasaya çok yaklaştırmıştı. Bir geçirme, ardından bir başkası ve her tarafımda bebeğin kusmuğu vardı.

Sabah erkenden dükkânı kapatıp eve koşmak ve yıkamak zorunda kaldım.

Kazağımanın gitmesi

gerekliyordu. Ve

Tyler oradaydı.

Şeytanım, bu çok seksi. Ona hayır dediğim halde beni takip etmesi.

Normal bir adam sevdiği kızın yanına koşardı. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorardı. Eve gelene kadar ona gömleğini verirdi.

Tyler bunun beni kızdıracağını biliyordu. Ayrıca Tyler yıllardır normal değil. O mükemmeldi.

Bir saniyeden kısa sürede yatağının dibindeydim.

Tyler'ım çok güzel bir adam. Muhteşem ve huzurlu, her zaman yaptığı gibi sırt üstü yatıyor. Başı bir tarafa dönük. Saçları dağınık. Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılmış.

Bu sert, melek gibi adam tamamen benim. Yatağın yanına yürüyorum, yorganı çıplak göğsünden ve çıplak kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Her şeyi çıplaktı.

Sırılsıklam oldum, ağır nefes alıyorum.

Belki üstüne oturabilirim. Sertleşene kadar sikini yalayıp kendimi üzerine bırakabilirim. Uyanmadan önce birkaç hamle yaparım.

Meme uçlarım kırmızı sütyenimi iterek sert tepeler oluşturuyor. Kalçalarım sıkıştı.

Vay canına, bu çok cazip. Bunu yapabilirim.

Ya da belki onu uyandırmalıyım?

Bunu göreceğim. Kıyafetlerimi kaybettikten hemen sonra. Parmaklarımı taytımın beline geçirdim, çıkarmak üzereydim.

Sonra onu gördüm. Pencereden içeri süzülen gümüş ay ışığında parlıyordu. Yatağının başucundaki komodinin üzerinde bir makas, yatağın diğer tarafında durduğum yerde.

Gülümsemem genişlerken zaman yavaşlıyor. Onları benim üzerimde kullanmayı planlamıştı.

Sakin ol kalbim.

Bunu yapma şansı olmayacak. Ben yapacağım, çünkü üstünlük bende. Benim gizlilik modum esrarengizdir. FBI'ın benden ders almasını önerirdim ama yaptığım şeyi takdir edeceklerini sanmıyorum.

Dört adım sonra oradayım. Parmaklarım yüzük kollarına kayıyor. Diğer elim elbisemi yukarı itiyor ve taytımın kasıklarını çekiştiriyor.

Çabuk.

İşte o çift gidiyor. Sanki sikimde. Tyler ile sapıkça oyunlar oynamak her şeye değer.

Ortada yuvarlak bir delik açtım, külotumu çektim ve onlara da aynı muameleyi yaptım. Makas kıyafetlerimi kesmek için iyi bir iş çıkardı, bu yüzden bıçakları öptüm ve onları tam olarak bulduğum yere geri koydum.

Tyler horlamıyor bile.

Yatağa tırmandığımda da kıpırdamıyor. Tyler'ın vücudunu koklayarak üzerine tırmandığımda yatak ağırlığımla eğiliyor. Aletin yanından başlayıp vücudunda yukarı doğru ilerliyorum. Bugün çikolata kokmuyor ama kolonyası ve eşsiz kokusu beni eritmeye yetiyor.

Boynuna ulaştığımda, burnumu nefis ensesinde gezdiriyorum. Kırpiklerimin altından ona bakıyorum ve hiçbir şey yok. Bir bebek gibi uyuyor.

Derin uykusundan faydalanarak kokusunu içime çekiyorum. Tamamen erkek. Hepsi benim.

Burada ne kadar uzun kalırsam, arzum o kadar acı verici oluyor. Onu içimde hissetme ihtiyacı çok acil. Islanıyorum. Kontrolümü kaybediyorum. Ağrıyor ve

Çaresiz.

Çok çaresizim.

Ona atlamak bir seçenek değil. Bunu şimdi anlıyorum. Bir süre daha uyumasını istiyorum. Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzüne sarılıyorum ve yatak başlığına tutunuyorum.

Bir insanı doğrarken saatlerce çömeldiğim için kaslarım titriyor. İçinde bulunulacak en rahat pozisyon değil.

Ta ki Tyler'ın ağzı bacaklarımın arasında olana kadar. O zaman bunların hiçbirini hissetmeyeceğim. O zaman her şeye değecek.

Arka plandaki gürültüyü yok etmekte asla başarısız olmuyor. Yanağındaki elim Tyler'ın yüzünü bana doğru çeviriyor.

Yavaşça, dikkatlice, boştaki elimle arkama uzanıyorum. Kıçımın altına doğru kaydırıyorum. Alt dudağını nazıkçe çekiştiriyorum ve böylece ağzını bana açıyor.

O lezzetli ve tam orada ve ben. Zorundayım. Beklemek.

Uykusunu böldüğüme dair bir işaret var mı diye kontrol etmeliyim.

Tik tak. Tik tak.

Hala uyuyor. Hala üzerimde nefes alıyor. Bekleyiş sona erdi.

Bir santim daha alçalıyor ve amımı dudaklarına sürüyorum. Kaslarım yanıyor, seksim ateşler içinde. Ruhum ahlaksızlık ve çarpık durumla büyüyor. Kalçalarımı yuvarlıyorum, inlemelerimi susturmak için yanağımın içini ısıtıyorum.

Tyler, Tyler, Tyler. Bağırarak istediğim şey bu. *Benim Tyler'ım.*

Ağzının bana yaptığı şeylerle uçuyorum, uçuyorum ve daha da uçuyorum. Sırılsıklam oldum. Ufak bir damla bile olsa tahrik oluyorum. Tyler'ın dilinden başka gidecek yeri yok ve *vay canına.*

Vay canına.

Göremesem de, bunu bilmek bile beni uçurumdan aşağı atmaya yetiyor. Ağzına boşalıyorum, kalçalarım çalışıyor, nefesim kesiliyor.

Tyler, tanıdığım en mükemmel insan, uykusunda mırıldanıyor.

Onu ilk kez içimde hatırladığımda orgazmım geriliyor. Aletinin beni nasıl gerdiğini. Bana sahipmiş gibi beni nasıl siktiğini. Beni kendisininmişim gibi damgalamasını.

Nefesimi tutmam, nabzımı yavaşlatmam sonsuza kadar sürüyor. Sonunda vücudum sakinleşiyor ve Tyler'dan uzaklaşıp onu uyandırmak için hazırlanıyorum.

Sesi duyduğumda hâlâ dizlerimin üzerindeydim ve elbisemin eteğini

kalçalarımın aşığıya doğru düzeltiyordum.
"Küçük vahşı."

Gözleri kapalı. Kaşları çatık.

Kahretsin.

Yan tarafına dönüyor, ellerinden biri yumruk olmuş.

Ciğerlerimden hava fişkırıyor. Hiç kıpırdamadan duruyorum. Bu da ne böyle? Daha önce hiç olmamıştı.

"Ty?" Fısıldıyorum, şaşkınlıktan boğuluyorum.

"Dahlia." Tyler'ın elleri kalçalarımı ölümüne kavırıyor. "Siktir, seni özledim."

"Uyandın mı?"

Beni sırt üstü çevirdi. Beni güçlü vücudunun altına kilitledi.

Ty'ın kasları dalgalanıyor. İçinden seks, şehvet ve şiddet fişkırıyor. Ama gözleri kapalı kalıyor. Hayır, uyandığını sanmıyorum.

Bu çok boktan. Uykusunda bana bunu yapmasına izin vermek.

Ne yapabilirim ki? Altında sıkıştım kaldım. Ağırlığının çoğunu bana veriyor. Eli aşağıya kayıyor, ıslak, şiş ve hassas olan dudaklarımı ayırıyor.

Bir parçam buna bir son vermem gerektiğinde ısrar ediyor. Düzgün bir insan olmalıyım. Onunla kavga edersem, çılgılık atarsam uyanır.

Nezaketi başkalarına bırakacağım.

"Sırılsıklam. Amin, Tanrım." Elinin yerini sert sikinin ucu alıyor. Orgazmdan dolayı hassasım, bu en ufak istilayı acı verici hale getiriyor. Lezzetli. "Seni sertçe becereceğim, küçük vahşi. Hâlâ almam gereken başka delikler var ve onları da yok edeceğim. Onları işaretleyeceğim. Hepinizi işaretleyeceğim."

Bu aldığım son ve tek uyarı. Tek bir hamleyle, tamamen içime girdi. Beni ikiye böldü. Beni yatağa bastırıyor.

Kalbi benimkine karşı atıyor. Uykusunda bana sahip olurken ağzı boynuma düşüyor.

Ellerim yanlarımda. Tyler sözünü tutup bana saldırdığında onları hareket ettirmeye cesaret edemiyorum.

"Sikimi çok iyi alıyorsun. Ne kadar iyi bir ufaklık. Her zaman çok iyiydin," derken gözlerimi yaşartan sözler söylüyor. Mutlu gözyaşları. En iyilerinden. "Şu haline bak. Amcığın bile ona sahip olduğumu biliyor."

Öyle. Gerçekten öyle. Bir saniye sonra, inlemelerimi içimde tutmak için dilimi ısırarak onun sikinin üzerinde spazm geçiriyorum. Orgazmım onu uyandırmayacak. Uyandırmayacak.

"*I-Fuck.*" Dakikalar sonra orgazm olduğuunda dölleri içimi ısıtıyor. "Seni seviyorum."

Biliyorum. Sanırım. Biliyorum.

Tyler'ın vücudu üstüme yığılıyor. Huzurlu, derin uyku haline geri döndü. Onu sırt üstü yatırırken nazik davranıyorum. Yorganı üzerine çekip altına sokulduğumda sessizim.

"Tyler." Yanağından öpüyorum. Elimini boynunun kenarına bastırdım.

"Dahlia?" Bu kez adımını söylediğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Gerçekten burada mısın?"

"Evet."

Eli örtünün altında benimkini buluyor ve parmaklarımız kenetleniyor.

"Buraya şimdi mi geldin?"

Beni kendinden uzaklaştırmıyor. Bu işin sonunda öleceğimi söylemiyor. Yöntemlerim işe yaradı. Başardım.

"Dahlia?"

Ah, evet. Onun sorusu.

Yalan mı söylüyorum? Doğruyu mu söylüyorum?

Gerçeğı. Öğrendiğinde yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. "Beni uykunda siktin."

Kaşları çatılır. Dudaklarının kenarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Ağızına boşaldıktan sonra."

Göz kırıyor. Eli dudaklarına uzanıyor. O kadar da şaşırılmış görünmüyor. "Yaptın mı?"

"Yıllar boyunca birçok kez." Yüzünde hâlâ bir şaşkınlık yoktu. Hiç şaşırmadı. Ama ağız sıkıştı. Gözlerinin arkasında tanımlayamadığım garip bir duygu parlıyor. "Sorun değil Tyler. Ağızını sikerken mutluydum. Çok mutluydum. Bir de bana bak. Yaşıyorum ve iyiyim."

Sessizlik. Örümceklerimin ağlarını örerken olduğu kadar sessiz.

Yutkunuyorum. Yardım için Karanlıklar Lordu'na dua ettim.

Düzeltil onu. Düzeltil onu. Düzeltil onu.

"Buraya gel." Tyler sırt üstü dönüp beni üzerine çekti. "Gerçekten mi?" Karanlık, çelişkili gözlerine bakıyorum.

İçinde bir savaş sürüyor. Beni kurtarma ihtiyacı ile gitmeme asla izin vermeme arzusu arasında bir savaş.

"Gerçekten mi?"

Sonunda.

Beni yakınında tutma ihtiyacı galip geliyor. Yanaklarımı, burnumu, ağzımı avuçluyor. Başımı kaydırıyor, böylece boynunun kıvrımında dinleniyorum.

"Son üç gündür sensiz nefes alamıyorum, küçük vahşi." Saçımı taradığında mırıldanıyorum. Bana sıkıca sarıldığında, beni kendine çektiğinde. "Senden ayrı olmak hep acı verirdi. Ve ben yapamam. Buna daha fazla katlanamam. Sana sahip olmalıyım. Asla bırakmayacağım. Umarım beni affedebilirsin."

"Affedilecek bir şey yok." İç çektim. Boynunu öpüyorum. Nabız noktasını. Uyku beni ele geçirmekle tehdit ediyor ama bunu söylemek zorundayım. Bu son lanet şeyi. "Geri döndün. Bir daha asla ayrı kalmayacağız. Önemli olan tek şey bu. Tek istediğim buydu."

--

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TWLER

"S İyi görünüyor, Tyler." Clint, patronum, sanal konferansımızı tamamlıyor. "Yeni özellikleri test etmeleri için bunu QA ekibimize iletceğim."

Kısa siyah saçları, elini bir tanesinin üzerinde gezdirmekten dağılmış.

çok fazla. Gözlerinin altında koyu halkalar var.

Önde gelen çevrimiçi oyun şirketlerinden birinde yönetici pozisyonu size bunu kazandırır. Stres ve kaygı. Yetişmeniz gereken son tarihler olduğunda uyku bir lüks haline gelir.

Bazıları aldığı ücretin buna değdiğini söyleyebilir. Yüksek bir maaş, bir ton hisse ve sağlık sigortası, ailesinden uzakta geçirdiği zamanı telafi etmelidir.

Ben o insanlardan değilim.

Bana kalırsa para bir amaç için bir araç. Gündüz mesaim bittiğinde, gecenin bana ait olduğu kaygısız bir hayat yaşamanın bir yolu.

Ona sahip olabileceğim bir yere.

Bir hafiye olmak, New York'un seri katillerine göz kulak olmak ve bazılarını öldürmek, bu güzel.

Onsuz da yaşayabilirdim. Sakin ol.

Hiçbir şey, hiçbir lanet şey Dahlia'yı takip edemediğim bir haftayı telafi edemezdi. Uyurken onun sıcak bedenini ve yumuşak nefesini üzerimde hissetmek yerine yataktan çıkmak zorunda kalmamı.

Üç gece önce, Clint gece yarısı Doğu Asya şubesi ile bir video konferans yaptı.

Dahlia'yı kollarımın arasına aldım.

Paranızı alın. Pahalı arabalarınızı alın. Kapsamlı sağlık sigortanızı alın.

Kıçına sok onu. Blazing Fire'dan istediğim tek şey sadece kodlamak yerine bir oyun tasarlamasıydı. O zamandan beri, sadece çalışmak istedim.

Paramı alacağım. Hayatımı yaşarım.

Ve benim hayatım Dahlia'ydı. Dahlia.

"Tamam." Sesim kesik kesik. Sabırsız. "İşimiz bitti o zaman."

Bu konuşmanın bitmesi gerekiyor. Dahlia dükkanını kapatalı iki saatten az oldu. Birini öldürüyor. Bunun için orada olacağım. Onun için orada olacağım.

Artık saklanmak yok.

İki gecedir gece geç saatlerde beni ziyaret ediyor. Onu kaç kez yalayarak orgazm etmeme rağmen hiç yatıya kalmadı. Ona kaç kez aynı çatı altında kalarak onu korumam gerektiğini söylediysem de.

Kuma bir çizgi çekildi.

Kontrolcü bir pislik olamazsın, dedi. Ben söyleyene kadar olmaz.

Belli ki bu bir yalan. Olan şu ki, kendini benden saklıyor. Sinsi bir katil olduğu için. Henüz onun güvenini kazanamadım ve bu benim suçum.

Ben de ona izin verdim. Çünkü ona kendini kanıtlaması gereken kişi benim. Dükkanına gitmeliyim. Onun özel başa çıkma mekanizmasını onayladığımı ona sözlerle değil eylemlerle kanıtlamak. Yardım edeceğimi.

Onun için hazırım. Bizim için hazırım. Yolumuza ne çıkarsa çıksın. Onu kendi hayatımla koruyacağım. Eğer kalbi durursa, benimkini söküp yerine takacağım. Ya da daha iyisi. Ruhu nereye giderse gitsin onu takip edeceğim. Ve kesinlikle ona insanları öldürmeyi bırakmasını söylemeyeceğim.

Bu kadın o kadar mükemmel ki acıtıyor.

"Hey, Tyler?"

"Ne?" *Kapat şu lanet telefonu, Clint.*

"Her şey yolunda mı?" Son birkaç yıldır, İK bu yeni saçmalık protokolünü şirketimize yerleştirdi.

Çalışanlarınızı kontrol edin. Onlara sadece çalışan olarak değil, insan olarak bakın.

Dört yıl önce, işe tıraşsız ve kan çanağı gözlerle gittiğimde, kimse bana sorunun ne olduğunu sorma zahmetine girmedi.

Artık kimsenin bana sormasına ihtiyacım

yok. Sahte şefkatleri umurumda değil.

Hiçbir şey umurumda değil.

Yalancı.

Dahlia'ya değer veriyorsun. Onu seviyorsun.

Kendi kendime konuşmak artık beni şaşırtmıyor. Evet, ona değer veriyorum. Evet, onu seviyorum.

"Yüzündeki çizik izleri..." Ben bir şey söylemeyince araştırmaya devam ediyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tıraş olurken kendimi kestim." Bir yalan daha. Elmacık kemiklerimi tıraş etmiyorum.

Onun hakkında konuşmayacağım. O benim. Benim sırrım. Benim kadını. Psikopatım. Lanet olsun, şu lanet aramayı bitirir mi?

"Güzel, gülümsüyorsun," diyor patronum. Onu yatıştıracığını umarak gülümsemeyi bırakıyorum. Bu konuşmayı kısa keseceğini umuyorum.

"Harika, o zaman yarın görüşürüz."

"Harika." Bu tek kelime ikimizi de yatıştırdı.

Video konferans sona eriyor. Ortalık yine sessiz.

İlk yaptığım şey tepe ışıklarını kapatmak. Onlara katlanamıyorum, yine de bir gereklilik. Toplumun işleyen bir üyesi görünümünü korumalıyım. *Normal* insanlar karanlığı aydınlığa tercih etmezler çünkü bu onları takıntı haline getirdiğim seri katile daha yakın hissettirir. En azından ben öyle düşünmüyorum.

Black Sabbath tişörtümün üzerine kapüşonlu bir tişört geçirip, botlarımı giyip Dahlia'ya gitmek istiyorum.

Ama ben çok hevesliyim. Onu bir cesedi taşırken izlemeye hevesliyim. Daha sonra onu becermeye hevesliyim. Onu boğmak. Tırnaklarını yanaklarımda, sırtımda, karnımda hissetmek. Deliklerinden birini daha almak.

Çok hevesli. Ve hevesli insanlar hata yapmaya meyillidir.

Ona zarar verebilirim. Zarar verebilirdim. Duygusal ya da fiziksel ya da her ikisi. Bunu istiyorum, ama sadece onu mahvetmemek için kendimi toparladığımda. Ya da bizi.

Dışarı çıkıp onu takip etmeden önce bir şey beni asla rahatlatmıyor. Yemek masasının kenarına tutunarak ayağa kalkıyorum. Başım eğik. Saçlarım alnıma düşüyor. Beklemek zorundayım. Onun için.

Diğer seri katillerin peşinden gitmek.

Özellikle bir tanesi dikkatimi çekti. Radarımdaki pis bir işaret. Diğerleri gibi onun da bir düzeni var. Onunki rastgele ama yine de görüyorum.

ImEverywhere. Bu onun en büyük sosyal medya panolarından biri olan FyndUsHere'deki kullanıcı adı.

Ne zaman ava çıksa farklı panolarda paylaşımları çıkıyor.

Benim oyunum. Benim kurallarım.

Şifreli mi? Daha çok şaka gibi. O kadar abartıldı ki, yine de buradalar, kendilerinden önce başkalarının yaptığı aynı şeyi yapıyorlar.

Yine de paçayı kurtarmayı başarıyor. Bu mesajlardan biri her ortaya çıktığında insanlar ortadan kayboluyor.

Bir Knicks taraftarı dokuz ay önce, *ImEverywhere*'in mesajının *NBA* panosunda yayınlanmasından bir gece sonra ortadan kayboldu. *ImEverywhere*'i böyle buldum. Altıncı his diyebilirsiniz ama o cinayetten sonra o sosyal medyaya çekildim.

Nisan ayında, en büyük mankenlik ajanslarından biri tarafından bir kayıp ihbarı yapıldı. Onlar için çalışan bir kadın ortadan kayboldu ve tahmin edin ne oldu? *Benim oyunum. Benim kurallarım* bir gün önce *moda* panosuna gönderilen mesajlardan biriydi.

Bu yaz bir hedge fonunun yöneticisi. *Benim oyunum. Benim kurallarım* oradaydı, *borsa* tahtasında alaycı bir mesaj. Bir gün. Gün. Önce.

Desen. Lanet olası desen.

Onu takip edemedim. Şehirdeki finans sektöründeki herkesi takip edemem, tıpkı her mankeni ya da Wall Street pisliğini izleyemeyeceğim gibi.

Benim yaptığım bir sonraki en iyi şey. Onları uyarıyorum.

Gözlerim, *ImEverywhere*'in henüz seçmediği en iyi panoları gözden geçiriyor.

Müzik, film, seyahat.

Tam da umduğum gibi gerginliğimi alıyor. Beynimdeki kablolar o kadar da kızarmış değil.

Bu şekilde, onunla birlikteyken olabildiğince aklı başında olacağım. Kendimi kaybetmeden onu becereceğim. Kontrol bende olacak. Ona sahip olacağım.

Taşaklarım onun içindeyken hiç şüphesi olmayacak. İyi olduğumu bilecek. Korkunun bizi tekrar ayırmasına izin vermeyeceğimi.

Benim oyunum. Benim kurallarım. İşte bu kadar. Bugünden bir *mizah* mesajı. Kibirli orospu çocuğu.

Dahlia'nın yaptığı bu muydu? Beni takip edip insanları öldürürken mi yakaladı? Onu tanıdığımı biliyor mu?

Bunu sonra düşüneceğim. Şimdilik onun için endişeleniyorum. Saat gece yarısını geçti ve o henüz burada, evimde değil. Kollarımda değil.

Bunun tek bir anlamı olabilir. Hâlâ dükkânda.

Onunla buluşmak için oraya gideceğim ve istese de istemese de bana sahip olacak.

New York vatandaşlarını bir kez uyaracağım.

Okuyucular ve yaratıklar,

Bu gece, Ekim Katilimizden bahsetmeyeceğim. Onları kaybettiğim için değil, kaybetmedim.

Başka bir yırtıcı serbest kaldı. Zor bir tane. Bir süredir gözüm üzerindeydi.

İtiraf ediyorum, kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bir şey söyleyeceğim: Eğer bir standup komedi kulübünde gülüyor ve karnınızı tutuyorsanız, arkanızı kollayın. Eve yalnız yürümeyin. Tek başınıza taksiye ya da Uber'e binmeyin.

Yarın sinsi sinsi dolaşacak. Bunu garanti edebilirim. Güvende değilsin.

Tekrar ediyorum. Sen. Sen.

Değilsin. Güvende değilsin.

Daha sonraya kadar,

CTCyfrin.

Gönder tuşuna bastığım anda bir yorum çıkıyor. Watcher1988'in zekice bir şeyler söylemesini bekliyorum.

Onun yerine, bunu alıyorum. *Benim oyunum. Benim kurallarım.*

Herif blogumu takip ediyor.

Bu aydan önce, onun meydan okumasına öfkelenirdim. Onu gölgelerden çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Onu yok etmek, göğsüne bir bıçak saplamak için duyduğum ilkel ihtiyaç çok büyük olurdu.

Yıllar önce, geri durmak bana bir hayata mal oldu. Birçok hayata. Bir katilin gitmesine izin verdim ve o zamandan beri bilinçaltım bu hatayı telafi etmek için çok çalışıyor. İstemediğim zamanlarda bile bunu yapıyorum.

Ancak *ImEverywhere* söz konusu olduğunda zorlama yoktur.

Artık yok.

Dahlia yeniden hayatımın bir

parçası oldu. Ve ben...

Sikeyim.

Daha iyiye gittiğimi sanıyordum. Ama işte orada. O kaşıntı. Peşini bırakmayan o şiddetli dürtü. Kafamı karıştırıyor.

Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor.

Ben sakinliğin tam tersiyim. Onu görmeye gitmeyi düşünmek beni deliye çevirdi. İhtiyaç ve öfke fırtınasıym ve ona sahip olmalıyım.

Dahlia.

Ona sahip ol. Al onu.

Bu gece ve önümüzdeki bin yıl içinde.

Sanırım benim kırık bir adam olduğumu kabul etmek zorunda kalacak.
Dönüştüğüm canavarı.

Ve ona bu kadar ihtiyacım varken onu boğmamaya çalışmalıyım.

Omzuma astığım çantam ve onun için hazırladığım özel hediyemle
kapıdan çıkıyorum.

Ben kadınıma gidiyorum.

--

ON ALTINCI BÖLÜM

TWLER

I Geç kaldım. O çoktan gitti.

Ön tarafta değil. Ekim ayında genellikle olduğu gibi arka odasının kapısından ışık sızıyor. Hafif bir parıltı bu kek dükkanında kötü şeyler olduğunu gösterir.

Artık hiçbir şey yok. Karanlık.

Zifiri karanlık. O zaman benim yerimde mi?

Mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermediği on dakikadan sonra neler olduğunu anladım.

O evde. Beni yemliyor.

Onun yerine benim ona gelmemi bekliyordu.

Dönüp dairesine doğru ilerlerken. Uyuduğu yere. Ya da uyanık olabilir. Her iki durumda da, onun vücuduna tapacağım.

Bebekleri içine sok.

Bu gece o kadar vahşiyim ve hiçbir şey beni durduramaz. Hayır demediği sürece.

Hayır demeyecek.

Arkamda biri var. Hayır, biri değil. Birileri. Tırnaklar kaldırıma sürünüyor. Birkaç kısa havlama takip ediyor.

Ellerim kapüşonumun ceplerinde, adımlarımı hiç bozmadan başımı onlara doğru çeviriyorum.

Köpekler. Beş tane, beni takip

ediyorlar. Hiçbirinin tasma yok.

Grubun en küçüğünün sırtında bir yanık izi var. Açık kahverengi kürkü yerine derisinin olduğu yerde küçük bir daire. Sürünün başında yürüyen orta boylu beyaz bir köpek. Gözleri kırmızı çerçeveli ve mutlu görünüyor.

Diğerleri de öyle.

Bu başboşları tanıyorum. Dahlia'yı takip ettiğim süre boyunca onları dükkânının etrafında görmüştüm.

Köpekler kuyruklarını sallıyor ve bir şeyin farkına varıyorum. Yemek için yalvarmaya gelmemişlerdi. Sadece enerjikler. Hayat dolular.

Sonra fark ettim ve daha önce nasıl fark etmediğime şaşırdım. Onlar diğer sokak hayvanları gibi değiller. Kemiklerinde et var. Kürkleri sağlıklı görünüyor.

Besleniyorlar.

Belki Dahlia onlara ödül veriyordur. Bunu yapardı. Adaletsizlikten nefret eden bu kadın. İnsan çöplerini dışarı çıkaran.

Ölmek üzereyken kendini büyükannemin üzerine atan kız. Bağırsakları yere döküldüğünde. Dahlia bağırsaklarını içeri sokmak için elinden geleni yaptı. Polisler bağırıp çağırırken, iki kurşun havada uçuşurken ve kardeşi vurulurken bile sağlam durdu. Büyükannemi tekrar bir araya getirmek için elinden geleni yaptı.

Bir blok daha arkamda kayboluyor ve ben onun binasındayım. Atan kalbimin beni beklediği yerde.

Köpekler çoktan gitmişti. Yün kazaklı ve beyzbol şapkalı bir adam bana çarpıyor, omzu omzuma sürtünüyor. Yüzünü tanıyamadım. O da sabah benimkini hatırlamayacak.

Yangın merdivenine bir vuruş ve benim için düşüyor. Parmaklarımı parmaklıklara doluyorum ve yukarı çıkmaya başlıyorum. Çıktığım her basamakta geçmişimin bir katmanını daha arkamda bırakıyorum. Öfke, suçluluk ve korkudan. Bunu gece yapmak daha az acı verici. Beni sıcak bir battaniye gibi saran karanlıkta daha kolay.

Dahlia'nın Ian'a yardım etmeye çalıştığını düşünüyorum, sonra da büyükannemi.

Ian'ın o kırılgan haliyle gitmesine izin verdiğimiz ve onu aramadığımız gerçeğini bir kenara bıraktım.

Artık kafamdaki Dahlia ve Tyler değiliz. O benim dengesiz Juliet'im. Ben de onun berbat Romeo'suyum.

Bizim aşk hikayemiz imkansız bir hikaye. Trajediyle dolu. Kayıpla. Acıyla. Yani. Çok fazla. Gore.

Rayın basamakları altımda gıcırıyor. Kalbimdeki acıyı atıyorum. Mutlu sona ulaşacağımıza kendimi ikna ediyorum. Buna tutunacağım. Lanet hayatımın geri kalanında Dahlia'nın kurtarıcısı ve koruyucusu olurken buna tutunmaya devam edeceğim.

Dairenin içinde, kokusu bana bir yük treni gibi çarpıyor. Şeker ve kan karışımı bir koku bana doğru geliyor. Beni bir yatak odasının hüznü bahanesine götürüyor.

O daha iyisini hak ediyor. Daha iyisine sahip olacak. Bundan emin olacağım.

Yatağının ayak ucunda durup Dahlia'yı izliyorum. Yan yatmış, birlikte geçirdiğimiz son Noel'de ona hediye ettiğim büyük boy *Noel Öncesi Kabus* tişörtünü giyiyor. Göğsüne bir yastık sarmış.

Benim yerime bir yastık.

Kıskançlık üzerimde geziniyor. Omurgamı vuruyor. Göğsümü yakıyor.

Bir yastığa karşı duyduğum bu mantıksız nefret beyin hücrelerimi kızartıyor. Akıl sağlığını yiyor.

Yine de buna yardımcı olmak ya da kontrol etmek mümkün değil.

Genelde böyle olur. Dünya ile bağlantım kopmaya başladığı anda, bunu durdurmak imkansızdır.

Cehennemden gelen kartopu.

Öfke, kızgınlık ve kendinden nefret de buna katılıyor. Yaptığım şeyler için. Olmasına izin verdiğim şeyler için.

Ben olmam gerekirken Dahlia büyükannemin yanındaydı. Ian, Dahlia'nın boynunda yanık izleri bırakırken bile onun yanındaydı ama ben değildim. Korkum hareketlerimi kontrol etti ve Dahlia'yı dört yıl boyunca terk ettim. Onu dört yıl boyunca incittim.

Ben.

Kaşlarım çatıldı. Yumruklar sıkılı.

Her şeyden çok kıskandım. Bu ne lan? Burnumun kenarını çimdikliyorum.

Odaklan.

Yapılacak en doğru şey birkaç temizleyici nefes almak olurdu. Kendimle konuşup bu çılgın çıkıntıdan aşağı inmek.

Siktir et.

Sikeyim o yastığı. Nazik olmanın canı cehenneme.

Birkaç saniye içinde omuz çantamı bırakıp kıyafetlerimi bir yığının içine atıyorum.

Kafamın içinde güçlü, öfkeli bir sahiplenme duygusu çarpıyor. Kafatasıma çarpıyor. Damarlarımdaki kan sıcak ve talepkâr.

İçimdeki amansız, vahşi arzu canlandı.

Sikim hiç bu kadar sert olmamıştı. Kendimi okşuyorum, kalçalarımı elime doğru yuvarlıyorum.

Onu becermek istiyorum. Onun içinde olmalıyım. Uyandığında sikim amına gömülüyken yüzünün dehşetle buruşmasını izlemek. Ya da zevkle. İkisi de olur.

İlk başta yavaş gideceğim. En azından dene. Gözleri kapalıyken onu becereceğim. Ta ki kemiklerimi sızlatacak aynı acıyla uyanana kadar. Gelen

ac1

Onu sevmekle. Sürekli onu kaybetme endişesiyle.

Ben de öyle yapıyorum. Yatağındayım, yanında diz çöküyorum. Dahlia'nın yastığı tutuşu pek güçlü değildi ve beni kızdıran nesneyi ondan çaldım. Sikeyim bu yastığı.

Yere attığımda hâlâ derin bir uykuda. Göz kapakları mavi gözlerinin üzerinde ağırlaşmıştı. Ağzı hafifçe ayırık. Onu sırt üstü çevirdiğimde vücudu hareketsiz.

Boynundaki siyah yılan bana bakıyor. Beni daha da çileden çıkarmaktan başka bir işe yaramıyor. Bir keresinde, yıllar önce, kızgın bir bıçak derisine bastırılmıştı. İki kez. Ta ki kendimi onunla arasına koyana kadar. Çok geç kalmıştım.

Benim olanı korumak için çok
geç. Her zaman benim olanı.

Eğer bir saniye daha beklersem, onu canlı canlı yiyeceğim. Derisini, etini, kaslarını. Hepsini yiyip bitireceğim.

Onu bütün olarak yutacağım.

Siktir, bu çok cazip. Ama ona canlı ihtiyacım var.

Dişlerim yerine ellerimi onun üzerine koydum. Tişörtünü yukarı ve göğüslerinin üzerine itiyorum. Eğilip dilimi önce bir meme ucuna, sonra diğerine değdiriyorum. Onları benim için sertleştiriyorum.

Uyanmıyor. Kıpırdamıyor. Her birine tükürdüğümde bile. Ağzımı açtığımda bile.

Ay ışığında nemli ve güzeller ve elimde olmadan onları dişlerimle
sıyrıyorum. Sadece birazcık. İçimdeki canavarı sakinleştirmeye yetecek
kadar.

On gün boyunca üst üste insan öldürmekten bitkin düşen Dahlia, mutluluktan kendinden geçmiş bir halde kalır.

Daha sonra bacakları benim için ayrılıyor, ben onları birbirinden uzaklaştırırken yumuşak ve uysal. Göğüslerine gösterdiğim ilgiden dolayı Dahlia'nın kalçalarının iç kısmından tahrik damlıyor. Hâlâ güzel, çıplak amına iki kez tükürüyorum. Tükürüğümü dudaklarına bulaştırıp içine sokuyorum.

Ruhum ona verdiğim tatlı darbelere isyan ediyor. Ruhum,
onu uykusunda ihlal etmenin iğrenç eylemiyle büyüyor.

Daha fazla.

Vücudunda geziniyorum. Kalçalarının arasında, tam orada, sıcak ve ıslak girişinde hizalanıyorum. Cehennemin kapıları. Sikimi tutuyorum, içeri itiyorum ve Tanrım. Siktir. Sonuna kadar girdim. Tamamen doydum.

Çok derin.

Yüzüm onun yüzüne gölge düşürüyor. Ağırdan almanın ne kadar acı

verici olduğunu dişlerim gıcırđıyor. Ama o uyuyor ve çaresiz.

bana uyanmak. Ve bu bir Şeye değer.

Her Şeye değer.

Bir vuruŖ, iki, üç. Duvarları etrafımda geriliyor. Amı sikimi ıslatıyor.

Çevremdeki bir hareket beni bu andan uzaklaŖtırıyor. Neredeyse hiç fark edilmeyen bir hareket. Gözlerimi sağa çevirirken Dahlia'ya doğru aynı yavaŖ, iŖkence edici hızda sallanmaya devam ediyorum.

Dahlia'nın kolu hareket etti ve Ŗimdi yana doğru uzandı. Bunu uykusunda yapmıŖ olmalı.

Fark etmez. Her iki durumda da, uyanma zamanı. Sikimi yavaŖça çıkarıp geri sokuyorum.

Hâlâ dıŖarıda.

Hareketi tekrarlamadan önce, onun olmadığını fark ettim.

Eli bana doğru uçtuğunda çok uyanıktı. Karanlıkta bir Şey parlıyor.

Sonra boğazıma *bir Şey* dayandı. Bir bıçak.

Hıncır mavi gözleri bana parlıyor. Gülümsediğinde küçük diŖleri görünüyor. "Merhaba yakıŖıklı."

Bıçak yerinde duruyor. Beni tehdit ediyor. Bunun bedelini ödeyecek.

Bunu ödeyecek mi?

--

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DAhliA

"W "Kalk, Dali." Kardeşim. Yaşıyor. Kan ve bağırsaklarla kaplı. Başkalarının kanı. Diğer insanların bağırsakları. Komşularımızın.

"Uyan, Dalı."

Gömleğinin üstünde. Kotunda. Kahverengi saçları bakır renginde. Kahverengi gözleri kocaman ve vahşi.

"Uyandım." Sesim boğuk çıkıyor. Bayan Price'ın vücudunun üzerinde gezinirken ve bağırsaklarını içeri iterken konuşmak zor. Çok uğraşmak gerekiyor. Piçler kaygan. "Ben kalktım."

Ağlıyor.

"Dali, uyan artık." Ian bir adım daha yaklaşır. Bıçağı bugün çok fazla zarar vermişti. Çok fazla hasar. Zavallı Bayan Price olmasa büyülenmişim.

Tyler'a ne söyleyecektim? Kardeşimin, büyükannem olarak gördüğüm kadının hayatına son verdiğini bilerek nasıl yaşırdım?

Bloop. Bir organı daha dışarı kayıyor. Bu sefer kalbi, kaburgalarının altından. Dışarı fırlıyor ve yere düşüyor. Bir taş gibi hareketsiz. Kesinlikle atmıyor.

Çığlık atmak istiyorum. Çığlık atamıyorum.

"Onu kurtarabiliriz. Lütfen bana yardım edin."

"Yardım ediyorum." Ian bir saniye sonra dizlerinin üzerindeydi. Yanımda.

Güzel, bunu düzeltecektir. Ian her zaman her şeyi düzeltebilir. Al dışında. O piçi kimse düzeltemez.

"Bayan Price'ı incitmek istememişim." Gözleri benimkilere kaydı. Karanlık ve gözyaşlarıyla doluydu. "İsteyerek yapmadım. Bunu bilmek zorundasınız. Ben...ben kendimi kaybettim."

"Biliyorum, Ian." Elim kanlı yanağında kıvrılıyor. "Biliyorum-"

"Orada kal!" Kapıda biri var.

Kardeşimin beyni Tyler'ın bana doğum günüm için aldığı kırmızı kazağın her yerine dağılmadan önce kim olduğunu zar zor görebiliyorum. Ailem, Ian ve Al öldüğüne göre, sahip olduğumuz her kuruş benim. Kendi kıyafetlerimi karşılayabilirim.

Ama Tyler bana hediye almayı sevdiğini söylüyor.

Deprem Tyler'ın dairesinin duvarlarını sallıyor. Hayır. Tıkırdamıyor. Çalkalanıyorlar. Pruvası dalgaya çarpan bir gemi gibi. Daha önce hiç gemiye binmedim ama dalga gibi geliyor. Gelgit dalgası. Bir tsunami.

"Uyan," diye yalvarıyor Ian'ın ölü ağzı

bana. Bunu yaparken yüzü değişiyor.

Çıldırılmış ifadesi daha sert bir ifadeye dönüşür. Psikotik ve ölü yerine metanetli. Bana dik dik bakan gözleri canlı. Kaybolmamışlar. Elmacık kemikleri daha yüksek. Saçları uzun ve dağınık olmak yerine yanlardan kesilmiş.

"Tyler?" Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

İçimdeki cesarete ve altımdaki ölmekte olan kadına rağmen. Kardeşimi tekrar kaybetmeme rağmen.

"Tyler?"

Orada hiçbir şey yok. Yere baktığımda yerde hiçbir şey yok. Siyah bir muşamba, hepsi bu.

Parmaklarım havaya tutunmuş, Bayan Price'ı arıyor. Kan kokusu, bana saldıran vanilya özünün yanında hafif kalıyor. Çikolata. Şeker. Çilek. Her yerdeler ve Sweet DeNights'ın arka odasına ışınlandık.

"Buradayım, Dahlia."

Beni görüyor. Yıllardır biliyordu, ama şimdi gerçek beni görüyor.

Sonunda. "Uyan, küçük vahşi."

O beni

seviyor.

"Uyan.

Uyan." Puf.

Rüya buhar olup uçar.

Odamdayım. Üstümde biri var. İçimde. Beni yavaşça beceriyor. Beni iyice geriyor.

İlk içgüdüm buruşuk çarşafLARımın altında sakladığım bıçağa uzanmak oluyor. Göğüslerine saplamak ve kalplerini sökmek. Hala uyuduğumu düşünmeleri için gözlerimi kapalı tutuyorum. Sürpriz unsurunun benim tarafımda olması için.

Canavar homurdanıp beni siktikçe, bunun bir canavar olmadığını daha iyi anlıyorum.

Bu sıradan *biri* değil.

Tyler.

Benim tatlı göt deliğim.

Sessiz davetimi kabul etti. Bu çok ahlaksızca. O kadar ateşli ki bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Ne zamandır burada? Ne kaçırdım? Çok derinlerde olmalıydım. Günlerdir dört saatlik uykuyla çalışıyorum. Cesetlerin derisini yüzüp doğradım. Tyler'ı takip etmek, dondurulmuş etleri öğütmek ve kek pişirmek için erken kalkmak bana zarar verdi.

Ama Tyler beni uyandırdı. Uykumda beni zorladı.

Ve kalbime, bedenime ve amıma sahip olan bu yırtıcıyla oynamaya fazlasıyla hazırım.

Üstümdeki seksi canavar silahıma uzandığımı fark etmiyor. Bileğimi tutmuyor ya da bırakmamı söylemiyor.

Üstünlük bende. Bir saniyeliğine. O

hızlı. Daha hızlı olmalıyım.

Bir, iki ve üç.

Lanet olsun, son hamle çok acıttı.

Görmezden gel.

Gözleri açık. Bıçak boğazında.

"Merhaba, yakışıklı."

Dudaklarını bir gülümseme süslüyor. "Merhaba, sen."

Yüzündeki şok sadece bir an sürüyor. Bıçak derisindeyken, Tyler bana vurmaya devam ediyor. Daha sert. Daha acı verici. Sanki beni mahvetmeye kararlıymış gibi. Beni içten çürütmeye. Aletiyle amımı damgalamaya.

"Lütfen," diye yalvarıyorum elimi sabit tutarken. Bıçak boğazında parlıyor.

Kaşlarını indirdi. Elleri boynumda.

"Beni bununla korkutabileceğini sanman çok şirin" *-kızgın-*.

Vücudunun sıcaklığı içime sızıyor. Aleti o noktayı okşuyor, *aman Tanrım, bu çok iyi.*

Bir de Tyler'ın kendisi var. Gazap Tanrısı. Beni biriymişim gibi beceriyor. Beni biriymişim gibi seviyor.

Bıçak adem elmasına yapıştırılmışken.

Hiçbir şey bu kadar güzel olmamıştı. Bu kadar ateşli. "Korkmuyor musun?"

Nefesimi tutmaya çalışırken gülümsemek imkânsız. Dudaklarım ayırık, boğazım sıkışık. Tyler her yerde. Amımın içinde. Sıkı vücudunu klitorisime sürüyor. Boynumu sıkıyor, böylece sahibimin kim olduğunu biliyorum.

"Hayır. Bana zarar vermeyeceksin." Gözleri aşağıya kayıyor. Bıçağa doğru. Bir saniye sonra, tekrar yüzümdeler. "Seni bir süredir tanıyorum Dahlia. Ben-"

Seni takip ettim.

Arka odaya çektiğiniz insanların oradan çıkamayacağını anladım.

Yaşadığının kötü muameleyi hatırla.

"Sen ne?" Ona bakıyorum. Bıçağa biraz daha baskı uyguluyorum. Derisini yüzdüm ve kanının bir damlasının çeneme düştüğünü gördüm.

Bu oyunun bir parçası değil. Bu benim ona sessizce yalvarışım.

Başparmağı dövmemi okşuyor. "Ne olduğunu asla unutmadım."

Daha iyi erişebilmesi için başımı yukarı eğiyorum. Sonra bıçağı biraz daha yaklaşıtıyorum.

"Vahşi," diye homurdanıyor Tyler, hızını artırarak. "Benim küçük vahşim. Senden daha azını beklemezdim."

Yanağıma bir kan damlası daha düşüyor. Meme uçlarım daha da geriliyor. Daha hassas hale geliyor.

"Kanaman var."

"Öyleyim." Beni yerimde tutarak başparmağıyla kanını tenime sürüyor. "Yani?"

"Bu senin için sorun değil mi?"

Bir kaşını kaldırıp ardından acımasız bir hamle yaptığında ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Ne kadar ateşli olduğu hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Alt dudağım kuruyor. Islatmak için dilimi çıkarıyorum ama Tyler daha hızlı davranıyor. Benim yerime dudaklarımı yalamak için eğiliyor.

İlk başta kol kaslarımı esnetiyorum, bıçağı olduğu yerde sabit tutuyorum. Ama bu uzun sürmüyor çünkü Tyler geri çekilmiyor. Bıçağı boğazına saplayacağım anlamına gelse bile dudaklarıma ulaşmaya kararlı. Eğer bu muhteşem adamın hayatına son verirsem.

Bunu yapmadan önce cennette rahat bir gün geçireceğim.

Onun için dirseğimi büküyorum. Alt dudağımı ısırıldığında onun için inliyorum. Dudaklarını indirirken akan kanının yeni bir damlasını yalıyor.

benimkine.

"Bu çok tahrik edici, Dahlia. Beni kesmen." Tyler'ın yüzündeki çatık kaşlar korkutucu olmalıydı. Muhtemelen benden başkası için korkutucu olurdu. "Seni uykunda sikmekten bile daha iyi. Yaşıyorsun. Yaşıyorsun ve vahşi küçük bir şeysin."

Sözleri alçak homurtular ve sert nefeslerden oluşuyor. Etlerimizin birbirine çarpma sesleri de en az onun sesi kadar yüksek.

Buna verilecek uygun tepki şöyle bir şey söylemek olurdu. *Bu kadar uzun süre korktuğun için çok üzgünüm.* Bıçağı bırakıp kalbindeki acıyı dindirmek için ona tatlı sözler söylemek.

"Bıçağım bundan daha fazlasını yapabilir." Elim kıpırdamıyor. Zerre kadar merhamet göstermiyorum. Bu acımdan daha iyi. Çok daha iyi. Özellikle de Tyler'ım için. "O kelimeyi söyle ve ben de boynunu kesip açayım. Kanının her damlasını içeceğim. Öldüğünde, içimde yaşayacaksın."

"Tanrım." Tyler'ın ağzı benimkinin üzerinde. Dişleri alt dudağımda. Beni ağzına çekiyor, dili üzerimde geziniyor ve neredeyse boşalıyordum. "Bu kadar ateşli olmamalıydı. Benim küçük psikopatım. Siktir."

Bıçak hala orada, neredeyse boğazını kesiyordu. Ama umurunda değil. Beni tekrar öyle bir niyetle ve vahşice öpüyor ki nefes almayı unutuyorum.

Yatak altımızda gıcırdarken, "Sıkısın Dahlia," diye fısıldıyor.

Annemle babamın yattığı yatak. Al'ın pis vücudu onu kirlettikten sonra bile asla kurtulamayacağım yatak.

"Şu an boşalabilirim ve tekrar sertleşebilirim. Siktir, o amcık. Beni çok iyi bir kız gibi alıyorsun." Tyler'ın siki bana saplanıyor. Daha derine. Rahimime kadar. "Her santimimi."

Bizi ayıran prezervatif değil. O korkmuyor. Benimle bebek sahibi olmaktan endişelenmiyor.

Sevincim içimde kaldı. Daha sonra bunun için zamanım olacak.

Diğer elimle Tyler'ın ensesini kaşıyorum. "İyi değilim."

Bunun üzerine boğazımı sıkıca kavradı. Benden daha fazla hava sıkıyor. Dudakları yana doğru kalkıyor ve bu çok kötü. Şeytanın sınırında.

"İyi olup olmadığını söyleyecek kişi ben olacağım." Dudağımı daha sert ısırtıyor ve ağzına doğru çığlık atıyorum. "Bu gece hiçbir şeye sen karar veremezsin."

Sözleri ve acısı dikkatimi dağıtıyor. Bıçağım altımdan çalınıyor.

Adamım elimden alınıyor. Tyler dizlerinin üzerine oturuyor. Parmaklarını kalçama geçirirken itmeye devam ediyor. Bacağımı yukarı çekip beni ona açarken.

Şimdiye kadar olduğundan daha derin olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama olabiliyor. Yapabilir. Acı içime işliyor. Derin bir çaresizlik hissi ciğerlerimi sarıyor.

Ve aşk. Tyler'ın gözleri bulutlu ve taparcasına bakıyor. Bu ikilik mantıklı olmamalı. Amımı taciz ederken gözleriyle bana sarılamamalı.

Tyler yine de yapıyor.

Ellerimi vücudunda gezdirme ve onu biraz daha tırmalama arzusu ön kollarımı yukarı kaldırmama neden oluyor.

Başını sallıyor.

"Az önce ne dedim ben?" Bıçağımın ağzını klitorisime sapladı. Yere yatmam için beni uyarıyor. "Sikimi ne kadar sert alacağına ben karar veririm. Ne kadar acıyacağına. Tatlı vücudunun hangi pozisyonda olacağına. Ve sen de itaat edeceksin, çünkü iyi küçük fahişeler böyle yapar."

Yıllar önce, hayat karmakarışıkken ve Tyler şefkatli ve tatlı bir yanıyla güçlüyken. Ian ve ben Al'ın kurbanlarıyken. Boynuma bıçak dayadığım zamanlardı.

Bir daha asla yalan söylemeyeceğim.

Tyler artık tatlı ve naif olmayacak. Beni daha sert becerecek. Ben burada olacağım, karşılık vereceğim.

"İçime kaç bebek koyacağına sen mi karar vereceksin?" Bakışlarımı vücutlarımızın birleştiği yere kaydırıyorum. Ten tene temas ediyoruz. Aleti uyarılmamla kayganlaşıyor ve inlemelerimi susturmak imkansız hale gelene kadar bıçakla klitorisimi okşuyor. "Bunun berbat olacağını söylediğini sanıyordum?"

"Küçük vahşi, işte gidiyorsun. İsteddiğini aldın. Her zaman istediğin gibi." İtişlerinin gücü acımasızdı. İnlemeler ve homurdanmalar arasında ikimizin de çığlık atabilmesi bir mucize. Bıçağımın ağzıyla klitorisimi tokatlıyor. İki, üç, dört kez. "Benim kötü kızım cezalandırılmak için yalvarıyor."

Beni sevmen için sana yalvarıyorum. Kabul etmen için, lanet olsun.

Gözlerimin kenarlarında oluşan yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırıyorum. Ona dişlerimi gösteriyorum.

"Ne istiyorsun?" Kelimelerim kırılmış.

Tyler klitorisime tekrar şaplak atıyor. Parmaklarım altımdaki çarşafları buruşturuyor, bedenim yatağa düşüyor. Tyler'ın acımasızlığı çok tahrik edici ve ben bunu kabul ediyorum. Her şeyi kabul ediyorum.

"İstediğim şey bu." Bıçak amımdan kalktı. Vücudu benimkini kılıflıyor. Yüzümü paranteze aldı, silahımı asla bırakmadı. "Buraya girmek istedim. Seninle vahşi bir sikiş yapmak istedim. Hatırladığın adam olamam. Bundan başka bir şey olamam ve olmak da istemiyorum."

Son iki gecedir çok acımasızdı. İnatçı. Beni evinde Morticia ve Gomez Addams'mışız gibi becerdi. Ama bunun gibisini görmedim.

Ve hepsinden nefret etmiyorum.

"Senin hangi yönünü anladığım umurumda değil. Peki ya beni sevmen?" Soru acınası. Öfkeli, kızgın bir canavar gibi homurdanma şeklim hiç de öyle değil. "Sen de bunu istemelisin."

"Sana sahip olmak istiyorum." Kahverengi, kararlı gözlerinin ardında yeni bir duygu parlıyor.

Ondan istediğim şeyi söylemediği için incinmemeliyim. Kırıldım. "Bu aşk değil, pislik."

"Üzerindeki ağız." Yanağımı itiyor. Başımı yana doğru itiyor. "Bunun için başın belaya girecek."

"Siktir git."

Dudakları ve dişleri boğazıma saldırırken, gözlerim elinde tuttuğu bıçağa bakmaya zorlanıyor. Dövmeme ve yara izlerime.

Aletin beni doldurmasını seviyorum. Elinin yüzümü acıtmasını seviyorum.

Ve dudaklarının orada olmasından nefret ediyorum. Yaralandığım yerde. Al'in bende iz bıraktığı yerden. Önceden nefret etmiyordum. Şimdi nefret ediyorum, üstümdeyken, beni sevmiyormuş gibi davranırken.

Ellerimi yumruk yapıp duvar gibi göğsünü yumrukluyorum. Sıkı bir uyum. Aramızda birkaç santimden daha az mesafe var. Ama bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Yalanlarını kabul etmeyeceğim.

"Hayır, küçük vahşi." Tyler dişlerini etime batırıyor. Emiyor, sonra dişlerini daha derine batırıyor. "Sikeyim seni. Şu anda yaptığım gibi."

"Beni ısırmayı kes."

Boşalmak üzereyim, onun kirli sözleri ve sert vuruşları beni oraya itiyor.

Ama yaralarımın ilgisi beni çileden çıkarıyor. Beni rahatsız ediyor.

"Beni oradan öpmeyi bırak."

"Bu lanet şeyleri yok edemiyorum." Ağzından çıkan her cümleyle dişleri ve ağzı bana eziyet ediyor. "Sana bunu yapan adamı cezalandıramam. Bu yüzden bunu yapmak zorundayım. Onlara sahip çıkmalıyım. Üzerinde kendi izimi bırakmalıyım."

Aşağılanmışlığım sanki hiç olmamış gibi yok oluyor. Onun sahipleniciliği bitmek bilmeyen gribim için bir Tylenol. Tüm kötü, incitici şeyler dağılıyor. Bedenimde şehvet, hayranlık ve aşktan başka bir şey yok. Tüm aşk.

Yumruklarım göğsünde pençelere dönüşüyor. Kukum kasılıyor ve sonra orgazmım beni o kadar sert vuruyor ki çığlık atıyorum. Onun için yalvarıyorum, onun için sıkıyorum. Hayatım buna bağlıymış gibi onun adını söylüyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, tenimi daha sert emiyor. "Seviyorum-" diye başlıyorum.

Bu sefer Tyler hırladığında, ses göğsünde yankılanıyor. Beni boş, yalnız ve kızgın bırakan korkunç bir hızla içimden çıkıyor.

"Sakın gitmeye cüret etme." Benim hırlamam onunkinden daha yüksek.

"Sana bir şey söylediğimi sanıyordum. Sadece birkaç dakika önce."

Dövüşmeme ve tekmelememe rağmen, gücüm onunkine denk değil. Benden iki kat büyük bir adamla dövüşmek benim için çok kolay -ve dövüşüyorum da- ama bu adamlar benim arzuladığım adamlar değil.

"Bu gece hiçbir şeye karar veremezsin."

Tyler beni yüzüstü çevirdi. Bir eli kürek kemiklerimin arasında, beni yatağa doğru itiyor. Diğeri kıcıma üç kez inene kadar hiçbir yerde değildi.

İnleyen ve çığlık atan bir karmaşayım. Sesim yüksek ve acı çekiyormuşum gibi. Komşular bu konuda bir şey yapmaz. Bu yüzden Tyler beni susturmuyor. Bu yüzden elini beş kez daha kıcıma götürüyor.

"Senin sahibin kim?" *Tokat.* "Adımı söyle ki bu binadaki her orospu çocuğu bilsin."

"Tyler."

"İşte benim kızım."

Gözlerim üstümdeki adamın unuttuğu şeye odaklanıyor. Bıçağıma. Elimi çarşafın üzerinde kaydırıyorum, parmaklarım açılıyor ve sapın etrafında kıvrılmak üzere.

"Hayır," diye kükrüyor Tyler, benden önce kapıyor.

Ona karşı hiç şansım olmadı. O çok hızlı. Ona verdiğim krediden daha hızlı. Verdim de.

Bu adamın sırları var. Güpegündüz uyurken ya da ayak işlerini yaparken onu izliyorum. Hiçbir şey onun bir şey olduğunu göstermiyor... neredeyse bana beni hatırlatıyor.

Zorunluluktan hızlı tepki vermeyi öğrendim, yoksa arka odaya getirdiğim insanlar üstünlüğü ele geçiriyor.

Tyler'ı bu hale getiren ne?

"Yine de hatırlattığın için teşekkür ederim." Büyük ve etkili eli her iki bileğimi de buluyor. Kollarımı arkamdan çekiyor, eli bileklerimi kelepçeliyor. "Bir şey unuttuğumu biliyordum."

Yumuşak bir *tıkırtı* ve Tyler'a bakmak için başımı çeviriyorum. Bileklerimden yatağa itilirken başım ne kadar dönerse o kadar.

Gözlerime inanamadım. Bıçak dişlerinin arasına yerleşmiş. Boğazında kuruyan kan damlasıyla bir suikastçıya benziyor. Gözlerinde zerre kadar korku yok. Dilini kesip kan kaybından ölmeyeceğinden tamamen emin.

Öldürücü bir güven. İşte bu.

Ama bıçağı sert görünmek için ısırıyor. Tyler'ın diğer elini serbest bırakması gerekiyor. Sikini yumruklamak için serbest, onunla göt deliğime dokunuyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Tyler'ın benim için planladığı şeyin beklentisi lezzetli olmanın ötesinde.

Uzun süre gölgelerde saklanan adam sonunda oyununu oynamak için ortaya çıktı.

Aleti yeterince uyarıcı değilmiş gibi, Tyler bana ters ters bakıyor. Bir mesaj gönderiyor.

Bu gece kışını tekmeleyeceğim.

"Kayganlaştırıcı olarak şampuanımı kullanabilirsin."

Bir kez daha sikiyle kışına vurdu. Onun *hayır* deme şekli. "Tyler."

Kalbim yavaşlıyor. Kasılıyor. Kendimi korumak için kışımı

sıkıyorum. Tyler kocaman ve hiç de nazik değil.

Hazır değilim. Hazır olamam.

Kaşlarını indirirken sikini kışımın çatlağından aşağı çekiyor ve amıma sokuyor.

"Siktir." Bu açıdan, arkadan, sanki daha önce hiç oraya gitmemiş gibi.

"Dur." *Lütfen yapma.* "Dur."

Tyler yalanı anladı. Bedenime sahip oluyor. Parmaklarıyla etimi işaretliyor. B i r b i r i ardına sert darbeler indiriyor. Her seferinde dibe vuruyor.

Tek seferde ve klitorisimi okşamak için öne eğildiğinde, kaybetmeden önce tek gereken başparmağının birkaç fırçası.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, vücudum orgazmımın şiddetinden titriyor. Beni ovalamayı bıraktı. İçime girmeyi bıraktı. Ama siki içimde zonklarken, sanki orgazmım hiç bitmeyecekmiş gibi.

"Hata yapma, küçük vahşi." Sesi gözlerimi açmamı sağladı. Bıçak elinde, gözleri ele geçirilmiş gibi bakıyor. "Bu orgazm senin değil. Benim orgazmım."

Kelimeler beni ayıltıyor. Beni şımartıyor. "İstediğim için geldim."

"Yanlış." İticileri yavaş bir tempoda devam ediyor. "*Ben* istedim. Seni hiç kimsenin beceremediği gibi becerdim. Sana kimsenin dokunamadığı gibi dokundum. Bu yüzden geldin."

Tyler bileklerimi serbest bırakıyor. Ben zekice bir karşılık vermeden önce bir elimi tutup kolumu geri çekiyor. Bir süre parmaklarıma masaj yapıyor, bıçağı parmak uçlarımdan avuç içime doğru kaydırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

İnliyor. Güçlü kalçalarını kullanarak bedenimi yatağa bastırıyor.

Bu acımasız adam bıçağın ucunu işaret ve orta parmağımın parmak uçlarına *sapladı*.

Çığlıklarım görmezden geliniyor. Çığlığım onu tahrik ediyor. Her bir kesik derinleşene kadar durmuyor. Sırtımın küçük kısmına kan fişkırana kadar.

Ona bunun beni öldürmeyeceğini ya da sakat bırakmayacağını söylemek üzereyim. Eğer ikisinden birini yapmayı planlıyorsa, parmağını kesmesi gerekir, çentik atması değil.

Orada dursaydı ben de dururdum.

Tyler bıçağı dizine yakın bir yere, yatağın üzerine bırakıyor. Kanlı parmaklarımı amıma götürürken saçlarımı avuçluyor.

"Kendine dokun. İyi hissettir, Dahlia." Parmaklarımı dudaklarımın arasına soktuğunda başım yastığın yarısına gelmişti. Klitorisimin üzerine. "Benim iyi, pis kızım ol ve sikime boşal. Benim için böyle kanarken beni çok azdırıyorsun."

Sıvı zaten sıcak olan tenimi ısıtıyor. Tyler kendimi ovmama yardım ediyor ve bu çok güzel bir his. Ama orası çok hassas. Hala son orgazmımın etkisindeyim.

Bu asla işe yaramaz. "Yapamam."

"Kabul edilebilir bir cevap değil." Eli parmaklarımı aşağı yukarı sürüklüyor. "Benim için yalvardın. Beni istedin. Tahmin et ne oldu, küçük vahşi? İşte bu. İşte ben böyle bir adam oldum. Bana sahip olmak böyle bir şey. İstediğim kadar orgazm talep edeğim ve sen de onları bana vereceksin. şimdi, kendini benim için boşalt. Tekrar ve tekrar ve tekrar."

"Kadın vücudunun nasıl çalıştığını biliyor musun ki?"

"Kahretsin, Dahlia." Sözlerim kayıtlara geçmiyor. Tyler kararlı, beni daha hızlı okşuyor. Klitorisimi daha fazla kanımla ıslatıyor. "Karşılık verdiğinde aklımı kaçırmama neden oluyorsun."

Hasta, delicesine ateşli bir piç. Ona istediğini vereğim. Ona her şeyi vereğim. "Kulağa bir pisliğin söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

Bir saniyeden kısa bir süre geçiyor ve eli artık benimkinin üstünde değil. Kilosu da öyle.

şaplak.

Kıçıma inen bu tokat en kötüsü. Arkamdan amıma ve omurgama kadar her yerimi acıtıyor. Her yerim acıyor. Sabah iz bırakacak. Belki gidip avucunun şeklini dövme yaptırırım.

Sadece bu düşünce bile amımı sıkıyor. Ve o haklı, kendimi tekrar ovmak iyi hissettiriyor. Kıçımı kasıklarına doğru itmek, onu sert itişlerine ve sessiz küfürlerine devam etmesi için cesaretlendirmek.

"Bana bir tane daha borçlusun." Tyler'ın parmakları kalçalarımı ısıırıyor. Aleti acımasızca içime giriyor. "Gel. Tekrar. Dahlia."

İkinci orgazmım çok acımasızdı. Ruhum bedenimden çekilip çıkarılıyor, sonra tekrar içeri giriyor. Kalbim tekrar atmaya başlar başlamaz nefes nefese kalıyorum, Tyler'ın adını ve ardından "Lütfen" diye fısıldıyorum.

"İşte benim iyi kızım." Vücudunun ön kısmı sırtımı okşuyor. şaşırtıcı bir şefkatle kürek kemiğime bir öpücük konduruyor. Yanağıma. Ağzımın köşesine.

Meraklı, temkinli ve büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. "Kıçını tekmeleme vakti geldi, küçük vahşi."

"I-" Duruyorum. "Acıyacak mı?" "Acımasını istiyor musun?" "Hayır." *Evet.*

"ok kötü. Çünkü alıyorsun."

Bıçağım yine parmaklarımın ucunda. Tyler etimi daha fazla kesiyor, daha fazla kan çekiyor. Hareketi diğer parmaklarımla da tekrarlıyor.

Avucumun içinde yatay bir çizgi. Derime körlemesine ve hassas bir şekilde mızrak saplıyor. Tecrübeli bir adamın yapacağı gibi. Şüpheli bir şekilde.

Tüm bunlar olurken omzumu öpüyor, ısıyor ve yalıyordu.

Kan sabit bir hızda damlıyor ve keşke görebilseydim. Tyler izin vermiyor. Kalçalarını geriye yatırıp içimden çekildiğinde ağırlığının çoğu hâlâ üzerimdeydi.

"Ver şunları bana." Eli bileğimden, beni kendisine doğru çekiyor.

Parmaklarım onun zonklayan, ıslak sikinin etrafında kıvrılıyor. Nefesim kesiliyor. Kalbim patlıyor.

Yaralı avuçlarımın içinde sallanmasından dolayı tekrar boşalmaya çok yakınlığım. Sırtımda onun zevk iniltilerini hissediyorum.

"Bu kış." Oturmadan önce omzuma son bir ısırık veriyor. "Bu lanet kış." Dar deliğime tükürdü, başparmağıyla ovdu. İçeri itiyor. "O benim."

"Evet." Vücudum onun etrafında sıkışıyor.

Tyler geri adım atmıyor. Bana rahatlamamı, ona teslim olursam daha iyi olacağını söylemiyor. Başparmağını çıkarıyor, sadece iki parmağını dokunulmamış deliğime sokuyor.

Boğazımdan tanımadığım miyavlama sesleri geliyor. Vücudum yanık yüzünden kıpırdıyor. Yanık dahil her şey zevke dönüşene kadar birkaç saniye sürüyor. Geri itiyorum ve Tyler parmakları daha derine batarken kalçalarımı kavıyor.

"Sen hep benimdin. Her santimin. Her hücren. Aldığın her nefes." Tyler parmaklarını kaldırıyor, onları sikinin tepesiyle kışımında değiştiriyor. Dar girişi dürtüyor. Kanım hassas tenime karşı sıcak. Çok ıslak. "Burada senin odanda da olsam, kilometrelerce uzakta da olsam. Sen başka kimseye ait değilsin."

"Hiç kimse."

Sesim müşterilerimi gülümsetiyor. Hedeflerimin altlarına işlemelerini sağlıyor. Bu gece, Tyler'ın yanında, onu daha derine itmeye ve kafayı içeri sokmaya teşvik ediyor.

"Acıyor," diye haykırıyorum.

"Sana söz vermiştim." Parmakları saçlarıma dolanıyor, çekiyor, böylece dudağının alaycı bir şekilde kıvrıldığını görebiliyorum. Seksi, için için yanan bir dudak. "Ben yalan söylemem güzelim. Sana değil."

İnç inç kalınlığında, Tyler kışımı sikiyle dolduruyor. Acının geçmesini bekliyorum. Parmakları gibi bunun da iyileşmesini bekliyorum.

Öyle değil. Nutkum tutuldu. Nefesim kesildi. Tyler'ın genişliğine uyum sağlamaya çalışırken ciğerlerimdeki çıgıklar boğazımda düğümleniyor.

"İşte iyi bir kız." Sesine bir sıcaklık sızıyor. Neredeyse kaçıracaktım, çok ince. "Benim için kendini tekrar ovala. Kendini boşalt. Daha iyi olacaksın."

Deli mi bu? Bu asla iyi hissettirmeyecek.

Çarşafı sıkıca kavriyorum ve Tyler benim için geliyor. Parmaklarımı klitorisime soktuğunda çok şiddetli. Parmaklarımdaki ve avuç içlerimdeki kanama yavaşladı. Yine de hala damlatıyorum. Tyler kalçalarının ritmiyle parmaklarımı klitorisimde gezdirdiğinde parmaklarım hâlâ ıslak.

"Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi," diye ona gerçeği söyledim. Ve bunun için sadece birkaç saniye yetti. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Yaklaştım."

"Aferin kızıma." Elimi bırakıyor ve uyarıyor, "Sakın durma. Sakın durayım deme."

Kalçalarımı tutuşu, kıcıımı sert ve hızlı bir şekilde sikmesine izin veriyor, beni başka bir erkek için mahvediyor. Beni mahvediyor.

"İçine boşalacağım," diye homurdanıyor. "Kıçını döllerimle işaretleyeceğim. Benden önce boşalsan iyi edersin."

"Daha fazla," diye yalvarıyorum. Ne istediğimi daha fazla bilmiyorum. Tyler biliyor gibi.

"Sen çok güzel küçük bir fahişesin, değil mi?" İçimde kalınlaşıyor. Kıcıımı tokatlıyor, bir yanağımı, sonra diğerini. Canımı yakıyor. Beni aşıgılıyor. Ruhumu uçurmak için tam olarak doğru şeyleri yapıyor. "Benim fahişem. Bu amı, bu götü, *ağzını* benim için saklıyordun. Bir gün kırılacağımı biliyordun. Benim için çok sabırlı, tatlı bir sürtük oldun. Benim fahişem."

Eninde sonunda kalacak mı yoksa gidecek mi, bunu bilmeme imkan yok. Umurumda da değil. O bana bunları söylerken geleceği düşünmek imkânsız. Sanki onları kastediyormuş gibi.

Orgazmım amımda başlıyor. Orada kalmıyor, aynı anda hem genişliyor hem de daralıyor ve her dalgada titriyorum. Tyler kıcıımın içinde kendi orgazmını serbest bırakıp beni doldurduğunda titremeyi durduramıyorum.

"Siktir, ben-"

Her şey kararıyor.

"Buraya gel, küçük vahşi."

Bir şekilde yine ayaktayım. Havadaydım. Onun kollarında, duşa götürülüyorum.

"Kalıyor musun?" Parmak uçlarım göğsünde, köprücük kemiğinin hemen altında bir kalp şekli çiziyor. Kırmızı bir kalbe dönüşüyor çünkü derisini çiziyorum, kanım onunkine karışıyor. "Yoksa yine ağlamam mı gerekiyor?"

Erimelerim hakkında şaka yapmayacağını söyleyen bir bakışla bana bakıyor. Çok centilmence.

"Ben kalıyorum. Son iki gecedir kalmanı istiyordum ama lanet olsun. Saygılı olmaya çalışıyordum. Eve tek başına gitmek istediğinde yıkılmamaya çalışıyordum."

"Bu gece de saygılı ol." Parmaklarım boynunu ısıyor. Kısa saçlarını çekiyorum. "Kal."

Banyo kapısı ikimize de sığmıyor. Tyler yana doğru kıvrılıyor, bedenlerimizi sıkıştırarak geçiyor. Her zamanki gibi.

"Sana yapacağım şey hoşuna gitmeyecek. Yıllardır sana yapmayı planladığım şeyi." Orgazm gözlerindeki karanlığı yok etmemiş. Sıcak su spreyinin altında bile her zamanki gibi vahşiler. "Protesto etmenin sana bir faydası olmayacak."

Bakışları bir sürü kırmızı bayrak kaldırmalı. Bunun yerine, merakımı uyandırıyor.

"Ne yapacağım?" Yerdeyim. Tyler plastik rafın üzerindeki şampuana uzanırken bana yaslanıyor. "Tyler, bana ne yapacaksın? Çünkü dürüst olmak gerekirse, kıcığımın daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum. Bu gece olmaz."

Tyler'ın gözleri kısıldı. Vasım olduğu o büyülü, berbat yıllar boyunca bana sık sık aynı bakışı atardı. Çoğunlukla büyükannesini güldüren uygunsuz şeyler söyledikten sonra olurdu.

Şimdi gülecek mi?

"Seni kilitleyeceğim."

Şampuan saçıma sıkılıyor, kafa derime sürülüyor. O kadar güzel hissettiriyor ki az önce söylediklerini görmezden geliyorum.

"Sikini emmeme izin verecek misin?" Gözlerimi kapatıyorum, mırıldanıyorum. "Neden hoşuma gitmesin ki?"

Sorumdan sonra yüklü bir sessizlik hakim oluyor. Tyler'a baskı yapacak gücüm yok. İçimde hiçbir şey kalmadı. Bitkin, kemik yorgunu ve umutsuzca uykuya ihtiyacım var.

Bu yüzden buna izin veriyorum. Vücuduma sabun masajı yaparken, beni yıkayıp temizlerken ve duştan çıkmama yardım ederken hiçbir şey söylememesine izin veriyorum.

Duvardaki kancadan bir havlu çekip vücuduma sarıyor. Tyler söze gerek duymadan koluyla ecza dolabına uzanıyor, asla

banaya sırtını dönüyor. İlk yardım çantasını çıkardığında, elimdeki kesikleri ve ısıruk izlerinin boynumda bıraktığı açık yaraları sterilize ediyor. İkisini de bandajladı.

"Peki, sen?" Beni oraya taşıdıktan sonra oturma odasındaki şifonyerimin yanındayız. Başıma siyah bir tişört geçirdi. Bir tişört ve başka bir şey yok. "Bana kendini emdirecek misin?"

"Başka bir gün." Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, elindeki külotu almama izin vermiyor. Garip adam onları gözlerimin etrafına bağlıyor, sonra beni odadan uzağa bakan kanepeye götürüyor. "Üzerinde kalsın. Sen burada kal. Çarşafı değiştireceğim."

Bu aslında çok şirin. "Götüm nerede ve ona ne yaptın?" Arkasından sesleniyorum.

"O burada." Tyler becerikli, hızla yanıma dönüyor. Gözlerimi bağlayan külotu çıkarırken başparmağı yanağımı sıyrıyor. Tişörtünü ve külotunu giymiş, bu yeni, hınzır tarzıyla sırtıyor. "Eskisi gibi olmadığım konusunda seni uyarmıştım."

"Tamam..."

Eli sırtımda ve beni yatak odasına götürüyor. Beni sırt üstü yatağa attı. Gömleğimi göğüslerime doğru kaldırdı.

"Kal," diye tekrarlıyor.

Çantasını yerden alırken gözlerim onu takip ediyor. Açıyor. İçinden bir

-

"Hayır." Başımı sallayarak doğruluyorum. Belki kollarımı kavuşturursam daha korkutucu görünürüm. Belki de dükkânıma girip bir daha çıkmayan onca insanı hatırlar. "Kesinlikle hayır."

Bekaret kemerinin paslanmaz çeliği ve tasarımı çok güzel. Hatta narin. Ama kafese kapatılmayacağım. Okula gitmeme izin verilmiş olsa da, tüm niyet ve amaçlar için, altı aydır Al Amca'nın tutsağıydım. Ian ve ben.

Bir daha asla.

Bekâret kemerinin önündeki kilidi çevirip açıyor. "Evet." "Tyler, dur."

"Yapmayacağım."

"Al, Ian ve beni tutsaklarına dönüştürdü." Kaşlarımı çattım. Hırladım. "Bu bir daha olmayacak. Ben bir aniden çok daha fazlasıyım."

Tyler'ın eli korkutucu bir hızla boğazımı sarıyor. "Ben onun gibi değilim. Bu... bu kemer. Buna *ihtiyacım var*. Bir günlüğüne gideceğim. Ve sen de

Ben dönene kadar bu devam edecek. Merak etme. Tuvalete gitmen gerektiğinde kullanman için delikler var. Ama bu sembolik. Lütfen."

Karanlıkta birbirimize bakıyoruz. Kalbim çarpıyor. Burun delikleri parlıyor.

"Bu onu senden uzaklaştırmakla ilgili." Tyler'ın ağzı boynumdaki bandajlı dövmenin üzerinde geziniyor. Sonra tekrar bana bakmaya başladı. "Bu benim sana sahip olmamla ilgili. Ve sen bunu bana veriyorsun. Daha da önemlisi, onu alıyorsun."

Daha fazla sessizlik. Tyler, bu fikri kafamda oturtmam için geçen dakikalar boyunca sessiz kaldı. Bu akli dengesi yerinde olmayan adamın malı olma fikri. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca amımda Al'ın değil, *onun* olması.

Tamam. Tamam. Tamam. Ben hallederim.

Gülümsemem yavaş. "Ben seninim."

"Öylesin." Boğazımdaki tutuşu gevşiyor ve sonra kayboluyor. Bacağımı tutup beni yatağın ayakucuna çekti. "Deniyorum Dahl. Yemin ederim iyi bir adam olmaya çalışıyorum. İkimiz için de. Dehşete kapılmamak için. Bunu yapmak zorunda olmamın bir başka nedeni de bu. Ben yanında olamadığımda güzel amcığını güvende tutacak."

"Merak etme." Bacaklarımı birbiri ardına kaldırıp kemeri etrafımda ayarlarken hareketsiz kalıyorum. "Beni kilitliyorsun. Ben seninim. Bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Daha fazla konuşmayacağım. İkimiz de kim olduğumu biliyoruz. Ne yaptığımı da. Artık bir insan kalkanına ihtiyacım yok. Ben kendimin parlayan zırhlı şövalyesiyim.

Ama bu gece bu tür bir konuşma için çok fazla şey yaşadık. İpucunu kendi başına anlaması gerekecek.

"Bunu hak etmiyorum." Kilit kapandı, beni etkili bir şekilde hapsetti. "Bizim için mutlu bir son olmayacak. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Bana farklı düşündüğünü söyle?"

Eğer bu kadar uykulu olmasaydım, mücadele ederdim. Geçmişimizin geleceğimize yansımayacağını detaylıca açıklardım. Herkesin dışında bizim nasıl da boktan olmayan bir sonu hak ettiğimizi.

Şansına, gözlerim ağırlaşmış. Tyler sıcak, zayıf vücudunu etrafıma sarıyor ve artık kemerin üzerimde olduğunu bile fark etmiyorum. Bu psikopat bana o kadar huzur veriyor.

"İyi geceler, Ty." Sargılı ellerim karnıma bastırılmış olan onunkileri örtüyor.

Çenesini başımın üstüne dayadı. "İyi geceler, küçük vahşi."

Ertesi sabah saat dörtte alarmım çaldı. O zamana kadar, onu hiçbir yerde bulamadım.

Yine de zgn değilim.

Bana taktığı bu kemer, herhangi bir nişan yüzüğünün verebileceğinden daha büyük bir söz.

Hasta, güzel ve ılgın. Bu Tyler. Benim

Tyler'ım. *Benim Tyler'ım.*

Bacaklarımı yataktan dışarı atarken yüzümdeki glmsemi hiç kaybolmuyor. Eti toz haline getirme zamanı.

--

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAhliA

A Sübyancı burada, arka odamda bağlı.

Bu sırada alnımda bir ter tabakası oluştu ve elimin tersiyle onu sildim. Hay sikeyim. Uzun zamandır bir hedefle bu kadar sorun yaşamamıştım.

Uzun boylu, iri yarı erkeklere yabancı değilim. Mücadele edenlere. Bu zayıftı ve zapt edilmesi kolaydı. Kafasına fırın tepsisiyle vurduğumda pedo bir anda yere düştü.

Bandajlı elim geri kalanını zorlaştırdı. Onlarla pişirmenin zor olduğunu düşünmüştüm. Ha. Bir insanı böyle bağlamak gerçek bir mücadeledir.

Bandajlar dışında, bekâret kemeri dikkatimi dağıtıyordu. Yaptığım her harekette Tyler'ı düşünüyordum. Tyler'ı arzuladım. Tyler dikkatimi dağıtıyordu.

Şu adam.

En azından boynumdaki bandajı çıkardım. Eğer onları saklasaydım, her şeyin üstüne bir de sıcak ve kaşıntıdırıcı olurdu. Şeytan biliyor ki fazladan mücadeleye ihtiyacım yoktu.

Ama ne yazık ki, pedofili beni uyandırmadan işimi hallettim. Ve aklımda Tyler vardı. Hâlâ da öyle.

Kazan-kazan.

Oh, bakın kim uyanmış.

"Bırakın beni." Siyah muşambamın üzerinde elleri bağlı ve çaresiz bir şekilde sırtüstü yatmak ona iyi geldi. "Acıyor."

"Tabii ki acıyor, aptal. Acı vermesi gerekiyor. Yine de en kötüsü ne? Meraklı zihinler bilmek istiyor." Bu onunla alay etmek değil. Bu bir araştırma. "Tüm ağırlığınızı kollarınıza vermek mi yoksa ayak bileklerinizin etrafındaki koli bandı mı? Kafana çarptığım tepsi? Yaptığım diğer şeyler? Dürüst olun ve mümkünse kesin konuşun. Sweet DeNights'ta geri bildirimlerinize değer verimiz."

Sıkıcı kahverengi gözler - Tyler'inkiler gibi koyu değil - benimkileri kesiyor. Ari şu ana kadar tavana bakıyordu. Tanrısına dualar mırıldanıyordu. Muhtemelen pedofillerin tanrısına.

Artık öyle değil. Sanırım bendenizin on beş dakikalık işkencesinden sonra, hepsinin yaptığı şeyin farkına vardı. Burada Tanrı yok. Sadece ben varım.

Ben ve bu sabah tavanda yumurtadan çıkan yeni yavru örümcekler.

"Sen gerçek misin?" diye homurdanıyor, kısıtlamalarına karşı savaşıyor.

Soruma cevap vermiyor, ben de onunkini duymazdan geliyorum.

Bakışlarım odanın köşesinde minik yavru örümceklerin dolaştığı yere doğru kayıyor.

"Çok sağlıklı hissettiriyor, değil mi?" Tekrar kel, tacizci herife bakmaya başladım. "Bir hayat biter ve otuz tane daha başlar."

"Sen deli misin?" Suçlama zayıf bir nefesten başka bir şey değil. "Az önce bana ne dedin sen?" Başımı eğiyorum, sesim alaycı.

İnsanlarla alay etmek kabalıktır. Bu yüzden sadece kötü olanlarla dalga geçiyorum.

Sakatladıklarım ve

becerdiklerim. "Delilik."

Bağlı olmanın verdiği acıyla gözleri başının arkasına kayıyor.

Ya da ona yaptığım iğneler buna neden olmuş olabilir mi?

"Aww, ne kadar berbat bir kelime seçimi." Dişlerim Tyler'ın dün emdiği alt dudağıma batıyor. Elim -şırıngayı kullanmayan elim -Boynuma doğru çekiliyor. Tyler'ın ısırik izlerine. "Sorun yok. Anlıyorum. Beynin darmadağın olmuş olmalı. Midenize, kollarınıza ve yanaklarınıza beş shot sıvı şeker atıldığında düzgün düşünmek biraz zor."

İnsülin seviyesi ölümcül sınırdan olmalı. Cömert davranırsam, beş dakika içinde kriz geçireceğinden eminim.

Ama kendi adaletimi sağlamadan olmaz. Ona tam olarak neden burada olduğunu ve onu neden cehenneme gönderenin ben olduğumu söylemeden olmaz.

"Ve haklı olabilirsin. Delirmiş olabilirim." Yeni doldurduğum şırınganın iğnesi onun büzüşmüş sikinin üzerinde geziniyor. "Çoğu gün."

Bu penisle acınacak şeyler yaptı. Hiç ama hiç yaratılmaması gereken videolara sürttü. Sweet DeNights'a kek almaya gelen çocukların yanında zorlandı.

Şerefsiz.

"Bugün o günlerden biri değil." Ari'nin aletinin üstüne küçük bir parça sıvı şeker sıkıyorum ve o da çılgılık atıyor. "Seni buraya hapsettiğim için deli değilim."

Seni cezalandırıyorum ve bunun için yüzde yüz aklı başında olduğuma inan." "İ ğ n e l e r ." Mırıldandığı kelimeler kurumuş dudaklarından döküldü. "Sen

en kötü kısmının ne olduğunu sordu. Ş-ş-ş-ş-ş-ş."

Bana cevap vermenin ona buradan çıkış bileti vereceğini sanıyor. Güldüğüm için özür dilerim.

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim." Belki biraz deliyimdir. Şimdi bile. "Ödül olarak-"

Bana bakışı, ah, adamım, çok değerli. Gözlerinde umut parıltıyor. Vücudunun yaşadığı yoğun acı sisi içinde, gerçekten onu serbest bırakacağımı düşünüyor.

"Sen aptallardan birisin." Yanağını sertçe okşadım. Peki, tamam. *Okşamak* değil. Ona tokat atıyorum. "Ödülün neden burada olduğuna dair bir açıklama. Bilgisayarındaki çocuk pornosunu bir kenara bırakırsak -bu arada, bunun için sana lanet olsun- dükkanımdaki çocuklara dokundun. Geçen yıl iki tane. İki. *Çocuklara*. Boyunlarına, omuzlarına ve diğer her yerlerine dokunmak yasak. İlkinden sonra seni uyardım, durmanı söyledim. Kendine engel olamadın, değil mi?"

Pis elini küçük bir çocuğa doladığı an, kırmızı gördüm. Tezgâhın üzerinden atlayıp önlüğümde sakladığım bıçağı gözüne saplamama saniyeler kalmıştı. Bunun yerine onu listeme ekledim.

Ari, benim dairemın üst katındaki iğrenç derecede gürültücü komşunun yerini aldı. Onun hayatı bağışlandı çünkü onunkini sonlandırmak öncelik haline geldi.

Önünde duran bir kızın saçını okşadığında -ikinci suç, pislik herif- fırsatı iki elimle yakaladım. Onu tezgâha çağırdım ve yeni sadık müşteriye tamamlayıcı bir kek ikram ettim. Öfkeme rağmen gülümsemek çok acı vericiydi. Yine de yaptım.

Sonra onu içeri çektim. *"Cadılar Bayramı için erken bir parti veriyorum. Bir sürü komşu çocuğu orada olacak."*

Sübyancı enayi. Ona tarihi ve saati fısıldadım, komplocu bir göz kırpmada ekledim. O kısım tüylerimi diken diken etti. Yine de yaptım.

"Çocukları sevdiğini sanıyordum.

Benim gibi." Hayır. Ben kesinlikle onun gibi *değilim*.

"Vay, vay. Bana ne kadar haklı olduğumu kanıtlamakta çok kararlısın. Gerçekten ne kadar aptal olduğunu." Şırınga sarkık penisinin üstünde durur, buruşuk deriyi sıyrır. Ari sarsıldı. "Seni kandırdım, eğer belli olmadıysa."

"Benim c-c-c-cock'um, hayır." Sayıklayan gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor.

Bir diğeri de ona katılıyor. "Sikimi çimdikleme."

"Merak etmeden duramıyorum." İğneyi Ari'nin penisine vuruyorum. Çılgılığı şahane. "Durman için sana yalvaran bir çocuk oldu mu?"

Bunun üzerine sustu.

Ben de cevabımı aldım.

"Sugar Rush, geliyor." İğneyi onun rahatsız edici penisine enjekte etmekten aldığım tatmin başka bir şey. "Hazır ya da değil..."

Pistona basıyorum ve *işte*. Sıvı şeker vücuduna hücum ediyor. Benimkinden neşe fişkırıyor. Kaba, tacizci piçleri incitmekten aldığım türden. Bu yıl listemde tam bir pislik olmayan tek bir kişi var, ama o gidince daha mutlu olacağım. Ve önemli olan da bu.

Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter.

Burada uğraşmam gereken bir orospu çocuğu var. Tyler'ı düşünmeden edemiyorum.

Ari'ye doğru eğildiğimde kemer biraz daha sıkı geliyor. Tenimde biraz daha sıcak. Çişine ne kadar çok sıvı şeker boşaltırsam, metal etime o kadar derin işliyor.

Sanki Tyler tam yanımda çömelmiş gibi. Klitorisimi okşuyor, bu canavarı yok ederken bana iyi kız diyor. Karanlık odada onun varlığını hissedebiliyorum. Kollarını etrafımda hissediyorum, beni ona katlıyor.

Ty'ın çevrimiçi kişiliği, CTCyfrin, avlanıyormuş gibi yapıyor. Bir parçası benim katil olduğum gerçeğini seviyor, bundan eminim. Büyük bir parçası. Yoksa benimle yatmazdı. Beni hala bu kadar şiddetle sevmezdi.

Bunu konuşmalıyız. Çok yakında.

"Lütfen, lütfen." Ari'nin vücudu titriyor. Neyse ki benim için ölmedi. Henüz. "Lütfen."

"Tamam, *peki*." Ayağa kalktım ve onu tekmeleyerek yüzüstü yatırdım. "İğnelerle işim bitti."

"*Grm brm grm brm*."

"Aynen öyle." Ben masaya doğru ilerlerken o olduğu yerde kalıyor. Bir siyah fırın eldiveni sargılı elimin üzerine geçiriliyor. Kırmızı olan ise zarar görmemiş elim için. Isıtılmış fırına doğru ilerliyorum ve daha önce oraya koyduğum metal çırpıcılardan birini çıkarıyorum. "*Grm brm grm brm*. Bu durum için uygun tepki bu."

Dün işleri aceleye getirdim. Yorgun olmak ve Tyler'ın gelip gelmeyeceğini merak etmek, eline geçen her fırsatta sokak kedilerini tekmeleyen kadını öldürmenin keyfini kaçırdı. Kaltak.

Bugün farklı. Bekaret kemerim takılı. Dün gecedan beri kığım ağrıyor. Tyler yüzde yüz benim.

Hayatla dolup taşıyorum. Acı çektirme ihtiyacıyla.

İntikam damarlarımda sıcak akıyor.

Bundan büyük keyif alacağım. Ondan sonra derisini güzelce ve hızlıca yüzeceğim, sokak köpeklerini besleyeceğim, kemiklerini temizleyeceğim, donduracağım ve etini saklayacağım.

Bu akşamki pastanın kreması ise beni evde bekliyor olacak.

Tyler orada olacağına söz verdi. Beni bir kez görmek için sabırsızlandı ve şimdi yine benim için geliyor. Tek başına.

Yaşayan en şanslı kız olduğumu söylemek-

Bzz. Bzz.

Koyu mavi kot pantolonumun cebindeki telefonum çalışıyor. Art arda gelen iki hızlı titreşimden bunun bir mesaj olmadığını anlıyorum. Bu bir telefon görüşmesi değil.

Ön tarafta biri var. Dükkanın dahili telefonu.

Bu beni şaşırtmamalı. Bir saatten az bir süre önce kapattım. Her zaman cupcake yemek isteyen şu ya da bu müşteri olur. *Kapalı* tabelası ve kilitli kapı, bir insanın canı ciddi bir kek çektiğinde engel teşkil etmez.

Yarına kadar beklemek zorundalar. Benim oynamam gereken bir oyun var. Evde beni bekleyen bir adam var.

Home.

"*Ckckckkkkk.*" Ari'nin nefes nefese kalması, bana onunla işimin bitmediğini hatırlatıyor.

"Geliyorum, geliyorum." Peto'ya doğru giderken elimdeki kavurucu çırpma telini kaldırıyorum. "Bugün sabrımız az, değil mi?"

Bzz. Bzz.

Onu tekmeleyip yüzüstü çeviriyorum. Burnu muşambaya sürtünüyor.

Bzz. Bzz.

Bzz. Bzz.

Bzz. Bzz.

Çoğu gün, kişinin ısrarı karşısında gururum okşanırdı. Birinin keklerime olan takıntısı bir fırıncının alabileceği en büyük iltifattır.

Bugün o gün değil. Meşgulüm, lanet olsun.

Telefon cebimde titremeye devam ediyor. Ari'nin popo yanaklarından birini yana doğru çekerken onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

"Hayır, hayır."

"Evet."

Çırpıcının sapını göt deliğinin derinliklerine sokmak için biraz manevra ve çok fazla itme gerekiyor. Kayganlaştırıcı yardımcı olabilirdi.

Kayganlaştırıcı bu işkenceyi onun için daha az acı verici yapardı. Amacını biraz boşa çıkarıyor, değil mi?

Çılgılık atıyor. Acısı korkunç olmalı.

Ben de tam olarak bunu hedefliyorum, içlerinde en berbat olanı olmak falan. Kavurucu aleti içine sokup çıkarıyorum ve ağzından köpükler geliyor. Siyah muşambamın üzerinde beyaz köpükler.

Vücudu sarsıldığında, aklına yeni bir fikir gelir. Karşı konulmaz bir fikir.

Çırpıcının sapı kıkına giriyor. İçine sokuyorum, gidebildiği kadar derine. Yerleştiğinden emin olunca, elimi bırakıyorum.

Ari'nin nöbeti yüzünden titreyen çırpma telini izlerken, "Bu çok şirin," diyorum, bana kremamı çırparken nasıl görüldüğünü hatırlatıyor. "Yaşayamayacak olman çok kötü. Harika, küçük bir yardımcı olabilirdin."

Bzz. Bzz.

Bzz. Bzz.

Bzz. Bzz.

"Tanrım, neden durmuyorsun?"

Ari'nin vücudundaki sarsıntılar ve kasılmalar hiç kalmayana kadar azalıyor. Ona dokunmuyorum, uyandırmıyorum, sadece eldivenlerimi yana atıp telefonumu çıkarıyorum. Vızıltıyı kesmeyen psikopatın kim olduğunu görmeliyim.

Eldivenlerden birini çıkarıp koltuk altımda tutuyorum ve telefonun kilidini açıyorum. CCTV'nin yüklenmesi tatlı zamanını alırken, Ari'nin yüzünü tekmeliyorum, böylece yanağı yere dayanıyor. Bu adalet. Elbette biraz daha dayanabilirdi. Yine de onu yakaladım.

"Güle güle, enayi." Ayağa kalktım, iki eldivenimi de masaya fırlattım ve kıpkırmızı kazağımı düzelttim.

Bir kalp atışı sonra, dükkanın dışındaki kaldırımdan akan su canlanır.

Yüzümdeki küçük, eğlenceli sırtış kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Yüzümü ikiye böldü. Acıtıyor. Ama çok lezzetli bir acı. Sadece Tyler'ın sunabileceği türden.

"Benim seksi sapıgım." Sargılı parmağım ekranı okşuyor.

Tyler kaldırımda adımlıyor, ileri geri, ileri geri. Koyu gri kapüşonu, omuz çantası ve kot pantolonuyla çok seksi. Dükkanımda beni takip ediyor.

Ben de onu takip ediyorum. Onu izliyorum.

Sweet DeNights'ın kapısında duruyor, vücudunun yarısı oraya astığım kocaman balkabağı çıkartmasıyla gizlenmiş. Dahili telefonu tekrar çaldığında telefonum titriyor.

Vızıltı kesiliyor çünkü şimdi Tyler ellerini beline koymuş durumda. Yüzünü daha iyi görebilmem için başını kaldırıp kameraya bakıyor.

Sanki onu tanımayacakmışım
gibi. Benim erkeğim. Benim
dikkat dağıtıcım.

Benden üç adım ötede bir ceset var. Cesedin göt deliğinden bir çırpma teli çıkmış. Muşambamın üzerine köpük damlıyor.

Ve bu pisliği temizlemeyi umursamayacak kadar gözüm dönmüş durumda. Hâlâ sıcakken cesedin derisini yüzmeyi, çünkü beklersem ve soğursa çok daha uzun sürecek.

Ekrandaki adam bana gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatıyor. Amımdaki kemer de aynısını yapıyor.

Bu adamı zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi düşünmemiştim. Ama o burada ve vahşi ve ben seviyorum. Kahretsin, seviyorum. O kadar ki ekranı öpmekten kendimi alamıyorum.

Bzz. Bzz.

Varlığımın her zerresiyle istediğim ısrarcı adam, on dakikadan kısa bir süre içinde milyonuncu kez dahili telefonu çalıyor.

Yaptığı iyi bir şey. Bu uyandırma çağrısına ihtiyacım vardı. Dikkati dağılmış katiller hata yapar. Boku yerler.

Bekle, bu yüzden mi burada? Cinayet günlerime bir son vermek için mi?

Şimdiye kadar beni ihbar etmeye niyeti olmadığını açıkça belirtti. Blogunda diğer katilleri avlıyor. Bazılarının yüzlerini haberlerde görüyorum. Bazılarından bir daha haber alınamıyor. Onları öldürüyor olabilir. Dünden sonra vardığım sonuç bu. Yıllar geçtikçe hisleri keskinleşti. Bıçağı üzerimde kullandığında çok rahattı.

Ama polis burada değil. Tyler beni defalarca öldürebilirdi ama öldürmedi.

Yani... eğer beni yakalamak için burada değilse, o zaman geriye tek bir seçenek kalıyor. Beni durdurmak istiyor. Benim ne olmamı istiyor? Daha iyi bir insan mı? Eş olarak mı?

Her Ekim ayında hayatı tehlikede olmayan biri mi?

Tabii ki hayır. Hayır, hayır. Hayır.

Kendim için yarattığım bu dünya bana ait. Ty kendi sorunlarıyla uğraşırken dört yıldır benim terapim oldu.

Buraya girmesine izin vermeyeceğim. Şüphelerinin doğrulanacağı arka odama girmesine izin veremem. Bana fişi çekmemi söyleyeceği yere.

Onun benimle birlikte olması *sorunumu* çözecek olsa da ben yine de hobimi sürdürmek istiyorum. Bu beni riske atmaz. Etmeyecek.

Bunu bitiremez.

Tyler konuşmaya başladığında aynı anda omurgamda bir öfke patlaması oluyor.

Uygulamadaki ses kapalı.

Açıyorum. "-Buraya gelmen için, küçük vahşi."

Daha önce söylediklerinin bir önemi yok. Oraya geleceğim, tamam mı?

Arka odadan sinsice çıkmaya başladım bile. Fırın odam da arkamda kayboluyor ve sallanan kapıyı itiyorum.

Koyu renk gözleri karanlıkta parıldıyor. Dikkati beni neredeyse devirecek bir güç. Bekaret kemeri tenimi yakıyor, ıslaklığım metali nemlendiriyor.

Tanrı aşkına, kızgın olmak beni neden bu kadar tahrik ediyor?

"Dahlia." Tyler'ın sesi camın arkasından geliyor. "Dışarı çık."

Emrinin gücüyle tökezliyorum ve dengemi sağlamak için geriye uzanıyorum.

Elim vitrin camına çarpıyor, şüphesiz lekeler bırakıyor. Hay sikeyim.

Kendimi toparlayıp omurgamı düzelttiğimde, düşüncelerimi de yeniden düzenliyorum.

Dikkati dağılmış katiller hata yapar. Boku yerler, kendi kendime tekrar ediyorum.

Kalbim her şeye rağmen çarpıyor. Tyler'ın buna değdiğini fısıldıyor. O benim zayıf noktam. Beni bunu durdurmaya ikna edebilir.

Ona kızmama neden olabilir ve hayır.

Hayır. Asla.

Yaptığım şeyle bir sorunu olmamalı. Gerçekten sorun etmemeli. Kaşlarını çatması pek de iyi olduğunu göstermiyor.

Bu yüzden onu

içeri alacağım.

Başka bir gün.

"Küçük vahşi." Başını öne eğdi. "Sana bir daha sormayacağım."

Ona çoğu insanı korkutacak bir gülümseme sunuyorum. Benden korkmak yerine, dudakları küçük bir gülümsemeyle titriyor. Sonra da kayboldu.

"Pislik."

Cevap vermiyor. Sadece elini kaldırdı. Küçük, gümüş bir anahtarı yüzüme doğru salladı.

Bekaret kemeri artık beni haşlamıyor. Bana ağır geliyor. Sanki sallanan anahtar Tyler'ın beni kendisine çekmek için kullandığı bir mıknatıs.

Yapmalıyı

m...

Yapmalıyı

m...

Rekor bir hızla tezgâhın arkasına koşuyorum. Anahtar setim bir anda elimdeydi. Bir sonraki adımda dükkanın ön kapısını açıyorum.

İçeri dalmıyor. İçeri girerse diye girişi kapatarak dik duruyorum.

"Bana birkaç saat ver."

Bu adamın cüreti. Kızgınlığıma sırtıyor. Bu arada sesim kekeliyor.

O da cesur biri, bir adım öne çıkıp yüzüme bakıyor. Bu cesareten daha fazlası, şimdi anlıyorum. Benim üzerimdeki kontrolünü seviyor. Bundan zevk alıyor.

"Konuşacak mısın?" Sessizliğine bir saniye daha dayanamadığımda söylüyorum. "Yoksa ne?"

"Öyleyim." Tyler göz göze gelene kadar yüzünü eğiyor. Sanki bir sonraki sözleri ona acı verecekmiş gibi dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Seni özledim. Eve gelmeden önce seni görmem gerekiyordu. Bu saatte oraya tek başına gitmeyeceğinden emin ol ve-"

"Ve birlikte olmamızın benim korkunç bir kazada ölmemle sonuçlanmayacağını kabul etmek mi?"

"Buna hâlâ çok inanıyorum." Amıma uzandı, kot pantolonumun üzerinden kavradı. "Seni bunlardan kurtarmam gerekiyordu. Sikimi bütün gün benim için ıslanmış olması gereken o deliğe sok."

"Yalancı."

Avuçları beni sıkıyor, kemeri derime sabitliyor. Yetkinin kendisinde olduğunu gösterirken canımı acıtıyor.

Her zaman yetki ondaydı.

Her zaman da öyle olacak.

Onunla sonra oynarsın.

Tamam.

Son öldürdüğümün adrenalini beni teşvik ediyor. Parmaklarım Tyler'ın bileğine dolanıyor ve yemin ederim kemiklerini kırmak için iyi bir şansım var.

Bu çok ateşli olurdu.

"İyi." Kimse karşıdan karşıya geçmiyor ya da kapalı bir vitrine yaslanmıyor. Yine de fısıldıyorum, "Bugünlük kapatıyorum, sonra dairemde buluşuruz. İki saat sonra."

"Neden?" Gözleri kararıyor, burun delikleri açılıyor. "Benden sır mı saklıyorsun?"

Beni kışkırtıyor. Bu adam çok deli. Çok tatlı. Ona her şeyi anlatmamı istiyor. Böylece beni takip ediyormuş gibi görünmeyecek.

Böylece kimliğini açığa çıkarmadan bana durmamı söyleyebilir.

"Burada bir iş yürütüyorum." Onu kavrayışım cezalandırıcı bir hal alıyor. Bir tehdit. "Daireme nasıl gireceğini biliyorsun. Oraya git. Kendini evinde hisset. Yakında orada buluşuruz."

"İyi deneme, küçük vahşi." Sesindeki keskinlik yumuşuyor. Dudakları boğazıma doğru iniyor, boynumun kıvrımını takip ediyor. Dişleri çenemi kemirdiğinde nefesim kesiliyor. "Ben kalıyorum. Hayatına girmeme izin verdiğin an benim oldun. Saplantılı olacağım konusunda seni uyarmıştım. Aşırı korumacı. Seni delirteceğimi söyledim. Ve sen de kabul ettin. Benden hiçbir şey saklayamazsın."

Vücudumun her santimi onun için karıncalanıyor. Dişlerinin tenimi sıyırdığı her yerde tüylerim diken diken oluyor. Ona doğru çekiliyorum, ona yaslanıyorum, kapüşonunu kavriyorum.

Ta ki akli başında, mantıklı yanım beni şimdiki zamana geri döndürene kadar.

Bu anlık zevk için her şeyi mahvetmeyeceğim. Cesetlerin yanında sevişmek için bolca vaktimiz olacak. Ona tam olarak ne yaptığımı söylediğimde. Ne kadar vahşileştığimi.

Bunun hayatımı riske atmayacağını anladığını söylediği

zaman. Ve bu konuşmayı burada yapamayız.

Ona karşı bir şansım varsa, zayıf noktalarına saldırmalıyım. Bana olan sevgisi.

İçindeki şiddet çoktan bir parça azaldı. Beni Sweet DeNights'ın penceresine bastırduğunda, bana verdiği his... Tyler'ın nazik versiyonu. Aynı anda hem acı hem de tatlı.

Acıyana kadar yanaklarımı avuçluyor. Bakışları vahşi.

Ama kalçaları, vücuduma yavaşça sürtünmesi, onu ele veren şey bu. Beni korumak istiyor, kendinden bile.

Farkında olmadığı şey ise bunu yapmanın tek yolunun geri çekilmek olduğudur. "Tamam, tamam." Ona yalan söylemek dilimde kötü bir tat bırakıyor. Gerçeği öğrenecek yakında. Hazır olduğunda. "İçeri gelebilirsin."

Gözleri kısılmış. Onunla ilgili her şey şüphe uyandırıyor. Olması gerektiği gibi. "Alabilir miyim?"

"Hayır."

Yumruğum çenesine çarpmadan önce kelimeyi zar zor bitiriyorum. Darbenin gücü onu üzerimden itti ve avcımdan gözümü ayırmadan dükkânımın kapısına doğru geri döndüm.

Gözlerindeki öfke krallıkları yakıp yıkabilirdi. "Dahlia."

Tekrar üzerime geliyor. Dirseğimi geri çekmek için daha fazla yerim var ve bu darbe daha sert iniyor. Tyler'a vurmanın acısı omzuma kadar ulaşıyor.

Ben alırım. Bizi kurtarmak için her şeyi göze alırım.

Elini çenesine götürmüş, şok onu olduğu yerde kalmaya zorluyor. Üç hızlı adım ve dükkânın içindeyim, kendimi içeri kilitliyorum.

"Buraya geri dön, Dahlia." Eli cam kapıya çarpıyor. "Hemen şimdi."

Kızdığında çok güzel oluyor. Neredeyse dediğini yapacağım. Yapmayacaksın.

"İki saat." Avucumu onunkinin olduğu yerde düzleştiriyorum. Hırlıyor. Ben de öyle. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "İki saat sonra seninim."

Sıkı bir uyum olacak ama iki saat yeter. Hızlı çalışacağım.

Dükkânın derinliklerine doğru ilerlediğimde arkamdan "Bunun için seni cezalandıracağım," diye sesleniyor. "Buna güvenebilirsiniz."

Bir şekilde, bunun burada olmasının başka bir nedeni olduğunu hissediyorum. Sanki buraya ilk e t a p t a beni cezalandırmak niyetiyle gelmiş gibi. Beni o kadar çok seviyor ki ne yapacağını bilemiyor.

Eski Tyler beni şımartır ve öperdi. Eski Tyler kaşlarını çatıp taleplerde bulunmak yerine gülümser ve ricalarda bulunurdu.

Onun bu versiyonu -büyükannesinin bağırsaklarının parmaklarımla arasından kayıp gitmesine tanık olan versiyonu- bana verecek farklı türde bir sevgiye sahip.

Ve sorun değil, diye düşünüyorum arka odamın kapısını arkamdan kilitlerken.

Bu iyiden de öte.

Onun her iki halini de aynı şekilde seviyorum. Aydınlığı, karanlığı ve aradaki her şeyi seviyorum.

Sonsuza dek.

Sebebini anlayacaktır. Zamanı gelince, her şey yoluna girecek.

--

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

TWLER

M Parmaklarım çenemde Dahlia'nın bana yumruk attığı yeri ovuyor.
İki kere.

İlk darbe beni çok etti.

İkincisi acıttı. Ama beni tahrik ettiği kadar değil. Sikim kalınlaştı ve onun içine girmek için çaresizdi. Onun içinde kaybolmak. Ağlayana kadar canını yakmak. Sargılı parmakları benim için tekrar kanasın.

Onun gözyaşlarına bayılıyorum. Kanını. Onun özünü.

Sapkın, sapık kız.

Adrenalin etkisini gösterdiğinde çok geç kalmıştım. Sweet DeNights'ın kilidi tıklandı. Dahlia ve benim aramda bir bariyer vardı.

Ben ve Dahlia'm.

Bütün gün boyunca onu aklımdan çıkaramadım. Kot pantolonumdaki ve kafamdaki baskı neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Amcığı bekaret kemerinin içinde sıkıca kilitlenmiş. Islaklığı metali ıslatıyordu. Ele geçirilmenin ötesindeydim. Hastaydım ve Dahlia benim hastalığımdı. Asla kurtulmak istemediğim bir hastalık.

Arkasında birinin olması benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun bir adamı öldürmesini engellemek için hiçbir arzum yoktu.

Tek istediğim oydu. Buraya geldiğimde deli gibi görünmemin ve hissetmemin nedeni buydu.

Ona söylediğim gibi, ona sahip olmalıydım. Açık ve net. Onu koyduğum hapisanedeki şu güzel küçük amcığına bak. Ona işkence et. Kenarlarından tut. Onu aynı anda sikebilmem için hem takıp hem çıkarmam için yalvartın.

Beni dışarıda bıraktığı için cezalandırılacak.

Yüzüme indirdiği sevimli yumruklar, onun için planladığım şeyle kıyaslanamaz bile.

Dahlia onu beklemem için bana iki saat verdi ve ben de bu süreyi sonuna kadar kullandım. Gece yarısı kapanan bir dükkan var, oraya gidip yaratıcı cezam için ihtiyacım olan şeyleri alıyorum. Omuz çantama doldurduktan sonra Sweet DeNights'a geri dönüyorum.

Telefonumu sessize almak için çıkardığımda bir bildirim açıldı. Birisi FyndUsHere Killer blog yazıma yorum yapmış.

Beni bir kez durdurdun, CT. Bu birini durdurduğun son sefer olacak.

Pazularım meydan okumaya karşı esniyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Güvenlik duvarları ve IP adresleri kimliğimi gizliyor ama kimsenin bunları yıkmasına izin vermeyeceğim.

"Denemeni görmek isterim." Omuz silkiyorum. Telefonumu cebime koyuyorum.

Bu gece onunla ilgili değil. Ona odaklandığım an Dahlia bunu yüzümden anlayacak. Sorular sormaya başlayacak. Bu gece ağır şeyler konuşmak zorunda kalacağız ve ben bunun için burada değilim.

Onu her şeyden ve her şeyden korumak için buradayım. FyndUsHere Katili'nin çok yaklaşması durumunda ona kalkan olmak için buradayım.

Her şeyden çok, ona taktığım o seksi bekaret kemeriyle oynamak için buradayım.

Hayatlarına son verdiğim insanları tartışacağımız günler ve yıllar olacak. İnsanları ortadan kaldırmanın gizli yollarını.

Bu gece onlardan biri değil. Bu gece-

Garip bir his beni düşüncelerimden koparıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Vücudumdaki her kas geriliyor. Eğitimli ve tetikte.

Buradaysa biraz hasar vermeye hazırım. Eğer Dahlia'm için geldiyse, yemin ederim onu parça parça ederim.

Bunun olması için önce onu bulmalıyım. Duvarı itiyorum, bakışlarım sokağın her yerinde geziniyor. Hafiyelik günlerimin -ve bu gezegendeki günlerimin- sona ereceğini vaat eden adamı ya da kadını arıyorum.

Yakınlarda bir yerden havlayan, mutlu köpek sesleri yankılanıyor. Büyük boy bir trençkot ve spor ayakkabılar giymiş kumral saçlı bir kadın solumdaki yoldan geçiyor. Bana yaklaşırken yüzünü dikkatle inceliyorum ama umurunda bile değil. Beni geçip karanlık bir ara sokakta kayboluyor.

Beni öldürmek için burada değil. Benim küçük vahşime zarar vermez.

"Boo!" Sanki düşüncelerim tarafından çağırılmış gibi, Dahlia'nın kolları arkamdan önüme doğru sallanıyor. Bacakları belime dolanıyor, çenesi

Omzumdan.

Gülümsüyorum. Gülümsüyorum, onun güzel, katil avuçlarını kavramak için geriye uzanıyorum.

"Buradasın, Ty." Sesindeki neşe kafamla oyunlar oynuyor.

Beni yumuşatıyor. "Gerçekten buradasın."

Vücuduma daha sert bastırıyor ve orospu çocuğu. Evet. Kemerin metali.

Bütün gün hayalini kurduğum şey buydu. Ve bu yeterli değil. En ahlaksız arzularımın yüzeyini çizmiyor.

Ben de tutuşumu değiştirip parmaklarımı kalçalarına sokuyorum. Bu şekilde yaklaştığında, onun deyimiyle "kafesini" daha çok hissediyorum. Daha fazla metal.

Biraz daha Dahlia.

O da beni daha fazla hissedebilir. Daha fazlasını yapabilir. Ki yapıyor da. Bu vahşi kadın kapüşonumu çekiştiriyor, yırtıyor. Boğazımı ısırtıyor ve kulağımı yalıyor.

Neredeyse diğer normal çiftler gibiyiz. Ama değiliz.

Ayrıca, bana yumruk atmanın bir bedeli var. Beni kovmanın.

Seksi bir bedel.

"Sinsi küçük şey. Seninle eve kadar yürüyeceğimi söylemiştim. Tabii ki buradayım." Onu üzerimden ittim ve yüzleşmek için döndüm. "Yaptığın şeyin sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır mısın?"

"Kim? Ben mi?" Kirpiklerini kırıştırıyor, yeni boyanmış dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor. "Bu arada, çenen nasıl?"

"Üzerindeki ağız." Parmaklarım çenesinde, sıkıyorum. Beni onun üzerinde yükselirken izleyene kadar yukarı kaldırıyorum. "Bu gece seni evcilleştirdiğimde ağlayacak mısın?"

"Burada mı?" Kaşlarını kaldırması bir meydan okumaydı. İki saat önce kabul ettiğimi bilmediği bir meydan okuma. "Kamu ahlaksızlığına karşı yasalar olduğuna eminim. Öylece... Aklında ne var? Hayır, söyleme, tahmin etmek istiyorum."

Dahlia'nın saçmalıkları şimdiye kadarki en tatlı şey. Onları özlemişim.

Ve onları kendi avantajıma kullanıyorum. Ben bir elimi kapüşonumun cebine sokarken o dikkatini dağıtmak için harika bir iş çıkarıyor. Parmaklarım beş dakika önce ıslattığım ıslak beze dolanıyor.

"Çenene yumruk atmanın en uygun cezası..." Elini bana vurduğu yere doğru kaldırdı. Dokunuşu garip bir şekilde yumuşak. Bir okşama, gerçekten.

"Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı itti. Bekaret kemerime şok tabancası kullanmak. Eminim çok acırdı. Senin için kabul ederim."

Daha yakına eğiliyor. Çenesindeki tutuşuma karşı itiyor. Bana meydan okuyor. Cebimden kloroformla ıslatılmış bezi çıkarıyorum.

"Ama ya bir polis arabası geçerse?" diye f ı s ı l d ı y o r , baştan çıkarıcı bir şekilde. "Bizi toplum içinde ahlaksızlıktan tutuklardı."

"Kimse ikimizi de bir yere götürmeyecek." Onu daha sıkı kavıyorum. "Nedenini tahmin etmek ister misin, güzel kız?"

"Senin olduğum için mi?" Nefes nefese. Nefes kesici.

"Kapat." Yumuşak bir hareketle onu binanın duvarına doğru ittim ve olduğu yerde kilitledim.

"Eee?"

"Çünkü burada kalmıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" Gözbebekleri büyümüş, gecenin karanlığında maviliklerinden geriye kalanlar parıldıyor.

"Öğreneceksin..."

Bez ağzında. Kıpırdamaması için elimi başının arkasına koydum. "Ty!" diye mırıldanıyor.

Daha fazla baskı. Kaçmasına izin veremem. Dahlia'mın da en az benim kadar buna ihtiyacı var.

"Tekrar uyandığında. O zaman anlayacaksın." Kahretsin, onun çırpınışları beni çok sertleştiriyor. "Yakında görüşürüz, küçük vahşi."

Onu bastırmak beklediğimden uzun sürdü. Ben burada beklerken kloroformun bir kısmı buharlaşmış olmalı. Önemli değil. Kalan az miktardaki ilaç vücuduna nüfuz edene kadar bekleyeceğim.

Benim için çılgılık atmasının çok seksi olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama bundan ne kadar zevk alsam da, o haklıydı. Yakalanabiliriz.

Onu ileri doğru hareket ettiriyorum, sırtı duvara çarpana kadar geriye doğru hareket etmeye zorluyorum. Dizimi kafesli amına koyarak onu yerine kilitliyorum. İlacın her damlasının vücuduna girmesi için onu sabit tutuyorum.

"Seni seviyorum," diyorum. "Seni seviyorum Dahlia."

Gerçek bu. Acı verici bir gerçek. Her zaman bizi mahvedeceğinden korktuğum bir gerçek.

Mahvet onu.

Bunu kabul etmek, göğsümden paslı bir çiviye çekip çıkardıktan sonra geride bıraktığı irini karıştırmaya eşdeğer. Çok acıtıyor. Bize hiçbir faydası olmayacak.

Yine de yapılmalı. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."

Dahlia bezin üzerinden avucumu ısırmaaya çalışıyor. izmelerime basıyor.

Yavaş yavaş da olsa, mücadele ondan uzaklaşıyor. Sözlerimin bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Kloroformun kesinlikle var.

"Benden bir şeyler sakladığın için cezalandırıldığın gerçeğini değiştirmiyor." Bir elim memesinde, avucumun içinde çeviriyorum. Henüz farkında değil ama onu işaretlemeyi planladığım yer orası. "Beni yumrukladığın için. İki kez."

O kısmı sevdim. Çok sevdim, geri o bunu daha sonra duyacak. Kendine geldiğinde, çeneme vurduğu parmak eklemlerinin beni nasıl zonklattığını ona anlatacağım. Aklımı kaçırmama neden olduğunu.

İnliyor, kısık gözleri hala sorularla dolu. Her ne kadar saklamaya çalışsam da, benimkilerin de bazı cevaplar taşıdğından eminim. Bunun gerçek bir ceza olmadğı gibi. Hiç de değil.

Bu gece, ona istediği şeyi veriyorum. Onu işaretliyorum. Ona sahip ıkıyorum.

Evrene ve kaygılarıma en büyük orta parmağımı veriyorum. Onu benim yapıyorum.

--

YİRMİNCİ BÖLÜM

TWLER

TEn son dört yıl önce çalışan bir dövme makinesinin sesini duymuştum. Dahlia'nın olmadığı o ilk Ekim'den sonra.

Ne yaptığını anladıktan sonra öfke görüşümü kararttı.

Bundan daha iyi bir hayatı hak ediyordu. Amcasının başlattığı şiddet yoluna girmekten daha iyisini. Onu terk ettiğim, böyle şeyler yapmaya ittiğim için kendimden nefret ediyordum.

Ama sonra onu orada hayal ettim. Katil bir kraliçe. Ellerin kan vardı. Kırmızı sırtışı her öldürüşünde daha da büyüyordu.

Onun içindeki karanlık benim içindeki karanlığa sesleniyordu. Dahlia'daki şiddet içimdeki hastalığı besledi.

Ona sahip olamazdım. Onun hayatını riske atamazdım. Bu bir gerçektir.

Ona olan takıntımın gerçekleri umursamaması dışında. Hiçbir zaman da olmadı.

O yılın Kasım ayında, kadınının kendi versiyonunu sırtımın her yerine dövme yaptırdım. Ona göstermekten kaçındığım. Zamanlamanın doğru olması gerekiyordu.

İşte burası. Burada, yatağında.

Bunu bitirir bitirmez.

"Baştan çıkarıcısın." Sterilize edilmiş bir bezi sol göğsünün üst kısmına sürüyorum. "Yasak, zehirli meyve. Benim küçük vahşim. Tanrım, uyurken çok güzel görünüyorsun. Çaresizken. Benim merhametime kaldığında."

Sakin ve melek gibi. Yeni mürekkeplenmiş derisinin etrafındaki bölgeyi öperken o da öyle. Yeni dövmesinin altındaki meme ucunu ısırduğım bile kıpırdamıyor.

"Benim." Bu kelime artık sadece benim söylediğim bir şey değil. Asla sahip olamayacağım bir kadın üzerinde hak iddia etmek değil.

Bu sefer ciddiym. Bilekleri bağlı ve kolları başının üzerinde tutulan çıplak kadına bakarken, ben de görüyorum.

Benimkini.

Henüz kalkmadı ve ben bekleyemiyorum. Geri çekilip onu izleyemem.

Bunu o mu istedi? Benim olmasını mı? Aldı işte. Her ahlaksız santimimi.

Hafifçe nefes alırken her bir meme ucunu yalıyorum. Üstüne uzandım, sıcaklığının çıplak bedeninden, üzerime geçirdiğim tişört ve eşofmanıma aktığını hissettim.

Ellerim yüzünün etrafındayken, kuru sikmeye başladım. Homurdanıyorum ve küfrediyorum.

Dudaklarını yala, öpücükler bırak ve boynunu ısır.

Bekaret kemeri artık orada değil. Onun üzerinde muhteşem görünüyordu. Ama hiçbir şey onun tamamen çıplak olmasından daha iyi olamaz.

Tam istediğim gibi. Ne kadar zamanımız olursa olsun ona sahip olacağım gibi.

"Nerede..." Sonunda göz kapakları titriyor. Alnı çatlıyor. Uyandı.

Meme ucunu büküp çekiyorum ve onu uyuşturucunun neden olduğu uykusundan uyandırıyorum.

"Ne oluyor lan?" Dahlia'nın öfkesi, kollarının başının üzerine gerildiğini ve bir fermuarla birbirine bağlandığını fark ettiğinde daha da artıyor.

Dövmenin acısının henüz hissedilmemesinin nedeni bu olmalı.

"Günaydın, mahkûm."

"Mahkûm mu?" Kızgın görünme çabası boşa çıkıyor. "Ciddi misin? Oh, lanet olsun, bu iyi."

Dişlerim yılan dövmesini sıkıyor. Isırıp emiyorum, yarasının geçmesini istiyorum. Tekrar. Kısmen zevk, kısmen acı içinde inliyor.

Hepsi benim.

Yüzünü görmek için dirseklerimi düzeltiyorum. Kollarını yataktan kaldırmış, kenetlenmiş elleri alnıma vurmak üzere.

"Küçük vahşi." Onu uçuşunun ortasında yakalayıp kollarını tekrar yatağa bastırmadan önce sikim bir an sarsılıyor. Yanakları kızarıyor, dudakları birbirine yapışıyor. "Bu cezadan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Beni kaçırarak sertleştğini öğrendim." Haksız da sayılmaz.

"Bana tecavüz mü ettin?" Kaşlarını çatmak ve hırlamak kimseye bu kadar yakışmamalı.

Onun üzerinde var.

"Eğer *tecavüzden* kastın sikimi buraya sokmaksa." Yana doğru eğilip iki parmağımı ıslak amına sokuyorum.

Etrafımda kenetleniyor, sıkı tutuşu kanıma bir adrenalin daha gönderiyor. Nezaketin tüm kalıntıları bir anda sistemimden dışarı akıyor. Ona zarar vereceğim. Onu travmatize edeceğim.

Onu sevebildiğim tek şekilde seveceğim.

"Seviyorum." Bir hırıltı daha.

"Cevabım hayır."

"Ne yaptın o zaman?"

Bir, iki, üç vuruş ve Dahlia'dan çıkardığım iki inleme. Ona daha fazlasını vermiyorum, parmaklarımı amından çekiyorum ve yastığın yanındaki makasa uzanıyorum.

"Ben uyurken bana ne yaptın Tyler?"

"Ben iyi bir insan değilim Dahlia." Ona sahip çıkma ihtiyacı beni neredeyse kör ediyor.

Durmayacağım. "Yakınından bile geçmiyor."

Dudaklarındaki kaşlar yumuşuyor. "Tyler, ben de-"

"Sessiz ol." Bileklerindeki fermuarı keserken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

İtirafını dinlemeyi reddediyorum. Şimdi zamanı değil. Bu benim merhametli tarafımı uyandıracak. Seri katilin geçmişini gören yanımlı. Hayatın Dahlia'nın canına çok fena okuduğunu bilen yanımlı. Onun için bu şekilde üzölmek istemiyorum.

"Beni seviyorsun." Güzel, şiş dudaklarından üç kelime dököldü. "Beni sevdiğini söylemiştin."

"Sana sahibim." Aramıza ördüğüm duvar beni çileden çıkarıyor. Yıkılması gerek. Ona ihtiyacım var. "Dahlia, eğer birlikte olursak, kötü şeyler olacak." Kulağa nasıl geldiğimi biliyorum. Bozuk bir plak. Bozuk bir adam. "Seni elimden geldiğince koruyacağım. Ama bunun diğer tarafında bizi iyi bir şey beklemiyor."

"Ben iyi şeyler istemedim, Ty. Tek istediğim sendin." Sırtını dikleştirdi. Beklediğim irkilme, yüz ifadesini acı dolu bir ifadeye dönüştürüyor. "O da ne? Göğsümü mü kestir?"

"Önce dinle." Bakışları aşağıya doğru kayıyor. Üst bedenimi onunkine sabitleyerek görüşünü engelliyorum.

"Hayır." Kıvranıyor ve sahip olduğı her şeyle benimle savaşıyor. "Bir bakayım."

"Beni dinle," diye gürledim.

Çılgın öfke bulutu orada değil. Bu patlayıcı duygu şehvet. İstek. Bir gereklilik. Onunla boğuluyorum.

Yüzüm Dahlia'nınkinden birkaç santim ötede duruyor. Aletim sertleşti, bacaklarının arasındaki yumuşak boşluğa doğru daha sert itiyor. Eşofmanımın içinden bile.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Kulaklarımın arasına kan hücum ediyor. Bu yeni bir şey değil. Ben onun vasisiyken de bu sözleri söylemişti. Bana kız arkadaşım olacağını söylemişti.

Yine de burada, evimde, her şeyimizi kaybettikten dört yıl sonra, farklı bir şekilde vurdular.

"İnsanları öldürdüm." Yumuşak görünmek istememiştim, ama lanet olsun, onun çığ dürüstlüğü beni değiştiriyor.

Sevdiğini iddia ettiği bu kişinin kim olduğunu bilmek zorunda. Çünkü o kendini iyileştirmek için onları öldürürken, ben onları eğlenmek için öldürüyorum. Bazen hayatlarına son verirken kendimi bile kontrol edemiyorum.

"Yaralıyım. Kafayı yemiş durumdayım." İtirafım onu sarsmadı. Sadece bana bakıyor. "İnsanları *öldürüyorum*, duyuyor musun? Kötü insanları. Diğer seri katilleri."

"Kim?"

Dünyadaki onca soru arasından bana bunu soruyor.

"İsimler önemli değil. Bazı cinayetler bir sis bulutu içinde gerçekleşti. Onları takip ettiğimin ve öldürdüğümün farkındayım ama bazen seyirci gibi oluyorum. Her iki durumda da, bundan memnunum. Ne kadar berbat olsa da, memnunum."

Kocaman gözlerine bir saniye daha bakarsam onu şımartmaya başlayacağım. Uyurken onu işaretlediğim için pişman bile olabilirim. Vücudunun aşağısına iniyorum, dudaklarımı yılan dövmesinin üzerinden ayırıyorum ve ısırıyorum.

"Bir." Nefesi boynumda dalgalanıyor. Cümlesini bitirmediğinde, gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. Talepkârlar. Meraklı. O da benim gibi hasta ve bu yönünü seviyorum. "İçlerinden birini hatırlıyorsun. Söyle bana."

"Sonuncusu benden kısıydı ama daha iriydi. Stan. Geçen Noel ve Yeni Yıl arasında üç turisti öldürdü." Elimi boynuna doluyor, başparmağımla çenesini ovuyorum. "Polisin elinde hiçbir ipucu yoktu. Üç kişi farklı zamanlarda aynı bardan çıkarken görülmüş ve ortadan kaybolmuşlar. Aileleri ve arkadaşları onlardan haber alamamış. Kimse onları görmemiş. Gitmişler."

Davanın anıları beni tahrik ediyor. Av, katillerini kovalamak. Dahlia'nın bacaklarının belime dolanması ile birlikte

sarhoş edici. Onun içinde olmadan bir nefes daha alamıyorum.

Bileklerini serbest bırakmadan sikimi çıkardım ve Dahlia'nın içine soktum. "Oh, kahretsin," diye inleyerek alnımı onunkine bastırdım.

Sikim dar amcığını geriyor ve ilk birkaç hamlede yüzünü buruşturuyor. İki elim de aşağıya kayıyor. Biri boğazına, diğeri yanındaki yatağa. Yine de aşağıya, göğsündeki acıya bakmıyor.

Bana bakıyor. Sikimi içine sokup çıkarırken gergin yüzüme. Benim için çığlık atmasını sağlarken.

"Ve?" Sesini düz tutmaya çalışıyor. İniltisini gizlemek için. Ve başarısız olur. "Ne oldu?"

"Aferin kızıma." Ona vuruyorum, her vuruş bir ceza. "Kollarını oynatmadığın için aferin sana Dahlia."

"Anlat bana."

"Sen söyle Dahlia. Göğsün hâlâ acıyor mu?"

"Tam da doğru pa-" O noktaya geldiğinde gözlerini deviriyor. "Evet. Evet, evet. Şimdi de sen."

Onu başkalarının kanıyla kaplı hayal ettiğimde o da benim kadar tahrik oluyor. Vücudumdaki her kas onu becermek için çalışıyor. Canını yakıyorum. Onu seviyorum. Ben onunum.

"Oraya gittiğimde dördüncü kurbanının kokteyli içiyordu. Kız banyodaydı. Yalan söyledim ve onu ektiğini, dışarıda olduğunu ve İsa'yı beklediğini söyledim, Dahlia."

Amcığı etrafımda sıkıştı. Dudakları yuvarlak ve zor nefes alıyor.

Bu orgazm sadece sikimin ona çarpmasından kaynaklanmıyor. Kasıklarımın onun hassas klitorisine sürtünmesinden daha fazlası. Bu benim hikayem.

Mantıksızca kızgınım. Taşaklarım içinde, parmaklarım ince boğazını morartıyor ama kızgınım. Bir zamanlar çok mutlu bir kızdı. *Bu şekilde* doruğa ulaşmamalıydı. Bunun olmasını istemedim ama işte buradayız.

Ve bunun acısını ondan çıkarmayacağım.

Öfkemi bir kutuya kilitlemek bana pahalıya mal oluyor. Onu saklamak akıl sağlığıma zarar veriyor. Sonra ona bakıyorum -gözleri parlıyor, ayrık dudaklarından küçük dişler görünüyor- ve bunu yapabilirim. Onun için her şeyi yapabilirim. Onun için her şeyi yaparım.

"Sen çok iyi bir kızsın. Sikime böyle boşalıyorsun," diye orgazmı boyunca onunla konuşuyorum. Orgazmı boyunca onu becerdim. "Sikimi sıkıp kurutuyorsun. Bebeğimi doğurmak istiyorsun, değil mi küçük vahşi?"

"İhtiyacım var," diye inliyor, sikimi mengeneyle kavırıyor. "Bebeklerine ihtiyacım var, Ty."

"Senin." Bu çok yanlış. Bu dünyada doğru olan her şey bu. "Her şeyi alacaksın. Derimi yüz, lanet kalbimi sök. Hepsi senin."

Ön kollarımın üzerindeyim. Ona çok yakınım, tam yüzüne bakıyorum ve tek gördüğüm o. Sahip olabileceği tek şey benim. Bizim için böyle olacak. Sonsuza kadar. Hasta. Sapkın. Saplantılı bir hata.

Belki de...siktir, bilmiyorum. Çok fazla seks yapmaktan ölebiliriz, tabii böyle bir şey varsa. Eğer öyleyse, bizim de başımıza gelebilir. Buna hiç şüphe yok.

Ama birlikte olacağız.

Çünkü öfke ve korkuyla geçen dört yılın bana öğrettiği bir şey varsa o da bazı şeylerin ölümden daha kötü olduğudur.

Dahlia'sız bir hayat, yaşamaya değer bir hayat değildir. Bu lanet olası bir araf.

Bizi ters çevirdiğimde, yatak başlığına oturup ona dik dik baktığımda nefesi kesiliyor.

"Benim mi?"

"Seninki. Sadece bu gece değil. Şimdi, elbiselerimi çıkar."

O kadar istekli ki, o kadar mükemmel ki, tam da bunu yapıyor.

Göğüslerine bile bakmıyor.

Çıplak olduğum anda üstüme oturuyor. Amını sikime bastırıyor ve ben de ona boşalması için birkaç saniye veriyorum. Hatta kalçalarını kavrayıp zonklayan uzunluğumu yukarı ve aşağı itiyorum.

Ona olan ihtiyacım o kadar büyük ki bu yatak odasında üçüncü bir varlık gibi.

Onun tarafından tüketildim.

Onun içinde kayboldum.

"Eğil" diyorum.

Ve Dahlia, tüm insanlar arasında, dediğimi yapmak için yaratıldı. Vücudumda sürünüyor, tırnakları kalçalarımın üst kısımlarını tırmalıyor.

Ben hasta, sadist bir pisliğim. Bu yeterli değil. Gözlerindeki acıyı görmeliyim.

Bu bir bağımlılık. Bir hastalık.

"Hiç şüphen olmasın Dahlia." Saçlarına bir yumruk atıp yüzünü sikime doğru sürüklüyorum. Onu orada, tam üzerimde tutuyorum. "Bebeklerimi doğuracaksın. Başka bir gün."

"Lütfen."

Bana baktığında gözlerinde hiç kafa karışıklığı yok. Sadece ateş var. Tırnakları karnımdan aşağı kayıyor, sonra uyluklarımı kaşımaya devam

ediyor.

"Tyler."

"Seni sevdiğimi söyledim. Ve seni çiftleştireceğim Dahlia. Bebeklerimi doğuracaksın." Sikim onun uyarılmasıyla kayganlaştı. Tabanını tutup ucunu baştan çıkarıcı, yastık gibi dudaklarına doğrultuyorum. "Ama bu gece ağzının sahibi ben olacağım. Döllerimi yutacaksın. Her damlası o küçük güzel boğazından aşağı akacak."

Onu sikime yaklaştırdıkça nefes alış veriş i zorlaşıyor. Göz kapakları ağırlaştı. Kirpikleri çırpınıyor. Saçlarını acımasızca kavradığım için gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyor.

Onu sikimin üzerine ittim. Öğürüyor ve öksürüyor, ben de onu orada tutuyorum. "Sikimi berbat ettin, küçük vahşi. Temizle onu."

Boğazında bir hırıltı yankılanıyor. Tırnakları bandajları yırtarak uyluklarımı daha güçlü bir şekilde çiziyor. Derimi parçalıyor. Bacağымda boncuk boncuk kanlar beliriyor.

"Siktir, işte bu."

Ağzını en kötü şekilde ihlal ediyorum. Sert, hızlı vuruşlar uzunluğымda yukarı ve aşağı. Boğulmasına neden oluyorum. Ağlamasına. Bu sırada dişlerinin beni sıyrması umurымda bile değil. Acıyı seviyorum. Zevk alıyorum. Ond an her şeyi alacağım.

"İşte orada." Yanaklarından süzölen yeni gözyaşlarına sırtarak başını aşağı itiyorum. "Em beni, küçük vahşi. Sik beni."

Ağzına ne kadar çok şey alırsa, ben o kadar vahşileşiyorum. Onu o kadar aşağı itiyorum ki dudakları kasıklarım a defalarca çarpıyor. Ağzından tükürükler damlıyor. Tek duyduğum öğürme sesleri.

"İyi bir kız ol ve kendine dokun." Salyası akıyor, öksürüyor. Onu kirletmeme izin veriyor. Yine de mastürbasyon yapmasını istemek yanaklarını kızartıyor. Çok sevimli. "Tatlı klitorisini benim için ovarsan hikayemi bitiririm."

Sağ bacağымdaki ölümcöl tutuşu gitti. Elini kalçalarının arasına kaydırıyor, kendini okşarken kolu hareket ediyor.

"Onu kendim öldürmek istedim." Bu kız geçen hafta bakireydi. Şimdi burada, sikimin üzerinde inliyor ve ben ona konuşacağım a söz verdim. Hay sikeyim. "Çok hevesliydi. Beni arkaya kadar takip etti, ben de ona kurbanının beklediğini söyledim. Ödöl olarak onu takıma almayı teklif etti."

Dahlia'nın kaşları aşağı iniyor. Kıskançlık ona çok yakışıyor.

"Başka kimse yoktu. Senin "*orospu* çocuğ un" **olduğ ымdan** beri, en mükemmel kız tarafından uçurulurken konuşmak çok zor.

Gardiyan, kimse yoktu. Bırak da bitireyim."

Onaylarcasına bir kez göz kırpmıyor, dudakları sikimin etrafında gülümsüyor. Ağzını ne kadar acımasızca sikmeme rağmen bunu yapıyor. Onu alırken ne kadar acımasızım.

"Ara sokaktaydık. Sokak kameralarından saklanarak peşinden gittim. Kalbine üç vuruş yaptım. Son vuruştan sonra bıçağı çekmedim. Onu karnına kadar kestim." Dahlia daha yüksek sesle inliyor, dudakları sikime bastırıyor. Duydukları hoşuna gidiyor. Sikim ağzını doldururken tekrar boşalmak üzere. "Eldivenlerimi giymiştim. Başımda bir beyzbol şapkası vardı. Cinayet silahı burada kilitli, güvende. Hikaye bu."

Sonra bana nasıl yaptığını anlatacak. Sonra anlatır.

Şu anda boşalıyor. Zevk çılgınlıkları onu sikimde daha çok boğuyor. Daha yüksek sesle yutkunuyor. Vücudu titriyor ve gözyaşları akmaya devam ediyor. İnci gibi elmaslar gibi yanaklarından aşağı yuvarlanmaya devam ediyor.

Yüzündeki şok, beni asıl etkileyen şey.

"Boğazını gevşet," diye homurdanıyorum boşaldığımda. "Yut, küçük vahşi." Orgazmım onun derinliklerine vuruyor. Hiç o l m a d ı ğ ı m kadar agresifim, onu yerinde tutuyor. Ama o kadar çok var ki, bir kısmı ağzından dışarı sızıyor.

Sikimin üzerine öksürdüğünde bile. Nefes almasına izin vermem için bana sözsüzce yalvarırken tırnakları karnıma süründüğünde bile. Tükenip bitene kadar rahatlamıyorum.

Bir gülümseme şişmiş, hırpalanmış dudaklarını yukarı doğru kıvrıyor. "Bu-

"Buraya gel." Onu kollarından tutup kendime çektim. Vücuduma sıkıca sarıyorum. Bakışları daha aşağılarda gezinmeye başladı.

"Kıpırdamadan dur."

Gözleri aç ve sorgulayıcı. "Bakmak istiyorum."

"İzin verdiğimde göğsüne ne yaptığımı göreceksin." İki parmağımı ağzına sokup dölümden arta kalanları topluyorum.

"Beni test ediyorsun." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Buna değmesini sağlayacağım."

Teni pürüzsüz ve parmaklarımı göğüslerine doğru takip ederken inliyorum. Sonra oradayım, parmak uçlarım göğsünün üst kısmına değiyor ve yüzünü buruşturuyor. Acıtıyor olmalı.

"Gözlerini benden ayırma. Sana sahip olmama izin ver." Acımasız ve sert bir şekilde döllerimi vücuduna sürüyorum. "İşte bu kadar. İyi kız, Dahlia."

Sıcak yanağı avucumun içinde eriyor. Ağzını kendime doğru çekiyorum, aynı anda dudaklarımı onunkilere daldırıp öpüyorum. Tadı bana, karamela ve çikolataya benziyor ve dilini, dudaklarını, dişlerini yalıyorum. Bu tatları benim yapıyorum.

Benimkini.

"Seni seviyorum." Elleri boğazımda. Parmakları kurumuş kanımla yapış yapış. "Bana ilaç verdin ve ben seni daha çok seviyorum. Bu nasıl oldu?"

Biz birbirimize aidiz. Hepsi bu kadar. Biz birbirimize aidiz.

"Dur sana göstereyim." Saçını son bir kez çekiştirdim ve onu kollarıma alıp yataktan çıktım.

Banyoya giderken dişleri omzumu kemiriyor. Beni damgalamayı bitirmedi, dudakları yaralı noktaya yaklaşıyor. Derimi emiyor. Neredeyse benim onu damgaladığım gibi o da beni damgalıyor.

Hiçbir fikri yok.

"Nedir bu?" Ona bakıyorum, ses tonum alaycı. Kirpiklerini kırıştırıyor, hâlâ emiyor. Sikim yeniden sertleşti. "Tekrar sikilmeyi bu şekilde mi istiyorsun, küçük vahşi?"

Banyoda onu yere yatırıp saçını çekiyorum. Bundan zevk aldığımdan başka bir nedeni yok.

"Belki." Gözleri benimkilere sabitlenmiş. İtaatkâr davranıyor, yeni dövmesini kontrol etmesinin sorun olmadığını söylememi bekliyor. O da sapkın davranıyor, bana ihtiyacım olanı veriyor. Eli kalınlaşan sikimin etrafında kıvrılıyor ve beni okşuyor. "Yapabilir miyiz?"

Eğer onu kaybedersem, ölürüm. Bu benim sonum olur. Daha da iyisi, onun peşinden cehennemin dibine atlarım. İş oraya varırsa ruhumu şeytana satarım.

Parmaklarım çenesini ısıyor. Başını kaldırıp dudaklarımı dudaklarına doğru eğdiğimde hiç de kurnaz değilim. Onu öpüyorum. Onu yutuyorum. Dilim onun keskin dişlerinin uçlarında geziniyor.

"O güzel amcığın baban için esneyecek." Geri çekildiğimde zor nefes alıyoruz. "Bu lanet bir söz. Sonra görüşürüz."

Omuzlarını tuttuğum anda geriliyor. Dudakları sıkıştı. "Neden sonra?"

"Sana görüşeceğimize söz verdim, değil mi?"

"Evet." Sonra, "Ty, düşünüyordum da. Ian yüzünden mi çekip gittin? Onu kurtardığım için benden nefret ettiğin için mi?"

Gözlerinde incinmişlik ve suçluluk duygusu var. O duyguları oraya *ben* koydum.

Daha önce hiç kimse onun bu yaralı tarafına tanık olmamıştı, kardeşi bile. Bundan eminim. Ve bu beni kahrediyor. Kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyor.

Onunla tüm bağlarımı kopardığımda daha açık olmalıydım. Bunun suçlusu benim. Hepsi benim suçum.

"Asla. Özür dilerim Dahl. Bir saniyeni bile böyle düşünerek geçirdiğin için çok üzgünüm."

"Senin suçun değil." Bana omuz silkti, bu *iyi olduğum* anlamına geliyordu. kesinlikle öyle değilken.

"Evrenden nefret ettim. Kaderimizden. Bunu biliyorsun. O zamandan beri senin hayatın için korktuğumu da biliyorsun." Bizi aynaya doğru döndürüyorum, aynayla Dahlia arasında duruyorum. "Birlikte olduğumuz her saniye bir araba kazası bekliyorum. Tavan üzerimize çöküyor. Öyle şiddetli bir inme ki bir saniyede yok olacaksın. Ama sen haklıydın. Her zaman haklıydın. Bir daha aramıza hiçbir şey giremeyecek. Kalbim buna izin vermez. Ne olursa olsun, izin vermeyeceğim. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Seni terk ettiğim için özür dilerim. İnanılmaz derecede üzgünüm."

Özürler, sesli ve sessiz harflerin karışımından daha fazlasıdır. Özürler eylemlerdir.

Bir dizim diğerinin ardından, Dahlia'nın önünde yere düşüyorum. Yine de aynadaki yansımasına bakmıyor. Benimkine de. Odağı sadece yüzümde. Küçük elleri yanaklarımı kavırıyor.

"Kader diye bir şey var, bundan eminim." Bacaklarından birini omzuma çekerken vücudunu dik tutacak kadar güçlüyüm. Saçımı ölümüne kavramasına dayanacak kadar dirençliyim. "Sen ve ben, birbirimizle tanışmak kaderimizde varmış. Birlikte yaşamak ve ölmek kaderimizde varmış." Şişmiş dudaklarını, gergin klitorisini yalıyorum. Çeneme damlayan uyarılmışlığını. "Ailenizin bizim apartmanda yaşamasına neden olan şey kader. Aynı kader..." Klitorisini emerken kısa nefes molaları verirken ona kendimi açıklıyorum. Bunu yaptığımda hala benim için inliyordu. "Gerisini ben yaptım. Kader kardeşini akıl sağlığının sınırına ve ötesine sürükledi. Kader, ikinizi yüzüstü bıraktığı için binadaki herkesi katletmesini sağladı."

"Hayat bizi tekrar becermek için bir yol bulacaktır." O inleyip ağlarken kelimeler kesiliyor. "Bu yüzden korkuyorsun. Kızgın değilim. Canını yaktığın için sana asla kıyamam. Sadece seni özledim. Seni ne kadar özlediğim canımı yaktı."

Yüzü darmadağın. Gözyaşları, tükürük ve döl, hepsi benim olduğunun kanıtı. Amcığı da öyle. Ben onu yerken ve hassas tenine karşı konuşurken sıkıyor.

"Birbirimize sahip olacağız Dahlia. Ne olursa olsun." "Ne olursa olsun."

"Aynaya bak," diye emrediyorum.

Takip ediyor. Yukarı bakıyor. Önce gözleri göğsüne odaklanıyor. *Benim* yazan dövmesine. Sırtıma bir göz atmış olabilir ama *bakmadı*. Bakmadığına eminim, yeni dövmenin büyüüne kapılmış.

Bundan bahsetmiyorum. Onu yemekten başka bir şey yapamıyorum. Dilimi klitorisinin etrafında döndürüyorum. Fiske vurmak. Hızlı, sonra yavaş, ta ki elimde titreyene kadar. Yüzümü sikene kadar ve sonra benim için geliyor, küfrediyor, inliyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor.

"Tyler." Yorgun olduğu her halinden belli. Onu yatağa götürmek için elini çektiğimde beni durduruyor. Çenesi yüksekte, omuzları geriye çekilmiş. Bayılmak üzere olmasına rağmen gururlu. "Bana borçlusun. Ben de sana dövme yapacağım."

"Zaten yaptın."

"Ne?"

Onu serbest bırakmak işkence. Bu bir zorunluluk. Parmaklarımı onunkilerden ayırıp ondan uzaklaşıyorum.

Ona sırtımı gösteriyordum.

Bir süre sessizlik oldu. Sadece kalp atışlarını duyuyorum.

Meraklı parmak uçları büyük, siyah kanatların başladığı kürek kemiklerimi keşfediyor. Sırtımdan aşağı doğru kayıyorlar. Her iki eli de omurgamın iki yanına yayılıyor. İkisinin arasında, sırtımdaki kadının kullandığı kılıç var.

Elinde *tuttuğu*.

"Tyler." Başparmakları yukarı doğru hareket ederek tam kürek kemiklerimin arasında duruyor.

Nefesini içine çekiyor, tamamen hareketsiz duruyor. Onu boğan şeyin ne olduğunu anlamak için onun gördüklerini görmeme gerek yok.

Dövmeciye onun resmini veren bendim. Sırtımdaki ölüm meleğinin karanlık başlığının altına Dahlia'nın yüzünü çizmesini söyleyen bendim.

Ben yaptım. Benimle. Onun sevgilisi. Onun hayranı.

Hiçbir kelime onu terk etmiyor. Dinlenmeye ihtiyacı var. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor ve uykusu azalırken burada kalamam. Ay henüz bitmedi ve burada geçirdiğimiz her saniye onun uyumadığı bir saniye daha demek.

"Buraya gel." Yatağa uzanmasına yardım ettim, onu sertçe öptüm ve banyoya doğru yürüdüm.

Önce amcığı tüm dikkatimi çekiyor. Yanımdaki sıcak bezle onu temizliyorum. İçimdeki canavar gece için uykuya daldı ve ben nazik davranıyorum. Dövmesini sterilize ederken ve bandajlarken dikkatli ve özenli davranıyorum.

"Sen-ben-" diye başladı. Bitiremedi, çünkü parmaklarım saçlarını tırmıklıyor ve kelimeleri tatlı dudaklarından yalıyorum.

"Biraz uyumalısın." Bu konuşmayı yarına erteliyorum. Daha sonraya. Bugün çok fazla şey çözdük. "Seni dörtte uyandıracağım. Alarm değil. Ben uyandıracağım."

Onu yatağa yatırıp yorganın altına kadar takip ettiğimde Dahlia'yla ilgili her şey yumuşacıktı. Vücudu, yüz ifadesi. Yanağımdaki eli.

Yanaklarını okşadım. "Saat dörtte görüşürüz, küçük vahşi."

"Evet. Dört." Başını sallıyor. "Seni tuhaf adam. Dörtte görüşürüz."

Dudaklarım alnında, onları gece boyunca bırakmaya niyetlendiğim yerde.

"Hey, Ty?" Fısıltısı o kadar yumuşak ki zor duyuyorum.

"Öyle mi?"

"Beni öldürmeyeceksin." Durakla. "Değil mi?"

"Cehennem senin için biraz daha beklemek zorunda kalacak." Bir kolumu sırtına dolayarak, ön tarafı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu sürüklüyorum. "Senin ölmenin tek yolu benim ölmem ve o zaman seni de benimle birlikte oraya sürüklerim. Senden uzak durmaktan bıktım. Seni bir kol boyu uzakta tutmaktan bıktım. Sen benimsin. Şu andan itibaren sonsuza kadar, Dahlia Valentine. Sen. Benimsin. Benimsin."

--

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DAhliA

"U mmm..." Tanımadığım yeni bir müşteri ekranımı inceliyor. Hayır, incelemek değil. Hayranlıkla. Yeşil gözleri kocaman ve son bir dakikadır sarı at k u y r u ğ u y l a oynuyor.

"Keşke her şeye sahip olabilseydim. Bir kerede. Ağzımı açsam ve hepsini yalayıp yutsam."

Sırada bekleyen müşteriler tek kelime etmiyor. Onu acele ettirmiyorlar.

Bunu yaparlarsa kovulacaklarını biliyorlar. Müşterilerimden birine keklerimi beğendiği için bağırان son birkaç kişi kara listeye alındı.

Söylenti kanatlarını açtı ve artık kimse pislik yapmıyor. Birisi yaparsa diye, her zaman gelecek yıl var.

Belki Tyler o zamana kadar bana katılır. Dün gece de birlikte uyuduk ve bana gösterdiği şeyi tartışmadık. Sırtında dövmesi olan ölüm meleğinden bahsetmedik.

Buna gerek yoktu. Biz iyiyiz. En kötüsünü tahmin ediyordu ve dün gece beni birlikte uyuduğumuz evine götürmek için fırınının önünde sabırla bekliyordu.

Katliamda ortağım olabilir. Bu düşünceyle içimden bir kıkırdama geçiyor.

"Anladım." Siyah diz boyu kazak giyen kadın bana bakıyor. "Sanırım."

Anlık gülümsemem onunkini yansıtıyor. "Devam et."

"Başlangıç olarak Bana Gözlerini Ver." Manikürlü parmağıyla işaret ediyor.

Elbisemle uyumlu parlak turuncuya boyanmış. Bu harika.

Onun seçimi kadar harika değil.

Bana Gözlerini Ver, Tyler'ın geçen gün istediği kekti.

Harika bir zevk, bayan. Harika bir tat.

"Bekle." Ben kekini kapmadan önce elini kaldırdı.

"Evet?"

"Üstteki cadı deseni. Nasıl yaptın onu?"

"Bu bir sır, ama..." Bir sırrımı paylaşmak istercesine yaklaştığımda sarışın da aynısını yapıyor. "Kremamın içine çinko tozu karıştırdım. Cadı şeklindeki şablonun üzerine sürdüm. Gerçi tatsız bir şey. Sadece güzel."

"Çok." Sarışının gülümsemesi genişliyor, yanakları kızarıyor. "Elbisenden mi esinlendin? Muhteşem."

"Teşekkür ederim ama hayır, elbisemden esinlenmediler." Yeni favori müşterim, çok keskin köpek dişlerimi takdirle gösterdiğimde irkilmiyor. Benden gerçekten hoşlanmış gibi yine kıkırdıyor. "Ben çocukken annem havuçlu kek yapardı. O zamanlar nefret ederdim. Şimdi onun tarifini kullanıyorum çünkü *o kadar* iyi olduğunu düşünüyorum."

"Ona çekmiş olduğun için seninle gurur duyuyor olmalı."

Anne. Onu özlüyorum. İsteyebileceğim en nazık, en kibar, en sevgi dolu anneydi.

Müşterime öldüğünü söylemenin ikimize de bir faydası olmaz. Ayrıca, sıra gittikçe uzuyor.

"Tabii ki."

"Sıradaki Cins için ödeme yapın." Müşteri gözlerimdeki hüznü göremiyor ve bunun için şükrediyorum. Parmağını vitrinime değdirmeden tarçınlı tost kekini işaret ediyor. "Tarçınlı Tost Gevreğini, keki kesen bir bıçak gibi görünecek şekilde konumlandırmak için çok sabırlı olmalısınız..." Başparmağı ve işaret parmağını birbirine sıkıştırıyor ve şef öpücüğü hareketi yaparak dudaklarına götürüyor.

Dikkatini dağıttığım için minnettarım, onun için bir tane tutuyorum ve kardeşinin yanındaki karton kaba yerleştiriyorum.

"Yaşayan Ölülerin Gecesi," diye şarkı söyleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Hepsi bu kadar."

Parmaklarımı karamelli kekin etrafına doladım.

"Hmph." Kaşlarım çatıldı. En üste koyduğum gri mezar taşı eğri duruyor. Bu beni çok rahatsız ediyor, bu yüzden üç kekin kapağını kapatıp siparişi vermeden önce bunu düzeltiyorum.

Kasaya dokunmak bugün daha az zor. Parmaklarımdaki kesikler iyileşti. Tyler bundan emin oldu. Birlikte uyuduğumuz son iki gece onları daha iyi öptü.

Dün gece, biraz daha uyanık olduğumda konuştuk. Günlük şeyler hakkında. Yıllardır bunun özlemini çekiyorum ve dün gece

Birbirimizin gözlerine bakarken, tam da bunu yaptık.

İşi hakkında konuştuk. Kurallar ve bitmek bilmeyen toplantılar. Mahalledeki başıboş köpekleri sordu, ben de onları besleyenin ben olduğumu söyledim. Ama ne ile beslediğimi söylemedim. Tyler sormadı.

Konuyu değiştirdiğimde bana izin verdi. Komşu olduktan sonraki ilk yıllarda birlikte yaşadığımız güzel anları yad ettik. Ian ve ben onu ilk gün nasıl sevmiştik.

Ben alıştım. Ian'ın yeni komşumuza alışması biraz zaman aldı. O zamanlar yedi yaşında olan kardeşim, yanıma yaklaştığı için on yedi yaşındaki Tyler'ı yumrukladı. O her zaman benim savunucum olmuştu.

Ta ki daha fazla olamayana kadar. Sonra Tyler oldu. Ve ben. Ama bu konu, sokak köpekleri gibi, başka bir gün içindi.

Konuşmamız orada sona erdi. Güvenli bölgede.

Ty'ın mürekkebinin tartışmadık. Hayır, *biliyorum*.

Biliyorsun, biliyorum. Bu gece konuşacağız.

"Sıradaki." Sivilceli gencin öne çıkmasını işaret ediyorum.

Bzz.

"Eep!" Önlüğümdeki titreşimle yaptığım her şeyi bırakıyorum. Tyler. Bana öğlen mesaj atacağına söz verdi ve dün attı.

Öğlen oldu. Bu o olmalı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Sırık gibi adamın gözleri büyür. "Uzun sürdüğü için özür dilerim, ben-"

"İyisin," diye onu temin ettim. Birini sebepsiz yere korkutmaya gerek yok. Genç ekrana bakarken ben de mesajımı kontrol ediyorum.

Sana aldığım elbisenin göğüs dekoltesine bakmasa iyi olur. Göğüslerin benim.

Kafamı kaldırıyorum. Hızdan boynum neredeyse kırılıyordu. Tyler dışarıda. Kalabalık caddede dükkanımı izliyor. Gözlerimi kısıyorum, kalabalığı araştırıyorum ve onu bulamayınca inliyorum.

Hiç adil değil. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken o beni görüyor. Telefonuma geri dönüp hızlı hızlı yazıyorum.

Ben: *O zararsız. Ve kıbar. Kek yemek için içeri gelir misin?*

Ondan gelen ikinci mesaj bir saniye içinde gelir.

Bilmiyorum. Sıra çok uzun. Kekler buna değer mi?

Alay etmesine rağmen, kalbim göğsümde garip, sevinçli bir hop-hop-hippity- hop yapıyor.

Çok tatlıydı. Bana eski Tyler'ı hatırlatıyor. Hormonlarım harekete geçtiği anda aşık olduğum kişi.

Elinden geldiğince beni korudu. Beni koruyucu aile sistemine vermek yerine yanına aldı. Beni duş almaya zorladı, besledi. Sinir krizlerimde bana sarıldı ve hayatımı kurtardı.

Tyler'ın şaka yaptığını.

O tarafı daha mı çok seviyorum? Hayır.

Sapık, katil, dengesiz aşık... Onu yine de seviyorum.

Onu dünyada değiştirmek istemezdim. Ondan başka biri olmasını istemezdim.

Benimkini.

Ben: *Beni test mi ediyorsun?*

"Sanırım ben..." diye mırıldanıyor müşteri.

Çikolatalı kremanın kokusu burun deliklerime kadar geliyor. Sivilceli adamın ne söyleyeceğini ondan önce tahmin edebiliyorum.

"Evet mi?" Yine de sordum.

Elimdeki telefon çalıyor.

Sana şaplak atmayı tercih ederdim.

Müşteri Boston Scream, yani Boston Kremalı kekimi işaret ediyor. İçi muhallebi dolu beyaz kek ve üstünde çikolata kreması. Ve benim özel dokunuşum olmadan Cadılar Bayramı koleksiyonumun bir parçası olamazdı.

Beyaz krema kullanarak çikolatanın üzerine bir Hayalet Surat maskesi çizdim. Şablon yok. Sadece ben çiziyorum. Çok uzun sürüyor ve daha az yapıyorum ama elimde değil.

Bu kek çok değerli. Tabii ki sıcak couture muamelesini hak ediyor.

Tyler'ın mesajı. Doğru. Cevap vermeyi unuttum.

Bunun için beni ziyaret etmen gerekir. Saklandığın yerden mi çıkıyorsun?

Tyler: *Ve müşterilerinizin önünde sizi tokatlayayım mı?*

Müşterime hizmet ederken meraklı bakışlarım kalabalığı ikinci kez tarıyor. Kolum vitrinin içine uzanıyor. Cupcake karton kutuya giriyor. Para kayıt defterinde.

Kah-ching.

Ve sevgilimden bir mesaj.

Eğer çocuğa bir kez daha gülümsersen, onu keserim. Fırını onun kanıyla kırmızıya boyarım.

Pimple'a kocaman bir gülümseme veriyorum.

Hala Ty
yok.
Pislik.

--

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

DAhliA

TBu gece rüzgar geçen haftadan çok daha sert esiyor. Hatta dün geceden bile.

Dışarıdaki uğultuyu duyuyorum.

Ben de görüyorum. İnsanlar paltolarına yapışıyor, saçları başlarına savruluyor. Bir kadının elinde tuttuğu boş bardak sihirli bir şekilde elinden uçuyor. Kadın onu yakalamadan önce kaldırıma düşüyor, sonra da en yakındaki çöp kutusuna atıyor.

İyi kadın.

Dallas'ın aksine, o bir saat içinde burada olacak, ben kapattığımda.

Şehrin çöp kutularını görmezden gelmeyi kendine görev edinen kadın. Dükkanımın önündeki kaldırıma sakızını tüküren ve fişlerini de oraya atan, sonra da dükkanıma doğru yürüyen kadın.

Yaptığı şeyleri görmezden gelmemi bekliyor.

Hiç hoş değil.

Değil. Güzel.

Belki de aylak aylak dolaşmak idam cezasını hak etmiyordur. Belki de onu üç ay önce düşünmeden öfkeyle eklemişimdir.

Belki de.

Kimin

umurunda.

Dallas hayatını korumak istiyorsa, dükkanıma bulaşmamalıydı.

Dükkan oldukça boş, bu yüzden o gelene kadar gidip ortalığı toparlıyorum. Elimde ıslak bir bez ve göğsümde Tyler'ın dövmesi, artık gitmeye hazırım. Kendi kendime gülümseyerek tezgahın arkasındaki eski fayanslarla başlıyorum.

Bu gece Tyler'a burada tam olarak ne yaptığımı anlatacağım. Çok heyecanlıyım.

Kötü adamları öldürmek konusunda pek heyecanlı olmayabilir. Bundan o kadar hoşlanmayabilir ki bazen aklı başından gidebilir.

Bilmiyorum.

Hayat beni buna zorluyor ve ben şikâyet etmiyorum. Görevimi benimsiyorum. Bu dükkânda yetki bende. İnsanların hayatlarından sorumluyum. Erimelerimden. Ben buranın kraliçesiyim.

Hep öyle olacak.

Arka alan ışııl ışııl parladığında, sallanan kapıyı itiyorum ve vitrine başlıyorum.

Kafamda bir şarkı çalıyor ve "I Put a Spell On You "nun ilk satırını mırıldanıyorum - Annie Lennox'un seksi versiyonu.

Bir farkındalık hissi tenimi diken diken ediyor.

Ding.

Koku. Varlığı. Bu adamın üzerimdeki mengenesi. Gözlerim onu görmeden önce kemiklerim onu hissediyor.

Devam ediyorum, ikinci satırı söylerken siliyorum. Üçüncü, dördüncü ve beşinci.

Sonra kulaklarım onun benim etrafta koşuşturmama dayanamayıp benimle birlikte şarkı söylediğini duyuyor.

Dükkândaki hava şehvetle dolu. Nefes almak zor. Tyler'ın parmakları arkamdan boğazıma dolandığında daha da zorlaşıyor. Beni göğsüne çektiğinde zerre kadar karşı koymuyorum.

Baba kelimesinin geçtiği satırı söylediğimde, siki sırtımda sertleşiyor. Sesim boğuk çıkıyor. Başımı çeviriyorum. Başımın tepesine tutturduğum düzgün topuzun çenesini sıyırdığını hissediyorum.

Muhteşem biri. Saçları dağınık, sanki yataktan yeni kalkmış gibi. Kirli sakalı yüzündeki gölgeleri belirginleştiriyor.

Kara gözler kalın kirpiklerin altından bana bakıyor.

Şarkıda söylendiği gibi, ona dayanamadığımı söylememe gerek yok. O biliyor.

"Küçük vahşi."

"Tyler."

"Hey," diyor, sesi hırçın. Boğazımı sıkıca tutuyor. Kalçalarım sıkıştı.

"Merhaba." Dilim kurumuş dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Bakışları harekete çekiliyor. Burun delikleri açılıyor. "Alacağım olan çörekler için geldim."

"Onlara gölge düşüren belirli birini hatırlıyorum." S u r a t ı m ı astım.

"Onların duygularını incittin."

"Sevgilim." Beni inanılmaz derecede yaklaştırıyor. Aleti zonkluyor. Nefesleri dudaklarıma değdikçe daha da sıcaklaşıyor. "Bana hayır mı diyorsun?"

"Sana söylüyorum..."

Tabii ki ona *evet* diyeceğim. Ona her zaman *evet* diyeceğim. Ama onunla dalga geçmeyi bitirmedim.

"Kesinlikle öyle." Boğazım daralıyor. Beni daha sert sıkıyor. "Hayır."

"Nedenmiş o?" Tyler elbisemin eteğini yumrukluyor, kalçalarıma doğru sürüklüyor.

Diğel elinin parmakları tayıtımın kasıklarını bulup yırtıyor. "Hmm, küçük vahşı?" Dışleri kulağımı tırmalıyor ve ürperiyorum.

"Çünkü..." Sözümlü kesiyorum. Külotumu kenara itip üç parmağını içime soktuğunda konuşamıyorum. "Oh, Şeytan."

"Cevap ver bana." İçeri ve dışarı pompalıyor. Her zamanki gibi acımasız.

"Durmak zorundasınız. Müşteriler içeri girebilir." Sanki umurumdaymış gibi. Sanki bileğinin bükülmesinden ve parmaklarının içimde kıvrılmasından başka bir şey umurumdaymış gibi. "Görecekler."

"Onlar sana sahip mi?" Bir şekilde, bir şekilde, Tyler'ın parmakları daha derine uzanıyor.

Beni öne doğru itiyor, yanağımı ekrana bastırıyor.

Sabırsız. O böyle biri. Sabırsız, güçlü ve her şeyi tüketen.

Cevabım bir inilti. Sonra bir inilti.

"Bu basit bir soru, Dahlia." Oradan geçen herkes bizi görebilir.

Tyler'ın beni becerdiğini düşünebilir. "Cevap ver bana. Sana sahipler mi?"

Bir kez olsun, lekeler umurumda değil. Nefesimin camı buğulandırmasını ve bana tehlikeli bir şekilde yakın olan karanlık gözleri önemsiyorum. Daha sağlam bir vitrin için yaptığım yatırım gerçekten işe yarıyor.

"Hayır." Ellerim camın üzerinde düzleşiyor ve Tyler parmaklarımdaki iyileşmiş yaraları yalıyor. "Onlar değil. Senin var."

"Bu doğru." Parmaklarını içimden çekiyor ve gözlerimden hayal kırıklığı yaşları akıyor. Onları yalıyor, kalçalarımlı kavırıyor ve beni ve onu tezgâhın arkasına götürüyor. "Ben. Senin sahibin benim."

"Daha fazla." Onu itiyorum. Onunla yüzleşmeli, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermeliyim. "Ty."

"Dahlia." Buna izin vermiyor, Tyler'ım değil. Ereksiyonu bana baskı yaparken ve eli boğazımdayken, beni sergilediğim numaralı keklere götürüyor. "Birini seç. Benim için bir tane seç."

Ona olan çaresizliğim bir örümcek ısırığı gibi acıtıyor. Bir karganın gaklaması gibi gürültülü. Bir baykuşun ötüşü gibi. Vücuduma dolanan bir yılan kadar ölümcül,

kemiklerimi kırmaya alışıyor.

Onu yakında alamazsam birini öldüreceğim. İşte Tyler'a bu kadar ihtiyacım var.

Onun da bana ihtiyacı var. Şimdi ön kapıyı görebildiğim için, tabelayı *Kapalı*'ya çevirdiğini ve bize birkaç dakika mahremiyet sağladığını görüyorum.

Lanet olsun. Beni delirtiyor. Kıcıımı onun kasıklarına sürüyorum, kekleri görmezden geliyorum.

Emrini hiçe sayarak.

"Şimdiden birini seçmen için sana şaplak atmamı mı istiyorsun?"

"Beni hırpalamak yerine seni özlediğimi söyleyebilirdin." Şımarıklık yapıyorum. Ve Tyler'ın karanlık kıkırdaması bana bunu sevdiğini söylüyor.

"Normal insanların yaptığı gibi."

"Ben de bariz olduğunu sanıyordum." Eli boğazımdan beni mürekkeplediği göğsüme doğru kayıyor. Sıkıyor. Okşuyor. "Ayrı kaldığımız her gün, her saat seni özlediğimin açık olduğunu sanıyordum."

"Tyler."

"Seç."

Boston Çığlığı'na uzanıyorum. "Sen de mi beni onca gün sevdin?" "Balık tutmayı." Dudakları boynumda bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Eğer arkamı dönseydim.

hızır bir sırtıyla yüz yüze gelmek. Buna hiç şüphe yok. "Ama evet. Her dakika. Her milisaniye."

Çok gülünç bir şekilde mutlu olduğum için yıkılıp ağlamadan önce, onun için seçtiğim keki koparıyorum.

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Kahretsin evet, istiyorum." Tyler boğazımı ısıırıyor. Derimi emiyor ve omurgamı ürpertiyor. "Büyükanne min senin için pişirdiği son kurabiyeydi, hatırlıyorum. Zorlukla yürüyebiliyordu ama on sekizinci doğum günün için özel bir şey yapmayı kendine görev edinmişti."

"Evime teslim etmeni istedi."

Eli önümden aşağı kayıyor, vitrinin altına. Kimsenin göremeyeceği bir yere. Ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde. Külotumu tekrar kenara itiyor. Üç parmağını kaydırıyor, sırlıklam olan yerimi buluyor, derinlere iniyor.

"Seni o gece götürmeyi planlamıştım." Dili, dişleri ve parmakları bana tekrar tekrar saldırıyor. "Sonra seni orada gördüm, kendi doğum gününü bizimle kutlamak için aynı lanet pastayı pişiriyordun. Çok tatlıydın. Seni o anda ve orada beceremeyeceğim kadar tatlıydın. Ve bir gün önce senin koruyucun bendim. Yapamadım. Çok istedim ama yapamadım."

"O gün bana çok sarıldın." "Mecburdum."

Gözlerim kapanıyor. Sweet DeNights'ın önüne kim gelirse gelsin, üzerimde yükselen karanlık bir adam görecek. İzlesinler. Bu arada, ben burada kendi küçük dünyamızda olacağım.

"Bu yüzden mi burnumu yaladın?"

"Evet." Klitorisimi imdikliyor, sonra parmaklarıyla amımı germeye devam ediyor. "Doğru zaman değildi. Sen ve ben, her şeyin doğru olduğundan emin olmalıydım."

"nk sen beni sevdin."

"nk ben seni sevdim."

Ondan sonra sessizim. Her şeyin ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanırken sessizlik.

Zaman akıp giderken sessizlik.

Lanet olası zaman.

Dallas'ın gelmesine bir saatten az kaldı. Sinir krizlerimin ilacı.

Buna gerçekten ihtiyaım var mı? Tyler'ı geri aldım. Tyler, bana nasıl sarılacağını biliyor. Acıyı nasıl kucaklayacağını.

Belki de insanları öldürmeyi bırakmalıyım?

Hayır. Ben fke, adalet ve sapıkça bir eğlenceyim, hepsi bir arada.

Ama onun için... Vücudumu onun yaptığı gibi manipüle ettiği daha fazla an için...

Olabilir.

"Sen kapanmadan önce saından çıkmış olacağım."

Vay anasını. Bana dövmesini gösterdikten sonra bu konu hakkında konuşmaya bu kadar yaklaşmıştık.

Belki de ona söylemeliyim. Söylemeliyim. "Ty, ben-"

"şşş. Aklını başına topla, Dahlia. Birkaç dakika daha sadece sen ve ben olacağız." Dişleri neredeyse derimi parçalayacak. Biraz daha bastırırsa onun için kanımı akıtacağım. "Sadece sen. Ve ben."

İyi ki kalpler alev almıyor. Benimki kesinlikle tutuşurdu. Çok parlak yanardı. Bütün şehri yakardı.

"Tamam." Keki sıkıca kavırıyorum. Üst kısmı dışarı doğru itiliyor.

"Sadece biz." "Aferin kıızıma." Tyler beni ekrandan çekip alıyor ve geri sürüklüyor.

sert vücuduyla. İkimiz de yerdeydik, o benim stmdeydi. Nasıl yaptı bilmiyorum ama kek yere düşmedi. "Bir ısırık al, ufaklık."

Bileğimi sıkan parmaklarıyla keki dudaklarıma götürüyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. Kalçalarımın arasındaki kavurucu ihtiyaca rağmen alay ediyorum. "Zehirli olup olmadığını kontrol ediyor musun?"

Başını yavaşça sallıyor. Gözlerinde muzip bir parıltı. "Bir ısırık al.

Çiğne. Sonra dudaklarını benim için ayır. Tadına bakmama izin ver."

Bu bir aşk dilinden daha fazlasıdır. Ruh eşleri bu şekilde iletişim kurar.

Aldığım ısırık çok büyük. Ağzımı dolduruyor ve yavaşça çiğniyorum. Ağzım açık.

"İşte bu kadar." Taytımnda açtığı deliği yırtıyor. Aletini serbest bırakıyor ve oraya sokuyor. Girmiyor, henüz değil. Kendi kekimle boğulurken beni kıvrandırmaya yetecek kadar. "Çiğnemeyi bırak. Aferin kızıma. Kıpırdama."

Tyler ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Dudakları benimkini daha geniş açmam için ikna ediyor, Boston'ın Çılgılığı için içeri girerken dişleri benimkine çarpıyor. Onun için sırtımı eğiyorum. Onu daha yakına çekmek için tırnaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Krema ve kekin her parçasını alması için dilimi dışarı itiyorum.

Hamuru içine çekerken çıkardığı inilti çok lezzetli.

Benim eserimi çiğnediğini görünce lanet ediyorum. Küçük, çikolatalı bir parça dudaklarıma düşüyor ve onu içime çekiyorum.

"İçinde sen olunca tadı daha güzel oluyor, Ty." Kalçalarımı yukarı kaldırarak içime girmesi için ona yalvarıyorum.

Dudaklarını yalayarak temizliyor. "Tüm sefil hayatım boyunca bundan daha iyi bir şey yaşamadım."

Vurdu ve siki içime gömüldü. Acıtıyor ve aynı anda gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

"Kalbimdeki tüm alanı kaplıyorsun Dahlia." Sözleri yumuşak, hamleleri agresif. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Bunun üzerine yemin ederim."

Dudakları dudaklarımın üzerinde ve kalan azıcık havayı da yutuyor. Tyler kalçalarını pistonluyor, sikinin her darbesi içimi zedeliyor. Çikolata ve şekerlemeden daha tatlı. Keklerime döktüğüm şekerden daha bağımlılık yapıcı.

"Çok tatlı bir amın var, biliyor musun?" Her darbesi bir öncekinden daha acımasız. Beni boğuyor, bana bakıyor. Dudağımı o kadar sert ısırtıyor ki çılgılık atıyorum. "Hepsi benim. Senin için başka kimse olmayacak, küçük vahşi. Sadece benim kalbim var. Benim ellerim. Benim sikim. Sana zevk vereceğim-

İçindeki *bebekleri* sikmek. Seni iyi hissettirmek. Seni ağlatacağım. Sen de benim iyi sürtüğüm olacaksın ve bunu kabul edeceksin. Sen benimsin. Benim malımsın. Aşkımsın. Benimsin."

Ve o yaşıyor. Onların başlangıcı ve sonu. Onu cehenneme kadar takip edeceğim. Tyler'ı dünyanın sonuna kadar takip edeceğim.

"Tyler," diye haykırıyorum orgazmım beni ikiye bölmekle tehdit ettiğinde. "Lütfen." "Benim için gel." Parmakları meme ucumu büküyor.

Acı benimkinin ötesine ulaşıyor elbise ve sütyen. Sadece Ty'in verebileceği acımasız bir acı. "Sikime gel, Dahlia."

İhtiyacım olan tek şey bu. İhtiyacım olan tek şey. Tyler bir sonraki çılgılığımı yakalıyor, eli ağzımda. Karanlık bakışları ve acımasız hamleleri beni yıkıp yeniden inşa ederken ağzımı kapalı tutuyor.

"Sikimi içinde hissediyor musun?" Kıçım dükkânımın fayanslarını çiziyor, başım fayanslara çarpıyor. Umurumda değil. Sadece onu istiyorum. "O kadar derine boşalacağım ki yarına hamile kalacaksın."

İkimiz de bunun olamayacağını biliyoruz. Ama lanet olsun, bu çok ateşli. Orgazmı vurduğunda ve tohumunun içimde derinlere fişkırdığını hissettiğimde daha da sıcak.

"Aferin kızıma." Tyler salgısını içime pompalıyor. "Çok iyi bir kızsın Dahl."

Bir süre daha birbirimizi ıslatıyoruz. Sonra çekiliyor ve orta parmağı içeri sızan tohumu geri itiyor.

O kadar samimi ki, "Kalıp oynamak ister misin?" diye sormak zorunda kalıyorum. "Evet ve hayır." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "İzleyerek başlamayı tercih ederim." Reddedilme, sıcak ve utanç verici. Sanki benimle aynı odada olmak

Birini öldürürsem ondan iğrenir.

Evet, o da insanları öldürüyor. Ama onları vurabilir. Uzaktan. Benim yaptığım çok daha kişisel ve...

İğrenç.

İğrenmiş olabilir. Sigh.

"Hey, oraya gitme. Senin her parçanı istiyorum." Kapüşonundan çıkardığı ve amıma bastırdığı bez yumuşak. Rahatlatıcı. Tyler'ın sesi gibi. "Mesele şu ki, dört yıldır seni takip ediyorum ufaklık."

"Evet. Geceleri evime giriyorsun."

Yüzünde zerre kadar şok belirtisi yok. Utanmıyor. O bana tecavüz ederken uyuyormuş gibi yapmama şaşırmadı.

"Evet." Elbisemi yukarı çekip bacaklarımın arasına, sonra da yüzüme bakıyor. "Senin için daha güvenli olur diye düşündüm. Eğer aşkımızı

kutlamazsak, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Bu yüzden seni geceleri de ziyaret ediyorum."

Klitorisime bir öpücük. Şefkatli. Bu kadar. Şok, acı ya da öfke yok.

Sadece bir öpücük.

"Sana kafayı takmış durumdayım." Elbisemi tekrar yerine indiriyor.

"Sana takıntılıyım. Ve seni takip etmeye. Dışarıdaki en tehlikeli av sensin. Bu yüzden bunu bir süre daha sürdüreceğim."

"Bu konuda yazacak mısın?" Bu dürüstlük olayı bağımlılık yapıyor.

"Hayır." Kalkmama yardım etti. Saç bandımı çıkarıyor ve saçımı düzeltiyor. "Ben eve gideceğim. Üç saat içinde burada ol ki eve tek başına yürümeyesin."

"Ty, ben-"

"Sessiz ol. Bu konuda benimle kavga etme." Kaşları çatıldı. "Yine de yarın çılglık atmalarına izin verme. Ses geçirmez duvarınızda bir delik açılacak."

O anda yüzüm ikiye bölündü. Gülümsemem kocaman oldu. Tyler dükkandan çıktığında da öyle kalıyor. Dallas içeri girdiğinde. Karnını deşerken ve ölene kadar bağırsaklarını çırpma teli ile karıştırırken de aynı mide bulandırıcı gülümsemeye sahibim.

Tyler'ın bana yaptığı şey bu.

Beni gülümsetiyor.

--

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

TWLER

W Dahlia'yı evine bırakmak için dükkânına gittiğimde çoktan dışarı çıkmış, kaldırımında beni bekliyordu.

Beni görür görmez geniş bir gülümsemeyle kollarıma koştı. Bakır, çamaşır suyu ve biraz da narenciye kokuyordu.

Dudakları yine kızarmıştı. O gece evde ikinci kez mahvettim. Onu önce oturma odamda, sonra da duşta yedim.

Kafamdaki uyarı zillerini görmezden geldim.

Kader acımasız olabilir. Kader beni denemek için gelebilir.

Vücudunun her santimine sabun sürerken -tırnaklarının altındaki kurumuş kanı temizlerken- artık yettiğine karar verdim.

Biri ya da bir şey bizi ayırmaya çalışırsa, hazır olacağım. Hiçbir erkek, kadın ya da başka bir varlık onu benden alamaz. Dahlia da Ian gibi kendini kaybedip boğazıma bıçak dayayabilir ve ben de bunu memnuniyetle karşılarım. Onu sertçe siker, ağlatana kadar şaplak atarım. Beni kesmesine bile izin veririm.

Bunu yapmıştım. Hoşuma gitmişti.

Bunun dışında tek yapabildiğim onu takip etmektir. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak. Sağlıklı ve iyi olduğundan ve hiçbir kazanın onu benden koparamayacağından.

İşe döndüğünde bile, bu sabah olduğu gibi.

Ama ölüm? Birimiz giderken diğeri bu gezegende mi kalacaktı? Yok artık. Böyle bir şey olmaz.

En kötü ihtimalle onu cehennemin dibine kadar takip ederdim. Bir saniye bile tereddüt etmezdim.

Gözlerim boş dairemi tarıyor ama yalnız değilim. Dahlia her neredeyse, her ne yapıyorsa, o benim.

Göğsündeki dövme de bunu söylüyor. Bu sabah ona taktığım bekaret kemeri de öyle.

Ve ben de onunum.

Ne bunu ne de kendisini unutmayacağımdan emin oldu - sanki unutulabilmişim gibi - tezgahın üzerine bir kahve keki ve dairenin etrafına yapıştırılmış üç sarı Post-it bıraktı. Phantom of the Opera'dan "Think of Me"den alıntılar bugün için onun seçimi idi.

İlk satır, çalışmalarımın çoğunu yaptığım yemek masasının üzerindeki post-it'e yazılmış

İkincisi oturma odasındaki sehpanın üzerinde.

Üçüncüsü buzdolabında.

Ona olan saplantım sağlıklı olamaz. Durdurulamaz.

Eskisinden daha kötü. Eskisinden *daha iyi*. Dahlia Valentine, asla iyileşmek istemediğim bir soğuk algınlığı.

Bu düşünce dudaklarımı uçuklattı. Dizüstü bilgisayarımın ekranı bu jest karşısında şok olmuş olmalı. Gerçek bir gülümsemeye tanık olduğum zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Bu sefer, bunu mahvetmeyeceğim. Hiçbir şey mahvedemeyecek.

*En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu
hatırlıyor musun?* Aptal ses beni mahvetmek
istiyor. Buna izin vermeyeceğim. İzin
vermeyeceğim.

Sadece o sese ne dediğini ne kadar umursamadığımı söylemek için mutlu olduğumuz zamanlara geri dönüyorum. Onun on sekizinci doğum günü ile Ian arasındaki aylara.

İnadına.

Çünkü bunu yapabilirim. Hatırlayabilirim ve iyi olacağım.

"Eee?" Dahlia çığlık attı. Vurgulamak için ön kolumu çimdikledi.

Mutfağındaki tezgahın yanında duruyorduk. Havaya vanilya, çilek ve erimiş tereyağı kokuları yayılıyordu. Bu kokuları üzerimden atabileceğimi hiç sanmıyordum. İstemiyordum da.

Çilekli keki normalde çiğnediğimden daha yavaş çiğnedim. Dahlia'nın kıvranmasını izlemek son birkaç haftadır suçlu zevklerimden biriydi. Sonunda onun içine girdiğimde nasıl görüneceğine dair çılgın fantezilerimi besliyordu.

Aradaki on iki yıllık yaş farkı o zamana kadar benim için pek bir şey değiştirmemişti. Onu seviyordum. Onu olduğu gibi sevdim.

Yakında mezun olacaktı. Ailesinin dükkânını kiralamayı bırakacak ve bir işletme sahibi olacaktı. Onu bekleyen parlak geleceğe doğru başı dik yürüyecekti.

Yeni bir başlangıç.

Onunla çok gurur duydum. Onun keklerini ilk tadan kişi olmaktan da onur duydum.

Ve ona tüm keklerinin mükemmel olduğunu söyleyebilirdim. Ama onunla dalga geçmek çok daha eğlenceliydi.

Şimdilik. Sadece doğru zamana kadar. Sonra onu duvara yapıştırır ve öpücüklerle boğardım. Amını yavaşça, yumuşakça yalayarak onu kızdırırdım. O zamanlar bile benim için yalvarmasını istiyordum.

"Alo, göt herif?" Göğsümü itti. Bunu taşaklarıma kadar hissettim. "Ne diyorsun? İyi mi? Kötü mü? Çöpü oraya atsam hakarete uğrayacak kadar iğrenç mi?"

"Emin değilim." Gözlerim yanaklarındaki kızarıklığı yuttu. Yuvarlak yanakları. Al'ın onu aç bıraktığı aylar geride kalmıştı. Ailesinin dairesinde yaşıyordu ama ona haftada en az iki kez yiyecek getirirdim. Yemek yediğinden emin olurdum. "Daha iyisini yapabilirdin."

Aslında daha iyileri yoktu. Kek kafamı karıştırıyordu, tatlı tadı dilimde kalıyordu. Bir şaheser pişirmişti.

"Hayır." Dudakları aralandı, kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. Gözleri benimle kek arasında gidip geldi. Onunla dalga geçip geçmediğimi merak etti. Bunu ilk kez yapmıyor olmalıydım. "Hayır."

Kızarmış yanaklarını ve yüzündeki inançsızlığı görünce aklıma bir şey geldi. Onunla alay etmeye devam edecektim. Onu kızdırmamak için.

İşaret aramak için. Hala benden hoşlanıp hoşlanmadığını kontrol etmek için.

Bir yıl önce, zihnim onun bir kadına dönüşmekte olduğu gerçeğini kavramaya başladı. O zamanlar yasak bölgedeydi.

Kanun beni korkutmamıştı. Dahlia için ömür boyu hapse girebilirdim.

Koruduğum onun masumiyetiydi. Benim için çok fazla şey elinden alınmıştı. Hazır olmadığı halde bana kendinden bir parça vermesini istemeye hakkım yoktu.

Bir yıl geçti. Artık bu kadına sahip olabilirdim. Sorun şu ki, ona dokunmamı talep edeli birkaç ay olmuştu.

"Gel. Kendin dene." Küçük mutfağında aramızdaki mesafe zaten bir metreden azdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden keki göğsüme yakın tuttum. "Bir şey eksik. Bana ne olduğunu söyle."

Hiçbir şey eksik değildi.

Ağzının köşesini ısırды. Emdi. Mavi gözlerinde binlerce soru birbirini kovaladı. Hiçbir şey söylemedim. Kımıldamadım

kasıydı.

O an, daha iyi bir tanım bulamadığım için söylüyorum, çok tatlıydı. Bir anlamda kabarıktı.

Şimdiki gibi değil.

Aramızda gerginlik vardı, elbette. O zamanlar ikimiz de masum değildik. Dahlia'nın yaşadığı istismara tanık olduktan sonra kalbim asla eskisi gibi olmayacaktı. Onunki bir savaşçınınkiydi. Hayatta kalan bir savaşçının.

Ancak biz bir anlamda daha saftık. Arzularımız hamur işleri, iş ve çarpık aile versiyonumuz etrafında dönüyordu. Ian'ı düşünmeyi hiç bırakmadı. Ben de onun koruyucusu olmayı hiç bırakmadım.

Umut etmeye cesaret ettik.

"Buraya gel," diye tekrarlardım, kaşlarımı çatarak. "Isırmam."

Kesinlikle yapardım.

Gözlerim parlak turuncu tişörtünü taradı. Son doğum gününde ona hediye ettiğim Edward Scissorhands önlüğünün üzerinde. Her un lekesinde, her krema lekesinde oyalandım. Yırtık kotuna ve çıplak ayak parmaklarına baktım.

"Karşılık vereceğim," diye tehdit etti, yüz ifadesi son derece ciddiydi. Yapacağından hiç şüphem yoktu. "Kendini uyarılmış say."

"Sadece buraya gel." Bana kaşlarını çatarak baktığında dudaklarımdan kısık bir kahkaha döküldü. Çılgın ve güzel. O buydu ve ben buna bayılıyordum. "Sonra beni istediğin kadar ısırabilirsin."

Bunun üzerine nefesi kesildi. İki adım sonra o kadar yaklaşmıştı ki beni görebilmek için başını yukarı eğmek zorunda kaldı. Yanaklarında daha fazla kırmızı patladı. Nefes alışları yavaşladı. Eli keke gitti.

Başımı salladım. Eli düştü. İşte böyle. O artık benimdi.

"Kapıyı aç," demek istedim ama bunun yerine fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu.

Dudakları birazcık aralandı. Tatlı dili alt dudağına dayanmış, kek için hazır bekliyordu.

Benim için.

"İşte bu kadar." Kot pantolonum kasıklarımı sıkıyordu. "Isır, Dahlia."

İkimiz de bu an için sabırsızlanıyorduk. O kadar istekliydik ki, yüzünü bana doğru yaklaştırdığı anda keki ona doğru uzattım.

Çilekli krema ve kek ağzına yapışmış. Her tarafına bulaşmış. Bir ısırığının bile dudaklarından geçtiğinden şüpheliyim.

Kaza o anı mahvetti ve yerine başka bir an yarattı. Dahlia ve ben kahkahayı patlatmadan önce bir an için gözlerimiz fal taşı gibi açıldı.

Keki tezgâhın üzerine koydum. Dahlia ağzını silmek için ön kolunu kaldırdı.

"Şimdi, küçük vahşi." Parmaklarım bileğinin etrafında kıvrıldı. Ön kolunun derisi, görmezden geliyormuş gibi yaptığım tüylerim diken diken oldu. Bizim için zaman olacaktı. Ağırdan almalıydım. "Kekinin tadına bakmak istemiyor musun? Neyin eksik olduğunu gördün mü?"

Nabzi parmaklarımın ucunda şakırdadı. Önce yere, sonra kirpiklerinin altından bana baktı. "Berbat haldeyim. Bunu temizlemem gerek."

"Yardım edeyim." İki parmağımı kullanarak Dahlia'nın alt dudağındaki ve altındaki parçalanmış keki topladım. Parmaklarımı dilinin ucuna bastırdım. "İşte. Tadına bak."

Dudaklarını etrafıma sardı. Beni yaladı. Emdi.

Bir iniltiyi bastırdım. Sikime dolan kan durumuma hiç de yardımcı olmuyordu.

Yine de durmak da bir seçenek değildi. Parmaklarımı dişlerinin arkasından daha da içeri soktum, neredeyse boğazına ulaşacaktım.

"Dudaklar. Kapalı. Daha sıkı," diye homurdandım.

Öyle yaptı. Gözlerini kapattı. Beni daha sert emdi. İnledi.

Onu istediğimi söylemek için doğru zaman değildi. Küçük, sıkışık bir mutfakta olamazdı. Boktan amcasının onu taciz ettiği yerde bunu söyleyemezdim.

Bu yanılttı.

Parmaklarımı dilimle değiştirmeden önce geri çekildim. Bir adım geri attım.

"Neyin eksik olduğunu buldun mu?"

"Hiçbir şey." Dahlia'nın sesi boğuk çıkıyordu.

"Cenazen." Şaka yaptım. Eskiden yaptığımız gibi şakalaşmak daha kolaydı. Güvenliydi. Tek kelime etmememe rağmen Dahlia da aynı fikirde görünüyordu. Bir avuç krema kaptı ve siyah tişörtümün üzerine fırlattı. Yine güldük. Şeyler bundan sonra aramızdaki ilişkinin daha hafif olması gerekiyordu.

Gerçek şu ki, değillerdi. Ona olan ihtiyacım hiç bitmedi. Her gün midemin çukurunda dinleniyordu.

Ellerim yemek masasının üzerinde yumruk oluyor. Gözlerimi kısarak pencereimin hemen dışında beliren akşama bakıyorum.

O zamanlar beklememeliydim. Bunu şimdi biliyorum. Ondan gelecek bir öpücük her şeyi değiştirebilirdi. Onu tekrar görmeye gittiğimde öyle oldu. Bir değişiklik

içimde bir şeyler dönmeye başladı. Bir umut ışığı. Savaşmak için bir neden.

Dudaklarımı ona değdirdiğim anda -o da beni öptüğünde- ejderhaları öldürmeye hazırdım. Eminim dört yıl önce de aynı etkiyi yaratırdı.

Ian'ın çöküşünün korkunç sonuçlarını izlerdim. Büyükannemin anlamsız ölümünün yasını tutardım.

Ama Dahlia'yı uzaklaştırmak yerine, onu yakınımda tutardım. Dudakları, kolları ve sıcaklığıyla bana Dahlia için en güvenli yerin benim yanımda olduğunu hatırlatırdı.

Masaya vurduğum yumruğun sesi sessiz dairede yankılanıyor. Duvarlarda zıplıyor. Kalbimin içine düşüyor.

Geçmişe kızmanın faydasız olduğunu kendime hatırlatıyorum. Artık onun için buradayım. Ben onunum.

Ve bu gece, sonunda onun bir insanı öldürdüğüne tanık olacağım.

Tanrım, düşündükçe bile sertleşiyorum. Yakında elimi sikeceğim. Onu izlediğimde.

Bilgisayarımdaki saat akşam altı buçuğu gösteriyor. Bir saatten biraz fazla vaktim var.

Duvarında delik açmaya gerek yok. Zaten bu sabah yaptım. Dahlia, onu işe bıraktıktan sonra en iyi yerin neresi olduğunu söyledi. Meraklı gözlerden en uzak yer olduğunu söyledi. Onun sözünü dinledim ve etrafımda başıboş, sağlıklı görünen köpekler koklayıp havlarken bir delik açtım.

İşim biter bitmez, fırınındaydı ve deliği koli bandıyla kapatıyordu. Oda dahil her şey sürpriz olursa daha çok eğleneceğime söz verdi.

Yani, evet, şu an yapacak bir şeyim yok. Yoksa var mı?

FyndUsHere Katili.

Son mesajdan bu yana kimse kaybolmadı ya da öldürülmedi.

Vazgeçmezdi. İmkânı yok.

Parmaklarım dizüstü bilgisayarın dokunmatik yüzeyinde uçuşuyor. FyndUsHere web sitesi açılıyor ve birkaç tıklamayla ondan gelen bir mesaj buluyorum. Zaman damgası bu sabah gönderildiğini belirtiyor.

Tam da şüphelendiğim gibi. *Mizahın* doruğunda. *Benim* oyunum. *Benim* kurallarım.

Bir cinayet planlıyor olabilir.

Beni yemliyor olabilir.

Denemesini görmek isterim. Beni korkutmuyor. Benden daha büyük insanları öldürdüm. Daha uzun. Daha sert. Onun için bir blog yazısı daha yazmamı, dövüşe hazır olduğumu duyurmamı istiyorsa, bunu yapabilir.

Okuyucular,

Ekim Katili hikâyelerimizi duymak için can attığınızı biliyorum. Günlerdir uykudalar. Manhattan'daki belli bir dükkanın kapıları ardında kimse kaybolmadı. Orada rapor edilecek bir şey yok.

Öte yandan FyndUsHere Katili oldukça aktif.

Bizler, kolektif olarak, geçen gün onun planlarını altüst ettik.

Bunu tekrar yapmak için yardımınızı istemek üzere buradayım.

Geçen seferki gibi, komedi kulüpleri, romantik komedi filmleri gibi şeylerden bahsediyoruz. FyndUsHere Katili için gözlerinizi açık tutun.

Orada olacaklardı.

Bu tehditle savaşın.

Kazanmalarına izin

vermeyin.

Yakalayabilirsen yakala. Yoksa önce ben

yakalarım. Sonra görüşürüz,

CTCyfrin.

İlk yorum beş dakikadan kısa bir sürede ortaya çıkıyor. *ImEverywhere*, tabii ki. Saplantılı takipçi.

Bildirime tıklamak için fareyi ekranda gezdirirken, Dahlia'yla bu kişi hakkında konuşmayı aklıma not ediyorum. Onun bir saldırıya karşı hazırlıksız olmasını göze alamam.

Özellikle de aşağıdaki mesajı göz önüne alındığında.

Beni yakalamak mı? Sen mi? Bir inek mi? Bir hafiye mi? Hiç kimse mi? Ne şaka ama. Bu şakaya bir son vermek üzereyim. Senin için geliyorum. New York'un geri kalanı güvende. Sen de. Sen. Değilsin.

Temiz hava soluduğunuz son günlerin tadını çıkarın. Saat

işliyor. Tik tak. Tik tak. Tik. Tik. Tik tak.

Azı dişlerim gıcırıyor.

Bana yönelik her tehdit Dahlia için potansiyel bir tehdittir. Meydan okurken canlanıyorum. Canlı ve öldürücü.

Dahlia ve ben güçlerimizi birleştirebiliriz. Bazı çiftler akşam yemeğine çıkar. Bazıları güneşli bir hafta sonunda Central Park'ta piknik yapar. Diğerleri kitapçılarda dolaşır.

Dahlia ve ben farklı bir türüz. Trajediyle şekillendik, daha iyi bir şeye dönüştük. Daha güçlü. Daha vahşi.

Ama önce onunla FyndUsHere Katili'nin varlığı hakkında konuşmam gerekiyor. Daha sonra, hayatının geri kalanında başka insanları öldürmesinin benim için ne kadar sorun olmadığını konuşacağız. Sadece bildiğinden emin olmak için.

Sonra da o pisliği nasıl yakalayacağımızı planlarız. Birlikte.

Ama bunları yapmadan önce, katılmam gereken bir gösteri var. Özel bir gösteri. Dört yıldan sonra, sabırsızlanıyorum.

Dahlia'dan esinlenerek tasarlanmasına yardım ettiğim video oyunu bile bugün göreceklerimin yanında yavan kalıyor.

Ve bu oyun olabildiğince kanlı ve çarpık.

Sikeyim oyunu. Sevgilim ve onun bir insanın hayatını emen elleri dışında her şeyi sikeyim.

I.

Yapa

mam.

Bekle

.

--

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TWLER

I Akşam saat sekiz buçuk. Sweet DeNights'ın arka tarafında, duvarda açtığım deliğin yanında duruyorum. Bekliyorum.

Son otuz dakikadır bekliyordum.

Sürpriz olmasını istediği için arka sokaktan buraya kadar yürüdüm. Hedefinin kim olduğu ya da içeri girip girmedikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Buradayım, siyah kapüşonumun kapüşonunu kafama geçirmiş, gözetleme deliğinden bakıyorum.

İzliyordum.

İçeriden sesler geliyor.

Gösteri zamanı.

"Bir süredir gözüm üzerindeydi, Ben." Dahlia'nın tatlı, sakarin sesi arka oda ile fırın odasını ayıran kapının arkasından geliyor.

"Öyle mi?" Sesi kuşkulu gelmiyor.

Etmeli. Dahlia'm gibi bir kızın onun acınası varlığını kabul ettiği için şanslı yıldızlarına şükretmeli.

Şey...

Belki de bu adam yapmamalı.

"Elbette." Dahlia kıkırdıyor, sonra dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Ta ki sen kız arkadaşınla ortaya çıkana kadar. Senin yasak bölge olduğunu öğrenmek kalbimi kırdı."

Midemde bir kıskançlık dalgası patlıyor. Kanımı zehirliyor. Diğer tüm zehirlerden daha kötü. Bu şey akıl sağlığımın etrafını sarıyor ve çekıştırıyor. Sertçe.

Böyle hissettiğim için aptal, bölgeci bir salağım. Öyle olduğumun farkındayım.

Dahlia ve ben bu sabah kurbanını konuştuk. Durumu açıkladı. Bu adamın neden cezayı hak ettiğini. Kız arkadaşı olmadan dükkanını ziyaret ettiğinde, Ben telefonda başka kadınlarla konuşurdu. *Kontrolcü sürtük yattıktan sonra ziyarete geleceğim* gibi şeyler söylediğinde aldattığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Hile yapan şerefsiz.

Dahlia ondan hoşlanmıyor. Ona kapıyı açarken ve kirpiklerini Ben denen herife fırlatırken ciddi değildi. Bekâret kemerinin üzerine giydiği daracık siyah elbiseyi *onun* için günahkâr kadar seksi kıvrımlarını vurgulamak için giymedi.

Bu bir tuzak. Sadece bir tuzak.

Ne olursa olsun kıskanç bir orospu çocuğuyum.

"Sınır dışı mı?" Dahlia'nın ölüm tuzağına giriyor. "Sana göre mi, tatlı şey?"

Tatlı şeyler mi? Bu ne lan?

Boğazımdaki damar nabız gibi atıyor. İki elim de duvara yaslanıyor.

Vücudumdaki her kas saldırmaya hazırđı.

Çıkarmayacağım. Ses

çıkarmayacağım. "Emin
misin?"

"Asla." Mavi, pahalı takım elbiseli hedge fon yöneticisi bir hata yapar. Bakışlarını Dahlia'dan odaya çevirir ve odayı inceler.

Kapıyı arkalarından kilitlerken.

Gözleri duvarlardaki eski boyaların üzerinde geziniyor. Üzerine bastığı siyah muşambada. Ocakta ısıtılan üç gümüş kâsenin ve krema torbalarının bulunduğu masa.

Kendini beğenmiş pislik herifin dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Buranın onun pastanesinin bir parçası olmadığını anladı.

Tahminimce burayı bir tür seks zindanı sanıyor. Daha sonra arkadaşlarına övünebileceğı bir kink odası.

Artık kimseye böbürlenmeyecek. Artık hiçbir şey yapmayacak, nokta.

Benim kadını bu halleder.

"Kimse bu sakin sahibi değil." Aletini sanki altınmış gibi avuçluyor ve ben kuduruyorum. Kaba pislik Dahlia'ya sırtını dönmüş olmasını umursamıyor. Dahlia'nın onun iğrenç hareketini görememesi. Kendi iğrenç benliğinden başka bir kalabalığa ihtiyacı yok. "Tanrı onu mükemmel yaratmış. Ve bu kadar mükemmel olan bir şeyin uzak tutulması gerekmez. Ben sadece yaratıcımın istediğı şeyi yapıyorum. Sevgiyi yayıyorum."

Daha çok cinsel yolla bulaşan hastalıkları yaymak gibi. Gözlerimi deviriyorum ve bunu hangi dangalak okuldan öğrendiğini merak ediyorum.

"Mükemmel mi? Bu doğru mu?" Dahlia onun arkasında kalıyor. Masadan bir şey alıyor.

Uzun, sert, tahta bir şey. Bir oklava.

Saldırmıyor, henüz değil. Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor ama bu duygu sesine yansımıyor. Ben, tırnaklarının boynunda yavaşça gezinmesinden onun kendisine saldırmak üzere olduğunu asla tahmin edemezdi.

Göğsümde alevlenen kıskançlık olmasaydı, ona hayranlık duymak daha kolay olurdu. Etkilendim. Bu baştan çıkarıcı avcı, avının savunmasını düşürmek için harika bir iş çıkarıyor.

Kıskanmam dışında.

Onun tenine dokunuyor ve ben kendimi kaybediyorum. Kafasını kırma ihtiyacı ona olan aşkımdan gerçektir.

"Evet, bebeğim." Yere çivilenmiş sandalyeye bakarken dudaklarını yalıyor. "Mükemmel. Gecenin sonunda çılgılık atıyor olacaksın."

"Eminim yapardım." Dahlia odanın en uzak köşesine bakıyor.

Onun ne gördüğünü görmek için durduğum açıyı değiştiriyorum. Bir dondurucu kurutucu. En fazla bir-iki cesedi depolayacak kadar büyük. Hepsini burada saklıyor olamaz.

Düzinelerce ceset, onları ne kadar iyi düzenlerse düzenlesin asla sığmazdı.

"Bunu haftalık bir şey haline getirebiliriz. Bana şu kırmızı kadife keklerinden pişirirsin. Ben de seni uzun ve sert bir şekilde beceririm." Douchebag ona doğru döner. Yavaşça. Onu baştan çıkarmak için iyi çalışılmış bir dönüş. "O da ne? Pimleme mi yapıyorsun? Sapıkça. Bunu sevdim."

Başımı sallıyorum. Bu lanet herif. Tehlike yüzüne çarptığında göremiyor.

"Başka bir gün." Dahlia'nın tatlı dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Tahmin etmeye devam et. Bunu doğru yaparsan seni ödüllendireceğim."

Ben onun üzerinde yükseliyor. Kadınının üzerinde.

"Bakalım." Çenesini yukarı kaldırıyor. Onu daha sonra ısırmanın gerekecek. Kendi izimi bırakıp onunkini sileceğim, tıpkı Al'inkini sildiğim gibi. Ona aldatan erkeklerin ve sahte baştan çıkarmaların yasak olduğunu söyle. Ben sahipleniciyim, tamam mı? Hay sikeyim. "Kendime bir mazoşist bulduğum için çok mu şanslıyım? Sana şaplak atmamı ister misin?"

"Isınıyor." Benim küçük vahşiliğim Wall Street pezevengi tarafından gizleniyor. Ama gülümsediğini duyuyorum. Bunun acımasızlığı sikimi sertleştiriyor. "Devam et."

"Hayır." Onu kapalı kapıya doğru fırlatır. "Ya söyle ya da elbiselerini çıkar. Bu oyundan bıktım."

"Nasıl istersen öyle olsun." Dahlia konuşurken hareketsiz kalmıyor. İleri atılarak oklavayla Ben'in taşaklarına vuruyor. Onun değerli

Paket.

"Kaltak." Geri sendeliyor. Orada kalmıyor. Dahlia'nın boğazına uzanıyor. Vücudumdaki tüm koruyucu içgüdüler yerlerinde kalmaya isyan ediyor. Bana ihtiyacı olursa diye koşmaya hazırım.

"Hileci." Bana hiç ihtiyacı yok. Dahlia, Ben'in kafasının yan tarafına vurmadan bir saniye önce yüzüne tükürüyor.

Adamın kafası yana kayarken sırtışı yüzüne yayılıyor.

Bu açıdan, gözlerinin önce yuvarlanıp sonra kapandığını net bir şekilde görebiliyorum. Bayılıyor, yere yuvarlanıp çöktüğünde yüksek bir *gümbürtü* çıkarıyor.

Bu her şeyi daha iyi yapıyor. Kalbim göğsümde kabarıyor. Onunla çok gurur duyuyorum. Çok tahrik oldum. Vücudumun ön kısmını duvara sabitliyorum. Sürtünme için kalçalarımı sallıyorum. Onsuz bir saniye daha çıldıracağım.

"Kaba bir pislik olmak kötü bir görünüm, Ben-Ben." Dahlia onun baygın bedenini odanın ortasındaki bir sandalyeye sürüklüyor. "Bu iğrenç. Ama kız arkadaşını aldatmak kadar iğrenç değil, değil mi?"

Fısıldıyor. Başka bir gün olsa böyle yapmazdı. Başka bir gün olsa eminim gülerdi.

Başka bir gün olsa, ses geçirmez odasında bir delik açtırmazdı.

Ben, belli nedenlerden dolayı cevap vermez. Onu hareket ettirmeden önce omuz silkiyor. Onu zahmetsizce sandalyeye çıkarıyor, istediği gibi düzenliyor ve ellerini sandalyenin arkasına bağlıyor.

Sonra o-

Duvara vurup durmasını istememe iki saniye kaldı. Bunun olacağını biliyordum. Eve döndüğümde, sorun olmadığını söyledim. Neden bunu yapmak zorunda olduğunu anladım.

Ama lanet olsun. Onun kemerini çözmesini, fermuarını indirmesini izlemek beni nasıl aynı anda hem kızdırıyor hem de azdırıyor?

Bu onun için cinsel bir şey değil. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Ve işe yarıyor, özellikle de bunu klinik bir şekilde yapınca.

Dahlia bir çift eldiven giyer ve pantolonunu ve siyah tasarımcı külotunu çıkarmak için Ben'in yanına gider. Sonra dudakları tiksintiyle bükülür.

Evet, bunu yapmaya kararlı. Ancak, ki bu büyük bir sorun, bu kısımdan en az benim kadar nefret ediyor. Belki daha da fazla.

Bunu telafi edeceğim, güzelim, içimden yemin ediyorum. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Nereye istersen. Bunu hatırlamayacaksın

Seninle işim bittiğinde bok suratlı olacaksın.

"İşte." Dahlia eldivenlerini atıyor. Bugün erken saatlerde bana onları giymekten nefret ettiğini söyledi. Kendisini gerçek benliğinden çok bir cerrah gibi hissetmesine neden oluyormuş. "Neredeyse hazır."

Neredeyse, Ben'in ağızındaki koli bandının eksik olduğunu kastediyor.

"şimdi her şey hazır." Bir fısıltı daha, sonra bir şişe su alıyor, kapağını açıyor ve suyu Ben'in başından aşağı yağıdırıyor. "Partinin başlama vakti geldi."

Aynı anda iki şey oldu. Gözlerini açıyor ve kızımın gülümsemesi geri geliyor.

Buradaki her şeye değer. Pençelerini avına saplamak üzereyken yüzündeki sevinç bana hayat veriyor. Taze bir nefes, sarhoş edici bir hava.

şişeyi onun üzerine boşaltmaya devam ediyor. Saçları alnına yapışıyor. Takım elbise ceketinin laciverti bir ton daha koyulaşıyor.

"Mmm-mm-mm." Tahmin edilebileceğı gibi, Ben bağlarına karşı çırpınır ve çığlık atar. "Mmm!"

"Mmm," ölüm meleğim onunla alay ediyor. "Bu gece o pis ağızını kullanamayacaksın." şişen alnına bir tokat. "Ben de fazla bir şey söylemeyeceğim. Sadece bilmen gereken şeyleri."

Burun delikleri açılıyor, nemli saçları soldan sağı kayıyor. "Mmm!"

"Beni daha önce duydun mu?" Dahlia zahmetsizce dönerken saçları arkasına savruluyor. "Sana hilekâr dediğimde mi?"

Masaya doğı büyük bir zarafetle süzölüyor, ilk ocağı kapatıyor ve kaselerden birinin kulpunu tutuyor. Benim küçük vahşim bu mezbahanın balerinine dönüşüyor. Bu o kadar tahrik edici ki elimde olmadan sikimi duvara dayıyorum.

"Ben sana öyle dedim. Ve hilekârları sevmem." Muşamba üzerinde ilerlerken spor ayakkabılarından ses gelmiyor. "Bunun dışında, ugh." Suratını asması sahte üzüntüsünü vurguluyor. "Seni suçlayamam, değı mi? Aç bir sakin var. Böyle davrandığına göre açlıktan ölüyor olmalısın."

Bu Ben'i sakinleştirmiyor. Dahası, gözleri aşağıya kaydığı zaman. Belden aşağısının çıplak olduğunu fark ettiğinde. Kendini kurtarmaya çalışırken bacak kasları şişiyor. Koli bandına doğı çığlık atıyor.

"Merak etme, Ben. Onu besleyeceğim." Dahlia, kaseyi göğsüne yakın tutarak onun yanında durmak için hareket ediyor. "Aletini besleyeceğim. Bir daha asla aç kalmayacak."

Kaynayan, yapışkan kehribar rengi sıvı kaseden aşağı akıyor ve hedefine ulaşıyor. Ben'in penisi. Sıvı penisini, taşaklarını ve iç bacaklarını kaplıyor. İstedimden daha uzakta olmama rağmen, sıvının katı hale dönüşmeye ve Ben'in cinsel organının şeklini almaya başladığı anı yakalayabiliyorum.

Çıglık atıyor, vücudu sarsılıyor.

Gerçi bu umurumda değil. Dahlia'nın kırmızı gülümsemesi sikimin ucunu ıslatıyor.

"Aperatifler için karamel." Ben'in omzunu okşuyor, gözlerinin yuvalarından fırladığı gerçeğini açıkça görmezden geliyor. Burun delikleri her sessiz çıglıkla birlikte açılıyor. "Bil bakalım karamelin yanında ne iyi gider?"

Ben'in ağzındaki koli bandının ortası öne doğru itiliyor. Adem elması çalışıyor. Çıkardığı sesler, öğürüyor.

Kahretsin, çok iyi. Boyumu binanın sert duvarına sürttüğümde, içeri dalıp bu işi bitirmedim için şükrediyorum. Bu bok paha biçilemez.

Uzun zamandır ondan nefret ediyordum.

Artık nefret etmiyorum. Sanki başımıza gelen her kötü şeyin bir sebebi varmış gibi hissediyorum. Bizi zaman içinde bu noktaya getirmek içindi. Bizi bu versiyonumuz olmaya zorlamak için.

Ölüme mahkum değiliz.

Biz katil olmak için yaratılmışız. Ve ikimiz de yakın zamanda ölmeyeceğiz.

Elbette ailelerimizin yanımızda olmasını tercih ederdim. Ama elimizdeki kartlar bunlar.

Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

"Sen özel birisin, Ben." Dahlia ikinci ocağı kapatırken omzunun üzerinden ona bakıyor. "Bu yüzden karamelin üzerine bir değil iki çeşit çikolata hazırladım. Böylece aç kalmazsın" -kase ile ona doğru ilerliyor- "git" -kasıklarına doğru eğiyor- "aç kalmazsın. Ta-da! Sütlü çikolata geliyor."

Isıtılmış kahverengi sıvı Ben'in aletinden bir şelale gibi fişkırıyor. Kasları gerilir ve çırpınır. Başı geriye düşüyor. Boynundaki damarlar şişiyor.

Koli bandı kopmuyor. Olan şey kusmuğun yukarı çıkıp boğazından aşağı inmesi. Bazıları burnundan çıkıyor.

"Bayılmak yok." Dahlia kaseyi yere atıyor ve Ben'in yüzüne bir tokat atıyor. "Sana verecek daha çok şeyim var. Henüz çıkış yapamazsın."

Sonraki adımları aceleyle geliyor. Dahlia üçüncü kez geri geliyor ve Ben'in sikinden geriye kalanlara sağlıklı bir beyaz çikolata yükü bırakıyor. Adam zar zor

hareket ediyor, ama yine de durmuyor.

Bu muhteşem, titiz kadın krema sıkma torbasından beyaz çikolatanın üzerine krema sıkıyor. Etrafında geniş bir daireyle başlıyor, sonra her şey kaplanana kadar daha küçük ve daha küçük daireler çiziyor.

"Büyük final için." Ben çoktan ölmüş. Parmaklarının sandalyenin kollarında cansız bir şekilde sallanmasından ve göğsünün inip kalkmamasından belli. Bu Dahlia'nın onun için planladığı eğlenceyi kaçıracağı anlamına gelmiyor. "Her şeyi birbirine yapıştırmak için ısı."

Masadan bir bütan meşalesi alır ve tek bir tıklamayla ateş çıkar.

Buna daha fazla dayanamayacağım. O olmadan boşalmayacağıma dair kendime yemin ettim. Bu cinsel enerjinin her zerresinin Dahlia'nın içinde patlamasını, onu bu enerjiyle doldurmasını istiyordum.

Olacak. Bu gece yüz kere gelsem, yine de bu her neyse ondan *çok* var. Bütün bir gece boyunca. Bir yıl boyunca. Bir ömür boyu. Onu izlemek, onu takip etmek her ihtiyacımı ve her arzumu patlatıyor.

İki tarafa da hızlı bir bakış, burada yalnız olduğumu doğruluyor. Ensemde karıncalanma hissi yok. Birinin karanlık bir köşede gizlendiğine dair kalıcı bir his yok.

Burada bir tek ben varım. Kotumun düğmelerini açıp elimi külotuma sokmak çok iyi hissettiriyor. Dahlia mutlu bir şekilde Ben'in penisini ateşe verirken, ben de sikimi yumrukluyorum. Elimini sertçe beceriyorum ama ihtiyacım olan şeye yaklaşıyor.

Onun *içine* ihtiyacım var.

Birkaç saat sonra ona sahip olacağım. Ama şimdi değil.

Kendimi okşamak zorunda kalacağım. Dahlia o odadayken, Ben'in cansız bedenini serbest bırakırken pompalıyor, sıkıyor ve dudağımı ısırıyorum. Dahlia Ben'in ağzındaki koli bandını söküp Ben'in kusmuğundan kaçınmak için geri sıçradığında sikim elimde sarsılıyor.

Ama bir kasap bıçağına uzandığında bu şey bana oluyor.

Bu bir his değil, midemde olan şey.

Ona o kadar aşığım ki nefes alamıyorum. Olan bu.

Bir adamın kıyafetlerini çıkardıktan sonra derisini soymaya başlamasına tanık olmak gerçeküstüdür.

Hayır, bundan çok daha fazlası. Bu her şey demek.

Ben'in omuzlarındaki deriyi kaldırırken orgazmım içime işliyor ve boğuk bir iniltiyle elimin üzerine boşalıyorum. Bu beni rahatlatmıyor. Elimini ve karnımın alt kısmını kaplayan döl miktarına rağmen gerçek bir rahatlama yok. Dahlia'ya sahip olmalıyım.

Ve beklemek zorundayım.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar nefret etmemiştim ama araya giremem. Bunu mahvetmek istemiyorum. Bu onun gösterisi. Bir dahaki sefere, ben de bir parçası olacağım. Bugün, ben bir seyirciyim.

Sapığı.

Tamam. Derin nefes al. Ben iyiyim. Kendimi içeri sokuyorum. Ben'in derisini teker teker soyması için gereken süre boyunca yerimde kalıyorum. Her bir deri parçası büyük gümüş bir kaseye gidiyor.

İşini bitirdiğinde Ben bir kas, kemik ve kan yığınınna dönüşüyor. Dahlia, Ben'in derisini kenara itip eti üzerinde çalışmaya başlarken tek kelime etmiyor.

Geçen her saniye daha sert ve daha derine düşüyorum. Her an eti kemikten ayırıyor. Onları naylona sarıyor ve şimdi neden dondurucu kurutucuya ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Et için.

Köpeklerin sızlanma ve kuyruk çırpma sesleri sessiz geceyi böldü. Dahlia, Ben'in kemiklerini plastik torbalar içinde gizli bir kapıdan bodruma indirdi.

"Bu yüzden mi buradasın?" Dahlia'nın sorumlu olduğu başıboş sürüye fısıldıyorum. "Başı derde girerse diye kadını mı koruyorsun?"

Beşi birden etrafımı sardı. Nemli burunları yiyecek bulmak için pantolonumu kokluyor, gözleri onlara bir şeyler vermeme istiyor. Bu akşam onları unuttuğum için kendime kızıyorum.

Sadece ben unutmadım. Son birkaç seferdir yemek istemediler.

Uzun süre aç kalmayacaklar.

"Üzgünüm çocuklar." Her birinin kulaklarının arkasını ovuyorum, bu da onları tatmin etmiş görünüyor. "Dahlia birazdan çıkacak. Akşam yemeğinizi o zaman yiyeceksiniz, söz."

Yanımdaki kapı patlayarak açıldı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve ona bakmak için başımı kırbaçlıyorum.

Dahlia kapının girişinde duruyor, saçları topuz yapılmış, elbisesi vücuduna tam oturmuş. Yüzünde bir damla bile kan yok.

O mükemmel biri. O burada ve onu seviyorum.

Ben bir şey söylemeyince kırmızı gülümsemesi genişliyor. "Hey, yakışıklı." "Selam güzelim." Ona doğru ilerliyorum -ben ve köpekler- ve duruyorum.

Elinde gümüş bir kase tutuyor. Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü. Yanlış. Bu kaseyi görmüştüm.

"Bu o mu?"

"Akşam yemeği." Dişleri, içine yeniden sürdüğü kırmızı ruja karşı bembeyaz.

Demek kaçırdığım şey buymuş.

Köpekler hırlıyor, Dahlia'yı burunlarıyla itiyorlar. Dahlia kaseyi yere koyup geri çekiliyor. Köpekler bunun için birbirleriyle kavga ediyor, her biri bir parça kapıyor ve yalayıp yutuyor.

"Onları insan derisiyle mi besliyordun?" Ona doğru ilerliyorum. Bir elim yanağını kavıyor ve başını yukarı kaldırıyor. Diğeri bekâret kemerini hissetmek için alçalıyor. Onu avuçlamak için. "Onları böyle mi yok ettin?"

"Deri, evet." Kapüşonumun önünü kavıyor. "Kemikler bodrumdaki dondurucuda. Yılın geri kalanında onları küçük porsiyonlar halinde besliyorum."

"Küçük vahşi." Bekaret kemerini amına soktukten sonra elimi onunkine doğru kaldırdım, avucunu sikime bastırdım. Alnımı onunkine bastırıyorum. "Az önce seni izlerken elime boşaldım. Ve bak bana ne yapıyorsun. Senin için ne kadar sertim. Seni bütün bir yıl boyunca -hayır, siktir et- sikebilirim. Yine de yeterli olmazdı. Siktir, seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Sensiz nasıl hayatta kaldım bilmiyorum. Bir daha asla yaşayamayacağım. Ve şimdi bu kemer. Orosu çocuğu. Bu amcığa ihtiyacım var. Seni boşaltmam lazım. Parmakların saçımda. Tırnakların kan çekiyor. Benim kanımı. *Sikeyim.*"

Dudakları ayrılıyor. Onu öperken ve tadına bakarken hevesle kabul ettiğim bir davet. Bir kolumu sırtına doladım ve onu önüme çektim. Onu vücudumdan yukarı çekiyorum ve bacakları ne yapacağını biliyor. Evlerini belimin etrafında buluyorlar. Aletim yumuşak karnına o kadar yakın ki.

Kollarını boynuma doluyor ve o da beni öpüyor, yalıyor ve ısıyor.

"Tyler." Nefesleri kesik kesik. Kelimeler bir umutsuz öpücük ve diğeri arasında kırılmış. "Dahası da var."

"Et." Parmaklarım saçlarının derinliklerine dalıyor, düzgün topuzunu darmadağın ediyor. Daha iyi bir aç yakalamak için başımı eğerek onu duvara doğru itiyorum. Ama onun için önemli olduğu için yine de soruyorum, "Neden dondurarak kurutuyorsun bebeğim?"

"Şey..."

Sesindeki tereddüt beni duraksatıyor. Öpüşmeyi bırakıyoruz, birbirimizin gözlerine bakmaktan başka bir şey yapmıyoruz.

"Sana hiç vermedim," diye başlamayı seçiyor. Kaşlarını çattım. "Alınmalı mıyım?"

"Seni bir yamyama dönüştürmediğimi mi? Hayır." Kıkırdadığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Başka kimseyi de yamyama dönüştürmedim. Tabii sen ilgilenmiyorsan. Bu durumda bir istisna yapabilirim."

"Belki bir dahaki sefere." Bu bir şaka. Onun bedenine çarpmak değil. Onun gözlerinde okyanusların derinliklerinde boğulmak şimdiye kadar yaptığım en ciddi şey. "Ee? Onlara ne oluyor?"

"Söylemeyeceğine söz verir misin?" diye soruyor. Sanki cevap belli değilmiş gibi.

"Ben bir beyefendiyim." Oynamak istediği sürece, onu eğlendirmek için hep burada olacağım. "Asla yapmam."

"Çılgın, harika bir beyefendi." Çeneme bir öpücük kondurdu. Gözlerimin içine bakıyor. Bir sonraki söyleyeceği şeyle gurur duyuyor. "Sabahı bekliyorum."

"Neden?"

"Mutfak robotunda bu şekilde toz haline getiriyorsunuz. Kurduğunda." Dudaklarımla tenini okşamak istiyorum. Boynundaki tatlı teni dişlemek. Ama bu an onun gözlerinden başka bir yere bakamayacağım kadar önemli.

"M-hmm."

"O çocuklara verdiğim köpek maması kaplarına serpiyorum." Dudaklarının kenarları kıpırdıyor. Ancak o gülümsediğinde, bunca zamandır benim de gülümsediğimi fark ediyorum. "İşte bu kadar. Kötü adamlar gitti."

Dahlia kızgın olup olmadığını sormuyor. Ondan tiksinipte tiksinimediğimi ya da onu bir daha görmek istemeyip istemediğimi.

Bilmiyor, çünkü bu duyguların hiçbirisi yüzümde belirmiyor. Çünkü dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, ciğerlerimdeki son nefesi çalmasına izin veriyorum. Ona sarılarak, sonra temizlenmesine ve kapanmasına yardım ederek onu sevdiğimi gösteriyorum.

O benim kızım. Ne yaparsa yapsın, onu ne mutlu ederse etsin, o olacak.

Onu asla başka bir şekilde istemeyeceğim.

--

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DAhliA

F ya da Tyler beni terk ettikten sonraki ilk üç yıl, her Ekim aynı oldu. Aşağı yukarı, tabii ki, insanlar üzerinde bir tekrar yapamadığım için Ben zaten öldürdüm.

Duh.

Her

neyse.

Bu yıla kadar bir kontrol listem vardı ve ona sadık kaldım. Bir santim bile sola sapmadım. Sağa doğru yarım adım bile atmadım. Dikkatlice kurguladığım planlarımdan sapmanın felaket sonuçları olabilirdi.

"Yakalanabilirim. Eğer birlikte yaşarsak," diyorum Tyler'a. Ona yalan söyledim sayılır.

Eline sabun fişkırtırken iş yapıyordu. O benim saçımı yıkadı, ben de onunkini. Hatta önce onu sabunladım. Ben böyle açgözlüyüm.

Berrak sıvıyı ellerinin arasında dağıtıyor ve bana bakıyor. "Kimse seni yakalayamayacak."

"Nasıl-" Parmakları sihirli. Boynuma, omuzlarıma masaj yapıyor. İnlediğimde ve ona doğru eğildiğimde bana bakıyor. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Öncelikle, sana bir daha asla ayrı kalmayacağımıza söz verdim."

Duşunda iki kişiden fazlası için yer var. İkimiz için de yer var... Bilmiyorum, güzel kayrak taşlarının üzerinde dans edebiliriz.

Tyler dans edecek havada değil.

Beni duvara doğru itme havasında. Çok daha büyük bedeniyle beni duvara yapıştırmak istiyor. Sanki siki karnımda zonklamıyormuş gibi boynuma masaj yapmaya devam ediyor.

"Bu sözden dönmeyeceğim." Yine de gözlerini saklayamıyor. Gözleri kararıyor. Tyler onların arasından çılglık atıyor. Uyarılar, yeminler ve aradaki her şey. "Yakalanmayacaksın."

"Özür dilerim. Böyle bir şey olmayacak. Buraya taşınmayacağım." Boğazım düğümlendi. Sesim kesiliyor. "Olmaz. Hayır, hayır, hayır. Benim evime taşınabilirsin. Ama ben kalıyorum."

"Orası kötü anılarla dolu, Dahl. Her şey yıkılıyor. Mahalle güvenli değil. Çocuklarımız için bunu istiyor musun?"

"Onlara insan öldürmeyi öğreteceğiz." Sahte sırtışım Tyler'da işe yaramadı.

Dudakları sert bir çizgi oluşturuyor. Bakışları benimkileri arıyor. "Orada kalıyorsun çünkü orası ailene ait. Doğru mu?"

Ben ağlayan biri değilim. Nefret ederim aslında. Aptal gözyaşlarının iznim olmadan dökülmesi Al'ı güldürdü.

"Çıkarın şunu," diyor.

Al gitti. Yedi yıldır yok.

Onun yerine Tyler burada. Gözyaşlarım yanaklarımı çizdiğinde onları öpüyor.

Çenem sallandığında.

"Ben senin ailenim." Sabun şişesini tekrar kapıyor, sıkıyor, başparmaklarını meme uçlarıma sürüyor. "Geriye kalan tek kişi. Onlar harika insanlardı. Seni severlerdi. Ve gittiler. Geri gelmeyecekler, tatlım."

Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, *Mine* dövmesine sabun sürüyor. Becerikli ellerini göğüslerimin yanlarına götürüyor, ağırlıklarını avuçlarında hissediyor. *Beni* hissediyor.

Ne kadar hoş ve rahatlatıcı olduğuna dikkat etmek zor. Zor çünkü yıllardır kimsenin bana söylemediği şeyleri söylüyor. Ya da hiç.

Tyler hayatıma tekrar girmeden önce, onu mantıklı düşünmeye zorlamak için her türlü niyetim vardı. Eninde sonunda. Onu kendi kafasından çıkarmak ve bu sefer temelli olarak geri almak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Benim *ailem*, benim *ailem* dediğini duymak, en çılgın hayallerimde bile hayal edemeyeceğim bir şeydi.

"Burayı satarsam onların bir kısmını kaybedeceğim." İç çekiyorum, omuzlarım çöküyor. "Şimdiye kadar çoktan taşınmış olabilirdim. Geçtiğimiz iki yıl boyunca daha iyi bir daire tutabilirdim."

"Biliyorum, Dahl." Tyler beni duşun spreynin altında durmam için yönlendiriyor, beni yıkıyor ve *bam*. Tekrar duvara yaslandık. "Dükkanının dışında uzanan kuyruklar, *gerçekten* iyi bir tane alabileceğin anlamına geliyor."

Amıma sabun sürüyor. Kısa saçlarıma masaj yapıyor. Hareketsiz kalıyorum, Ty'nın bir tıraş bıçağı aldığını görünce nabzım yükseliyor.

"Bunun için seninle gurur duyuyorum." Çağlayan su göğsündeki ve

kollarındaki kasları belirginleştiriyor. "Başarılı bir kadın olduğun için.
Benim

Hep öyle olacağını biliyordum. Küllerinden doğan bir Anka kuşu. Sen tanıdığım en cesur insansın. En şefkatli olan."

Güçlüdür. Göğsü geniş. Kollarındaki damarlar nefis. Tam bir erkek. Dikkatli bir erkek. Amımı traş etmeyi sevdiğimi unutmamış.

"Oradan çıkamadım." Uyarılma ve kötü anılar arasında sıkışıp kalarak somurtuyorum. "Orada başka birinin yaşadığını düşünmek içimi kemiriyor. Orada benim de güzel anılarım vardı."

Tyler önümde diz çöktü, bacaklarımı açtı. Sağ ayak sağa. Sol ayak sola. Usturayı zaten onun için şişmiş olan dudaklarımın üzerinde gezdirirken başını sallıyor. Gözlerini amımdan yüzüme çevirirken hiçbir şey söylemiyor.

"Her kim taşınırsa taşınsın, bunları mahvederler. Ian'la yatmadan önce birbirimize korkunç hikayeler anlattığımız yatak odasını kirletecekler."

Tyler tıraş makinesini düşün fayanslarına vuruyor. İnceliyor, klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce bıçakların temiz olduğundan emin oluyor.

"Annem ve ben birlikte kek yaptık." Alçak, ısrarcı bir zonklama klitorisimi sertleştiriyor. Dizlerimin bağı çözülde. Konuşmayı kesmiyorum. Tyler nereden geldiğini anlamak zorunda. Onun için ne kadar ateşli olduğumu düşünüp içim dışıma çıksa bile. "On yaşıma geldiğimde babam bana hindi kesmeyi öğretti. Bunu sana söylemiş miydin?"

"Evet, güzelim. Kımıldama." Tyler amımın diğer tarafını tıraş ediyor. Öpüyor. Dudaklarımı ayırıyor ve jileti temiz ve çiğ hissedene kadar sürüklüyor. "Aferin kızıma."

"Çok fazla anım var, iyi olanları... *kahretsin*, Tyler." Usturayı atıyor ve yüzü amıma gömülüyor. Dili hassas bölgeyi yalıyor ve ben o kadar uçuyorum ki, sanırım havalanıyorum. "Bu çok uygunsuz."

"Neymiş o?" Başparmağı daha dar olan deliğimi dürtüyor, gözleri aşağıdan parlıyor.

"Ben ölü ailem hakkında konuşurken beni yalıyorsun." Ağzım onu azarlıyor, vücudumun geri kalanı öne doğru eğilerek Tyler'ı cesaretlendiriyor. Açılıyor. "Uygunsuz."

"Ve sen orada Ben'i mahvederken ben de yumruğumu siktim." Başparmağını kıcıma sokarak bir kaşını kaldırıyor. "Bu da uygunsuz."

Avuçlarım hemen saçlarına gidiyor. Tutuyorum, çekiyorum, onu kendime doğru sürüklüyorum. Gerçekten de bu yanımdan, fırında yaptığım şeyden iğreneceğini düşünmüştüm. Ben birinin boğazına bıçak saplamam. Onları vurmuyorum. Yaptığım işten zevk alıyorum ve bu iğrenç bir şey.

Ama Tyler iğrenmiyor. Hoşuna gitti. Tyler o kadar çok sevdi ki geldi.

Ağzını ağzıma almalıyım. Yine de kımıldamıyor.

"Tyler," diye yalvarıyorum. "Lütfen beni siker misin?"

"Önce konut sorunumuzu çözüyoruz."

Ama hiçbir şeyi tamir etmiyoruz. Parmakları dudaklarımı aralıyor. Ağzı amıma, dudaklarıma, klitorisime saldırıyor. Dilini klitorisimde gezdiriyor, başparmağı kıkırmı beceriyor. Sonsuza dek sürüyor bu güzel işkence.

Bunu bilerek yapıyor, canavar. Sonunda boşaldığımda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, titriyorum ve onun adını haykırıyorum. Dişlerim alt dudağıma batıyor ve yüzünü beceriyorum. Başparmağını çekip çıkarıyor ve ben tekrar boşalana kadar iki parmağını kıkırma sokuyor.

Ağlarım. Çılgılık atıyorum.

Onun için yalvarıyorum.

Erkeğim için.

Benim

ailem.

Benim

ailem.

"Daireni satmayacağız."

Ayağa kalktı, hızla parmaklarını sabunluyor. Sonra dudakları her yerde. Dudaklarım, çenem, boynumun kıvrımı. Saçlarımı yumrukluyor ve daha fazla yerime erişebilmek için çekiştiriyor.

"Buraya taşın. Ne zaman istersem sikimi mahvedeceksin. Mutfağında sevişeceğiz. Kalbimi tekrar bütün yapacaksın. Ve ben her dakikasını seveceğim. Eski evini özlediğinde..." Burnumun ucunu ısıyor ve beni sıcak suya geri çekiyor. "Ziyarete gideceğiz."

Dudağımın kenarını kemiriyorum.

"Hayır, kabul etmeye hazır olduğum bir cevap değil." Tyler'ın siki hâlâ sert. Bakışları daha sert. Stoney. "O yerde yaşamayacaksın. Senin evin burası."

Şüphe acımasız bir duygudur. Sevdiklerinizden şüphe duymanıza neden olur. Kalbinizdeki bulanık duyguyu mahveder. Beni yıllardır hayatta ve hapisten uzak tutan da buydu. Başka neyi kontrol etmek isteyecek?

"Sorun nedir?" Kaşlarını

çattı. Hiçbir şey

söylemiyorum.

"Sana yakalanmayacağına dair söz vermiştim, hatırladın mı?" Tyler yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Güvende olacaksın. Rutininize hiçbir şey olmayacak."

"Bu..." *Nefes al, Dahlia. Bu iyi bir şey. Garip, evet, ama kabul et. Sadece takıl.* "Kulağa harika geliyor."

"Başka bir sorun daha var." Tyler'ın yüzüne fırtına bulutları iniyor.

"Ne sorunu?"

Tyler beni kalçalarımın altından kaldırıp sikini bana saplamadan önce son kelime ağzımdan ancak çıkmıştı.

"Senin içinde değildim. Ve buna ihtiyacım vardı," diye homurdanıyor alnını benimkine bastırarak. "Sabırlı olmaya çalıştım. Seni dinlemeye çalıştım. Nazik olmaya. Artık yapamıyorum. Konu sen olunca tam bir hayvan oluyorum. Seni becermek zorundayım ve sen de bana izin vereceksin."

"Evet." Parmaklarımı saçlarının arasına daldırıyorum ve bir öpücük için onunla ortada buluşuyorum. "Lütfen."

Sert ve zonklıyor. Agresif ve şiddetli. Her hamlesi sıcaklık, şehvet ve aşk veriyor. Beni tekrar tekrar duvara yaslayıp sikerken pazıları şişiyor.

"Çok güzelsin Dahlia. İçine bir bebek koyduğumda daha da güzel olacaksın." Tyler içimde kalınlaşıyor, çevresi beni geriyor. "Bunu düşünmeden duramıyorum. İçine her girdiğimde. Bebeklerimi doğuracaksın, anladın mı?"

Tek söyleyebildiğim "Evet".

Orgazmım kelimelerimin geri kalanını alıyor ve Tyler'a sıkıca tutunuyorum. Kafa derisini çizip işaretliyorum ve o da bana tohumunu veriyor. Bana bebeklerimizi veriyor. Boşaldığında sessiz değil. Erkeksi iniltisi ayak parmaklarımı kıvrıyor.

Ondan sonra mutluyuz. Uzun, harika dakikalar boyunca sessizce mutlu. Beni bir havluyla kuruluyor, funda grisi Henley'lerinden birini giymeme yardım ediyor.

Tyler, boxer külotunu istediğimde o kasvetli ve seksi haliyle başını sallıyor. Onları hiç yıkamayacağına bahse girerim.

"Biraz uyumalısın ufaklık. Seni ayakta tutmamalıyım." Tyler'ın kaşları çatıldı. Onun yatak odasındayız, bizim olan bir dairede kalın örtülerin altındayız. Darmadağınık, mükemmel hayat yorganımıza eklenecek bir yama daha. "Önce sana söylemem gereken bir şey var."

O haklı. Uykum vardı.

Artık değilim. Gözlerimi açıyorum, parmaklarım Tyler'ın bileğini sahiplenircesine kıvrılıyor. "Söyle bana. Her şeyi halledeceğiz. Birlikte."

"Bu kelimeyi sevdim." Başparmağı yanağına okşuyor. "Birlikte."

"Saatlerce birlikte kalacağız. Sonra görüşürüz." Sabırsızlık ve gerginlik damarlarımda dolaşıyor. "Neler oluyor? Bir sevgilin mi var? Kime ihtiyacım var?"

Öldürmek mi?"

"Başka bir kadın..." Tyler bir saniye bile kımıldamıyor. Gözümü kırpyorum ve dudakları dudaklarımda.

Öpücük şaşırtıcı. Yumuşak ve bağıllık dolu. Bana kendini veriyor. Dilini dudaklarımda kenarında seksi bir şekilde gezdirerek bana başka kimsenin olmadığını söylüyor. Bunu daha önce söylediğinde yalan söylemiyordu.

Geri çekildiğinde kara gözleri işkence görüyor. "Biri beni avlıyor."

Ben olduğumu söylemek için dudaklarımı ayırıyorum. Ben bir şey söylemeden önce bana kısa ve bilmiş bir gülümseme sunuyor.

"Başka bir insan. Başka bir katil."

"Blogunuzda kışkırttığınız kişi mi?"

"Evet." Nasıl, ne ve kim anlamsız sorular. Tyler'ın gündeme getirmeye zahmet etmediği sorular. "Bu gece meşguldün, bu yüzden son yazıyı okuduğunu sanmıyorum."

"Yapmadım." Dehşet midemi kaplıyor, ağır ve açıkçası sinir bozucu. Artık kimseden korkmuyorum. Onları öldürüyorum. Tyler'ı daha sıkı kavıyorum. "O şerefsiz seni deşifre etti mi?"

"Hayır, ev adresimi yayınlamayacak. Tabii elinde varsa." İçimde biriken öfke dışarı taşıyor ve Tyler'a bulaşıyor. Gözleri sertleşiyor, çenesi titriyor. "Planlarını mahvettiğim için çok öfkeli. Hesaplaşmayı yüz yüze yapmak isteyecektir. Ve artık burada yaşadığın için, *benim olduğun* için, bana ulaşmak için senin peşine düşebilir."

"Bizi birlikte göreceksin. Çoktan görmüş bile olabilir." Tyler'ın düşünce zincirini tamamlıyorum. Elim nemli saçlarında gezdiriyorum. Başımı yana eğiyorum ve bileğini ısıırıyorum. "Eğlenceli zamanlar."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Tyler kalçamı kavradı. Onunkinin üzerine yerleştiriyor. "Onu yakalamak için bir plan yapana kadar gardını almalısın."

Görüntü üzerine görüntü gözümün önünden geçti. Tyler ve ben siyah kıyafetler giyiyorduk. Maskeler takmıştık. Ara sokaklarda ve arka caddelerde gezinirken. İkimiz de paltolarımızın altında kasap bıçakları saklıyorduk.

FyndUsHere Katili'ni sırayla kesiyorlar. Her yer kan içinde.

"Buna bayıldım."

"Ben de, küçük vahşi." Gözleri kararıyor. Ancak sesi yumuşuyor. "Bunu senden başka kimseyle yapmak istemezdim."

"Geçmiş seni rahatsız ediyor." Gözlerindeki hüznün karşısında hevesim kaçıyor. "O zamanlar nasıl da birlikte değildik."

"Nasıl hazır olmadığımı düşünüyorum. Şu ana nasıl odaklandığımı. Bundan ötesini nasıl göremediğimi, üçünüzü nasıl kurtaramadığımı." Acı çeken ifadesi kasvetli bir hal alır. Bununla hiçbir şey yapamayacağını fark eder. Yine de kendini suçluyor. "O gün beni işten aradığında, Ian'ın kapıları kırıp birinci kattan itibaren komşularımızı öldürdüğünü söylediğinde, hemen eve koştum. Büyükanne ve seni kurtarmam gerekiyordu. Ian'ı yakalayıp onu da kurtarmam gerekiyordu. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Hepsi Al'ın suçuydu."

Bu itiraf. Bu sözler. Tyler bana sadece birlikte olmanın bizi mahvedeceğini söyledi. Bana açılmadı. Onun için nasıl bir şey olduğunu bana hiç anlatmadı. Tyler apartmana vardığında, kurtaracak bir şey kalmamıştı. Bayan Price dakikalar önce son nefesini vermişti. Gri Ian'ın beyninin bir kısmı gömleğime sıçramıştı. Yüzüme. Saçıma.

Tyler beni dairesinde buldu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve çılgılık atıyordum. Ian'a, Bayan Price'a ya da bana yaklaştırmaya çalışan her polis memuruna dişlerimi gösterdim. Onları benden alamazlardı. Alamazlardı.

Sonra Tyler. Hışımla içeri girdi. Önce şok oldu. İkinci olarak bağırdı.

"Yemek odanızdaki üç sandalyeyi kavradınız ve duvara çarptınız." Yüzünde cevap arıyorum. O gün tanık olduklarımla bana anlattıklarını bağdaştıracak bir şeyler arıyorum. "Çok kızgındın. Kalbim senin için kanadı. Kendi acımdan daha kötüydü."

"Canım yandı Dahlia, çünkü sana yardım edemedim. Hiçbirinize. Üçünüzü orada izlemek, sahip olduğum son umut kırıntısını da yok etti. Akıl sağlığını da beraberinde götürdü." Eğilip alnımdan öptü. "Bunu düzeltmek zorundaydım. Geriye kalanları kurtarmalıydım. Ve o da sendin, aşkım."

"Kendini benden ayırmak senin çözümündü," diye bitiriyorum cümlesini. Zaten bildiğim kısmı tekrar ediyorum. "Bunu bu yüzden yaptın. Bu yüzden ona tutundun."

"Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şey bu trajediyi açıklayamazdı." Derin nefes. Kendinden emin bakışlar. Üzgün ama yıkılmamış. Sonunda bir bütün olduk. "Ailenin yanlış giden bir soygunda vurulması. Amcanın sana ve Ian'a yaşattıkları. Erimeleriniz. Benim on yedi yaşında birine aşık olmam. Sonra *bu*. Dünyayı anlamlandırmak zorundaydım. Seni nasıl koruyacağımı çok hızlı düşünmek zorundaydım."

"Bu yılı özel kılan neydi?" Parmaklarım boynuna gidiyor, işaret ve orta parmağım Tyler'ın nabız noktasına basıyor. Hayatın basit zevkleri - onun hayatta olduğu gerçeğinin tadını çıkarmak. "Bu yıl neden benim için geldin?"

"Aramızdaki çekim." Kalçamdaki eli beni vücuduna sabitliyor. "Bunu hissediyorsun, değil mi, küçük vahşi?"

"Her zaman." Kafamdaki sesleri susturmak için insanları öldürüyorum. Ve eğlenmek için. Çok acımasız ve özür dilemeyen biriyim. Ama Tyler'a karşı erimiş tereyağından daha yumuşağım. "Her zaman."

"Bunu bir saniye daha inkar edemezdim." Dudaklarının bir tarafı kıvrılıyor ve bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Dahl, bilmelisin ki hâlâ eskiden olduğum adamın yakınında bile değilim. Asla da olamayacağım."

Dudaklarım onun için de bir gülümseme oluşturuyor.

"Artık korkmuyorum. Bunu sen de bilmelisin." Kendine güveni cehennem kadar sıcak. "Seni kaybetme korkusunu yenmem yıllarımı aldı - seni öpmemi aldı. İlk başta, bir öpücükten sonra saklanmaya geri döneceğimi düşündüm. Yapamadım. Sensiz boğuluyordum. Bağımlılık yapıyorsun, güzelsin, büyüleyicisin. *Benimsin*. Senin için savaşmak zorundaydım. Sana geri dönmek için kendimle savaştım."

Yeni bir tarif bulduğumda hissettiğim o duygu var ya? Kelebekler, telaş. Müşterilerimin gülümsemelerini hayal etmenin verdiği haz.

Bu çok güzel.

Bu -Tyler ve onun acımasız dürüstlüğü- daha iyi. Çok daha iyi. Bebek örümcekler bile kıyaslanamaz.

Boğazım tılandı. Ciğerlerim yanıyor.

"Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, küçük vahşi." Gülümsemesi biraz daha genişliyor. Benim için deniyor. "Öfkem mi? Geçti. Endişelerim? Burada değil. Para, daire, *eşyalarım*? Sikimde bile değil. Peki ya sen? Seni kaybedemem. Sen benimsin. Bunun bu kadar uzun sürmesine nasıl izin verdiğimden nefret ediyorum. Beynim nasıl da sikilmiş. Çok özür dilerim. Keşke eski dairemdeki o güne geri dönebilseydim. Birlikte olmadığımız yılları silebilseydim. Pişman olduğumdan emin değilim, çünkü senin güvende olduğunu bilmek bana huzur veriyordu, ama-"

Cümlesini bitirmiyor. Dudaklarıyla bana saldırıyor. Bu öpücük, öncekilerden farklı olarak aç. Açgözlü. Yüzlerce özürle katmanlanmış bir çaresizlik bu. Onlara ihtiyacım yok. Yine de onlara sahip olmak gerçekten güzel.

"Seni affediyorum, Tyler." Apartmanımızdan ayrıldığı ve bir daha dönmediği gün onu affettiğimi söylemiyorum. Özürlerini olduğu gibi kabul

ediyorum, çok teşekkür ederim. "Seni seviyorum."

"Sana daha önce yemin ettim ve yine yemin ediyorum." Dudakları şişmiş. Az önce öpüştüğümüzde onları ısırdım. Adamı benim olarak işaretledim. "Kader seni benden alamayacak. Kimse alamaz. Denemelerini görmek isterdim. Bu şehirdeki herkesi öldürebilirim ve eğer bu seni güvende tutmak anlamına geliyorsa, bunun için uykularımı kaçırmayacağım. Yani, evet, bir plan yapacağız. FyndUsHere Katili'ni avlayacağız. Sonra da tehdidi ortadan kaldıracacağız. Peşlerinden gelen herkesi ortadan kaldıracacağız."

"İnsanları öldürmemde de bana yardım edebilirsin. İstersen fırında."

"Çok isterim." Yüzümü inceliyor. İçimi görüyor. "Ne zaman başladın? Bir erimeydi, değil mi? Ve ben orada değildim. Kahretsin, ben-" "Şşş."

Hava ciğerlerime doluyor. Onu hayatıma geri almak için ne kadar çaresiz olduğumu fark ettim. Kardeşim dışında beni kelimeler olmadan anlayan tek kişi. Beni anlamasını *istediğim* tek kişi.

"Evet, bir erimeydi. Göğsüm sıkıştı ve senin gittiğin ilk yıl Eylül ayında bunun geldiğini hissettim. Derimin altında kaynıyordu. Dairemde Al'in görüntülerini görüyordum." Öfkeyle homurdandım. "İşe gittiğimde arkamdan geliyordu. Ve sen orada değildin, Ty. Kendimi kaybetsem bile orada olmazdın." Alnı kırışıyor ve ben hemen onu rahatlatıyorum. "Seni suçlayamazdım. Hâlâ da suçlamıyorum. Bununla kendim başa çıkmak zorundaydım."

"Çok üzgünüm Dahlia. Çok üzgünüm."

Beni öpmek istiyor. Elimi dudaklarına koyup onu geri itiyorum. Ben merhamet etmem. Hayır, hayır.

"Vücudum benimle konuştu. İçimden bir ses yaptığım şeyi yapmam için beni yönlendirdi. Değersiz insanların bir listesini yapmaya başladım ve bu beni sakinleştirdi."

O gün fırında, en sevdiğim müşterilerimden biri yanağında bir morlukla içeri girdi. Aslında içeri girmedi. Pislik kocası onu kolundan tutup sürükledi ve neredeyse kırıyordu. Bu benim işaretimdi. İşaret bana nereden başlayacağımı söylüyordu.

"Onları öldürmek acıyı dindirdi. Ekim sona erdi ve kaşıntı da onunla birlikte gitti. Bir sonraki yıl, kaşıntı ve Al Haziran ayında geri döndü. O zamana kadar bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Ekim ayını ve ardından gelenleri dört gözle bekledim."

Tyler, "Senden durmanı istemeyeceğim," diyerek konuşmamızı sonlandırıyor. İyi ki de bitiriyor. Gözlerim ağırlaşıyor. "Ve teklifini kabul edip sana katılacağım."

"Yaşasın," diye mırıldandım. "Başlangıç için doğru kişiyi buldum. Birkaç gün içinde büyük bir patlamayla başlayacaksın. O zamana kadar izleyebilirsin. Dayanıklılık kazanman gerek."

Kıkırdıyor, sonra bana öyle sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Hayatımın geri kalanında beni her gün boğmasını diliyorum.

--

BÖLÜM YİRMİ ALTI

TWLER

D Ben Sweet DeNights'a yaklaşırken Ahlia dükkanı temizlemiyordu. Son altı gün boyunca ben de onu aramadım. Onun isteklerine saygı duyarak ve seyirci kalarak arka tarafta dolaştım.

Bu akşam, doğruca Sweet DeNights'a gidiyorum.

Tezgahın arkasında oturmuş beni bekliyor. Tek başına. Kırmızı gülümsemesi geniş. Dahlia'm bugün onun için aldığım ve seçtiğim kıyafetin içinde çok seksi. Üzerine siyah dantel dikilmiş uzun kollu kırmızı elbise. Göğüsleri ve beli sarıyor, alt kısmı genişliyor. Siyah tayt ve siyah Chucks ayakkabılarıyla eşleştirdim.

Gotik ve onun gibi.

Etrafını saran karanlığa rağmen, kızım parlıyor.

İçeri girmek üzere olduğum için olabilir. Döktüğümüz sırlardan ve ikimizin de ne kadar hafif hissettiğinden olabilir.

Belki ikisi de. En azından dün gece bekaret kemerini kilitlediğimde olduğu kadar üzgün değil.

Beş gündür onun insanları öldürmesini izleyerek mastürbasyon yapıyorum. Bu gece, birlikte ilk cinayetimizden sonra, onun amına tam erişim istedim.

Daha az mutluyum. Merak ediyorum. Kime *bakacaksak*, Dahlia için bir anlamı var.

Onlara *sürpriz* dedi.

Hatta söz konusu sürpriz için evimizden her zamankinden daha erken çıktı. Onu buraya getirmeme izin vermedi. Sabahın üç buçuğunda uykulu halinden faydalandı ve dışarı kaçtı.

Sinsi, sinsi kadın.

Elinde dumanı tüten bir paket servis fincanı tutan bir kadın yanımdan geçerken balkabağı baharatı kokusu burun deliklerime hücum ediyor. Caddenin karşısındaki vitrinlerde turuncu ve siyah ile mor tonları hakim.

Benim sadece bir dükkanda
gözüm var. Bir kadın için.
Benimkini.

"Ty," diye sesleniyor Dahlia, sesi bizi ayıran cam yüzünden boğuklaşıyor. Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, başının tepesindeki topuz da onunla birlikte zıplıyor. Topuzu ve göğüsleri. "İçeri gel."

Dahlia'nın hedefinin burada olacağı saat olan sekize kadar hâlâ birkaç dakika var. Yani acele etmeme gerek yok. Ona işkence edebileceğim anlamına geliyor.

Kapının yanında duruyorum. Kapüşonlu tişörtümün kapüşonunu başımın üzerine çekmişim. Ellerim kotumun ceplerinde. Duruşum onu korkutmalı. Omurgasına bir titreme göndermeli. Uyluklarının ahlaksız arzularla sıkılmasını sağlamalıyım.

Onunla bu şekilde yürümediğini biliyorum. Onun ürkütücü takipçisi olma günleri sona erdi. Yine de zıplamayı bırakıyor. Gözlerini açıyor ve sahte bir dehşetle dudaklarını aralıyor.

Bu oyunu benim çıkarım için oynuyor. Benim küçük avım. Benim seksi avcım.

Sweet DeNights'a girerken başımın üzerindeki zil çalıyor. Beş adım ve sallanan kapıdayım. Bir itiş ve tezgahın etrafındayım.

"Burada yalnız mısın, küçük kız?" Yanağını okşuyorum. Başını bana doğru eğiyorum ve vücudunun titreyişini yiyorum.

"Evet." Bu kelime kırmızı dudaklarının arasından ancak fısıltı halinde çıkabiliyor. "Sen büyük kötü kurt musun? Bana zarar mı vereceksin?"

Dahlia çok iyi korku numarası yapıyor. Göz bebekleri bile büyüyor, ki bu imkansız olmalı. Ama bir şekilde bunu başarıyor. Sikim kabarıyor.

"Olabilir." Tezgâhın altında, meraklı gözlerden uzakta, elimi amına bastırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben onun kırmızı rujunu dudaklarına bulaştırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Eğer kötüyse, neler yapabileceğimi bilemezsin-"

"Tyler?" Tanıdık bir ses kulaklarıma ulaşıyor. Komşumun seslerinden biri. Dahlia kocaman gülümsüyor. Çok geniş.

Geri çekilip Rita'ya döndüğümde komşumun sesinde bir gerginlik vardı. "Seni tanıdığımı sandım. Davetiyede tüm binamızın ücretsiz tadım için davetli olduğu yazıyordu."

Bu Dahlia'nın bu sabah neden sinsi davrandığını açıklıyor.

Gözlerim diğer kadında oyalanmıyor. Bir anlığına ona bakıyorum, siyah saçlarını at kuyruğu yaptığını, bakır rengi bir sweatshirt ve ona uygun bir eşofman giydiğini fark edecek kadar. Rita'nın yüz ifadesinin asık olduğunu anlamama yetecek kadar.

Bedava tadım için davetiye aldı ve üzgün mü? Ne oluyor lan?

Bir adım geri atmış olsam da Dahlia'ya her zamankinden daha yakın hissediyorum. Sanki düşünceleri kafamın içine girmiş gibi. Bana bizim binadan kimsenin davet edilmediğini söylüyor. Bedava tadım olmadığını.

Bu kadından hoşlanmadığını. Bu
geceki hedef Rita.

Hangi katta oturduğumu hatırlamadığım komşum bugün onur konuğu.

Bu Dahlia'nın sürprizi.

Neden?

Neden o?

Merak öldürseydi, içinde boğuluyor olurdum. Boğulurdum.

Ama yapamaz. Ben hayattayım. Yaşıyorum ve Dahlia'nın hareketlerini takip ediyorum. Gizemli avcım. Aklını okumak için ölüyorum. Tüm hikâyeyi dinle.

"Evet." Dahlia Rita'ya geniş bir gülümseme attı. Tatlı, yuvarlak poposu ve bir avcının sonsuz zarafetiyle beni kenara itiyor. Sallanan kapıya doğru yürüdü. Komşumuzu bize katılması için çağırıyor. "Tyler ve ben uzun zamandır arkadaşız..."

O konuşurken, Rita içeri giriyor. Tuzağa doğru. Siyah saçlı kadın bana doğru bir bakış attı. Ona güven verici bir baş selamı verdim. Yardımcı olmadı. Sinirli bir hareketle kollarını göğsünde kavuşturuyor. Alt dudağını rahatsız ediyor.

İçgüdüleri yerinde. Ne yazık ki onları görmezden geliyor.

"...Ve düşündüm ki, neden mahallede yeni arkadaşlar bulmayayım?" Dahlia, Rita'yı pişirme alanına götürüyor. Rita'nın öleceği odaya bir adım daha yaklaştı.

"Aslında kulağa hoş geliyor." Rita'nın mavi gözlerinin kenarları yumuşar. Dahlia'nın doğruyu söylediğine inanıyor.

Onun tuzağına düşüyor. Orada kalmak için.

"Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi." Dahlia kirpiklerini kırıştırıyor. "*Arkadaşımın* yanına taşıyıyor olabilirim. Bir an önce gidip herkesi tanıyayım dedim."

Dahlia bir saat içinde Rita'yı öldürecek. Yine de buradayım, ereksiyonumu kontrol edemiyorum. Bakışlarım Dahlia'nın kıvrımlarına iniyor. Bir yumruğum yanımda kıvrılıyor, Dahlia'nın topuzunu çözebilmeyi, elimi uzun, sarı buklelerine dolayabilmeyi ve saçlarını çekebilmeyi diliyorum.

Benim merhametime kalacak. Onu tezgahın üzerine ittiğimde eğilecek. Aldıkça alacağım, aldıkça alacağım.

"Evet." Rita rahatlıyor. Şeker ve çikolata kokularından olmalı. Omuzları gevşer. Gözleri odanın içinde zıplamayı bıraktı. "Çok mantıklı."

Dahlia'nın gözlerinde eğlence titreşiyor.

Görev tamamlandı. Hedef etkisiz hale getirildi.

Gerçekten büyüleyici. Bunu bir sanat haline getirmiş.

"Geliyor musun?" Sarışın bir kaşını bana çeviriyor.

İki kadın da fırın odasının içinde. Beklentiyle bana bakıyorlar.

"Evet, Tyler, içeri gel." Rita'nın Dahlia'dan birkaç santim fazlası var. Şimdi yaptığı gibi onun arkasında durduğunda, kirpiklerini bana doğru kırptığını görebiliyorum. "Diğerlerini içeride bekleyeceğiz. Sadece üçümüz."

Ve sonra kıkırdıyor. O.

Giggles.

Vay, vay, vay.

Sebebi bu.

Bu sapığımın benimle flört ettiğini ilk duyuşu değil. Benim için öyle.

Yıllardır başka hiçbir kadın ilgimi çekmedi. On yedi yaşına bastığından beri Dahlia'dan başka kimsenin varlığından bile haberdar değildim.

Dahlia her zaman soluduğum hava olmuştur. Dahlia her sabah uyanma sebebim oldu. Kalbimin atmasının ve gözlerimin görmesinin nedeni. Takip ettiğim, takıntı haline getirdiğim ve sevdiğim kadın.

Sadece o.

Benim küçük vahşim. Sahiplenici. Bölgesel. Kıskanç. Çoğu erkeğin hayallerindeki kızı düşününce aklına gelen bir dizi özellik.

Ama onda bunları görmeden çok önce, onu seviyordum. Şiddetle.

Delicesine. Kayıtsız şartsız.

Kalbim bir kafeste saklanıyor. Bir dizi kırılmaz kilidin arkasında **t u t u l d u** . Bir milyon sürgü.

Beni özgür kılacak anahtar sadece Dahlia'da var. Bu sefil organı avucunun içine alıp sıkabilecek tek kişi o.

Benim ona sahip olduğum kadar bana sahip olabilecek tek kadın.

Kabul e d i y o r u m , k a b a s a b a biri değilim. İş arkadaşlarımla video konferans üzerinden konuşurum. Komşularımla.

Onları *görmüyorum*. Aslında onları kabul etmiyorum.

Ve kesinlikle kimsenin bana asıldığını fark etmedim. Ne yazık ki Rita için, Dahlia fark etti.

"Tyler?" Rita gülümsüyor. Dahlia bunu duymuş olmalı, çünkü sahte gülümsemesi daha da genişliyor. "Bizi bekletme."

Sırf merakımdan, onunla nerede karşılaşmış olabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum. Asansörlerde. Apartmanımızın dışındaki kaldırımda. Geri dönüşümle ilgili bir şeyden bahsetmişti. Ne sikim hatırlıyorum.

Onunla otomatik pilotta konuşmuş olmalıyım, çünkü gözlerinin mavi olduğunu hatırlamıyorum bile.

"Evet, üzgünüm." Dükkanın ön kapısı kilitli değildi. Dahlia çok heyecanlandı, ben de kendimi o ana kaptırdım. Unutmuşuz. Bunu düzeltmem gerek. "Komşular geldiğinde onlar için bir tabela asarım. Onlara arkada asılı olduğumuzu söyle."

"Harika. Teşekkür ederim." Dahlia bana göz kırpmıyor. Rita'ya doğru dönüyor, elbisesinin eteği fırıl fırıl dönüyor. "Bana katılın lütfen. Seçtiğin keke ilk sen sahip olacaksın."

"Şu adamı gördüm, neydi adı?" Ben dükkânın önüne doğru ilerlerken sesleri daha da kısılıyor. "Sanırım Tarantula'nın Öpücüğü diyordu?"

"Ah, evet." Dahlia memnun görünüyor. Gerçekten memnun. Bu kekler onun bebekleri. Yakında, onun karnına gerçek kekler yerleştireceğim. "Üçlü çikolatalı kek. Dudak şeklinde kesilmiş çilekli. Gördüğün bu muydu?"

"Evet, kesinlikle." Rita'nın coşkusu kulaklarıma kadar ulaşıyor.

Büyükannemi ve Ian'ı kaybetmeden önceki adam olsaydım onun için üzülürdüm. Dahlia'yı kenara çeker, onu bu işin peşini bırakmaya ikna ederdi. Rita'nın Dahlia'ya ait olduğumu tahmin etmesine imkan yoktu.

Bugün olduğum adam Sweet DeNights'ın ön kapısını kilitliyor.

Ben kötü bir insan değilim.

Ben de iyi değilim.

Hayat her zaman siyah ve beyaz değildir. Gerçek şu ki, asla değildir. Özellikle de benimki.

Dahlia ile birlikte her şey canlı kırmızı, turuncu ve siyahın üzerine mor renklerle boyanır. Ne zaman yanında olsa, dünya çikolata, tarçın ve ölüm gibi kokar.

Onu
seviyorum.
Ona
ihtiyacım
var.

Ona sahip olma arzusu hiç şu anki kadar güçlü olmamıştı. Bu kadar talepkar. Kendimi kotumun içine yerleştiriyorum. Kükreyen canavarı

susturuyorum

içimde ve sallanan kapıdan geçiyorum.

Dükkanın arkasına.

"Kek çok lezzetliydi." Kıkırdama. Gergin bir kıkırdama.

Hiç şaşırmadım. Dahlia sebepsiz yere boş bir un çuvalını kaldırıyor.

Rita ikinci kez dener. "Çilekleri çok severim." Pişirme alanının kapısını arkamdan kilitliyorum.

"Neye bayılırım biliyor musun?" Dahlia, kilidin tıkırtısı küçük alanda yankılanır yankılanmaz şöyle diyor.

"Uh..." Rita'nın gözleri un torbasına kayar. "Ne?"

"*Adamım.*"

Çita dünyanın en hızlı hayvanı olarak kabul edilir. Kesinlikle katılmıyorum.

Kimse Dahlia'dan daha hızlı olamaz. Hiç kimse.

Elindeki çanta son hızla Rita'nın başını örtüyor. Sanki Dahlia parmaklarını şıklatmış ve orada olmasını istemiş gibi.

"Tyler'ı çok severim." Çantayı kavırıyor ve çekiştirerek Rita'yı boğuyor.

Komşumun hava kaynağını kesmek. "Bayan Cilveli Flört. O benim. Benim."

Tüm bu çile boyunca kadınlardan hiçbirine yardım etmek için kıpırdamadım. Kapıya en yakın duvara yaslandım. Ellerim ceplerimde. Bir bileğim diğerinin üzerinde.

Kendimi en cinsel arzularımdan alıkoyuyorum. Ben kendimi tutarken, Rita'nın kurtulmaya çalışmasını izliyorum. Dahlia'nın bu raundu nasıl kazanacağını görmek istiyorum.

Bir an için Rita neredeyse ölü taklidi yaparak onu yakalayacaktı. Omuzları çöküyor, kolları vücudunun yanında asılı kalıyor. Dahlia'nın bakışları onun başında sabit kalır.

Sonra Rita çok erken karşılık vererek ölümcül bir hata yapar. Dahlia'nın kaburgalarına dirsek atıyor ve Dahlia tökezliyor. İki kadın da sendeleyerek KitchenAid stand mikserini deviriyor.

Yana düşüp metal masaya çarptığında yüksek bir ses çıkar.

"Yardım edin." Boğuk bir çığlık çantanın sıkı dokunmuş pamuğunun arasından sızıyor. "Bırakın beni."

Dahlia sıkılmış dişlerinin arasından, "Hiç orijinal değilsin," diye homurdanıyor. Çantayı daha sert çekerek tüm gücüyle sıkıyor. "Çok sıkıcısın. Tyler'la hiç şansın yoktu zaten."

Dahlia'ya olan takıntım her geçen saniye artıyor. Rita'yı u y u t u l m a s ı gereken bir hayvan gibi idare ediyor. Rita pes etmiyor, mücadele ediyor

Nefes al. Kendini kurtarmak için çabalıyor.

Çabaları acınası.

Kimse benim küçük vahşimi
yenemez. Hem de hiç kimse.

"Benim için sadece sen varsın, güzelim. Hiç kimse senin yerini alamaz. Benim kırmızı kraliçem." Üç adım daha yaklaştım ve parmaklarım Dahlia'nın topuzunu çözdü. Rita'yı boğarken yumuşak saçlarını okşuyorum. "Asla başka biri olmayacak. Asla."

Dahlia'nın cevabı alçak bir hırıltı. Pazuları şişiyor, gözleri Rita'dan hiç ayrılmıyor.

Sonra Rita bayılıyor ve her şey bitiyor. Yani, uvertür.

Ellerinde gevşediği anda Dahlia ve ben dansımıza başlıyoruz. Bu dansı daha önce hiç çalışmamıştık ama yine de sorunsuz bir şekilde icra ediyoruz.

Un çuvalını kaldırıyor ve ben de Rita'yı omuzlarından tutarak dengeliyorum. Dahlia arka odanın kapısını açmaya giderken hedefimiz hareketsiz kalıyor.

İki parmağımı Rita'nın nabız noktasına koyarak "Yaşıyor" dedim.

"Tabii ki öyle." Dahlia'nın alt dudağı dışarı fırladı. Öfke ona her zaman değerli görünmüştür. "Bunu bir süredir yapıyorum Ty. Ne zaman duracağımı biliyorum."

Omuz silkiyorum, sonra da bu uçarı, seksi ayıyı dürtüyorum. "Eğer bu işte bu kadar iyiysen, birinin seni izlediğini fark etmeliydin."

"Doğru değil. Orada olduğunu biliyordum." Surat asması kaşlarını çatmasına dönüşüyor. Gözlerini Rita'yı tuttuğum yere indirdi ve şimdi dişleri dışarı çıkmıştı. Rita'yı elimden kaptığı gibi arka odaya sürüklüyor. "Blogunu okudum."

Aramızdaki mesafe bir saniyede eriyor. Parmaklarını Rita'dan ayırıyorum, ellerim Dahlia'nın saçlarına dolanıyor.

"Ty, sen ne-"

Cümlesini bitirmesine izin vermek centilmence bir davranış olurdu.

Ben centilmen değilim.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve ben onun ağzına doğru inliyorum. Rita'nın vücudunun yere çarparken *çıkardığı gümbürtüyü* dinliyoruz. Dahlia dilimin her yalayışında, her ısırışında inliyor. Uygun olandan daha uzun süre böyle öpüşüyoruz.

Rita sonsuza kadar baygın
kalmayacak. "Devam et."

Öpücüğümüzü kesmek acıtıyor.

Rita uyanıp biz sevişirken bizden faydalanırsa daha çok canımız yanar.

"Devam et, ne?" Dahlia'nın nefesi kesildi. Dudakları şişmiş. Ruj mahvolmuş. Neden burada olduğumuzu bile unutmuş.

"Devam et." Burnundan öperim. "Sik onu."

"Doğru." Gözleri biraz odaklanmamış. "Doğru."

Bunu halletmeliyim. Ellerimi saçlarını avuçlarımın içine alana kadar kaydırıyorum ve çekiyorum. Sertçe.

"Odaklan." Çenemi sallayarak Rita'nın bedenine doğru ilerliyorum, sonra Dahlia'nın saçını çekiştirerek ona bakmasını sağlıyorum.

Rita'nın dirsekleri ve dizleri garip açılarla bükülmüş. Kafası yana doğru bükülmüş.

"Ve iyi eğlenceler." Dahlia'yı ağzının kenarından kulağına kadar yalıyorum. "Sen vahşi küçük bir şeysin ve bu beni çok tahrik ediyor. Seni asla durdurmayacağım. Seni destekliyorum. Her zaman da destekleyeceğim. Anlıyor musun?"

Mavi gözlerinde alevler parlıyor.

Bana söylediklerine göre, benim desteğim olsa da olmasa da bunu yapacaktı. Ama yine de sahip olmayı seviyor.

--

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DAhliA

Tyler'in desteği benzersizdir.

Yaptığım şeye yüzde yüz katılıyor. Nasıl yaptığımla am.

Rita teknik olarak kötü bir adam olmasa da. Ölmeyi gerçekten hak etmese de. O beni destekliyor.

Adamım bundan daha fazlasını yapıyor. Arkamızdaki arka odanın kapısını kilitleyerek yardımcı oluyor.

"Teşekkür ederim." Boştaki elimle ona bir öpücük konduruyorum. Diğer elimle de Rita'yı kazağının yakasından tutup sandalyeye sürüklüyorum.

Tüm bu süre boyunca Tyler'ın bakışları hiç değişmedi. Bana odaklanmıştı. *Benimle* büyüledi.

Bana on yedinci yaş günümünden sonraki günleri hatırlatıyor. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru daha sık kaymaya başladı. Köprücük kemiğim onun ilgisiyle ısındı. Nadiren de olsa, başını sallayıp yukarı bakmadan önce onu göğsüme ve göğüslerime bakarken yakalıyordum.

O zamanlar, gözlerini gezdirdiğinde gözleri ısınırdı. İrisler için bataklıkları vardı. Kalın, tehlikeli ve ölümcül. Sonra kapatırdı.

Bugün kapatmayacak. Buna gerek yok.

Ve denemeye cüret ettiği gün... Bana bir daha o şekilde bakana kadar onu yumruklayacağım. Bir daha asla kaçamayacak.

"Rica ederim, güzelim." Yaklaşıyor, elini boğazıma doluyor ve başımın üstünü öpüyor.

Rita'yı sandalyeye yerleştirmek için kendimi ondan ayırmadan önce bir anlığına dokunuşuna yaslanıyorum. Oturur oturmaz ellerine iki fermuarlı bağ geçirip onu sandalyeye bağlıyorum. Sonra ayaklarının dibine çömelip aynı şeyi sağ ayak bileğine de yapıyorum.

"Bırak yardım edeyim." Tyler'ın gölgesi üzerime düşüyor, vücudu bir sonraki ayak bileğine geçmemi engelliyor.

Sert aletin dış hatları içimi ürpertiyor ama boğazını temizlediğinde gözlerim yukarı fırlıyor. Çenesi sabit bir çizgiye oturmuş. Beni becermek istiyor ama yapmayacak. Henüz değil.

"Çekil, Dahl. Bırak yardım edeyim."

Kahretsin, patronluk taslamasına bayılıyorum. Kızdım ve bayıldım.

"Ona dokunmayacaksın." Bana aldığı elbise muhteşem. Ayrıca çömelerek yürümemi de zorlaştırıyor. Yine de yapıyorum, onu yana itiyorum ve kendimi onunla kızın arasına koyuyorum. "Başka biri olsa evet derdim. Bu seferki yasak."

"Bana ne yaptığını biliyor musun Dahlia?" Elini saçlarımın arasına sokmuş, beni dizlerimin üzerine çekiyor. Ağzım kasıklarına çarpıyor ve siki sarsılıyor. "Bu kadar sahiplenici olduğun zaman mı? Bu kadar kıskançken?"

Elini enseme götürüyor ve dudaklarımı kılıflı sikine sürtmeye zorluyor. Beni kendi zevki için kullanıyor.

"Ne?" Aslında hiçbir şey söylemiyorum. Dudaklarım ayrılıp kapanıyor ve *Wha* gibi bir ses çıkıyor.

"Çok sert, bebeğim." Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu sana asla yapmam. Seni bilerek kışkırtmam. Ama beni tekrar böyle baştan çıkar ve neler olacağını gör."

Benimle alay ediyor. Benimle alay ediyor. Göt deliği. Ateşli göt deliği. "Tamam," diye mırıldanıyorum ereksiyonuna karşı.

"İşte benim kızım."

Serbest bırakılıyorum. Ve Rita'nın ikinci ayak bileğini sandalyenin diğer ayağına tutturmak için acele ederek arkamı dönüyorum.

Ayağa kalktığımda ona "Sıvı nitrojen tankını getir. Masanın altında."

Tyler kımıldamıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Vücudu bana ne kadar ciddi olduğunu dudaklarından önce söylüyor. "Ocaktaki çikolata ne olacak?"

"Merak ediyorsunuz. Ve başlamak için heveslisin." Sanki yüz paket Pop Rocks yutmuşum gibi içimde bir heyecan kabarıyor. "Yapacağından emin değildim."

Başını öne eğiyor. "Sana geçen haftayı atlattığımı söylemiştim." "Bu farklı."

"Nasıl yani?"

Dişlerim alt dudağımı sıyrıyor. "Dürüst mü?" Bir kez başını sallıyor.

"O kötü biri değil."

"Küçük vahşi." Avucu yanağımda, başparmağı sıcak tenimi okşuyor. "Arada sırada olan bir şey bana iyi geliyor. Ama kendin de söyledin. O kötü biri değil. Ailesinin ve arkadaşlarının onu arayacağını varsayıyorum. Akıllıca davranmalıyız." Tyler alnımdan öpüyor. "Bana bakan her kadını öldürmeyi alışkanlık haline getirmediğimiz sürece, seni onaylıyorum."

"Bakmaktan daha fazlasını yaptı." Tyler'ın belli ki bilmediği bir konuşmayı hatırladığımda kaşlarım düşüyor. Mutlu olmalıydım ama bunun bir film gibi oynadığını görüyorum. Ve şimdi öfkeliyim. "Öğle aralarımnda ve işten sonra seni takip ettim. Birkaç kez market alışverişine gittin ve o binanın hemen dışındaydı. Seninle konuşuyordu. Göğüslerini dikleştirmek için sırtını kamburlaştırıyordu. Kıkır kıkır gülüyordu. Sen benimken sana asıldı. Sen benimsin."

"G'ye yemin et-" Tyler'ın parmakları etime saplanıyor. "-Şeytan. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Hiçbirini."

"Fark etmez. Gitmesine izin vermeyeceğim," diye bağırdım.

"Senden bunu yapmanı asla istemem. Sen bunu istiyorsun ve bu benim de bunu istediğim anlamına geliyor. Her zaman." Öfkesinden kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor. "Bu işte beraberiz. Sana güveniyorum."

"Biz," diye tekrarlıyorum, sesim hülyalı.

"Evet, *biz*. Her zaman *biz*." Derin bir nefes ve "Ayrıca, artık başka erkeklerin siklerine dokunmak yok. Flört etmek yok. Onları yemlemek için bile olsa."

"Tamam." Kabul etmek bana kolay geliyor. İnsanları cezbetmek ve öldürmek için yüzlerce yöntemim var. Düzinelerce.

Bakışlarım sandalyedeki kadına yöneliyor. Rita'nın saçları sırtından aşağı sarkıyor. Muhteşem göğüsleri bakır rengi tişörtünün kumaşını geriyor. Çok güzel bir kadın. Zeki de. Bir avukat. Muhtemelen işini iyi yapıyordur.

"İyi bir ortak olabilirdi." Tyler'ı test etmek için alçakça bir hareket. Ama içimdeki kıskançlık, bu kadının onun istediği gibi biri olmadığından emin olmamı istiyor. "Harika bir eş."

"Olabilir. Başka birine." Tyler parmağını çenemin altına koyup yukarı kaldırıyor. "Senin çılgınlığına ihtiyacım var. Ateşine. Senin olduğun her şeye hava gibi ihtiyacım var. Onsuz öleceğim. Başka kimse yok."

"Başardın." Ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum ve çenesini ısırıyorum. Tyler kıkırdıyor. Beni anlıyor.

"Neredeyim ben?" Arkamdan şaşkın bir mırıltı yükseliyor. "Tyler? Neler oluyor?"

Bakışlarını ona çevirerek diğer kadına ters ters bakıyor. "Kız arkadaşımı üzdün."

Kız arkadaşım. O kadar geniş gülümsemekten yanaklarım acıdı.

"Benimle flört ettiğin için bir cezayı hak ettiğine karar verdi." Tyler bunları söylerken bana bakıyor. "Demek alacağın şey bu."

"Sen ciddi misin?" Aynı tanıdık tıkırtı sesi. Herkes, başarısız olmadan, her zaman onları ne kadar sıkı bağladığımı test eder. Spoiler uyarısı: Çok sıkı. "Bu bir şaka mı? Hasta bir şaka mı?"

"Korkarım hayır." Rita'yla yüzleşmek için döndüğümde muşamba sallanıyor. Tyler'ın eli boynuma kayıyor, parmakları sahiplenici bir kavrayışla kıvrılıyor. "Senden hoşlanmıyorum. Öleceksin."

Yanaklarındaki renk kayboluyor. Rita sessizleşiyor, gözleri Ty ve benim aramda gidip geliyor. Farkına vardığı anı yakalıyorum. Bunun zalim bir şaka olmadığını anladığı an. Bu gerçek bir şey.

Ağzı açılıyor. Göğsü genişler.

Normalde çığlıklarına hayret ederdim. Ondan akan dehşeti içime çekerek öylece dururdum.

Şu haliyle buna izin veremem. Duvar da bir delik var. Biri onu duyabilir. Yardım için gelebilir.

Öyle bir şey olmayacak.

Dudaklarından tek bir *Ahh!* çıkmadan önce sandalyenin etrafında dönüp arkasında duruyorum. Elimle ağzını kapatıp çığlığını bastırıyorum.

"Oh, sus artık." Parmaklarımı yanaklarında sıkıyorum. Tyler izliyor, güzel yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Burada öleceksin. Bize direnmenin bir faydası olmaz. Çığlık atmanın da faydası olmaz. Tyler'ın hoşuna giden tek çığlık benimki."

Yine de çığlık atıyor.

Tyler gözlerini kısar. *Sırada ne var?*

"Ona dokunmanı istemiyorum," diye tekrarlıyorum. Hırladığımda azı dişlerim ortaya çıkıyor. "Demek koli bandından sen sorumlusun. Git getir."

Tyler yanımda durana kadar Rita'nın etrafında dönüyor. Ona bakmam için çenemi kaldırmaması gerekmiyor. Onun varlığı bunu yapmamı emrediyor. "Git getir...?"

Dudaklarım gevşiyor, hırıltım kayboluyor. Onun otoritesi sert
y a n l a r ı m ı yumuşatıyor. Bunun ağırlığını taşıyacak biri var.

"Lütfen."

Daha fazla sessizlik.

Ona bir öpücük veriyorum.

Yakalıyor, sonra kendi yumruğunu öpüyor. "Aferin kızıma."

Koli bandı sobanın yanındaki masanın üzerindeydi ve Tyler oraya gitti.
Bir parça koparıp bana uzatıyor.

Kalbimde bir şarkıyla - "Halloween "in tema şarkısı- elimi Rita'nın
dudaklarından çekiyorum ve koli bandını üzerine yerleştiriyorum.

"İşte." Ağzını yumruklayarak doğruluyorum. Koli bandının düzgün
yapıştırıldığından emin olmak için tabii. "Gitmeye hazırım."

Gözleri şişiyor. Çığlık atmaya devam ediyor. Ben kimim ki bu dünyadaki
son anlarında bir kadını reddedeyim?

"Sana sıvı nitrojen getireyim." Tyler dudaklarını hızlı bir öpücükle
dudaklarıma bastırıyor.

"Lütfen *baba*." Ty'ın dudakları kısa bir sırtışla titriyor. Tüm vücudum
onun sıcaklığıyla yıkanıyor. Bu gerçek. Bu gerçekten gerçek. "Yakınımızda
olması gerekiyor," diye açıklıyorum. "Sonrası için."

Rita'ya gizlice bir göz attım. Meşgul, çığlık atıyor ve vücudunu sallıyor.
Gürültülü bir çatırtı ve sol omzu yerinden fırlamış gibi görünüyor. Dışa
doğru çıkıntı yapıyor. Bana sorarsanız, biraz grotesk.

Peki çıkık bir omuz bize ne kazandırır? Bir milyon boğuk çığlık daha.

"Kaynar çikolata lütfen. Önce onu kullanacağız," diye fısıldıyorum
nitrojeni ayaklarımın dibine koyduğunda. "Her şeyi sonra dondururuz."

"Anladım." Ty dönüp sobaya doğru ilerliyor.

"Onu yerinde tutacağım." Parmaklarım pazusunun etrafında kıvrılıyor.
"Sen gözlerine dök. Yavaşça yap."

Ty hemen cevap vermiyor. Gözlerinde yine o seksi bataklık havası var.
Ona tutunan parmaklarımı kavırıyor ve elimi üzerinden çekiyor.

"Küçük vahşi." Ellerimiz onun sikine ulaşana kadar aşağıya iniyor.
Avucumu üzerine koyuyor ve kot pantolonunun içinden zonklamasını
hissetmeme izin veriyor. "Sen böyle konuşurken daha fazla
dayanabileceğimi sanmıyorum."

Onun büyüü altındayım. Tamamen, kesin olarak. Sonsuza kadar.

"Uzlaşabiliriz. Normal hızda dökün o zaman." Bir fısıltı daha. Bu sefer zor nefes alıyorum. "Bir konuşmam var. Söylemem gerek."

"Elimden geleni yapacağım." Avucumu sikinin üzerinde bir kez gezdirdikten sonra çekip gidiyor.

"Gözlerinde nefret ettiğim iki şey var." Rita'nın arkasında yerimi aldım, tavana bakana kadar saçlarını çekiştirdim. Bana. "Çok uzun zamandır erkeğimin üzerindeydiler. Ve kirpiklerin. Onunla flört etmek için kullandın. Kaba."

Nefret ettiğim aynı gözler konuşuyor. Bağışlanmak için yalvarıyor. Yardım için. Gözyaşları şakaklarından saçlarına doğru akıyor. Siyah muşambamın üzerine sıcıyor.

Bir an için bir hastalığa yakalanmış olabileceğimi düşündüm. Soğuk algınlığı, belki.

Kötü mü hissediyorum?

A-choo!

Hayır. Hiç de kötü hissetmiyorum. Sadece bir hapsirikti.

"Tanrı seni korusun." Tyler yanımda beliriyor. Gümüş kaseinin kulplarından tutmuş, yana doğru eğiyor. "Başlamaya hazır mısınız?"

"Evet."

Benim iznimle Tyler kaynar bitter çikolatayı Rita'nın sol gözüne döküyor. Sağ gözü başının arkasına doğru yuvarlanıyor ve kasları şoktan geriliyor. Sonra nöbetler geliyor. Burnundan sümük damlıyor. Koli bandının ortasında bir nokta koyulaşıyor. Kusuyor ya da ağzından köpükler geliyor.

Ben gibi.

Ondan sonra çok çabuk öldü.

Lanet olsun.

"Uzun sürmeyeceğini söyleyebilirim." Başımı sallıyorum. "Diğer tarafa, Ty. En iyi ihtimalle birkaç dakikamız var."

"Şunu söyleyebilir miyim-" diye başlar. Havaya belirgin bir koku yayılır. Kusmuk, kesinlikle kusuyor. "Yakından çok daha iyi görünüyor. Kokusu ve her şeyiyle bile."

Ty'a baktığımda, hatırladığım güçlü adamı buluyorum. O da yaptığımız şey karşısında hayrete düşüyor.

Al, Ian'ın ve benim vasımız olduğu anda hayatımız boka sardı. O şerefsiz gitmiş olsa bile, mezardan bizi korkutmaya devam etti. Tyler'ı, Ian'ı ve beni hem zihinsel hem de fiziksel olarak yaraladı.

Ama o yaraların hepsi kötü değil. O yaralar Tyler ve beni birbirimize bağlıyor.

Sonsuzluk için.

Şikayet edemem. Şikayet etmeyeceğim. Birlikte sihirliyiz.

"Öyle, değil mi?" Ona şakacı bir şekilde dirsek atıyorum.

"Evet, Dahl." Şakağımı öpmek için eğildi.

Elindeki kâseye gizlice bakıyorum. Rita'nın gözleri çikolatayla kaplanmış olsa da kaseinin içinde kalanlar duruyor. Bunu bilerek yaptım. Daha sonra kullanmak istedim. Artık kullanacağımı sanmıyorum.

Vakit yok.

"Sıvı nitrojen." Tırnaklarımı ön kolundan dirseğine doğru kaydırıyorum, sesim hem baştan çıkarıcı hem de alaycı. "Lütfen baba. Efendim."

"Velet." Kısık, boğuk bir kahkaha atıyor.

Tyler'ın iri ve becerikli bedeni benim küçük alanımda zahmetsizce hareket ediyor. Gümüş kaseyi yere bırakıyor, tankı taşıyor, yaklaştırıyor ve Rita'nın yanında duruyor. Bana bakıyor, kaşlarını kaldırmış.

"Konuşma, doğru." Ona göz kırpıyorum. Sonra, artık hareket etmeyen kadına sesleniyorum. O kadar hareketsiz ki kalbi atmıyor. Ama söyleyeceklerim var ve söyleyeceğim. "Bayan Rita. Gözlerinizi kapatıyorum. Artık benim olanla flört etmek yok."

Artık kimseyle flört etmek yok, nokta, ama neden böyle şiirsel bir anda anlambilime girelim?

Tyler sessizliğimi bir işaret olarak kabul ediyor ve tankı Rita'nın gözlerinin üzerine eğiyor. İçinden beyaz buhar çıkıyor ve Rita'nın yüzünü yumuşak bir yaz bulutu gibi çevreliyor. Sıvı çikolata kapalı gözlerinde donarken yumuşak tıklama sesleri geliyor.

"Şuna bakar mısın?" Gülümsemem gözlerime ulaşıyor, şüphesiz. Tyler'ınki de aynısını yapıyor. "O öldü."

"Öyle," diyor, sesi gergin. Tyler sıvı nitrojen tankını atıyor. "Bu kadar yeter."

"Ve şimdi biz-"

"Kapa çeneni Dahlia, kapa çeneni." Boğazımın iki yanını kavırıyor. "Tanrım. Siktir. Sana ihtiyacım var, görmüyor musun? Senin içinde olmaya ihtiyacım var. Çeneni kapatacaksın ve bana izin vereceksin."

Dudakları benimkilere yapışıyor. Dili sıcak ve sahiplenici. Tyler'ın vahşi iniltileri vücuduma zevk sarsıntıları gönderiyor.

Dışında-

"Hazır sıcakken derisini yüzmeliyim." Islak, muhtaç ve berbat durumdayım. Ve kahretsin, keşke ona istediğini verebilseydim. Vereceğim. Sonra görüşürüz. "Soğukken onu çıkarmak çok zor olacak. Sonsuza kadar sürer."

"Hayır." Elleri beni boğuyor. Bana emrediyor. "Buraya geldiğimden beri benimle alay ediyorsun, D. Sen..." Ağzından alçak bir küfürden başka bir şey çıkmıyor. "Anlamıyorsun. Sana sahip olmak zorundayım. Sikimi sokmalıyım-"

Eli sihirli bir şekilde belimde belirdiğinde nefesim kesiliyor. Sanki bana böyle davranmaya hakkı varmış gibi beni sikine doğru çektiğinde.

Oh, bekle. Varmış.

"-Burada. O güzel küçük amının derinliklerine. Her tarafıma boşaldığını hisset." Kaşları çatılır. Ty konsantre olur. Kelimeleri çıkarmak onun için bir çaba. İşte bana bu kadar ihtiyacı var. "Uslu bir kız ol, küçük vahşi. Arkanı dön ve masanın üzerine eğil. Ya seni becermeme izin vereceksin ya da ben alacağım. Başka seçenek yok."

"Lütfen, Tyler." Anlamayan o. "Bütün gece burada kalmak istemiyorum."

Sızlanıyor olabilirim. Umurumda değil. Tyler'ın yardımıyla bile soğuk bir cesedin derisini yüzmek sonsuza kadar sürer.

"Bütün gece mi?" Zalim, kararan gözlerinin ardında eski Tyler var. "Emin misin?"

Bana bakan adam, beni şımartmak isteyen adamdır. Zonklayan aletinden önce beni düşünen. Vaat ettiği orgazmdan önce.

İkisini de arzulamam kötü bir şey mi? Bana emir vermesinden hoşlanmam?

Olabili

r. Ne

olmu

ş

yani?

"Geçen yıl ²⁹ Ekim'de çok yorgundum. Genç müşterilerimin fotoğraflarını çeken bu adamı öldürmeyi bitirdim. Çok daha genç olanları." Vücudumu sağa sola sallayarak kendimi Tyler'ın sahiplenici pençesinden kurtarmaya çalışıyorum. Başaramadım. "Pedofili çok büyüktü ve yirmi dokuz gündür uykusuz ve ağır işlerde çalışıyordum. Vücudum beni bıraktı ve burada uyuyakaldım. Bir saat uyudum. Derisini yüzmeye başladığım anda gözlerimi kapattığıma pişman oldum. Bir daha asla."

"Bu yüzden o gece evde değildin."

"Hatırladın." Yarı soru, yarı ifade.

"Seninle ilgili her ayrıntıyı hatırlıyorum. Tamam, dinle." Tyler'ın zeki

beyninin içinde bir plan tasarlanıyor. İhtiyacı olmasına rağmen

sikini bana sürtmeyi bırak, bir planı var. "Bir uzlaşma yapmaya hazırım."

Bu gece onlarla dolu sanırım.

"Uzlaşmayı severim." Kum, metaforik kum saatinden aşağı damlıyor. Rita'nın cesedi her saniye daha da soğuyor. "Hızlı uzlaşmaları daha çok severim."

"Şu ağız." Tyler ileri yürüyor, yani ben geri yürüyorum. Kıçım ve kalçalarım arasındaki kıvrım masaya çarpana kadar bunu yapıyoruz. "Çabuk ister misin?"

"Evet."

"Sana hızlıca vereceğim." Çok kötü. Beni masanın üzerine kaldırırken ve elbisemi belime kadar buruştururken korkunç derecede kötü.

Yumruğu taytımın kasık bölgesini kavırıyor.

Tyler'ın benim için aklında ne olduğu çok açıktı. Yine de suratımı asıyorum ve soruyorum, "Başka bir mahvolmuş set mi?"

Oyalamak istememiştim. Ama ayımı dürtükleyince bana seksi bir bakış daha atıyor. "Küçük vahşi, çok güzel bir yalancısın." Kumaşı çekiştiriyor. Makasımla tam ortasından daire şeklinde kesiyor. Külotumu tek eliyle yırtıp atıyor. "Taytını umursuyormuş gibi yapıyorsun."

"Lütfen," dokunulmak için yalvarıyorum. "Lütfen."

"Yalvarıyor ve"- iki kalın parmağını amıma sokuyor. İnliyor -"sırılsıklam." Tyler'ın boğazımdaki eli bir tasma gibi. Beni boğuyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına götürüyor. Beni parmaklarken konuşuyor. "Demek böyle olacak."

"Evet?" Omzuna tutunuyorum ve kıçımı masanın üzerinde sallıyorum. Bu çok kaba. Biziz.

"Biliyor musun? Sana nasıl olduğunu söylemeyeceğim." Tyler kendini benden ayırdı. Geri adım atarak aramıza biraz mesafe koyuyor. Başını sallıyor ve bana entrikacı, günahkâr bir sırıtışla bakıyor. "Bu *benim sana sürprizim* olacak."

"Ty." Spor ayakkabılarım hızla siyah muşambaya çarpıyor ve ona doğru koşuyorum. Bana istediğimi verdi ama bu bir uzlaşma gibi gelmiyor. Sanki gitmesine izin veriyor. "Beni yine izleyecek misin?"

"Derisini yüzmeye başlayın." Kapüşonunu üzerinden çıkarıp fırının üstüne atıyor. Sanırım hayal kırıklığım ve terk edilme sorunum yüzümden okunuyor, çünkü ekliyor, "İzlemeyeceğim ve gitmeyeceğim. Velet gibi davranmayı bırak ve derisini yüz."

"Buna değse iyi olur." Ty'ın taytını kesmek için kullandığı makası aldım. Arkamı döndüm ve Rita'nın el ve ayak bileklerindeki fermuarlı bağları kestim.

"Zorluyorsun."

"Ciddiyim." Sırtım ona dönük. Muhtemelen bu yüzden cesur ve alaycı davranıyorum. Arkamda kemerini çözen bir yırtıcı varken pek akıllıca değil. "Buna değse iyi olur, yoksa gelecek yıl seni de listeme eklerim."

Sağ kık yanağımda bir sızı, yakıcı bir his kıvılcımlanıyor, yukarı doğru ilerliyor. Boğazıma ulaşıyor. Kemerini kıkımda kırdı.

"Göt herif," diye

homurdandım.

"Devam et."

Başka bir darbe, aynı yer. Kıyafetlerimi acıtıyor. Üçüncüsü daha çok acıtıyor çünkü Tyler elbisemin eteğini kaldırıyor. Siyah tayt kıkımı ve kemerini ayırıyor ve lanet olsun, acıyor.

"Karşılık vermene bayılıyorum." Dördüncü vuruş. "Seni cezalandırmayı seviyorum."

Acı zevke dönüşüyor. Yavaşça, dikkatlice. Öte yandan ben, Rita'nın bedenini yere fırlatırken ne yavaş ne de dikkatliyim. Sanırım kafatası çatladı.

"Durma," diyor Tyler, bana doğru yürürken. Ayak seslerini duyuyorum.

"Arkana da bakma."

Dizlerimin üstünde, Rita'nın kazağını etek ucundan yakasına kadar kesiyorum. Tam ortasından.

Makasımı sütyenine götürmeden önce duraksıyorum.

"Bu nedir?" Tyler oyma bıçağını Rita'nın başının yanına, görebileceğim bir yere koyuyor. "Sana durmamanı söylediğimi sanıyordum."

"Çıplak olacak." Kaşlarımı çatıyorum, ona bakmıyorum. "Ya memelerini beğenirsen? Ya da amını?"

"Siktir, Dahlia." Nefes veriyor, uzun ve yavaş. Eli enseme kavlıyor ve başparmağı sıcak tenimi okşuyor. "Kıskançlığının bana ne yaptığını sana söylemiştim."

"Ne?" Makasım tam orada. Bir çırpıda sütyeni *uçup* gidecek.

"Bir gün beni öldüreceksin." Botları ve gölgesi arkamda bir yerde hareket ediyor. Kıkımdaki elleri dizlerinin üzerine çöktüğü anlamına geliyor. "Şu lanet anda seni becermeden nefes alabilmek için" -elbisemin eteği ikiye ayrılıyor, taytım kalçalarımın altına itiliyor- "ne kadar kendimi tutabildiğimi biliyor musun?"

Başka bir şey söyleyecek ne zamanım ne de havam var. Tyler'ın elleri kıcımlı açıyor. Dili dar deliğimin kenarında dolaşıyor. Üstünde geziniyor.

"Ben burada kalacağım," diye inliyor açıkta kalan tenime doğru.

Kalçalarım benimle alay ettiği için titriyor. Nazik ve acımasız.

"Ona bakmayacaksın. Seni becereceğim, küçük vahşi. Ama senden başka bir yere bakmayacağım konusunda bana güvenmelisin. Kıcına,"-*tıkla*-*"amına."* Daha aşağıya dalıyor, seksimi yalıyor. "Sikimi ne hale getireceksin. İçine girdiğimde çok sert boşalacaksın. Senden nefret ediyordum gibi sikeceğim seni."

Onun güvencesi bana Rita'nın sütyenini çıkarma güvenini veriyor. Beni kıcımdaki parmakları ve amımdaki ağzıyla ödüllendiriyor.

"Benden nefret etmiyorsun," diye inlemelerim arasında haykırıyorum. Bir parmağını daha sokuyor, ağızdan ölüyormuş gibi beni yiyor. "Etmiyorsun."

"Asla yapamam." Yüzünü çevirip iç bacağıma ısıyor. "Ama bugünden sonra, amin bana yalvaracak."

Rita'nın geri kalan giysileri göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur. Yırtık ve pırtık, siyah muşambaya karşı bakar.

Tüm bu zaman boyunca Tyler amımı yaladı, kıcımlı parmakladı. Ona bakmıyor.

Sadece bana odaklandı. Kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve klitorisimi emiyor. İnlemelerim yüksek, ki bu sorun değil. Duvardaki delikten kimse bakamaz. Kimse sevişen insanları şikayet etmek için polisi aramaz.

Makası atıp bıçağa uzanırken ellerim titriyor. Çıplak ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama çok güzel.

"Benim küçük vahşim titriyor." Tyler parmaklarını kıcımlı derinliklerine sokuyor. İç dudaklarımı ısıyor. "Boşalmaya çok ihtiyacın var, küçüğüm. Bırak ve ağzıma boşal."

Sözleri bir emirdir. Bir emir. Midemdeki sıkıca sarılmış tel kopuyor ve ağlıyorum, yalvarıyorum ve yapacağım son şeymiş gibi Tyler'ın yüzünü beceriyorum. Başım eğik, uzun sarı saçlarım Rita'nın göğüslerine düşüyor ve orgazmımı atlatıyorum.

Titremem geçene kadar dayanıyorum.

Tyler'ın fermuarını indirip sikini amıma dayayana kadar.

"Yap şunu." Sesi gergin geliyor. Çaresiz. "Bana izin verme-" Sonuna kadar itiyor ve ikimiz de rahatlamış bir nefes alıyoruz. "*Siktir*. Sende kalsın."

O haklı. Tabii ki haklı. Devam etmeliyim. Amımın yediği dayağa ve Tyler'a nasıl teslim olmak istediğime rağmen devam etmeliyim. Devam etmeliyim.

Yapam

am.

"Tyler."

"Göt deliğine bakıyorum, Dahlia. Pembe, sıkın göt deliğine." İticiliğini yavaşlatmıyor. Üzerime eğiliyor, sesi sırtımda dalgalanıyor ve kalbime yerleşiyor. Beni yatıştırmaktan fazlasını yapıyor. Beni cesaretlendiriyor. "Tanrım, sikim sırlıslıkam oldu. Sadece ıslak değilsin, küçük vahşi. Sırlıslıkam olmuşsun. Ve senin için çok sertim. Bunu hissediyor musun? Seni ne kadar istediğimi?"

"İstiyorum." Parmaklarım bıçağın sapının etrafında kıvrılıyor. Öne doğru sürünüyorum ve Tyler da bana katılıyor, bacakları Rita'nın kilere dolanıyor. "Seni daha çok istiyorum."

"İmkansız." Tyler'ın hamleleri acımasız.

Rita'nın güzel yüzünün yan tarafını tutuyorum ve bıçağı alnının üst kısmına bastırıyorum.

"Seni istediğimden daha fazla bir şey istemek imkânsız. Lanet olası kemiklerim senin için açlıktan ölüyor. Yapamam"-şaplak ve kırım yapıyor-"sen"-Ty bir eliyle kalçalarımı kavırıyor, diğerine yaslanıyor ve daha derine, daha sert vuruyor-"gördün mü?"

Görebiliyorum. Rita'nın yüzünün vücudundan ne kadar güzel ayrıldığını da görebiliyorum. Ty'ın darbelerine ve nefesimi kesmesine rağmen, biraz dengede kalmayı başarıyorum. Yüzünü kesebildim.

Ağızına ulaşıp dudaklarını ve koli bandını çıkardığımda kıyamet kopuyor.

Şüphelendiğim gibi, kustu.

Görmezden gel. Ben de öyle yapıyorum. Tyler inliyor ve her seferinde G noktama vuruyor ve bu da kusmuğundan daha az etkilenmeme neden oluyor.

"Küçük sürtük." Arkamdaki canavar adam ayağa kalktı. Göt deliğime tükürdü. İki parmağını içeri soktu. "Kukun beni sağıyor. Bebekleri içine sokmam için bana yalvarıyor."

"Evet." Rita'nın boğazındaki deriyi soyuyorum. Her yerde kan var. Kalbi çarpıp oraya gönderdiği kadar değil. Sadece doğru miktarda. Beni memnun edecek kadar.

"Siktir." Tyler itişlerini yavaşlatıyor, çünkü Rita'nın vücudunda aşağı doğru hareket ediyoruz. "Güzel döl orospuma istediğini vereceğim. Sana çok fazla vereceğim."

Köprücük kemiğindeki deriyi göğsüne kadar kesiyorum. Kare levhayı kenara fırlatıyorum. Sıçrayan ses çok lezzetli. Bu gece her zamankinden daha çok hoşuma gidiyor, bunu yaparken Tyler'ın siki beni geriyor.

"Spermilerim kalçalarından aşağı damladığında ne yapacağım biliyor musun?" Kulağıma gelip saçımı çektiğinde göğüsleriyle işim bitmişti. "Biliyor musun?"

Gözleri kapalı olmalı, ama açık olsalar da umurumda olmazdı. Rita için artık meme yok. Artık güzel pembe meme uçları yok.

"Ne?" Bir kolunun derisini kesip soyuyorum. Sanki koluna bir kol sokuyormuşum gibi görünüyor.

"Baban onu geri itecek. Lanet yumruğumu kullan ki bir damlasını bile kaçırmayayım." Dişleri elbisemin kumaşını yırtıyor. Rita'nın derisinden bir parça daha havada uçup kim bilir nereye düşerken inliyorum. "İçine o kadar çok dölümü sokacağım ki, üçüz doğuracaksın, küçük vahşi."

Boğuk bir çığlıkla, onun için geliyorum. Bu adam için milyonlarca kez geleceğim. Bunun gücü bıçağın Rita'nın ikinci kolunda yana doğru kaymasına neden oluyor. Sersemlemiş bir halde Tyler'ın adını haykırırken onu düzeltmeyi başarmaya çalışıyorum.

"Gözler. Kapalı," diye bağıryorum. Amının derisini yüzmenin zamanı geldi ve lanet olsun, kışkandım. "Bakma."

"Asla yapmam." Tyler'ın sıcaklığı kayboluyor, artık sırtımı ısıtmıyor.

Rita'nın amını kesebilmem ve mükemmel, pürüzsüz üçgeni çıkarabilmem için ikimizi de geri çekiyor. Kıskanmadım. Güzel bir am gördüğümde takdir edebiliyorum.

Uzun sürmeyecek.

"Yaşadığım sürece başka bir kadına asla bakmayacağım." Avuç içi beş kez kıcıma değiyor. Çok agresif ve seksi, bıçağımın Rita'nın derisinin altından kaymak yerine etine saplanması umurumda değil. "Kesinlikle Rita'nıninkine bakmıyorum. Gözlerim kapalı."

"Evet." Rita'nın bacak ve ayak parçalarını kenara atarken daha hızlı ve dikkatsiz hareket ediyorum. Onları daha sonra köpeğin kabına koyacağım. "Lütfen."

Son parmağının üzerindeki deri de çıkarıldı. Tyler'ın eli saçımı buluyor ve çekiştiriyor. Diğer eli boğazımın önüne kayıyor, arkamdan bana çarparken beni boğuyor.

"Ne kadar iyi bir kız." Dişleri omzuma batıyor. Kıpırmızı bir Rita'nın ayaklarının dibindeyken emiyor. "İyi kız, Dahlia."

O boşalırken ve boşalırken sıcaklığı içime fişkırıyor. Çok fazla tohum. Tyler'dan çok fazla. Rahmimde hissediyorum. Kalçalarımın aşağı sızdığını hissediyorum.

"Yine mi?" diye soruyor Tyler.

Rita'nın vücudunu çevirmeme izin vererek yerinde kalıyor. Ön tarafına yaptıklarımızı tekrarlıyoruz, ben iki kez boşalırken sırtının derisini yüzüyoruz. İşim bittiğinde Tyler ikinci kez boşalıyor, iniltisi yüksek ve vahşi ve inanılmaz bir şekilde.

"Buraya gel." Aleti hâlâ içimdeyken Tyler beni Rita'nın bedeninden uzağa sürükledi. Muşambanın üzerinde kuru bir yere.

Kemiksizim, Tyler'ın sırt üstü yatana kadar istediği gibi tutup çevirdiği yırtık pırtık bir bebeğim.

"Sana bir söz verdiğimi hatırlıyorum."

Acıyan amım ve kıcımdan başka bir şey hatırlamıyorum. "Ne?"

Benim büyük, yetenekli adamım masanın altına uzanıyor. Yepyeni bir un torbası kapar. "Kaldır kıcını."

Ben yapana kadar bekliyor, kıcımın ve kalçalarımın altından geçiriyor, sonra bacaklarımı açıyor.

"Ne kadar güzel bir amcık. Kırmızı ve şişmiş ve benden damlıyor." Klitorisimi öpmek için eğildi. Oturuyor, bana bakıyor. Başını sallıyor. "Bu bir sorun. İçinin derinliklerinde olması gerekirken döllerimin *dışarı* damlaması."

Oh. Ohhh.

Tyler iç bacaklarımdan döllerini topladı.

Dedi ki-

Sırtım dikleşiyor ve dudaklarımdan umutsuz bir miyavlama dökülüyor. Aynı anda üç parmak tarafından mızraklanıyorum. Kalın olanlar. Tyler'ın dölünün her damlasını içime iten ve geren parmaklar.

"Bir tane daha alabilirsin." Tyler bir elini karnıma koyuyor. "Dördüncü."

Gözleri titreyen bedenimde geziniyor, parmaklarının amıma girip çıktığı yere kadar. Bileğini döndürüyor, eline tükürüyor ve dördüncü parmağı içeride.

"Siktir, evet Tyler." Her şeyim acımasına ve ölmek üzere olmama rağmen kalçalarımı öne doğru itiyorum. "Lütfen. Bebeklerini istiyorum. Bebeklerine ihtiyacım var."

Sahiplenme duygusu yüzünde parıldıyor. Kaşları alnına düşmüş, gözleri kısılmış. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış. Sol yanağında bir kan lekesi var -Rita'nınki. Amıma tükürmeden önce boğazı tekrar çalışıyor, sonra tekrar başparmağına.

"Onlara sahip olacaksın."

Başparmağıyla klitorisimi daireler çizerek ovuyor ve her şeye rağmen boşalmamı sağlıyor. İnleyen ve ağlayan bir karmaşa içindeyim. Tyler kendini adanmış, akli dengesi yerinde olmayan bir canavar. Beşinci parmağını içeri itiyor.

Başparmağı içeride.

"İşte bu," diye övüyor. "Aferin kızıma, aynen böyle. Şu haline bak, benim için gerilmişsin. Benim sürtüğüm. Benim kadınıam."

"Daha fazla." Sayıklıyorum. Çaresizim. Bu şekilde alınmak acı veriyor ve yakıyor, ama kendimi yalvarmaktan alıkoyamıyorum, "Daha fazla, Tyler. Lütfen."

"İşte seni böyle görmeyi seviyorum. Sana sahip olmayı seviyorum. Yalvarmanı." Karga tüyü rengindeki gözleri amımın üzerinde geziniyor. Bakışları kapalı göbeğime, kapalı göğüslerime kadar uzanıyor. Tyler'ın dudakları hırıltıyla bükülüyor. "Çok fazla katman var."

Aynı anda iki şey oluyor. Tyler başımın yanında bir şey tutmak için öne eğiliyor, bu da parmaklarının amımda daha derine inmesini sağlıyor. *Avucunun* bir kısmı içime giriyor.

Çılgılığımı boğazımın derinliklerine gömmek için dudaklarımı ısıırıyorum. Başım geriye savruluyor ama gözlerimi Tyler'ın yüzünden ayırmıyorum. Acım ve beni neredeyse bileğine kadar doldurma şekli sırtıtmasına neden oluyor.

Sanki karanlık ışık yüz hatlarını kesiyor. Sanki bana sonsuza dek bu kadar acı çektirmek istiyormuş gibi.

Ona izin verirdim.

Her şeyi yapmasına izin verirdim.

"Benim için hareketsiz kal, küçük vahşi." Serbest elindeki benim makasımdı. Bıçaklardan kötücül bir parıltı yansiyordu. Tıpkı Ty'nin gözlerinde olduğu gibi. "Bunlarla biraz hasar vereceğim."

Tyler bana aldığı güzel gotik elbiseyi parçalarken göğsüm zar zor inip kalkıyor.

Ben bir heykelim. Onun için bir oyuncak bebek. Beni çırılçıplak soyuyor, parçalanmış elbisemi göğüslerimden uzaklaştırıp yere atıyor. O hareket ettikçe, içime bir yumruk parçası daha sokuluyor.

"Ah, *lanet olsun*," diye inliyorum, kıyafetlerimi umursamıyorum. Buralarda bir yerde kıyafetlerimi değiştirmiştım. Siktir, siktir, siktir. Kimin umurunda ki?

Düz bir omurga, geniş omuzlar, elmacık kemiklerinin altında koyu gölgeler.

Tyler kalçalarımın arasında bir tanrı.

"Çok güzel bebeklerimiz olacak, sen ve ben." Yumruğunu içimde

döndürüyor, beni mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde geriyor. "Ben devam edeceğim

Onları güvende tut, Dahlia. Onları ve *seni* güvende tutacağım. Son nefesime kadar. Mezarın ötesinden. Hiçbirinize bir şey olmayacak, duydunuz mu?"

Ben ölüm meleğiysen, o da gazap ve intikam meleği. Adamant, öfkeli. Arkasında kavrulmuş toprak bırakacak bir adam. Benim için. Bizim için.

"Seni duyuyorum."

Kalçalarım gevşiyor, daha derine girmesine izin veriyorum.

"İşte benim kızım." Makas muşambaya çarptı. Tyler'ın yumruğu sonunda amıma giriyor. "Siktir, Dahlia." Ty bileğini büküyor. İçimi yırtıyor. Dölünü gidebildiği yere kadar itiyor. "Yumruğumu çok iyi alıyorsun. Benim için çok iyi bir orospusun. Sadece buna bakarak bile boşalabilirim. At-" Alt dudağını ısırtıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi hırlıyor. "Benim için gel. Benim için gel, güzelim."

"Acıyor," diye itiraf ediyorum sonunda. "İstiyorum ama acıyor."

"Baban burada." Onaylaması beni rahatlatmak için değildi. Omurgama bir ürperti göndermek içindi. "Bunu daha iyi yapacağım. Yumruğum içine gömülüyken çok sert boşalmanı sağlayacağım."

Tyler yumruğuyla beni okşuyor. Klitorisime tükürüyor, temas gözlerimin arkasında milyonlarca havai fişegi ateşliyor. Klitorisimi çimdiklediğinde, her his katlanıyor, sürtünüyor, çimdikliyor ve sürtünüyor ve-

"Siktir," diye tıslıyorum, bir çığlığı yutkunarak. Eğer çığlık atarsam, insanlar kesinlikle burada birinin beni katlettiğini düşünecek.

"Aferin kızıma. Devam et." Tyler'ın parmakları klitorisimi okşuyor, daha nazikçe. "Eğer henüz hamile değilsen sabaha hamile olacaksın. Benim bebeğime."

"Bizim. Bizim bebeklerimiz."

"Bizimki," diye kabul ediyor Ty, yavaşça içimden çıkıyor.

Dünya bana yavaş yavaş geri dönüyor. Kan ve kusmuk kokusu. Sorumluluklarım. Benim adamım.

"Bırak seninle ben ilgileneyim." Bedenime tırmanıyor, beni kollarının arasına hapsediyor. Dudakları göğsümdeki dövmeyi okşuyor, dişleri yılaninkini ısırtıyor.

"Nasıl?" Yanaklarını okşuyorum.

"Bir süre daha benim için iyi bir kız olabilir misin?" Tyler çenemi kavırıyor ve beni sertçe öpmeden önce dudaklarımı birbirine bastırıyor. "Buraya uzan ve senin için her şeyi yapmama izin ver?"

"Hmm. Tamam." Bunu söyleyeceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bugün yapıyorum. Kontrolü bıraktım ve o Rita'nın vücudunu doğrarken ben de orada yattım.

her yeri temizler.

Artık sinir krizi geçirmekten korkmuyorum. Al'ı ve onun dehşet saçan sırtışını her yerde hayal etmekten bıktım.

Ağladığımda ve çığlık attığımda Tyler burada olacak. Ciğerlerim çalışmayı bıraktığında. Her şey çok kötü acıdığımda.

Yalnız değilim.

Baban burada. Ve asla gitmeyecek.

--

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

TWLER

DAhlia işte. Dükkânını açmak için beş saat önce çıktı, parti parti kek pişiriyor. Sokak hayvanlarına kahvaltılarını ver. Onun gidişini görmekten nefret ettim. Burada olmadığı her andan nefret ediyorum.

Açgözlü oldum. Düşündüğümünden daha fazla sahiplenici oldum. Artık diğer katilleri yakalamak istemiyorum.

Dahlia görüş alanımdan çıktığında, beynim karanlıktan da karanlık oluyor. Kapkaranlık oluyor.

Son dört gündür böyle.

Bu Cumartesi sabahının koyu gri bulutları eskisi kadar rahatlatıcı değil. Acı kahvenin tadı çok tatlı. Tükürdüm. İğrenç.

İçimdeki bir dürtü dükkânına girmemi istiyor. Onu arka odalarından birine sürükleyip çıırılçıplak soymamı. Onu orada haftalarca becermek.

Parmaklarımı boynuna dikmek istiyorum ki mümkün olan her an onu boğabileyim.

Ya da boynuna bir tasma takın, tasmaşını tutan kişi siz olun. Onun her parçasına sahip ol.

Bugün kapıdan çıkmadan bir dakika önce ona da söyledim.

"Kal, yoksa uğrar ikisinden birini yaparım sana," diye uyardım.

"Keşke." Çıplak göğsümü öpmek için eğildi, dudaklarının şekli tenimde kırmızı izler bıraktı. "Bir gün yapardık. Bugün o gün değil."

Gergin enerjisi her yerdedi. Yapması gereken çok şey vardı.

Gitmesi gerekiyordu ve şu anda gitmesi gerekiyordu.

Başka yükümlülükleri olması beni rahatsız etti mi? Biraz.

"Bir uzlaşma." Beline doladığım kolumla onu daireye geri çektim.

Dahlia içeri girer girmez kapıyı kapattım.

"Bu geceye kadar beklemen gerekecek. O zaman arka odadaki cesetle sevişiriz." Yumrukları göğsümdeydi. Ona aldığım uzun, siyah yün paltonun içinde çok sevimli görünüyordu. Neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Çok sevimliydi. "Vermek istediğim tek taviz bu."

"Pek tatmin edici değil."

Onu dairemizin derinliklerine doğru çekmeye devam ederken Chucks'ları yerde sürükleniyordu. Yatak odamıza. Çok güzel görünüyordu, saçları düzgün bir topuz yapmıştı. Benimki uykudan hâlâ dağınıktı ve birkaç gündür bakım yapmadığım için kirli sakalım kalındı.

"Sikişmek için zaman yok," diye bağırdı. "Bunun sikişmekle ilgisi yok."

Verdiğim söz Dahlia'yı rahatlatmadı. Tam onu yatağa atmak üzereyken çeneme yumruk attı. Yine de onu oraya attım.

"Alınan küçük şey." Ben başımı salladığımda Dahlia çoktan ayağa kalkmıştı. "Kal."

"Hayır." Ama yaptı.

"Bir uzlaşmaya varacağımızı söyledim." Dolabımdaki çekmecelerden birini açtım. İhtiyacım olan eşyaları çıkardım. "Bu." Geriye dönerek bekâret kemerini ve anahtarını gördüğünden emin oldum. "Bu bir uzlaşma. Seninle olamadığım zamanlar için. Sana istediğim gibi sahip olamadığım zamanlar için."

Dahlia'nın yanakları kızardı. Mavi gözlerinde bir ihtiyaç pırıltısı parlıyordu. "Külotunu çıkar."

Bu bir rica değildi. Dahlia'nın yerine getirdiği bir talepti. Spor ayakkabılarını, kalın taytını ve külotunu çıkarması birkaç dakika sürdü.

"Aferin kızım," dedim bana çıplak kaldığında. Önünde diz çöktüğümde mırıldandı.

"İyice aç." Anahtarı ağzının önünde salladım ve o da dudaklarını benim için araladı.

Neredeyse ağzına sokmama izin verecekti.

"Yutkunmamı sevdiğini söylemiştin." Dahlia'nın dili anahtarın dişlerini yalamak için dışarı fırladı. "Evet, küçük vahşi. Siktir, evet. Kurut beni. Her damlasını."

Alay etmesi beni kızdırmadı. Beni tahrik etti.

Anahtar ağzındaydı. Dudaklarını birbirine kenetlemek için çenesini yukarı ittim.

"Ne kadar iyi bir kız." Ellerim kalçalarını ayırdı. "Yutma."

Ağzım amındaydı ve klitorisini emiyordum.

Birdenbire kalmak için zamanı oldu. Dahlia'nın parmakları saçlarıma daldı ve mükemmel, büzülmüş kırmızı dudaklarından umutsuz iniltiler yükseldi.

Ama uzlaşacağımızı söylemiştim. Bunun seksle ilgili olmadığını söylemiştim. Ve ben sözümün eriydim.

Geri çekildiğim anda anahtarı bırakmadan hırladı. "Kaldır kıcını." Dudaklarımdaki tatlı tadını yaladım. "Şimdi."

Onu bu şekilde bıraktığım için yumruğunu yanağıma indirdi. Darbe, daha önce çeneme indirdiği kadar sert değildi. Neredeyse hiç acımadı.

Kaya gibi sertleşmişim. Bana vurduğunda hissettiğim buydu. Sonra o güzel amını bekaret kemerimizle zaptetmeme izin verdi.

Bu sabah oldu. O zamandan beri ondan ne haber aldım ne de onu gördüm.

Oraya gidip onu izleyebilecek ve takip edebilecek durumda olmama rağmen bunu yapmıyorum. Yapacak başka işlerim olduğunu biliyorum. İlgilenmem gereken sorunlar.

FyndUsHere katili hâlâ dışarıda. Dahlia ve benim için hâlâ bir tehdit. Son birkaç gündür onu arıyorduk. Yeterince değil ama. İnsanları öldürmek, sevişmek ve uyumak arasında, bunu gerçekten araştırmak için fazla zamanımız olmadı.

İşte bu yüzden burada, koltuğumda tüneyip en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. İpucu arıyorum.

Daha önce, FyndUsHere ekran adı ImEverywhere için interneti tarayarak başladım. En bariz arama buydu. Hiçbir şey çıkmadı.

Ondan sonra kullanıcı adının farklı varyasyonlarını denedim. Harfleri değiştirdim ya da ImEverwhere ile arasına tire ve nokta ekledim. NY harfleri eklenmiş benzer bir kullanıcı adı aradım.

Hiçbir şey. Son beş saattir hiçbir şey yok.

Beş. Evet. Dahlia'nın burada olmadığı saatlerin tam sayısı ve-
Yakaladım seni.

Instagram'da ImEveryNYWhere. Bu o olmalı. Bir erkek. Zeki ama yeterince zeki olmayan bir adam. Yoksa neden fotoğrafları için konum ayarlarını açık bıraksın ki?

O kibirli bir pislik, Johnathan Sanders. İşte bu yüzden.

Biyografisinde savunma avukatı olduğu yazıyor. Ofislerindeki son yeni yıl partisinden fotoğrafları var. Yüksek tavanlar, mermer zeminler, arka planda geniş bir alan. O ve diğer iki adam pahalı koyu renk takımlar giymişler, saçlarının bir teli bile yerinde değil.

Zengin biri. Kumlu sarı saçları, koyu kahverengi gözleriyle yakışıklı. Uzun boylu görünüyor.

Ve kendini beğenmiş.

Fotoğraflarının hiçbirinde karısı ya da kocası görünmüyor. Böyle berbat bir hobisi varken evli olmaması şaşırtıcı değil. Bizimki gibi bir zihni kabul etmek için özel bir insan olmak gerekir. Tabii hayatını biriyle paylaşmakla ilgileniyorsa.

Bilmiyorum. Umurumda da değil.

Telefonumu minderden aldım ve Dahlia'ya mesaj attım. Ben: *Onu yakaladık.*

Kadınımın yanıtı bir dakikadan kısa bir süre sonra geldi. Dahlia: *Birlikte ava çıkmak için sabırsızlanıyorum Cyfrin.*

Ben: *Sadece uslu durursan. Bekaret kemerinin kilidini açtın mı?*

Bir sonraki yanıtının gelmesi biraz daha uzun sürer.

Beklemekten nefret etsem de Dahlia beklediğime geliyor. Bana elbisesini yukarı kaldırdığı bir fotoğrafını gönderdi. Taytı bacaklarından aşağı itilmiş, bekaret kemeri ile sıkıca kilitlenmiş tatlı amını görüyorum.

Ben: *Ne kadar iyi bir kız. Evet, birlikte ava gidebiliriz.*

Bana Watcher1988 diyebilirsin, CT.

Ağzım açık kalıyor. Kapanıyor. Sırıtarak kıvrılıyor.

Onu yakalamamı en çok isteyen okurun o olması hiç mantıklı değil. Ama Dahlia söz konusu olduğunda bu çok mantıklı geliyor.

--

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

TWLER

"Nasıl Watcher1988 olduğunu unutmadım." Hayatta artık çok fazla şey beni şaşırtmıyor. Bu şaşırttı. Hâlâ da şaşırtıyor. "Seni yakalamam için bana adeta yalvarıyordun."

Gece geç bir saat. Dahlia ve ben loş oturma odamızda oturuyoruz. Tek lambanın ışığı yetiyor. Siktir, yeter de artar bile.

Hepsi bu.

Çünkü Dahlia'yı gördüğümde başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorum. Başını kucağıma koymuş, üzerinde benim siyah tişörtlerimden biri olan ve başka hiçbir şey giymeyen güzel bir kız. Saçları az önce birlikte aldığımız duştan kalma nemli. Uzun sarı buklelerine sürdüğüm şampuan hâlâ kokuyor.

Parmaklarına masaj yapmama izin verirken kollarını aramızda kaldırıyor.

Çoğu insan ayak masajına ihtiyaç duyar. Çoğu insan birkaç hafta boyunca yirmi altı başka insanı öldürmez, derilerini yüzmez, etlerini kesmez ve kemiklerini kırmaz.

Bu on küçük parmak için çok fazla iş demek. Yetenekli olsalar bile. Eskiden komşum olan yüzü neydi, ondan beri ona yardım ediyor olsam bile. Dahlia inatçı, çalışkan ve mükemmeliyetçidir.

O masaja ihtiyacı var.

Bana ihtiyacı var.

Benimkini.

"Gizli kimliğimi tartışmak yerine Johnathan'ı yakalamamız gerekmiyor mu?" Hedeflerinin onları öldürmeden önce duyduğu tatlı sesi kullanıyor.

"O bekleyecek."

Onun kim olduğunu öğreneli iki gün oldu. Hem Dahlia'nın hem de benim izlendiğimizi hissettiğimiz iki gün.

Bir bakıma hoşumuza gitti. İkimizin de. Ama yarın bitecek. Her şey bitecek.

Yarın bir planımız olacak.

"Senin hakkında konuşmak istiyorum." Onun altında sertleşiyorum.
"Sinsi davrandın."

"Her zaman öyleyim."

"Doğru." Bileklerine masaj yapma ve parmaklarını okşama şeklim sert olarak kategorize edilebilir. Ben sahiplenici terimini tercih ediyorum. "Ve sen de bana kendini açıklayacaksın."

"Bunu kendin fark etmeliydin. Duh." İri mavi gözleri bana dik dik bakıyor. Her zamanki gibi utanmaz. "Seni yemliyordum. Bana geri döneceğini hep biliyordum; sadece *bu kadar* yavaş olacağını fark etmemiştim. Ya da sabrımı kaybedeceğimi."

Sesinin alaycı tonu sikimi sarsıyor. Ellerini oynatıyor, şüphesiz bana dokunabilmek için kurtulmaya çalışıyor.

"Stalker." Başımı sallıyorum, parmaklarımı elinin üzerinde kenetleyerek onu olduğum yerde sabitliyorum. "Bu sır için seni cezalandırmaya çok yaklaşmıştım, ama-"

"Ne hariç?" Kıvrınmayı bıraktı. Onu daha sıkı kavradığım için değil.
Çünkü merak ediyor. "Ne saklıyorsun?"

Bu aslında bir sır değil. Ondan esinlenerek tasarladığım oyun piyasaya sürüldü ve milyonlarca sattı.

Dahlia şimdiye kadar bundan bahsetmedi. Hiçbir fikri yok. Bir bakıma mantıklı. Benim gözetimimde olduğu günlerde ona işimle ilgili her şeyi anlatırdım. Kodlayıcı olduğumu ve asıl oyunun tasarımında söz sahibi olmadığımı.

Çılgın bir yolculuğa çıkacak.

Bir dakikadan fazla sessiz kaldım. Muhtemelen bir saat. Sıkışıp kaldım, o talepkar, araştıran gözlere bakıyorum.

"İlk kez birini öldürdüğün zaman hakkında mı?" Dahlia olduğu yerde kilitlendi

-Bileklerini emredici bir şekilde kavrayışıyla. "Hayır."

"Zaten bunun hakkında konuşmak istiyorum." Neredeyse kendi kendine başını sallıyor ve başının ereksiyonuma sürtünmesinden dolayı inliyorum. "Seni izlediğim bunca yıl boyunca normal görünüyordun. Yani beni takip etmen ve evime girmen dışında. Katil değildin. Blogun vardı elbette ve ben bunun bir hobi olduğunu düşündüm. Diğer katilleri bulmanın zorluğundan hoşlanıyordun."

Lanet olsun, bunu asla atlatamayacağım. Beni nasıl takip ettiğini. "Bu doğru." Sırıtiyorum.

Mavi gözlerinde muzaffer bir ışıltı parlıyor. "Beni rahatsız eden şey, nasıl oldu da seni hiç yakalayamadım? Seni insanları öldürürken görmedim. Sepetindeki kıyafetlerde bir damla bile kan yoktu. Kısacası hiçbir yerde. Anlat bana."

"Büyük bir sır değil. Sadece bir avuç insan öldürdüm. Onları öldürdüğümde beni fark etmemen çok kolay olurdu." Dahlia'nın ellerini sıkıyorum, masaj yapmak yerine sert davranıyorum. Tahrik oldum. Ona ihtiyacım var. "Şehir merkezinde bir fiçide kıyafetlerimi yaktım."

"İlk seferini hatırlıyor musun?"

"Evet." Orta parmağını ısırđım. Sırf ciyaklamasını duymak için. Ve sonra, benden çok daha ilginç olduğu için, "Sen?" diye soruyorum.

"Al'a benziyordu," diye tısladı. "Bu beni çok kızdırdı. Ayrıca, karısını fırına sürükledi ve karısının yanağında bir morluk vardı. Onu takip ettim, evlerinde karısını daha kötü dövdüğünü gördüm."

Dahlia'ya merhamet göstermeyi siktir et. Her ne kadar acısı kalbimi burksa da, bunu ona yapmayacağım. Isırdığım parmağını emiyorum. Sevimli dişleri parlıyor.

"İlk çocuğumun o olacağına böyle karar verdim." Göğsü gururla kabarıyor. "O gece mutfağında hayali bir Al yoktu. Benimle alay etmedi. Kendimi yalnız hissetmedim. Ve Ty, yüzündeki ifadeyi görüyorum. *Üzgün olduğumu* söylersen, boğazına yumruğu yersin. Başa çıkman gereken kendi sorunların vardı. Kendi sebeplerin. Sorun değil."

"O gece seni izledim. Dükkanına göz kulak oldum. Neden o kadar geç çıktığını ya da o adamın neden hiç çıkmadığını anlamadım." Kendimden nefret ettiğimi ve suçluluk duyduğumu gizlemek için yüz ifademi sertleştiriyorum. "Bütün ay boyunca gözüm üzerindeydi. O ilk Cadılar Bayramı sabahı işten izin aldım ve pencerenin önünde kamp kurdum. Ağlamadın ya da orada kalıp Al'ın anılarına küfretmedin. İyi olduğunu düşündüm. Ben çok-"

"İyiydin. Ben iyiyim." Dahlia kıpırdanıyor, kendini kaldırmaya çalışıyor. Elimi göğüs kafesine koyarak onu geri itiyorum. "İkimiz de yapmamız gerekeni yaptık. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

"Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim," diyorum bir anlık kırılganlıkla.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi." Küstah sözlerine rağmen yanakları kızarıyor. "Uzuvlarımdan birinden vazgeçmek daha kolay olurdu. Asla yapamazdım. Neyse, sen git. Cinayet kirazını kim patlattı?"

Benden bir kahkaha kaçıyor. Konuşurken ellerine ve parmaklarına masaj yapmaya devam ediyorum.

"İçimden bir ses beni ölü kurbanlarının fotoğraflarını internette paylaşan isimsiz adamın peşine düşmeye itti," diye itiraf ediyorum. "Diğer dedektifler onun kimliğini ortaya çıkarmak üzere olduklarına yemin ediyorlardı. Hiçbiri yaklaşılamadı bile. Paylaşımlarından ve sorularından bunu anlayabiliyordum. Yine de adamı buldum. Onun peşine düştüm."

"Ne zamandı o?" Dahlia kendini tekrar tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor. Vücudu canlı bir tel gibi. Endişeli, ısrarcı ve bir o kadar da sevimli.

"Kal."

"Hayır. Bırak gideyim, Ty. I-" Başını çevirip kolumu ısırıyor. Gömleksizim ve dişleri neredeyse derimi parçalıyor. Çılgın küçük şey. "Sana sarılmam lazım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sarıl bana ya da bin bana, küçük vahşi?" Bir ısırık daha. Bunu alçak, vahşi bir hırıltı izliyor.

Onu daha sıkı tutarak meydan okuduğumda Dahlia bacaklarını açıyor, bir ayağını yere atıyor. Üzerindeki tişörtüm kıvrımlı kalçalarını yukarı kaldırıyor ve bana çıplak amını gösteriyor.

Bana ne kadar ıslak olduğunu gösteriyor.

Onu becermek bir seçenek değil. Sabahın erken saatlerinde yapacağız. Bunu hissedebiliyorum. Onun içinde olup etrafımızdaki dünyayı nasıl unutabileceğimi hissedebiliyorum.

Oyun.

Onu omuzlarından tutup kaldırıyorum ve sırtı önüme gelecek şekilde kucağıma oturtuyorum.

Başını bana çevirmek için kıpırdanıyor. Ona ancak bu kadar izin veriyorum. Vücudunun geri kalanı sıkı bir tutuşla kilitlenmiş durumda. Kollarımda güvende.

"Dört yıl önce." Konuşurken dudaklarım şakağına değiyor. "Dört yıl önce oldu."

"Hemen sonra..." Cümle burada bitiyor. Bitmedi.

Dahlia ve ben gerisini o söylemeden biliyoruz. Ian öldürmeye başladıktan hemen sonra.

Dünyamdan geriye kalanları kurtarmaya çalıştıktan hemen sonra.

"Evet." Boştaki elimle Dahlia'nın saçlarını okşuyor, omzuna bir öpücük kondurabilmek için arkasına götürüyorum. Bu onu sakinleştiriyor ve vücudu benimkine doğru gevşiyor. "Brooklyn'de yaşıyordu. Bunu fotoğraflarından birinin arka planından anladım."

"Çaylak hatası." Kıkırdayarak gözlerini deviriyor.

"Her neyse, bekle Dahl." Devam etmeden önce, onun üzerindeki hakimiyetimi gevşetmeliyim. Bu gece benim hikâyemle bitmeyecek. Ona oyunu gösterdiğimde bitecek. "Benim için sehpadan kumandayı al. Ve oyun kumandalarını."

İçinden bir heyecan patlaması geçiyor. Bunu vücudunun gerginliğinden anlıyorum. Nasıl harekete geçtiğinden.

"Aferin kızıma." Kumandayı alıyorum. Birkaç tuşa basıyorum. Oyun, bizim oyunumuz ekranda beliriyor. "Ben ortaya çıktığımda başka bir fotoğrafını çekiyordu. Geldiğimi görmedi. Yanımda getirdiğim dikenli teli boğazına sarana kadar orada olduğumu bilmiyordu. Ta ki gömleğinin yakasından kan damlayana kadar. O gece onu dışarı çıkardım ama bir işe yaramadı. Artık çok geçti. Öldürdüğü kadın geri gelmeyecekti."

Dahlia, "Sen pek çok kişiyi kurtardın Ty," diyerek güvence veriyor.

O da söylediklerine inanıyor. Ama kalbi bu işte değil. Sesi kısık ve profiline baktığımda dudaklarının hafifçe ayırık olduğunu görüyorum. Ekrandaki görüntülere bakarken gözleri kocaman.

Bizde.

En azından bizim bir versiyonumuz. Kimse onun ya da benim olduğumu anlayamaz.

Bu odadaki iki kişiden başka kimse yok.

Kadının kuzguni siyah saçları kısa bir bob şeklinde şekillendirilmiş.

Adamın - benim

-Kıvırcık ve kumral. Onun gözleri yeşilken benimkiler gök mavisi. Benim karakterimin onunkinden beş santim fazlası yok.

Kimliğini gizlemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Mesleği de dahil.

Ama Dahlia biliyor. Kumandasını sıkıca kavırıyor, parmak eklemleri bembeyaz. Ona sarılıp kucağına koyduğu ikinci kumandaya uzandığımda kalbinin atışını hissediyorum. Sırtındaki kaburgalar genişliyor.

"Ben Sonja. Bir yetim, bir istismar mağduru. Kimse benim yaşadıklarımı yaşamamalı. Yine de oldu ve bunu geri alamam. Başkalarını kurtarmak için buradayım. Kötü adamları alt etmek. En sevdiğim oyun alanında. Burada, çalıştığım yerde."

Dahlia sessiz, dalgın bir şekilde ayağını baldırına sürüyor.

"Ben isimsizim," diye başlıyor ikinci ana karakter. "Bu dünyaya sadece ve sadece tek bir görevle geldim. Sonja'nın bana ihtiyacı olursa ona yardım etmek. Ben..." diye devam ediyor.

Kendim için yazdığım konuşma tanıdık bir konuşma. Ve ilk kez duyuyor olsam bile Dahlia'yı dinlemek öncelikli.

"O ilk kişi," diye başlıyor, sesi kısık. "Onu öldürmek hoşuna gitti mi?"

"Şey. Onu hapse attırabilirdim." Enerjisi sarhoş edici. Boynunun kıvrımını yalamak için bir saniyeliğine çenemi kapattım. Dudaklarımı boğazının omzuyla birleştiğı o hassas noktaya koyup emiyorum. Titremesi her yerimi sertleştiriyor. "Polise teslim etmek için yeterince kanıtım vardı. Ben vermedim. Ne kadar iyi hissettirdiğı için kendimden nefret ettim. Onun hayatını kurduğumda ne kadar haklı olduğumu düşündüm. Onun gibi başkalarını öldürdüğümde. Duramadım. Yani, evet, hoşuma gitti."

Ne o ne de ben oyun kumandalarımızdaki başlat düğmesine tıklıyoruz. Uzun süre konuşmuyoruz, karakterlerin monologları hakkında yorum yapmak için bile.

"Kafadan kontak değildin. Sen de kafayı yemedin. İkimizin de değil." Sözlerindeki inanç alevleniyor. Televizyon yerine bana baktığında parlak mavi gözleri parlıyor. "Başa çıktın. Diğer insanları öldürmek sana bunu yaptı. Kafadaki o sesi bastırdı. Beni koruyamayacağını söyleyen o aptal sesi. Bu yüzden geldin. Onu susturmaya olabildiğince yaklaştın. Bana bunu görebildiğini söyle."

Monologunu bitirdiğı an ile dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığım an arasında bir saniye bile geçmiyor. Bir elim kalçalarında, onu önüme doğru çekiyorum, kıcını sikimle aynı hizaya getiriyorum. Kumandayı kanepeye fırlatıyorum, avuç içim boğazına dolanan bir el kolyesine dönüşüyor.

"Beynin çok tahrik edici," diye homurdanıyorum hava almak için geri çekildiğimde. "Kafadan kontak olmam umurumda değil. Beni sana geri getiren şey buysa, mutluyum."

Alt dudağı somurtarak dışarı fırlıyor. "Kafadan kontak *değilsin*."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirliyor. "Senin de öyle olman umurumda değil. Senin bu yönünü seviyorum."

"Kapa çeneni. Değilim."

Başparmağımla yüzünü kendime doğru eğiyorum. Elimdeki kolye onu boğuyor. Dahlia'nın aldığı her nefeste sikime kan hücum ediyor. Hava almak için savaşıyor ve lanet olsun, bunun için bir ömür boyu bekleyemem.

"Küçük vahşi. Her neysen, onu seviyorum. Seni seviyorum." Onu yerinde tutuyorum, üzerinde kurduğum kontrolle kafayı buluyorum. "Bunca yıldan sonra, burada olman benim için bir ayrıcalık. Seni istediğim gibi sevmek. Kafamın arkasında dırdırcı bir korku olmadan. Ciğerlerime baskı yapmadan. Ve evet, ne dediğini anlıyorum. Ellerimi kirletmek zorunda kalmış olabilirim.

sana geri dönmek için. Derinlere dal. Önemli değil. Pişman değilim. Sana sahip olduğum sürece hakkımda ne söylendiği umurumda değil."

"Ben de seni seviyorum."

Son bir öpücük ve "Bu kadar yeter. Gözler ekranda."

"Bize." Hızla televizyona dönüyor. "Evet."

"Ben-" Başını bana doğru çevirdi, burnunu kırıştırdı, sonra tekrar ekrana döndü. "Kütüphaneciyim. Ben bir kütüphanede insanları öldürüyorum ve sen..." Vücudu titriyor. Derin bir nefes alıyor, göğsü genişliyor. Karakterlerin hikayelerini anlatmalarını dinlemekle kelimelerin dilindeki tadı arasında bir fark *olduğunu* hayal ediyorum. "Bana yardım ediyorsun. Cesetlerden kurtulmama ve polisten kaçmama yardım ediyorsun."

"Her şey için." Kollarım Dahlia'yı saracak ve oyun kumandamı alacak kadar uzun. "Ben de bunun için oradayım."

Onunkini daha da sıkı kavlıyor. Titremeleri bastırıyor. Talimatlarımı bekliyor.

"Karakterlerimiz kütüphanede koşarken ve insanları öldürürken konuşuyor. Geceleri seni ziyaret etmek ve seni takip etmek dışında, en uzun süre seninle olan tek gerçek bağlantım buydu. Seninle nasıl konuşabildiğimi."

"Çok aptalca davrandım." Dahlia'nın başparmakları oyun kumandasının üzerinde geziniyor. Başlamak için sabırsızlanıyor. "O zamanlar kod yazdığını söylemiştin. Karakterleri ve oyunları bulanların yöneticiler olduğunu söylemiştin. Onları kontrol etmeyi hiç düşünmedim."

"Sen aptaldan çok uzaksın." Bir elimle kumandayı tutarken diğer elimle gömleğinin eteğini buluyorum. Kumaşı kalçalarına doğru sürüklüyorum. Sadece birazcık. Vücudunu sarsacak en hafif dokunuş. "Bilemezdin."

Sonra iki parmağımı şişmiş klitorisine bastırıyorum. Sonra inlediğini duyuyorum. "M- hmm."

"Yani." Parmaklarım aşağı yukarı sürükleniyor. Onunla alay ediyorum. Ona işkence ediyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Sormama gerek yok. Vücudunun benimle konuştuğunu duydum, hissettim ve dinledim. Ama ben açgözlü bir piçim. Onun sözlerine ihtiyacım var.

Ona aynı şekilde sikimde ihtiyacım var. Kumandayı milyonuncu kez atıp Dahlia'yı kaldırıyorum. Kendimi dışarı çıkardım ve onu kendime çektim. Sikim kalçalarının arasında sert ve kalındı.

Belki bu gece onu beceririm. Belki de uyanık kalmak o kadar da kötü bir fikir değildir.

"Sanırım," diyor, boğuk, muhtaç ve kararlı bir sesle. "Oynamak istiyorum."

Dahlia başlat düğmesine tıklıyor. Karanlık bir kütüphanenin içine atılıyor. New York Halk Kütüphanesi kadar büyük ve etkileyici bir kütüphane. Benim tasarladığım kütüphanede açık alan olmaması dışında. İki kat da yok.

İlk gördüğümüz şey kuşbakışı kitap raflarından oluşan ayrıntılı labirent. Beş saniye sonra, labirentin girişine iniyoruz.

"Ne tarafa, küçük vahşi? Sol mu sağ mı?"

Kontrol onda değil, gerçekten değil. Ben sadece ona öyleymiş gibi bir izlenim vermeyi seviyorum.

Onun hayatı ve içindeki her şey benim.

"Hmm." Sorumu değerlendiriyor. "Umm..."

Oyun kumandamı amının üzerine yerleştiriyorum. Bu oyundaki rolüm aynı anda birkaç tuşa basmayı gerektirmiyor. O harekete geçene kadar değil.

Bu arada, ona dokunuyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun." Parmaklarımı onun sıcaklığına sokuyorum. Burnumu boynunda gezdiriyorum. Parmaklarımı yukarı çekip şişmiş amını tokatlıyorum. "Ama sıırılsıklam bir amcık bana istediğim cevapları vermez. Hangisi? Yol?"

Kıvranmayı ve inlemeyi bırakması birkaç saniye alıyor. Klitorisini çimdiklediğim ve baş ve işaret parmağımla ovduğum için olabilir.

"En kötüsü nerede-" Dahlia kalçalarını sallayarak inliyor. "En kötü kötü adam mı?"

Dahlia'nın vücudunun ön tarafına baktığımda, tişörtümü geren meme uçlarının tepelerini görüyorum. Yumuşak kalçalarını tırmalayan tüylerim diken diken oluyor.

Daha iyisini yapabiliirdim.

Daha iyisini yapıyorum.

Elime tükürüyorum, Dahlia ile aramda uzanıp tükürüğümü sikime sürüyorum. İşim bittiğinde başını omzuma doğru çeviriyor.

Oh, kahretsin, işte bu. Kıçının yanakları arasında zahmetsizce kaymak. Onun sıcaklığıyla sarılmak.

"Sol," diye bağırdım.

Dahlia beni sorgulamıyor. Bizi o yöne götürüyor. Karakterimin onu

otomatik olarak takip etmesini sağlayacak düğmeye basıyorum. Koruması, diğer şeylerin yanı sıra.

Ellerimi tekrar kalçalarına ve amına koyarak onu tutuyorum, sikimi içine girmeden kaydırıyorum.

Benim kadını ekrandaki karakter gibi bir savaşçı değil. En azından şu anda değil. O sevimli bir karmaşa. Parmakları öfkeyle düğmelere basıyor. Parmaklarımın klitorisine yumuşak darbeleriyle nefesleri kesiliyor. Vücudu benim her hamlede sarsılıyor.

Sikimin başından prekum sızıyor. Taşaklarımda basınç oluşuyor.

Klitorisi sert, zonkluyor. Üzerime damlıyor.

Ve ekranı izlemeye devam ediyoruz. Gözlerimizi hiç ayırmadan.

Uzun kitap rafları tavana kadar uzanıyor. Dahlia, nefessiz ve ihtiyaç dolu bir halde, karakterinin başını yukarı kaldırıyor. Duvarlarda yüksek tablolar asılı. Toz zerrecikleri günün karararı ışığında süzölüyor.

Her şeyi düşündüm. Mükemmel olmasını istedim. Dahlia daha azını hak etmiyordu.

"Vay canına." Belki kitap rafları arasında kayan örümcekler. Belki de tavana yakın uçan kargalar. Yağlı boya tablolardaki kapüşonlu karanlık insanlar olabilir. Ya da belki bana bir tepkidir. Sabırsızlığıma ve onu sikime ne kadar sert soktuğuma. "Vay canına."

"Yapmak zorundaydım-" Güzel amcığı sikimi sıkıdığına homurdanıyorum. Bacaklarını daha da açıyor, bu gördüğüm en güzel davet. Ben de onu altından siktim. Taşaklarına kadar. Her seferinde. "Senin için böyle yarattım. Sen benimsin, küçük vahşi. Ve benim olanla ben ilgilenirim. Oradaki her şey, olduğum her şey senin için."

Orgazm onu sert bir şekilde vurur. Karakteri tökezliyor ve peşinde olduğumuz adam yüzünü bize dönüyor. Gülümsüyor ve dişleri sarı ve çarpık. Bize doğru ilerlemeye fırsat bulamadan Dahlia'nın oyun kumandasını kaptım.

Hâlâ inliyor ve benim için yalvarıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve karakterinin eli eski kitap sırtlarını kavrayıp düzelene kadar birkaç düğmeye basıyorum.

Zavallı gri saçlı kötü adam onu iyileşirken görür. Korkak arkasını döner ve kaçar.

"Kimdi o?" diye soruyor.

Dahlia ile işim bitmemişti, bu yüzden oyun kumandasını ona verdim. Kalçalarını kavrayıp, tatlı amını sikimde yukarı aşağı sürüklüyorum.

"Ty, kimi öldürüyoruz?"

Karakter keskin bir kasap bıçağı kaldırıyor. Onu seçtiğini görmedim. Evet, dümdüz ileriye bakıyordum. Ama kafam, Dahlia'nın kafasının derinliklerinde.

Kuku. Ona bir orgazm daha yaşatmak için çaresizdi.

"Çocuklara işkence ediyor." Ondan bahsetmek göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Elim Dahlia'nın boğazına doğru kayıyor ve onu kulağının kabuğunu ısırabileceğim şekilde bana doğru getiriyor. "Yeğeni ve yeğeni."

Dahlia bir an için nefes almayı bırakıyor. Havanın boğazında düğümlendiğini hissediyorum ve bir sonraki nefesini yakalamak için parmaklarımı narin boynuna kilitliyorum.

Benim. Hepsi benim.

"Onları birbirlerine düşürdüm." Al'ın karakteri -ki ona hiç benzemiyor-kitap raflarından birinin arkasından çirkin kafasını uzatıyor. *"Yakında bir gün, birbirlerinin etini yiyecekler. Buna tanıklık ederken çok eğleneceğim."*

İğrenç diyalogları yazan ben olsam da, bundan daha az iğrenmedim.

"Sikerim öyle işi." Dahlia'nın korkusu hızla nefrete dönüşür. Hırlıyor. Bir adamın kalbini yerinden sökme ihtiyacı duyuyor. Neredeyse kollarımdaki kadının ne kadar güçlü ve acımasız olduğundan geliyorum. "Boynunu kıracağım. *Onun* etini yiyeceğim."

Dahlia'nın karakteri koşmaya başlar.

Gerçek hayatta denediğim ve başarısız olduğum zamanların aksine ona yardım etmeliyim. Kirli oynarsa diye orada olmalıyım. Ki oynayacak. Onu en kötülerini olarak tasarladım.

Gerçek yüzü sonsuza dek orada olacak. Bundan emin oldum.

Geçmişte, herif hayattayken, sevimli bir gülümseme takınır ve sosyal hizmetlere tatlı sözler söylerdi. Kimse şüphelenmedi.

Artık değil.

"Yap şunu, bebeğim." O karakterini öne doğru fırlatırken ben kalçalarımı kaldırıyorum. O sağa dönerken, amcasının bu versiyonunu kovalıyor. "O bok çuvalını parçala. Bunu ona ödet."

"Yapacağım." Dahlia kendini oyuna o kadar kaptırmış ki, onu sikimin üzerinde inanılmaz derecede aşağı ittiğimde duramıyor. İnliyor ve etrafımda kenetleniyor ama vazgeçmiyor. Benim güzel küçük avcım. "Bu Ian için."

"Ian için." Kollarım onu ortasından sarıyor, acımasızca içine girip çıkarken onu kendime sabitliyorum. Elbette onun için, ama düşündüğüm kişi o değil. Becerdiğim kişi. "Tanrım, Dahlia, sırılsıklam olmuştun. Benim için mi yoksa onu öldüreceğin için bu kadar heyecanlı mısın?"

"Zaten biliyor olmalısın." Ona yaklaşıyor. "Senin için uykumda ıslanıyorum."

Yardım etmek zorundayım. Ellerim oyun kumandasını kavırıyor. Parmaklarım beni seçtiğim silahla, yani kasap bıçağıyla silahlandırarak düğmelere basıyor.

Karakteri kitap rafları labirentinde koşturmaya devam ediyor.

"Tyler," diye nefes alıyor. Beni çağırıyor.

"Ne oldu güzelim?"

"Yapabilirsin-oh, hayır. Tutamıyorum." Aletim onun daha yüksek sesle inlemesine neden olan noktaya çarpıyor. "Geliyorum."

Dahlia'nın vücudu başka bir orgazm onu gafil avlamadan önce geriliyor. Çılgılığı çok lezzetliydi. Vücudu titreyen bir karmaşa.

Ekranda piçin bir anlık görüntüsünü yakalıyoruz. Peşinden gitmiyorum. İlgilenmem gereken bir kız var.

Ve kazanması gereken bir oyun var.

"Sakın durayım deme." Onu kendime daha sıkı çektim. "Oynamaya devam et. Onu öldüreceksin. Sonra başka bir zaman sikime boşalacaksın."

"Ben" -derin bir nefes- "eğer istersen, intikamımı almama yardım edebilirsin."

"Bebeğim." Bu davet, onun orgazmının beni ıslatması kadar ateşli. Aminin sikimin etrafında kenetlenmesi kadar. "Senin için buradayım. Asla gitmeyeceğim."

Karakterim onunkinin yanına kayıyor. Dişlerim -gerçek dişlerim- Dahlia'nın giydiği tişörte batıyor. Ama bu yeterli değil. Benim için yeterli değil.

Kumandayı bir saniyeliğine bırakmak bir gereklilik. Üzerindeki tişörtü yırtmak zorundayım.

Yapmazsam öleceğim.

"Senin için geliyoruz." Bir an hırlıyor, sonra tişörtünün yakasını yırttığımda nefesi kesiliyor. Tam ortasından yırttım. "Sen ölü bir adamsın."

"Beni asla yakalayamayacaksın, inek," diye sesleniyor karakteri labirentin içinde bir yerden. Ona verdiğim repliği söyleyerek. "Kimse yakalayamayacak."

"Orospu çocuğu." Dahlia küfrettikçe ben daha da azıyorum. Bu kız için vahşileşiyorum. "Örümceğimin akşam yemeği olacaksın. Hamam böcekleriyle beslenirler. Sen de busun işte. Lanet bir hamamböceği."

Dişlerim omzunun çıplak tenine kilitlendi. Dahlia şaşkınlıkla çılgılık atıyor. Bu sefer onu damgalamayı amaçlamıyorum. Derisini parçalamayı hedefliyorum. Kan akıtmayı. Dahlia'nın yaşam gücünü emmek ve kan dolaşımında yüzmesini sağlamak.

Bu normal değil.

Kendimi öyle görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Evet, Tyler, lütfen," Dahlia, beni dönüştürdüğü hayvan gibi onu becermeye döndüğümde daha yüksek sesle nefes alıyor. "Becer beni. Bana yardım et. Benim ol."

"Yapmak zorunda kaldığım en kolay şey." Copper. Dilimde onun kanı var. Zenginliğini dudaklarımda hissediyorum. "Tadın çok güzel, küçük vahşi." Dahlia'nın bir sonraki iniltisi daha yüksek ve milyonlarca kat daha lezzetli. "Bunun farkında mısın?"

"Lütfen."

Karakterlerimiz labirentin içindeki geniş patikalarda ilerlerken, kalçalarımı büküyorum ve kendimi Dahlia'nın içine gömüyorum. Bu çok iyi. Çok ateşli. Hayatımın sonuna kadar onu sikebilir, sevebilir ve zevk alabilirim.

Bunu yapacağım.

"İşte orada," diye nefes nefese kalıyor Dahlia.

Ya da ben konuşuyorum. Her iki durumda da, ikimiz de silahlarımızı kaldırdık. Onları bize gülümseme cesareti gösteren pisliğin suratına doğrultuyoruz. Çıkmaza girdiğinde bile.

Uzun, beyaz bir duvar ilerlemesini engelliyor. Uzun, sağlam kitap rafları her iki yanında onu kafesliyor.

"Kaçacak yer yok." Dahlia'yı duyamıyor. Ne olmuş yani? O duyabiliyor. Bunun tadını çıkaracak olan o ve başka hiçbir şeyin önemi yok. "Yakında öleceksin. Sen öleceksin ve Tyler içime bir bebek sokacak. Tam bir döngü. Tam. Lanet olası. Çember."

"İstediğin bu mu?" Ona doğru ilerliyoruz. Dudaklarımı omzunda gezdiriyorum, geri çekemiyorum. Kanının tadı bırakılamayacak kadar sarhoş edici. "Seni bebeklerle doldurmamı mı istiyorsun?"

"Bunu hep istemişimdir."

"*Kaybettin, kütüphaneci.*" Oyunun Al'ının yüzündeki mide bulandırıcı sırıtma bir alaycılığa dönüşüyor. "*Ne yaparsan yap, kaybedersin.*"

"Çocukluğumdan beri." Dahlia güçlükle konuşabiliyor. Sözcükleri umutsuz nefesler gibi. İşte bu kadar sert ve hızlı bir şekilde alttan içine giriyorum. "Seni ilk gördüğüm andan beri Ty, hayalini kuruyordum."

Ona ulaştığımız anda oyun kumandaları titreşerek tehlikenin yakın olduğunu haber veriyor. İşte o an kumandamı Dahlia'nın klitorisine bastırıyorum. Dudaklarına.

"Senin karın olmayı hayal ettim." Bıçağı düşmanımızın göğsünün derinliklerine saplandığı anda bana binmeye başladı. "Durma. Lütfen, durma."

Gerçek kan damlalarına benzeyen kan damlaları Al'ın kıyafetlerine sıçırıyor. Kütüphanenin ahşap zeminine.

"Seninle bebek sahibi olmak hakkında. Senin ve benim gibi hasta küçük pislikler. Sıra sende.

Vur ona."

Karakteri sarsakça yana doğru hareket ediyor. Dahlia sikimin üzerinde zıplarken doğru düğmelere basmak ikimiz için de çaba gerektiriyor.

"Bana böyle sert davranmaya devam edersen, gelecek yıl bu zamanlar iki tane olacak."

"Üçüz demiştin." Al'ın alınına doğru gittiğimde Dahlia yarı inliyor, yarı kıkırdıyor. Daha fazla kan fışkırıyor ve ekrana sıçırıyor. "Söz vermiştin."

"Onları alacaksın," diye inliyorum, kendimi aletimin ulaştığı yere kadar gömüyorum. Duvarları beni sıkana ve acısı her gözeneğinde titreşene kadar. "Ne istersen."

Bıçağı boğazına saplanıyor. Vücudundan aşağıya kırmızı, yoğun bir sıvı akıyor. Çocuk istismarcısı tökezleyerek geri çekiliyor, kıcı yere çarpıyor.

Bum.

"Seninle işim bitmedi..." Dahlia'nın bıçağı Al'ın sol gözünü buldu. Sağ gözüne. Hoparlörlerden mide bulandırıcı bir ses yükseliyor. Sikime binen ıslak amının sesi kadar yüksek değil. "Bok parçası."

Sırada ben varım, gerçi zorlaşıyor. Hem de çok zor. Al'a ne olacağı artık umurumda değil. Sadece Dahlia'ya ihtiyacım var. Onu içten dışa işaretleme fikri beni ele geçirdi.

Çocuklarımızın onun gözlerine sahip olup olmayacağını öğrenmek için çaresizim. Onun öfkesine. Onun esnekliği.

Ama benden Al'i birlikte idare etmemi istediği için elimden geleni yapıyorum. Karakterim eğiliyor ve Fake Earl'ün sikini pantolonundan tutuyor.

"Hayır," diye miyavlıyor, ileri uzanıyor.

Elinin üstüne bastım. "Kesin onu." Bu emir Dahlia için. "Ben rahminin derinliklerine boşalmadan önce kes şu lanet şeyi. İyi bir kız gibi sikime boşalmadan önce."

"Evet," diye çığlık atıyor Dahlia, amcığı sikimi sıkıp gevşetirken. Beni orgazmıyla sağlıyor. "Evet."

Kumandam yere düşüyor. O kadar sert boşalıyorum ki vücudumdaki her sinir ucu yanıyor. Tohumumu onun içine attığımda her parçam boşalıyor.

Sahte Al'in karakteri kendi kanında boğuluyor. Ölüyor.

Oyun bir canavarı yendiğimizi duyuruyor.

İkimizin de umurunda değil.

"Seni seviyorum." Yaralı, kanayan etini öpüyorum. Omzunda kalan kanı yaladım.

"Seni seviyorum." Dahlia onu sikimden kaldırmama izin verdi. Tohumumu amına geri ittiğimde titriyor.

"Yarın, plan yapıyoruz." Gözleri donuk. Onu yatağıma taşıırken kolları boynumda ağırlaşıyor. "Johnathan'ı yakalamalıyız."

"Yapacağız." İkimiz de yattığımızda, onu kendime çektim. Ona hiç sarılmadığım kadar sıkı sarılıyorum. Ona sıcaklığımı veriyorum. Bu kadına lanet olası ruhumu ver. "Yarın gece. Bir planımız olacak. Birlikte."

--

OTUZUNCU BÖLÜM

DAhliA

M muşamba düzgün kareler halinde kesilmiş. Üç büyük siyah çöp torbasına dolduruldu. Köşeye yerleştirilmiş, dışarı çıkarılmayı bekliyorlar.

ve çöp kutusuna atıldı.

Tırnaklarım, ellerim ve yüzüm her türlü kan izinden arındırıldı.

Köpekler beslendi. Etler dondurucuda, kemikler alt kattaki dondurucuda.

"Hepsi temiz." Tyler son bıçağı da yerine koyuyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ne?"

"Ne, ne?" Ellerim parlak turuncu yün elbisemin ceplerinde. Tyler'dan bir hediye daha. "Ben bir şey demedim."

"Gerek yoktu." Kağıt havluyu paslanmaz çelik lavabomun üzerinde bir kez gezdirdim ve kurudu. Tyler bana dönüyor, ellerini lacivert kot pantolonuna siliyor. "Yüzün senin yerine konuştu."

Sadece ben değilim. Onun konuşması da öyle. Gözleri sarkık. Asla itiraf etmese de çok yorgun.

Son birkaç gündür gecede üç-dört saat uykuyla çalışıyoruz. İnsanları öldürüp cesetlerinden kurtuluyoruz. Dün bile yapmayacağını söylediği halde her gün yatağınızı kıracak şekilde sevişiyorduk.

Korumacı ve sahiplenici olmayı bir an bile bırakmadı. Tyler her gündeğümünde benimle işe geliyor. Kendi kişisel korumam. İhtiyacım yok ama o bunu duymak istemiyor. Çok tatlı.

Johnathan'ı birlikte avladığımızda daha da tatlı oluyor.

Gözlerimizi onun için açık tutuyoruz. Yakınlarda olduğunu hissediyoruz. Onu görmezden geliyoruz.

Ty beni işe götürürken onu görmezden geliyoruz. Fırınıma gidene kadar video oyunları ve fırıncılık hakkında konuşuruz. Onu böyle kandırıyoruz.

Ona karşı komplo kurarken bu şekilde zaman kazanıyoruz. Bunu anladığından şüpheliyim.

Yarın, ³¹ Ekim'in bu gezegendeki son günü olacağına dair en ufak bir fikri olduğundan şüpheliyim.

Tyler esnemesini öksürüğünün arkasına saklıyor. Bebeğim benim.

Ona merhamet göstermeliyim. Gerçekten *uyumak* için eve gitmemizi talep ediyor.

Şu anda.

İmkansız. Bana doğru eğiliyor ve ben de her zaman olduğu gibi ona doğru çekiliyorum.

Kırılğan kalbim. Sadist ellerim. Ağrıyan amım. Ağzım ve kığım. Hepsi onun.

"Oh, öyle mi?" Onu kızdırdığım için bencilim. Göğüslerimi kollarımın arasına sıkıştırdığım için. Hiçbirimiz yakın zamanda dinlenmeyeceğiz. "Yüzümün başka ne söylemesi gerekiyordu?"

"Çok var, küçük vahşi." Üç adım atıyor ve siyah kapüşonu elbisemin önünü sıyrıyor. Avuç içleri yanaklarımı kavırıyor ve her yere sıcaklık yayıyor. "Senin içini görüyorum. Bu kötü sırtışın içini. Bu keskin dişlerin ve vahşi gözlerin. Ne istediğini bile biliyorum. Ama bunu senden duymayı tercih ederim."

"Sen." Onun burada olması gerçekten istediğim tek şeydi. Bazı geceler, ağzımı sikerken uyanıyorum ve sevinçten ağlıyorum. Çok gülünç derecede mutluyum. "Sen."

"Bu cevabı kabul ediyorum."

Almayacağım.

Tyler daha iyisini hak ediyor. Sersemlemiş olabilirim, etrafım hastalıklı tatlı bir sevgi halesiyle çevrili. Yine de konuşabiliyorum. Hala ona nasıl hissettiğimi söyleyebilirim. İltifatları konusunda cömert davrandı, sanki kapısının önünde sürekli "Treat" diye bağırان kostümlü bir çocukmuşum gibi dağıttı.

"Seni burada benimle izlemeyi seviyorum." Kelimeler bir kez başladığında, her şeyi dışarı dökmek daha kolay olur. "İşkence odamda. Buna bayılıyorum."

Tyler'ın gülümsemesi genişlediğinden beri her şey daha kolay. Burnumun ucunu bile öpüyor, sonra kan olduğunu tahmin ettiğim şeyi temizlemek için başparmağını yanağımda gezdiriyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Aşk," diye vurguluyorum. Köprücük kemiğinde kurumuş kırmızı bir leke

var ve başparmağımı emip onu fırçalama sırası bende. Bu dokunuş bana burnuma bir öpücük daha kazandırıyor. Ondan sonra bir ısırık. "Yardım ediyor ama zorba değil. Sen

tüm süreci çok daha eğlenceli hale getiriyor. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun ve bana onu veriyorsun. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi."

"Sevindim, Dahlia." Kısa bir an için Tyler beni kendine doğru çekti. Burnunu saçlarıma bastırıyor, geri çekilmeden önce beni içine çekiyor. "Bundan daha fazlası. Sonunda huzur içindeyim. Sonunda seni kaybetme korkusu olmadan ihtiyacın olan adam olabildim. Artık o korku yok. Kalbimde sadece kavga, bencillik ve sahiplenme duygusu kaldı. Ve sevgi."

"Aşk önemlidir."

"Evet, öyle." Gözleri kararıyor. Kollarımdaki parmakları derimi kazıyor. Yorgunluğuna rağmen kararlı. Muhtaç. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika orada durduk. Oda çamaşır suyu, hafif bir kan ve üstüne karamel kokuyor.

Bu gece Bay ve Bayan Derek için bolca karamel kullandık. Kocası uğrayıp karısı için kek alıyor.

Normalde umurumda olmazdı.

Normalde, aynı anda iki kişiyi öldürmeyi hayal bile edemezdim.

Benim sokağımın aşağısında bir fırını olması dışında. Tariflerimi ve tasarımlarımı kopyalamaya çalışıyordu. Göstermek için sahip olduğu tek şey, çalışmalarımın taklit versiyonlarıydı.

Hala.

İkisi de ölmeyi hak ediyordu.

İyi ki Tyler bana yardım etmek için buradaydı. Gerçi ikisinin de işini bitirebilirdim. Kesinlikle bitirebilirdim.

Ama onun burada olmasının, benimle oynamasının ne kadar güzel olduğunu inkâr edemem. Onlara özel karamel tarifimden büyük bir doz veriyordum. Ağızları kavurucu, yapışkan sıvının tadını aldı. Burun delikleri. Kulakları. Bunun tatlılığını asla unutamayacaklar. Cehennemde bile.

Tyler ellerini boğazıma doğru kaydırıyor, dövmemin üzerinden geçip yanaklarıma iniyor. Konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok.

Aşık olmak hislerimin köreldiği anlamına gelmiyor. Onda farklı bir şeyler var.

Yüzeyin altında sadece benim görebildiğim

bir şey var. "Ne oldu Ty?"

"Sana bir sürprizim var." Tyler bir elini belime indirdi. Boynumdan çeneme doğru sıcak bir öpücük izi bırakıyor. Kulağıma kadar. "Evde seni bekliyor. Yarın için hazır."

Yarın. Johnathan'ı öldüreceğimiz gece. Burada, fırınımda planladığımız gece. Sonunda gerçekleşiyor.

Neredeyse unuttuyordum, burada sahip olduğum adam için ne kadar çaresiz olduğumu.

Tam burası.

Benimle.

Benimle.

Benimle.

Muhtemelen bunu bir süre kendime söylemeye devam edeceğim. İçime sinene kadar. Ta ki canım isteyene kadar.

Artık erkeğimi kovalamak zorunda değilim. Onu kahramanca, sıkıntılı düşüncelerinden uzaklaştırmak zorunda değilim.

Hayır. O burada.

Tyler burada.

Sahiplenici düşüncelerim beni tüketmeden önce boğazımı temizliyorum. Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bu öğleden sonra onu hissettim. Dükkânda. Çevrimiçi bir konferansınız vardı. Programında gördüm ve-"

"Beni takip etmene asla doyamayacağım," diye homurdanıyor Tyler.

"Seni takip etmekten asla vazgeçmeyeceğim, bu iyi bir şey." Kapüşonunu tutuyorum. "Dinle, Ty. Ben ciddiylim. Sen evdeydin ve biri beni izliyordu. Sence dışarıda olabilir mi? Bu gece bizi öldürmeye çalışacağını mı?"

"Hayır." Tek bir kelime. Başını kararlı bir şekilde salladı. "Bu akşam erken saatlerde iki kez kontrol ettim. FyndUsHere'deki her yeni yorumu gözden geçirdim. Onun gibi kibirli bir piç kendini duyururdu."

"Belki bir istisna yapar?" Dudaklarım kıstı ve dışarıda olma ihtimaline karşı sesimi alçalttım. "Özel olduğumuz için mi?"

Cevabı zaten biliyorum. Biliyorum, çünkü ben de aynıyım. Benim arka odamda ¹ Kasım ile ³⁰ Eylül arasında hiç kimse öldürülmedi ve öldürülmeyecek. Onlardan ne kadar nefret ettiğim önemli değil.

Kendi kurallarımı çiğnersem, ne tür bir katil olurum?

Korkunç biri, bu bir gerçek.

"Yapmayacak."

"Kaba." Dramatik bir şekilde iç çekiyorum. Tyler her seferinde benim tiyatralliğime gülüyor. "Yani, onun için listemden bir hedef çıkardım."

Yapmasını istediğim şeyi yaptığında Tyler'ın gözleri parlıyor. Tekrar gülüyor. Nefesi tenimi ısıtıyor. Gırtlaktan gelen ses omurgamı titretiyor.

"Tahminimce yarına kadar bekleyecek. Herkes şeker ya da şaka için dışarıda olacak. Ya da partilere gidiyor olacak. Tarih bizim için olduğu gibi onun için de bir şey ifade etmiyor. İhtiyacı olan şey anonimlik." Ty sesini bir kez daha alçaltıyor

kulağıma fısıldıyor. "Kalabalık yerleri sever. Onun düzeni bu. Bundan sapmayacaktır. Benimle güvendesin."

"Sürpriz ne o zaman?" Tyler geri çekilmeme izin vermiyor. Ona bakmama. Eli derimi dağlayan bir demir gibi. "Tyler, götlük yapıyorsun."

Başka bir karanlık kıkırdama. Bunlara bağımlı olmaya başladım. Bağımlı, yani ürkütücü varlığımın geri kalanı boyunca her gün bir tane daha içmezsem öleceğim.

"Sana bir ipucu vereyim."

Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri hararetli. İki eli de benimkileri tutup boynuna doluyor. Elleri belime doğru kayıyor ve sanki bir okul dansındaymışız gibi beni yönlendiriyor.

Ama onlar ezikti. Tyler bunu kendime borçlu olduğum konusunda ısrar edince birkaç kez gittim. Bu *normal hayat* deneyimini yaşamak için.

Ne saçmalık ama.

Başkalarının normal versiyonuna hiç ihtiyacım olmadı. *Buna* ihtiyacım vardı.

Kısa bir süre önce iki kişiyi öldürdüğümüz yerde duruyoruz. Onlar artık yok. Sadece Tyler ve ben varız ve odanın sessizliğinde birbirimizin kollarında sallanıyoruz.

"M ile başlıyor." Tyler'ın boğuk sesi beni ona doğru çekiyor. Göz kırpyorum ve gülümsüyorum. "Pala mı?"

"Çok güzel." Aleti karnımda kalınlaşıyor. Sözleri bir nefesten başka bir şey değil. "K ile bitiyor. Bu bir sapkınlık."

"Bana dövme yapmak gibi mi?"

Gözleri vücudumda geziniyor. Kalbimin üstündeki boşluğa.

"Sana dövme yaptırmak gibi. Ya da sırtıma senin dövmeni yaptırmak gibi."

İçgüdüsel olarak, parmaklarım Tyler'ın ensesinin hemen altındaki bölgeyi sıyrıyor. Ölüm meleğimin kukuletasının başladığı yere.

"Bu bizim için yeni bir şey." Parmaklarımı kapüşonunun altından geçirip tenini okşadığımda inliyor. "Dün gece rüyamda seni gördüm. Bizi. Onu öldürdükten sonra seni becermek istiyorum. Sen ve ben ikimizin de üzerinde bir-"

"Bir maske."

"Aynen öyle." Parmakları etimi ısıırıyor. Kalçalarımı acıyla ve lezzetle kazıyor. "Johnathan'la işimiz bittikten sonra seni domaltacağım. Seni sertçe becereceğim. Maskenin içinde benim için çok güzel ağlayacaksın. Yarın böyle olacak."

"Lütfen." Arzum aramızdaki havada yoğun, baş döndürücü ve mükemmel.
"Lütfen."

"Alacaksın," diye fısıldıyor beni eve götürmeden önce. "Sana her şeyin sözünü verdim ve sana asla yalan söylemeyeceğim. Asla."

--

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

TWLER

"D "Tekrar yap, küçük vahşi." Dahlia'nın yüzünü okşuyorum. Tam olarak yüzünü değil. Bir tavşanın yüzünü. "Bu sesi benim için çıkar."

Ne kadar tatlı bir tavşan olmuş. Sevimli tavşan kulakları ve çıkıntılı bir burun yerine geniş pembe bir burun.

Eylemimiz için bu şekilde olması hayati önem taşıyordu.

Ki bu daha sonra olacak. Şimdilik sadece onu sevmek istiyorum.

Çok sevimli. Masum görünümlü.

Taktığım mat siyah maskeyle bir çelişki. Bana bulaşmayın diyen maske. Bir insan yerine bir varlığın maskesi. Cehennemden gelen bir yaratığın. Bir bıçağı başka bir adamın gözüne saplayıp bıçağı çevirecek ve bunun için uykusunu kaybetmeyecek kadar güçlü ve acımasız.

Kadını için her şeyi yapabilecek biri.

Dahlia başını eğiyor ve birden fikrimi değiştiriyorum. Bir tavşan olarak bile en az benim kadar korkutucu.

Bu beni daha az koruyucu yapmaz. Onun savunuculuğunu azaltmaz.

Tabii, kendinden iki kat büyük adamları gözünü kırpmadan katledebilir. Kek süslemek kadar sanatsal görünmesini sağla.

Dahlia kendi başının çaresine bakabilir. Her şeyle ve herkesle savaşabilir. Dövüşebilir.

Bir daha asla zorunda kalmayacak. Ben varım. Ben buradayım.

Kader kirli elini ceplerimize soktu. Dahlia ve benden çalabileceği her şeyi çaldı.

Neredeyse her şeyi.

Bir şey kalmış.

O umut parıltısı. O aşk kıvılcımı. Saplantının kıvılcımı. Onlar hep oradaydı. Bizimkiler.

Dahlia'nın maskesindeki badem şeklindeki göz deliklerinden baktığımda, tüm bu şeyleri görüyorum. Mavi gözlerinin arkasındakileri görüyorum. Ruhuna yansıyan hislerimi görüyorum.

O kadar parlak yanıyoruz ki hiçbir şey bizi korkutamaz. Hiçbir şeyden korkmayız.

Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için sonsuza kadar vaktimiz olacak. Onu hem bu hayatta hem de öbür dünyada seveceğim. Bir tabutu paylaşacağız, böylece bedenlerimiz kemiklerden başka bir şey olmadığında, ruhlarımız birlikte olacak.

"Nm, nm, nm," Dahlia bir tavşanı taklit ediyor. En azından gıdıklamalarının sesine benzediğini iddia ediyor.

Sikeyim. Ben. Bu çok ateşli.

Bir saniyeliğine de olsa dikkatimi dağıtmasına izin verdim.

O gıdıklama sesleri çıkarırken sevişmek için burada değiliz. Sweet DeNights'ın fırın odasında Johnathan'ı bekliyoruz.

Saat akşamın dokuzu. Güneş bir süre önce battı. Dışarıda her yerde insanlar var. Onları görmüyoruz ama duyuyoruz. Kahkahalar, çığlıklar ve *Yuh!*

Onun için mükemmel bir ortam. FyndUsHere Katili kalabalığa karışabilir. Aynı anda hem yenilmez hem de görünmez hissedebilir.

FyndUsHere'deki fırıncılık topluluğuna bir mesaj bıraktı bile.

Benim oyunum. Benim kurallarım.

Elimde değildi, sefil bok kafalı. Dürtülerine karşı koyamadı. Her zaman o lanet kalıba girer.

"Benim masum küçük tavşanım." Parmaklarım saçlarının arasından geçip boynuna doğru kayıyor.

Parmak uçlarımın altında yumuşak yara dokusunu hissediyorum. Tam orada, yılan dövmesinin altında saklanıyor. Kaç kez ısırırsam ısırayım, kaç kez deriyi kırarsam kırayım, o kalıyor.

Zamanla ne dövmeye ne de yara izine kızmayı bıraktım. Geçmişlerimiz üzerimdeki etkisini kaybetti. Sadece Dahlia ve ben varız. Önümüzde sadece karanlık bir gelecek var.

Başparmaklarımı çenesinin altına koyuyorum. Yüzünü bana doğru çeviriyorum. Maskesi bir açıyla kıvrılıyor. Saçlarını doğru şekilde karıştırıyor.

"Çok güzel." Burnundan öperim. "Her zaman güzel. Her zaman benim."

"Sen de yakışıklı, ürkütücü bir adamsın." Parmaklarını bezelye ceketimin yakalarına geçiriyor.

Bu gece ikimiz için de kapüşon yok. İkimiz de siyah kot pantolon, siyah uzun kollu tişört ve siyah bezelye kaban giyiyoruz. Benim için botlar, onun

için siyah Chucks'lar.

İkimiz de onun ısıltılı fırın odasında karanlık gölgeleriz.

Bekliyoruz.

"Bu maskelerden nefret ettiğim tek şey," diye homurdanıyorum.

Johnathan her an burada olabilir ve bana bak, hırlamak için zaman buluyorum. Bu bir dürtü. Bunu kontrol edemiyorum, tıpkı Dahlia'mın yanındayken derimi yırtan canavarı kontrol edemediğim gibi.

"Dur tahmin edeyim." Bir elini kotumun ön tarafına kaydırıyor, parmakları ağrıyan sikimin etrafında kıvrılıyor. "Beni yiyememekten nefret mi ediyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Başka bir şey söylemeden maskemi yukarı çekiyorum. Sonra onunkini. Kırmızı, ayırık dudaklarına doğru eğildim. Nefesindeki tarçını kokluyorum. Az önce yediği "Cinsin İçin Öde" kekinden kalanları.

Ağzımı onunkine yapıştırdığımda maskelerimiz çarpışıyor. Dudaklarımın diğer setiyle onu yiyip bitiriyorum. Dilimi vücudundaki başka bir ıslak deliğe daldırıyorum. Onu yalıyorum. Dilini emiyorum. Alt dudağını. Sunduğu her şeyi ve daha fazlasını alıyorum.

Ben böyle açgözlü bir piçim.

Geri çekmek tam bir ızdırap. "Bu. Siktir. Seni özledim." "Tam burada duruyorum." Sarışın kaşları sallanıyor, benimle alay ediyor. "Sonra," diyorum kendime ondan daha çok. "Daha sonra zamanımız olacak."

Korkudan konuşmuyorum. Gecenin sonunda, Dahlia ve ben birlikte olacağız. Evde, yorganın altında. İyi olacağız. Bu yüzleşmeden zarar görmeden çıkacağız.

Bu bir gerçek.

Onu domaltıp anlamsızca becermek için hiç bitmeyen bu ihtiyaç dışında.

Bunu yapmak dikkatsizlik olur.

Dikkatsiz olmak bizi öldürtecek.

Maskesini indirip güzel yüzünde düzeltiyorum. Şişmiş dudaklarını saklıyorum. Ağzının etrafına bulaşmış ruju. Onu görememekten nefret ediyorum.

Böylesi daha iyi, sadece bir süreliğine.

"Eve gittiğimizde ruju tekrar süreceksin." İki adım geri. Boşluğa ihtiyacım var, yoksa onu kaybedeceğim. "Seni burada maskelerimizle becerdikten sonra eve gideceğiz. Dudaklarını benim için kırmızı ve güzel yapacaksın. Önce, seni yerken dudaklarının ayrıldığını görebileyim diye. Sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde. Onları sikimin etrafına sardığında."

"Senin için her şeyi yaparım *baba*." Bu alay. Velet.

"Böyle devam edersen, güzel kız, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki-" Cümlelerin geri kalanı, *ağzından çıkan alaycı tonu sikeceğim*.

Bunu asla söyleyemem.

Ding.

Teknik olarak, herhangi biri olabilir. Dükkana giren çocuklar olabilir. Sergide Dahlia'nın keklerinden geriye kalanları görüp bir tane almak istemiş olabilirler.

Olabilir, ama hayır. Öndekiler çocuk değil.

Öncelikle, ayak sesleri ağırdır. Yumuşak tıkırtılar, dükkânın içinde yürüyen kişinin elbise ayakkabısı giydiğini gösteriyor.

Son birkaç gecedir Dahlia ile birlikte *çalışmak* duyularımı keskinleştirdi. Artık hiçbir şey gözümden kaçmıyor. Daha iyi duyuyorum. Daha iyi kokluyorum. Detaylara olan dikkatim bir sanat biçimine dönüştü.

Bu o.

"Hazırım," diye fısıldıyor, yüzünü benden başka tarafa çevirirken kelimeleri aceleye geliyor.

"Aferin kızım." Ceketimin cebinden ipek kırmızı eşarfbı çıkardım. "Benim iyi kızım."

Üç saniye içinde -aynen evde çalıştığımız gibi- bileklerini arkadan bağladım. Düğüm zayıf bir düğüm. Bir şeyler ters giderse Dahlia her an düğümünden kurtulabilir.

Johnathan'ın bunu bilmesine gerek yok. Bunu bilmeyecek. Sadece bizim görmesini istediğimiz şeyi görecek.

Ve bu da çaresiz Dahlia ve ben, şehvetten aklımı kaçırmıştım.

En savunmasız hallerinde iki insan.

"Sonra sikimi yalayacaksın." Dahlia'yı yere itiyorum, parmaklarım saçlarını yumruk yapıyor. "Küçük döl sürtüğü. Havanda değilsen umurumda mı sanıyorsun? Sikimde mi sanıyorsun?"

"Bırak gideyim." Dahlia'm ne kadar iyi bir oyuncu. Sanki onu gerçekten korkutmak istiyormuşum gibi çılgılık atıyor. Sanki daha sonra ağzına tecavüz edecekmişim gibi. "Yapma, lütfen, yardım et! Yardım edin!"

Yine de gözleri yalan söyleyemez. Maskenin içindeki ince badem şekillerinin ardında gerçek kadın var. Tam tersi için yalvaran kadın. Burada sadece ikimiz olsaydık, ağzını kirletmem için ağlardı.

"Vay, vay, vay." Fırın odasının kapısı arkasındaki duvara çarparak açılır. "Burada neyimiz varmış?"

Johnathan içeri girerek Dahlia ve beni sözde ifşa etti. Planlarımın ne olduğunu görüyor. Kadının maskesini çıkarmaya ve ağzını sikimle doldurmaya hazır bir adam.

Ona yardım etmek için hareket etmiyor.

Olayların gelişmesini izliyor.

Tahmin et ne oldu, sikik? Biz de seni izliyoruz.

Fotoğrafları yalan söylemiyordu. Uzun boylu, zayıf, yapılı. Sarı saçları gür, kısa kesilmiş ve yana taranmış. Kahverengi bakışları çok ukala. Kendini beğenmiş gülümsemesi daha da kötü.

Pislik.

"Kaybol." Dahlia'nın saçındaki yumruğum sıkılaştı. Maskeli yüzünü sikime doğru itiyorum. Maskesinin çıkardığı çıtırtı sesi sikimi sarsıyor. "Burada meşgulüz."

Hareket etmiyor.

"Sakıncası yoksa."

"Yardım edin!"

"Oh, ama umursuyorum." Johnathan hayal kırıklığına uğratmadı. Kapıyı arkasından iterek kapattı. Bize ihtiyacımız olan mahremiyeti sağlıyor. "CTCyfrin. Maskenin arkasındaki sensin, değil mi?"

Bu herif kendini çok zeki sanıyor. Doğrusu, amatörden başka bir şey değil.

Birincisi, bana seslenerek kimliğini ele veriyor. İkincisi, eli pahalı lacivert takım elbise ceketinin içine doğru hareket ediyor. Gizlice seçtiği silaha uzanıyor.

Gizlice, kırımın kenarı.

Sanki daha önce kimseyi öldürmemiş gibi.

"Hayranı mısınız?" Hırlıyorum. Dahlia inliyor. İkimiz de neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokmuş gibi davranıyoruz.

"Sen öyle san, ahmak."

"Yardım edin," diye sızlanıyor Dahlia. Sesi çok küçük.

Sonunda Johnathan durdu. Onunla bizi ayıran üç adım var. Eli ceketinin içinde saklı, gözleri bana dönmeden önce Dahlia'yı inceliyor.

"Bu ilginç." Sırıttıyor. Vücudumu bükmek, dizine tekme atmak ve düşmesini izlemek yerine kıpırdamadan durmak için her şeyimi veriyorum. Ben de

yüzünü çizmelerimle parçaladım. "Ben de o kaltağı sevdiğini düşünüyordum."

Bir adım daha yaklaştı. Zihinsel olarak, Dahlia'ya kaltak dediği için onu boğarak öldürmek için çoktan üzerine atıldım. İşkence dolu bir dünyaya doğru gittiğini kendime hatırlatıp duruyorum.

Bu benim ölümcül ihtiyaçlarımı bastırmama yardımcı oluyor. Rolüme sadık kalmama yardımcı oluyor.

"Defol git," dedim ona. Ona *yem* attım. Tıpkı Dahlia'nın kısa süre önce beni yemlediği gibi. "O benim. Git sana sakso çekecek başka birini bul, her kimsen artık."

Bana odaklanmış durumda. O kadar odaklanmış ki ocaktaki kızartma tavaına dikkat etmiyor.

Boş kaptan yükselen dumanı görmüyor. Dahlia'nın saçını tutuşumu gevşettiğimi bilmiyor.

"Yapacağımı sanmıyorum." Eli ceketinden kayar ve keskin bir bıçak ortaya çıkar.

Dahlia sessizce elimden kurtuluyor. Göz ucuyla sobaya doğru süründüğünü görüyorum. Çok sinsi.

Başımı eğiyorum. "Oh, gerçekten mi?"

"Seni öldürmek için buradayım, CT. Yoksa sana Tyler mı demeliyim?"

Gurur bir günahıdır.

Johnathan bunun farkına varacak.

Yakında.

"Adımı nereden biliyordun?" Umursuyormuş gibi yapıp Dahlia'ya bağlarından kurtulması için zaman kazandırıyorum. Ona gizlice yaklaşmak için.

"Ben zenginim, işte böyle." O kadar kolay bir hedef ki, gülünç. "Kaynaklarım var. Benim için araştırma yapmaları için para ödediğim adamlar. Onlardan istediğimi yapmaları ve çenelerini kapalı tutmaları için para ödediğim adamlar."

Bu dünyada hiçbir şey beni Johnathan'la göz temasını kesmeye zorlayamaz. Dahlia'yı bir an olsun görmek için yanıp tutuşsam da ona odaklanmaya devam ediyorum. Ona bakmak onu kolay bir hedef haline getirecek.

Ona zarar verebilir, sıcak tava ya da değil.

"Siz izlerken kadınıza tecavüz edeceğim. Sonra gülerken ikinizi de öldüreceğim ve işim bittiğinde adamlarım ortalığı temizleyecek."

Boynumdaki damar nabız gibi atıyor. Çenem titriyor, dişlerim gıcırıyor. Gıcırdama sesini Jersey'e kadar duyabilirsiniz.

Buna hazırlıklıydık ama beni etkilemeye başladı. Kimse Dahlia hakkında

böyle konuşamaz.
Hiç kimse.

Lanet olası bir ipliğe bağılıyım.

"Hey, tecavüzcü özentisi." Kadınının sesi Boston Cream kekinden daha tatlı geliyor. Boştaki eliyle Johnathan'ın arkasından bana el sallıyor. Bir parmağını diğerine geçirdi. Korku filminden fırlamış bir katil gibi. "Buraya gel."

Johnathan ona dönüyor, kibirli sırıtışı dudaklarından hiç ayrılmıyor. Yavaş dönüşünü tamamlayamıyor.

Kafasının yan tarafına kızgın bir tava fırlatılır. Darbe dengesini bozar ve tökezleyerek yere düşer.

"Bana tecavüz etmek mi istiyorsun? Evet, tabii." Dahlia onun yanında durmaya gitti. Ben diğer tarafa geçiyorum. "Hayal kurmaya devam et, bok kafalı."

"Kıçını kuru kuru sikeceğim." Ellerin üzerinde kalkmaya çalışıyor.

"Oh, öyle mi? Hangi aletle?" Tava ikinci kez Johnathan'ın üzerine düşüyor. Sikine.

Ondan sonra dayanamıyor. Çığlık bile atmıyor. Johnathan bir ezik gibi bayılır, vücudu fırın odasının fayanslarına yayılır.

"Onu içeri sürükleyelim." Dahlia tavayı tekrar yerine yerleştirmek için bükülür. "Ondan sonra gidip ön tarafı kilitleyeceğim."

"Bekle." Dışarıda olması daha az öfkeli olduğum anlamına gelmiyor. Planımız bir gerilemeyi kaldırabilir. Kısa bir tane.

Açıklamalar boşa nefes tüketmektir. Dahlia ve ben birbirimizi anlıyoruz.

Gezenler -hayır, lanet olası evrenler- bizi ayırabilir ve bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Yine de birbirimizi duyacağız. Hala diğer kişinin neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyoruz.

Ve şu anda -tam şu anda- kızgın tavaya ihtiyacım var. Uyanmasını bekleyemem.

Dahlia önce eldivenlerinden birini, sonra da tavayı uzatıyor. Eldivenle bile tavanın ısısı içeri sızıyor.

Öfkem daha sıcak. Redder.

"O bir sürtük değil." Çömelip Johnathan'ın bembeyaz, pahalı gömleğinin düğmelerini koparıyorum. "O benim kadını. Benim kadını."

Boğazımdan gelen sesler bana ormandaki aç bir ayıyı hatırlatıyor.

Bir insanınkiyle uzaktan yakından alakası yok. Ve sorun değil.

Tek umursadığım, Johnathan'ın karnına bastırdığım kızgın tavanın cızırtısı. Önemli olan tek şey onu hayata nasıl geri döndürdüğü. Çığlık atmak için ağzını nasıl açtığı.

Yardım için haykıramadan acıdan nasıl bayıldığını.
Başımı kıkırdayan kadınıma doğru eğiyorum. "Şimdi onu içeri sürüklüyoruz."

--

BÖLÜM OTUZ İKİ

DAhliA

W Tyler ve ben Johnathan'a karşı komplo kurarken, ikimizin de kendi fikirleri vardı. Eğlenceli fikirler. Yaratıcı olanlar.

Başından beri hemfikir olduğumuz birkaç şey vardı. Johnathan'ın canı yanacak. Kötü bir şekilde.

Bizi öldürmek istedi.

Ve kimse bizim olana dokunamaz.

Sonunda, uzlaşmadan daha iyi bir şeye ulaştık. Takipçimiz için destansı bir ceza bulduk. Uygun bir şey. Onu annesi için ağlatacak bir şey.

"Siktir," diye mırıldanıyor. Onu sandalyeye bağlayan bağları kırmaya çalışır. Yüzü buruşur. İnler. "Her şey acıyor."

"Tabii ki olur, John-John." Saçlarından tuttum. "Ne?"

Tyler onun diğer tarafında, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Başını eğiyor, siyah maskeli adamım. O muhteşem, gizli dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadan bana devam etmemi söylüyor.

"Etrafında bir ip var. Tyler'dan kalan yanık izinin etrafından sıkıca." Dikkatimi elimdeki kaybedene veriyorum, başını aşağı doğru itiyorum. "İşte, bak."

Karnındaki kabarcıkların ve onlara yapıştırılmış ipin korkunç görüntüsü yetmezmiş gibi, Tyler da partiye katılıyor. Elini ipin arkasından dolaştırıyor.

Ve çeker.

"Siktir! Siktir, siktir, siktir!" Johnathan'ın kafası geriye savrilmaya çalışıyor, elimde olduğunu unutuyor. Vücudu sarsılıyor. Nefesi kesiliyor. "Siktir, bırak beni."

"Bebeğim, iğrenç bir şekilde gürültü yapıyor." Surat asışım maskenin arkasından duyulabiliyor. "Bir şeyler yapmalıyız yoksa birileri onu duyacak."

"Heeeeel-" diye başlar Johnathan.

Tyler bitirmesine izin vermiyor, Johnathan'ın ağzına koli bandı yapıştırıyor.

Bunu daha önce de yapabiliirdik, ama neden ona umut vermenin eğlencesini kaçıralım ki?

"Kimse senin için gelmiyor." Başımı yana eğerek indiriyorum. Tavşan maskemin arkasından Johnathan'ın gözlerinin genişlediğini görüyorum. Dehşet içinde bana bakıyordu. "Hiç kimse."

"Kimse umursar mı ki?" Tyler saçımı okşuyor. Sesi sert, dokunuşu rahatlatıcı ve sahiplenici. "İş arkadaşların gittiğini fark eder mi? Ailen? Sahte arkadaşlarından herhangi biri?"

Önceki hayatından söz edildiğinde -çünkü öyle ve onu asla geri alamayacak- Johnathan'ın gözlerini bir hak duygusu dolduruyor.

"Buradaki ayrıcalıklı zengin çocuk hayal görüyor." Johnathan'ın saçına olan ilgimi kaybettim. Ellerimi örümcek desenli önlüğüme silerek tutuşumu bırakıyorum. Tyler da aynısından bir tane giymişti. Benden bir hediye. "Paran sana yardım etmeyecek. Kimse yardım etmeyecek. Biz senin diğer çaresizlerin gibi çaresiz değiliz."

"Gördün mü, bu bizim ilk rodeomuz değil." Tyler zaman kaybetmeyi bıraktı. Johnathan'ın çıplak ayağına basıyor ve bebeğimin botuyla teması nefis bir *çatırtı* sesi ve ardından sessiz bir çığlık yaratıyor. "Yani sıçtın."

Johnathan ciyaklıyor. Titriyor. Tyler'ın altından çıkmak için bacağını hareket ettiriyor.

Henüz kusmadı ama. Ne hayal kırıklığı.

Sarsıntı başlıyor. Büyük bir sürpriz değil. Hava soğuk ve onu külotuna kadar soyduk. Umarım bu aşağılanma bizimle olan deneyimini arttırır.

"Küçük vahşi." Tyler ayağını Johnathan'ınkinin üstünde döndürüyor. Botunun ucu sola, sağa, sola, sağa gidiyor. *Çıtır, çıtır, çıtır, çıtır*. "Dondurma kepçesi üzerinde çalışmaya başlamak ister misin?"

Söyleme şekli. Tyler gibi. Talepkar ama emretmiyor. Kontrolcü bir pislik olmadan hükmetmek.

Kahretsin, bu adamı seviyorum. Onun için her şeyi yaparım.

Başka bir kadına dokunması için ona izin vermekten başka bir şey. İsteyecek gibi değil. Ty asla istemezdi.

"Hemen geliyorum, sevgilim."

Masaya doğru döndüğümde, yeni bir *çatırtı* sesi başlıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, Tyler'ın Johnathan'ın diğer ayağını ezişini izlerken kıkırdıyorum.

Adamım Charlie Clouser'ın "The Final Zepp" şarkısını mırıldanıyor, *Testere* filminin tema müziğinde olduğu gibi. Ondan sanki bir Noel şarkısı gibi geliyor. Neşeli. Ürkütücü.

İçimdeki ürperti kalçalarımın arasındaki sıcak noktaya kadar ulaşıyor. Titriyorum.

Sonra ben de ona katılıyorum, metal dondurma kepçesini kaptığım gibi şarkıya eşlik ediyorum. Bu odadaki soba zaten yanıyor. Kırmızı, sarı ve mavi alevler uğursuzca titriyor. Beni bekliyorlar.

"Bayanlar, işinizi yapın."

Alevler gerçekten de dinliyor. Kepçenin metal yuvarlak kenarını bir ton daha koyulaştırıyorlar. Tyler bu hafta ben son müşterilerime servis yaparken bile di.

Yapmak zorundaydı. Yoksa Johnathan'ın derisini nasıl kesebilirdik? Ya da kepçeyi etine nasıl saplayabilirdik?

Aynen öyle. Başarısız olurduk.

"Dahlia." Tyler'ın elleri belimde. Maskesi yanaklarımızın değdiği yerde benimkini sıyrıyor. Vücut ısısı benimkine karışıyor. "Hazır mısınız?"

Sertleşmiş aleti, ne tür bir *hazırlıktan* bahsettiğini merak etmeme neden oluyor. "Onu incitmeye hazırım," diye cevaplıyor dile gelmemiş sorumu.

Sözleri bir anlama gelse de, Tyler'ın göğsümdeki eli başka bir anlama geliyor. Yine de seksi önerisi bu kadarla sınırlı kalıyor. Tyler ikimizi de Johnathan'a bakacak şekilde döndürüyor ve hedefimizin üzerinde durana kadar beni ileri doğru yönlendiriyor.

Johnathan titremeyi ve sarsılmayı bırakmaz. Gözlerinden yaşlar akıyor. Burnundan sümük akıyor. Ayaklarına baktığımda Tyler'ın marifetine hayret ediyorum.

Kırık ayak parmaklarının her biri, altındaki siyah muşambanın üzerinde farklı bir açıyla duruyor. Topallamışlar, eğrilmişler. Ayaklarının üstü de daha iyi değil. Soldakinde bir kemik dışarı çıkmış.

"Çok meşguldün, erkek arkadaşım." Kendimi durduramıyorum. Elimde olmadan kıcımlı geriye itiyor ve Tyler'ın kasıklarına sürtünüyorum. "Benim sıram."

"Öyle." Tyler beni ileri itiyor. "Elinden gelenin en kötüsünü yap, güzelim." Yapıyorum.

Kepçeyi pazısına batırdığımda Johnathan'ın derisi bükülüyor.

Sonra kırılıyor.

Kolundan kan damlıyor. Küçük bir direniş var ama ben pes eden biri değilim. Ben değilim. Johnathan'ın pazılarının esnemesini görmezden gelerek devam ediyorum. Daha derine iniyorum. Daha yüksek sesle

kıkırdayın.

"Aferin kızıma." Tyler önlüğümün üzerinden meme ucumu çimdikliyor. "Seni izlerken çok sertleşiyorum. Çok sertleşiyorum, bebeğim."

Bir başka beyaz, yapışkan sümük dalgası Johnathan'ın burnundan aşağı ve koli bandının üzerinden akar. Tutarsız mırıltılardan başka bir şey olmayan işe yaramaz yakarışları sonsuza dek boğazında takılı kalacak.

Dondurma kepçeleme hareketini taklit ederek bileğimi sağa çeviriyorum. Johnathan'ın titremesi durmayan koluna baskı uyguluyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Johnathan'ın pazusunda hilal şeklinde bir kesik beliriyor. "Lanet olsun," diye bağıriyorum. "Bunu ben yapıyorum."

"Evet, öylesin, küçük vahşi." Tyler orada öylece durmuyor. Kolları sadece beni kucaklamıyor. O karanlık, destekleyici bir varlık. Beni sarıyor. Beni seviyor. "İstersen seni becerebilirim. Sen onun canını yakarken sikimi kışına sokup seni öyle bir sikebilirim ki. Sana kendini çok iyi hissettiririm."

Ona inanıyorum. Bunu ne kadar çok istediğini de hatırlıyorum. Birinin saçımın teline dokunmayı aklımdan bile geçirmesine benim adıma ne kadar öfkeli olduğunu.

Bu intikamı hak ediyor.

Bu yüzden Tyler'a beni becermesini söylemiyorum. Bunun yerine, vücudunun gösterdiği direnci görmezden gelerek Johnathan'ın etine daha derin giriyorum.

Daha hızlı gitmeliyim. Metal kavurucu bir sıcaklıktayken eti oymak daha kolaydır. Bu yüzden tam bir daire oluşturma kadar bileğimi döndürüyorum, döndürüyorum ve döndürüyorum.

Yapacak tek şey dirseğimi büküp Johnathan'ın etini toplamak kalana kadar.

Ta da!

Çığlığı neredeyse koli bandını yırtacaktı. Tyler'ın göğsünde yankılanan vahşi iniltilerine kulak vererek onu görmezden geliyorum. Gözlerim dondurma kepçesinin içindekilerde. Eskiden Johnathan'ın vücudunun içinde olan kırmızı et ve kaslar.

Kullanılır. Geçmiş zamanda.

Blob, kanlı dondurmamın muşambanın üzerine düştüğünde çıkardığı sestir.

"Daha işin bitmedi, Dahl." Tyler'ın parmakları karnımda geziniyor. Sonra beni bırakıyor, eliyle masayı işaret ediyor. "Benim uslu küçük kızım ol ve planladığımız şeyi yapmama izin ver."

Masadan bir ip alırken heyecan ve tahrik içimde alevleniyor. Bir zamanlar Tyler'ın oyun konsoluna ait olan bir ip.

"Bizden bir parça istedin." Göğsümde bir kıkırdama patladı. "Onu almak üzeresin, John-John."

Tyler'ın eli kolumda, dirseğimi ovuyor. Bunun beni hırpalamamak için yaptığı bir şey olduğunu biliyorum.

İçimizde bu kadar adrenalin pompalanırken, şimdiden sevişmiyor olmamız bir mucize. Sormadan almadığını.

"Mmmm! Mmmmmmm!" Diğerlerinin çıkardığı aynı sessiz yalvarma sesleri.

"Al." ipi Johnathan'ın pazusunda bıraktığım boşluğa itiyorum.

Acımasızca.

"Tyler'ımı öldüremezsın."

Johnathan'ın kasları epey mücadele etti. Ben de aynı derecede acımasızım. Ez.

Kabak. İşte, içeride, kırmızı denizde göze çarpan siyah.

"Asla olmayacak. Bir teselli ödülü alacaksın. Buna ne dersin?"

Johnathan gurulduyor. Hıkırıyor. Kasları esniyor, şokla savaşıyor. Vücudunu ileri ve geri iten bağlarla savaşıyor. Sahibini serbest bırakmaya, onu içinde bulunduğ u bu cehennemden kurtarmaya alışıyor.

"Durumu kendin için daha da kötüleştiriyorsun." Tyler'ın sesi, ne kadar sessiz olmasına rağmen gür çıkıyor. Onda böyle bir özellik var. Bu hükmedici aura. Sarhoş edici. Bu benim.

"Sanki umurumuzda da değ il." Kıkırdıyorum.

"Bırak da haberi ben alayım." Eli benimkinin üstünü örtüyor ve parmaklarım onun için açılıyor. Bu gece için cinayet silahımızı almasına izin veriyorum. "İyi kız, Dahlia."

Orada durup bir süre daha Johnathan'ın kolundan çıkan çipi izliyoruz.

"Ne kadar iyi bir kız." Başını sallıyor ve ocağ a doğ ru ilerliyor.

Yanımdaki sıcaklığını, üzerimdeki ellerini özlüyorum. Yine de ona gitmiyorum. Sırtına sürtünmüyorum ya da istediğ im gibi ona tırmanmıyorum.

"Mmmm!"

Bu. Önemli olan çığlık atan, işkence görmüş adam. Tyler'ın intikamımı almak için yakında döneceğini bilmek de önemli.

Dahası, ne kadar çabuk bitirirsek, beni o kadar çabuk sikecek. Sabırsızlanıyorum.

"Karnındaki yanık izi sadece iştah açıcıydı." Tyler, Johnathan'ın yanına geçerken kıcıma şaplak atıyor.

Bir kahkaha patlatıyorum ve o da başını bana çeviriyor. Tyler'ın kahverengi gözlerinden biri kısacık bir an için kayboluyor. Bana göz kırptığı an.

"İyi bir meze. Benim için öyle." Dondurma kepçesini Johnathan'ın yüzünün önünde döndürüyor. "Vücudundaki yara canını çok daha fazla acıtacağı için."

Neredeyse Johnathan'ın gözleri dışarı fırlayacak ve *hop, hop, hop* yere düşecekmiş gibi görünüyor. Pek çok insan böyle olur. Neden bazılarının gözlerini kapattığını ya da bazılarının gözlerini kocaman açtığını hiç bilmiyorum. İki seçenek de onları kurtarmayacak.

Beni hiç kurtarmadı. Sadece Ian kurtardı. Ve Tyler. Ve beni. Ben kendimi kurtardım. Her neyse, göz olayı? Asla yardımcı olmaz.

Özellikle de Johnathan'a. Tyler kepçeyi karnındaki kabarcıklardan birine doğrultuyor. İpin kapatmadığı bir yere.

Aşkım tereddüt etmez. Oyalanmaz.

Dondurma kepçesi gidebildiği kadar derine dalıyor. Tyler her şeyini içine koyar. Sapın bir kısmı bile Johnathan'ın midesinde kayboluyor. İşte Tyler bu kadar güçlü itiyor.

"*Beni* tehdit edebilirdin." Tyler'ın fısıltıları küçük işkence odamızda yüksek sesle duyuluyor.

Johnathan'ın kasetin arkasındaki çığlıkları değil.

"Bu iyi olurdu. Yıllar boyunca beni tehdit eden başka salaklar da oldu." Tyler'ın Johnathan'ın şişkin gözlerine olan ilgisi kısa sürüyor. Bana bakıyor. *Bana* bir mesaj gönderiyor. "Kadınım ama?"

Sola, sağa. Sola, sağa. Sol, sağ. Johnathan'ın kafası öfkeyle sallanıyor, Tyler'ın her şeyi yanlış anladığına bizi ikna etmek için zayıf bir çaba.

"Ben evde çalışırken onun fırını mı takip ediyordun?"

Tyler dairesel hareketlere başladığında Johnathan doğrudan bana bakıyor. Merhamet için yalvarıyor.

Ezik.

"Sakin ona bakayım deme." Tyler'ın sesi son kelimedede çatlıyor. Johnathan'ın çenesini kavırıyor. "Seninle konuşurken bana bakıyorsun."

Ben hedeflerimle oynamaktan zevk alırken, Tyler o kadar şakacı değil.

Fırın odasındaki karşılaşmamızdan sonra, Johnathan'la ilgili hiçbir şey Tyler'ı eğlendirmiyor.

"Ona tecavüz etmekle övündün." Ty'ın sesine bir parça delilik karışır.

Hayır, bu doğru tanımlama değil.

Bir dokunuş çok ince. Burada çok fazla çılgınlık var. Boyun kasları da şişiyor, bu da gerçekten kızgın olduğu anlamına geliyor. Bu da Johnathan'ın karnına çizeceği dairenin etkileyici bir çevreye sahip olacağı anlamına geliyor.

Tyler'ın diğer ocağa koyduğu şey, Johnathan'ın canını şu ana kadar ona yaşattıklarımızdan çok daha fazla yakacak.

"Daha kötüsünü hak ediyorsun." Taciz, zulüm ve diğer korkutucu şeylere alışkıyım. Hiçbiri Tyler'ın canlı, dengesiz enerjisinin yarısı kadar korkutucu değil. "Günler geçirmemizi hak ediyorsun"-Tyler bileğini çeviriyor, Johnathan'ın bağırsaklarından küçük bir parça alıyor ve arkasına fırlatıyor-"hatta *aylarca* sana işkence etmemizi. Benim olana dokunmayacaksın. Benim olanı tehdit etme."

Johnathan'ın bir an bilinci yerinde, bir an sonra yok.

"Kaba, John-John." Bir yanağıma tokat atıyorum. Diğerini de. "Uyuyamazsın.

Tyler seninle konuşuyor."

Korkak kıpırdamıyor. Tyler bir başka kırmızı, kanayan et parçasını muşambaya atarken, ben masanın üzerindeki rafa doğru ilerliyorum. İhtiyacım olanı alana kadar öne eğiliyor ve ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

Bütan meşalem.

Johnathan, Tyler'ın bağırsaklarına sürekli işkence etmesinden uyanamayabilir. Bu keskin acı işe yarayacaktır.

Şakağına nişan alıyorum, başparmağımı arkadaki düğmeye bastırıyorum ve- "Mmmm!"

"İşte bu daha iyi." Kendi eğlencem dışında hiçbir neden yokken düğmeye ikinci kez tıklıyorum. Ağlıyor. Gülümsüyorum. "Bunu kendi başına sen açtın. Terbiyen nerede senin? Erkek arkadaşımın sana söyleyecek bir sürü şeyi var ve sen böyle uyuyakalıyorsun?"

"Nişanlım," diye düzeltiyor Tyler.

Kalbim kekeliyor. Kafesinde zıplıyor. Aniden duruyor. Tyler'a daha sonra söyleyeceklerime rağmen, bu daha büyük görünüyor. Daha ağır. Ama daha iyi değil. Sadece harika.

"Sormadın, Ty."

Yüzünü yukarı kaldırıyor. Gözlerindeki kahverengi bir kez daha bu tehlikeli derecede baştan çıkarıcı bataklıklar. İçlerinde saklanan çok şey var. Ürkütücü.

Çok hoş.

"Yapmak zorunda olduğumu fark etmemiştim."

Johnathan'ın vücudu sarsılıyor. Tyler etini oyup Johnathan'ın yüzüne fırlatırken, gözleri benimkilere yapışmış durumda. "Seni seviyorum. Sen benimsin. Karım olacağına karar verdim, yani olacak olan bu. Hikayenin sonu."

Bu yaşadığımız bir Hallmark anı değil. Tyler siyah, korkunç maskesiyle. İntikam, katliam ve seks ihtiyacı gözeneklerinden akıyor.

Ve ben, garip tavşan maskemle. Tyler'ı tehdit eden adamı taciz ettiğim için çok eğleniyordum.

Hayır, bu an öyle tatlı ve bulanık bir şey değil. Diğer insanlar Ty ve benim burada ne yaptığımızı *duysalar* ömür boyu travma yaşarlar.

Diğer insanları siktir et.

Bu nişana, ruh eşimle sonsuza dek sürecektir bir söze zorlandım.

Bu hayatımın en mutlu ikinci anı.

"İlki bugün regl dönemimin iki gün geciktiğini fark ettiğimde oldu." Kafamdaki düşüncüyü yüksek sesle bitiriyorum. "Bunu sana bu geceden sonra söylemek için bekledim, ama şimdi-"

Vahşi, neredeyse insani bir hırıltı. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve dizlerimin zayıflamasına neden oluyor. Tyler son bir hareketle Johnathan'ın midesindeki dairesel şekli tamamlıyor. Kanayan eti ve dondurma kepçesini atıyor.

"Hamile olabilirsin." İki eliyle maskemi kaldırıp başımın üstüne itiyor. Hemen ardından elini kaldırıyor ve yanaklarımı avuçluyor. Elleri kanlı. Umurumda değil. "Hamile olabilirsin."

"Mmmm! Mmmm!"

"Olabiliriz." Aptal gözyaşları gözlerimin kenarlarını yakıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. "Mutlu musun?"

Tyler nefesini tutuyor. Parmakları etimi zedeliyor. Daha aşağıya, boğazıma dalıyorlar. Yara izlerimin ve yılan dövmemin üzerindeki eli sıkıca kavriyor. Artık dövmeden nefret etmiyor, tutuşu bunu söylüyor. Onu sahipleniyor. Geçmişimi, bugünümü, geleceğimi sahipleniyor.

Bunun dışında, onu okuyamıyorum. Okumak zorunda değilim.

Ağzıma saldırıyor. Beni daha önce hiç böyle öpmemişti. Açlık ve ihtiyaç var, elbette. Ama bu, başka bir şey.

Çaresizlik. Hayranlık. Kilometrelerce uzanan sınırsız aşk. Okyanusları aşar, cehennemin derinliklerine atlar ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri tırmanır.

Bu Tyler'ın beni ne kadar sevdiği. Bu onun ne kadar mutlu olduğunu gösteriyor.

"Lanet olası ayın üzerinde, küçük vahşi." Dişlerinin dudağımdaki sert çekişle içime tatlı bir acı yayılıyor. "Sen olmasan bile, ben yine de mutluyum. Sadece hayatımda olduğun için. Şimdi de bu. Tanrım. Hay sikeyim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Yutkunuyorum. Göz kırıyorum. Hiçbir kelime çıkmıyor. Hepsi boğazımda düğümleniyor. Boğuluyorum.

"Bu işi halletmeme yardım etmek ister misin?" Tyler başını geriye atıp Johnathan'ı işaret ediyor. "O güzel amcığını yalayıp yutayım, sonra da rahmine bir kardeş sikeyim diye mi?"

"O zaman her şeyi evde mi yapacağız?"

"Seni çok şımartacağım, evde yapacağımız şey bu."

"Mmm!"

"Bu sefer oturmak ister misin, aşkım?" Bakışları karnıma kayıyor. "Biraz dinlenmek ister misin?"

Ona yardım etmek istiyorum. Ediyorum. Biz harika bir takımız. En iyisi. Ama başka bir şey daha var. "Sen onu sıcak çikolataya batırırken ben de bir şey yapabilir miyim?"

Tyler duraklar. Odayı sessizlik kaplıyor. Biz de sessiziz. Johnathan iğrenç, itici sesler çıkarıyor.

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle." Avucumu yukarı bakacak şekilde açıyorum.

Tyler'ın dondurma kepçesi istediğimi anlaması için aşağı bakmasına gerek yok.

Öyle işte.

Elime tutuşturuyor, maskeyi tekrar yüzüme yerleştiriyor ve kendi maskesini indiriyor. "Çıldır ufaklık."

Teşekkür ederim kelimeleri çok küçük. Çok aptalca. Aramızda gereksizler.

Onları söylemiyorum. Kollarımı Ty'a doladım. Ona sıkıca sarılıyorum. Saçımı okşadığında mırıldanıyorum. Dondurma kepçesini ısıtırken beni bekliyor, sonra gümüş kaseyi kapıyor ve çikolatayı Johnathan'a taşıyor. Ben de peşinden gidiyorum.

"Beklettiğim için özür dilerim." Tyler zerre kadar üzgün değil. Kaseyi Johnathan'ın karnına oyduğu kanayan çemberin üzerine yerleştiriyor. "Müstakbel karım hamile olabilir. Onu öpmek zorundaydım. Dahlia'dan bahsetmişken."

Tyler bana bakıyor. Gözlerindeki bakış her yerimi ısıtıyor. Ayak parmaklarımın ucundan gözbebeklerime kadar.

"İşte *ondan* bir parça. Çalmak istediğin parça değil, onun amını ya da hayatını alamazsın." Sıcak, sıvı çikolata kaseden Johnathan'ın vücuduna dökülür. "Ama bu sıcak çikolatayı o yaptı. Tadını çıkar, sikik."

Johnathan'ın ıstırabı çok açık. Kriz geçirip bayılması ve ölmesi için bir dakikadan az bir süre veriyorum.

Dondurma kepçesini Johnathan'ın yanağına batırırken neşeli bir sesle "Zaman tükeniyor," diye şarkı söylüyorum. "Yakında ölmüş olacaksın. Yine de bunu denemek zorundayım. Anlıyorsun, değil mi?"

Anlamak şu anda Johnathan'ın ötesinde gibi görünüyor. Tyler hâlâ adamın açık yarasına sıcak çikolata döküyor. Dişlerine ne kadar hızlı ulaşabileceğimi görmek için yanağını oyuyorum. Ve o da ortada, alıp alıyor ve ölene kadar alıyor.

Johnathan'ın çenesi düşüyor, başı aşağıya eğiliyor. Cansız.

"En azından dişlerini görebildim." Maskemi çıkarıp Tyler'a parlak bir şekilde gülümsüyorum. Johnathan'ın çukurlaşmış yanağından sızan kusmuğa aldırımıyorum. Tabii ki umursamıyorum. Bunu bekliyordum.

"Ben başka bir şey görmek istiyorum." Boş gümüş kâse takırdayarak yere düşüyor. "Ya Dahlia?"

"Evet?" Nefes alıyorum. Zar zor.

"Sıcak bedenin derisini yüzmek konusunda ağzından tek kelime çıkmadı." Tyler, ölü Johnathan'ın oturduğu sandalyenin etrafında dönüyor. "Hayır. Bir. Peep. Beni duyuyor musun?"

"Evet."

Vücut mu? Ne vücudu? Benim gözlerim sadece Tyler'ı görüyor. Nişanlımın en vahşi hali için. Adamım bana tehlikeli bir yırtıcıyı hatırlatıyor. Omuzları dik, elleri yumruk olmuş.

Benim için geliyor.

İçgüdülerim hareketlerimi belirliyor. Tyler ilerlerken ben geri, geri, geri adım atıyorum. Maskesini yüzüne doğru itiyor, ceketini silkiyor.

Meme uçlarım geriliyor. Ona duyduğum sürekli ihtiyaç karnımda yükseliyor, boğazımı sıkıyor. Ondan duyduğum korku odayı daha da ısıtıyor. Tyler'a olan arzum daha büyük.

Yaklaştığında maskemi tekrar yerine indiriyor. Beş tam nefes boyunca tek kelime etmedi.

"Ty?"

"Duvara yaslan." Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Seni yalamaya havadan daha çok ihtiyacım var, küçük vahşi. Düzgün düşünemiyorum."

Dediğini yapıyorum. Nefesim kesildi. Bacaksız. Aşık oldum.

Kotumun düğmesi ve fermuarı ona engel teşkil etmiyor. Kotumun dar olması da sorun değil. Bir saniyeden kısa bir sürede dizlerime kadar indiriyor.

"Külot yok." Bakışları gözlerimle buluşmak için yukarı kalktı. "Pis olmayı seviyor musunuz, Bayan Price?"

Oh, lanet olsun. Eskiden bir beynim vardı. Zekice cevaplar verirdim. Hiçbiri kalmadı. Bana böyle dediğinde hiçbir şey kalmadı.

"İstiyorum." Nefesim kesildi. Çok da mutluyum. "Koca."

Tyler *kocam* dediğimi duyunca inliyor. Parmakları dudaklarımı ayırıyor ve ağzı ve dili üzerimde.

Teknik olarak, o henüz benim kocam değil. İkimiz de bu küçük ihmali umursamıyoruz. Tıpkı onun ağzı amımın üzerindeyken her an regl olabileceğimi umursamadığımız gibi.

Sanki yıllardır açmış gibi beni yiyor. Sanki bunu daha önce hiç yapmamış gibi.

Dili sıcak, dudakları talepkâr ve birkaç dakika içinde nabzım atıyor, titriyor ve onun adını haykırıyorum.

"Lütfen, Tyler. Lütfen."

Oda karanlık. Işıkla dolu. Belki ikisi de. Emin olamıyorum. Flaşlar ve kalpler görüyorum. Tyler'ın spor ayakkabılarını çıkardığını, kot pantolonumu ve çoraplarımı çekiştirdiğini görüyorum.

"Bana döllerime aç olduğunu söyle." Tyler bir dizini amıma doğru itiyor ve bitkin bedenimi o şekilde tutuyor. Ellerimden birini kendi eliyle kapatıp kot pantolonunun düğmesine doğru çekiyor. Bugün kemer yok, şükürler olsun. "Beni dışarı çıkar ve döllerime aç olduğunu söyle, Dahlia."

Adrenalin, korku ve şehvet damarlarımda akıyor, beni içlerinde boğuyor. Vücudum titriyor. Ellerim titriyor.

Ama hiçbir şey, ama *hiçbir şey* benim olanı almamı engelleyemez. Tyler'ın olmaktan.

"Açım, Tyler." Düğmesini açıp fermuarını indiriyorum. Parmak uçlarım kot pantolonunu sıyrıyor, sertleşmiş sikini hissediyorum. "Çok açım."

"Neye açsın?" Parmakları çenemi sıkıyor. Tyler maskemi kaldırıyor ve yüzünü yaklaştırıyor, böylece konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor. "Söyle bana güzel kız, sen neye açsın?"

"Senin sikine açım." Elimle uzun, kalın ve ipeksi aleti okşayarak dışarı çekiyorum. "Bunun için açım."

"Yakın." Tyler'ın dişleri sıkılı. Pamuk ipliğine bağlı. Kopmasını istiyorum. "Hatırlamıyorum- Siktir," diye küfrediyor, ben onun menisini boyuna sürdüğümde. Boştaki elini başımın yanındaki duvara vuruyor. Maskem bir anda yerine oturuyor ve çenemi daha sıkı sıkıyor. "Siktir, Dahlia. Uslu bir kız ol ve söyle artık."

"Senin dölün."

Bacaklarımı daha geniş
açıyor. "Senin dölünü
istiyorum Tyler."

Elimi savuşturup beni duvara doğru döndürdü. Bir eli yüzümde, beni duvara doğru itiyor. Maskemi buruşturuyor. Diğer sikini kavırıyor, böylece kalın kafasını içime sokabiliyor.

"Çok ıslak." Birbirimize bakıyoruz, zor nefes alıyoruz. "Sıkı, ıslak bir amcığı olan güzel kız. Bana tekrar dölümü istediğini söyle."

Tyler bana işkence ediyor. Ucunu içeri ve dışarı kaydırıyor. İçeri ve dışarı. Yüzüme yaptığı baskı beni daha da tahrik ediyor. Vahşi ve vahşi ve verdiği acı başımı döndürüyor.

Beni acı verici bir şekilde
çaresiz bırakıyor. "Tyler."

Elini aşağıya doğru kaydırıyor. Maskesine daha iyi bakmamı sağlıyor.

"Söyle." "Dölünü istiyorum Tyler." Gerçekten nefes almıyorum. Tyler'ı ruhuma çekiyorum. Kan dolaşıma. Her gölgesini, gözlerindeki her kıvılcımı, aldığı her nefesi hafızama gömüyorum. "Onu içimde o kadar çok istiyorum ki

onsuz çıldırırım."

"İşte benim iyi kızım." Bana çarpmadan önce hiçbir uyarı yok. Hiçbir uyarı yok. "Benim" "küçük" "şaplak, şaplak, şaplak" "döl kaltağım."

Tyler tarafından aşağılanmak, onun tarafından sevilme, tapılmak ve tapınmakla eşittir. Onun ilgi odağı olmaktır. Bizden başka hiçbir şeyin var olmadığını bilmektir. Hiçbir şeyin bize zarar veremeyeceğini ya da bizi ayıramayacağını bilmektir.

Onun döl sürtüğü olabilirim. Ben onun-

"Benim ahlaksız kızım." Yüzümdeki baskı artıyor. Bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Tyler'ın her parçasına hoş geldin. "Benim fahişem. Benim fahişem.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Gülümsüyorum.

Ağlıyorum. Tekrar boşalmak üzereyim.

"Sikimin her yerine damlatıyorsun. Ortalığı batırıyorsun, D." Tyler'ın siki

içime giriyor. G noktama çarpıyor. Rahimime ulaşma görevindeyken

bana şaplak atıyor. "Kukun bile benim için çok iyi bir kız oluyor. Benim için yalvarıyor."

Aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Hiçbir şey. Onun yerine, karanlık beni ele geçiriyor. Titriyorum, titriyorum ve tamamen Tyler'ınım. O kadar *onunum* ki bir daha asla *benim* olmak istemiyorum.

"Boşalacağım." İki eli de kalçalarımın gitti. Parmakları cezalandırıcı bir kavrayışla batıyor. "İçine boşalacağım ve sen her damlasını alacaksın."

"Plea-" Sonuna kadar gidemedim. Geldim. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve içinde boğuluyorum. Mutlulukla. İsteyerek. Beni içine çekmesine izin veriyorum.

Tyler karanlığın içinde kaybolmama izin vermiyor.

Ben kendimi ona kaptırırken o orada, bana daha sıkı sarılıyor. Kendi orgazmını kovalarken beni acımasız itişlerle uyandırıyor ve döllerini içime boşaltıyor. Kalçalarını savuruyor, kendini içime boşaltıyor.

Mutluluk budur. Yaşamamanın anlamı budur.

"Karım." Bir kolu karnımda, bir eli boynumda. Bu şekilde beni kendine doğru çekti.

Tyler beni boynumdan tutarak yüzünü ona çeviriyor. Maskemi yırtıp atıyor, dudakları öpücük üstüne öpücük konduruyor.

Ve bunların arasında, "Karım" demekten vazgeçmiyor. Karım. Karım. Karım. Karım.

Karım."

Üç saat sonra sokaktaydık. Anlaşılan o ki, bir vücut soğuk olsa bile, iki kişi sonsuza kadar sürmeden bu işi yapabilir.

Gerçekten eve gitmek isteyen iki insan. Birbirlerinin kollarında uyumak ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yataktan çıkmamak.

Bu biziz. Biz bu insanlarız.

"Kafanın içinde kaybolmuşsun ufaklık."

Maskelerimizi takmış, apartmanımıza yaklaşıyoruz. Tyler kolunu sahiplenici bir şekilde omuzlarıma dolamış. Kostüm giymiş çocuklar ve yetişkinler hâlâ her yerde. Burası güvenli.

"Havuçlar hakkında düşünüyorum." Tyler'a doğru dönüyorum, ürktücü tavşan gözlerimle ona bakıyorum. Ürktücü tavşanların bile beslenmesi gerekir, diye düşünüyorum. "Her zaman

havuç."

Siyah maskesi Tyler'ın yüzünü gizliyor. Yine de gülümsüyor. Bunu hissediyorum. "Is

havuçlar sik için bir parola mı?"

Ona evet, evet, öyle ve ayrıca evet, günün her saatinin her dakikasında bana yedirmesini çok istediğimi söylemeye fırsat bulamadan, iki kişi tarafından durduruluyoruz.

Gomez ve Morticia Addams kostümlü gençler. Makyajları da, kıyafetleri de m kemmek. Bize doğru yürüyorlar, el ele tutuşuyorlar ve şimdi önümüzde duruyorlar.

Tyler'ın beni tutuşu sıkılaşıyor.  kisinden biri yanlış bir hareket yaparsa onları öldürmeye hazır bir şekilde kollarını kıpırdatıyor.

"Merhaba, affedersiniz, merak ediyordum da-" diye başlıyor kız.

Tyler homurdanıyor. Kadının ne dediğini duymadığına eminim. Sadece hırılıyor. Sahiplenici, aşırı ve ateşli.  şte benim erkeğim.

"Hey, savunmaya gemene gerek yok." Gomez bir adım  ne çıkarak Morticia'sını koruyor. "Maskelerinizin harika olduğunu söylemek istedik. Bu yıl seri katil olarak gitmemiz gerekiyordu ama yeterince iyi bir şey bulamadık."

"Ty." Yanını dürtüyorum. "Maskeleri nereden aldığımızı soruyorlar."

Tyler'ın şiddetli enerjisi Gomez'in ya da benim aıklamamla azalmıyor. Çok ateşli. Ayrıca Tyler'ın Johnathan'ı öldürmekten ve beni deli gibi becermekten dolayı hala gergin olması çocukların suçu değil.

Gençler yerinde kalıyor. Sanırım maskeleri gerçekten merak ediyorlar. Onları almanın onlara bir faydası olmayacağını söylemiyorum. Onları hayata geçiren Tyler ve benim.  imizdeki seri katil bunu yapıyor.

"Hey." Belini imdikliyorum. Sonra bu maskeleri takmanın ve dünyaya gerçek yüzümüzü göstermenin ne kadar harika olduğunu düşünerek kıkırdıyorum.

Gülüşüm Tyler'ı dövüş ya da daha sert dövüş modundan çıkartıyor. Başını eğiyor, kara gözleri siyah maskesinin ince yarıklarından bana bakıyor. "Ne diyordun?"

"Maskeleri nereden buldun? Gelecek yıl seri katiller gibi giyinmek istiyorlar."

"Bu." Bir kahkaha attı. Benim aklımdan geçenler büyük ihtimalle onun da aklından geçiyordur.

Kolumu sıkıyor ve onlara maskelerimizi nerede bulabileceklerini söylüyor.

Sonra da erkeğimin beni sevdiği, koruduğı ve sonsuza dek el üstünde tuttuğı eve doğru yürümeye devam ediyoruz.
Sonsuza dek.

--

EPİLOG

TWLER

I Dahlia ve ben tekrar bir araya geleli on ay oldu.

Hayatımın en mutlu on ayıydı.

Burada oturup size baştan sona korkmadığımı söylemeyeceğim. Dehşete düştüğüm anlar oldu.

Dahlia'nın bir gece kâbustan çılgılık atarak uyandığı zaman gibi. Anksiyetem başladı. Kalp krizi geçirdiğini düşündüm. Öleceğini düşündüm. O değildi.

Ama böyle şeyler beni geçmişe götürürdü. Dahlia, benim güzel kadını, her olaydan sonraki hafta bu konuda nazık davranmıştı. Onu korunacağı evde yanımda tutamayacağım için ofisimi Sweet DeNights'ın tezgahının arkasındaki masaya taşımama izin verdi.

Müşterileri beni zaten isimle tanıyor. Önümüzdeki Ekim ayı için kötü olanları seçmesine de yardım ediyorum.

Yine de hazır.

"Byron ve Lily konusunda ne yapacağız?"

Çocuklarımız.

Evet, Dahlia'nın adetinin gecikmesiyle başlayan şey ikizlere dönüştü.

Gelecek yıl ona üçüz vereceğim. Yapana kadar dinlenmeyeceğim.

Dahlia, Lily'nin kahverengi saçları için "Onları da yanımıza almalıyız," diyor. Kızımız benim saçlarıma ve gözlerime, Byron ise annesinin yüz hatlarına sahip. "Bayırlılar." Lily, gece geç saatlerde beslendikten sonra genellikle yaptığı gibi Dahlia'nın üzerine geçiyor. "Lily, tatlım. Çok sevimli sesler çıkarıyorsun."

"Öyle, değil mi?" Kıkırdıyorum ve Dahlia'nın yerine geçiyorum, Dahlia ağlayan Byron'ı kucağına alırken kızımızı kucağıma alıp çocuk odasına götürüyorum.

Her nasılsa, bir ikiz büyüyle, birinin ne zaman beslendiğini anlıyorlar ve işleri bitene kadar sessiz kalıyorlar.

"Ee, ne diyorsun?" Dahlia karanlık çocuk odasında huzurun resmidir. Ayın gümüş ışığı yüz hatlarını okşarken neredeyse masum görünüyor. "Onları yanımızda götürebilir miyiz?"

Bu gezegende geçirdikleri bir buçuk aylık kısa sürede bebeklerimiz tüm Cadılar Bayramı ve Testere filmlerini izlediler bile. Bunlar Dahlia'nın emzirirken en sevdiği eğlenceler. Destekliyorum, her zaman destekliyorum. Dahlia'nın içgüdülerine güveniyorum. Çocuklarımıza olan sevgisine ve onlar için doğru olanı yapmasına güveniyorum.

Ve eğer bu onları dehşete ve ebeveynlerinin kötü adamları öldürmesine maruz bırakmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Elbette, yapabiliriz." Karıma çekiliyorum. Doğum yaptığı güne kadar çalışmayı talep eden bebeklerimin annesine. Dudaklarım alnında, Lily'nin minik eli sarı saçlarını tutuyor. "Ne istersen yaparız."

"Başka bebekler de dahil mi? Üçüzler mi?"

Lily annesinin saçını serbest bırakıyor. Ailemi izliyorum, onlar için her şeyi yapacağımı biliyorum. Onlardan biri için gözümü kırpmadan canımı veririm.

Gerçi buna gerek kalmayacak.

Dahlia ve ben bize yaklaşan herkesi öldüreceğiz.

"Evet, küçük vahşi." Gülümsüyorum ve çok ciddiylim. "Daha fazla bebek dahil.

İstediğin her şeye ve her şeye sahip olacaksın. Bu hayatta ve sonraki hayatta." "Seni seviyorum." Gülümsüyor, dişleri ay ışığında parlıyor.

"Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Son.

-- . --

Teşekkür ederim !

Bake the Town Red'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!
Eğer Tyler ve Dahlia'nın seksi saçmalıklarını sevdiyseniz, sonsuza kadar
yorumunuz için minnettarım ❤️

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.